DİNLERARASI DİYALOG TUZAĞI ve Dinde reform

İsteme adresi: Arı Sanat yayınevi, (0212 520 4151) 414 Sayfa

ÖNSÖZ

Hıristiyan âlemi, özellikle İngilizler, 18. asırdan itibaren, İslam âlemine karşı uyguladıkları planları gözden geçirmeye başladılar. Çünkü, asırlardır uyguladıkları yıkma amaçlı planlar istenilen neticeyi vermemişti.

Netice alabilecekleri yeni projeler üretmeye koyuldular. O güne kadar uyguladıkları taktik; güç kullanarak zorla hedefe varmaya yönelikti. Artık bundan vazgeçmenin zamanı gelmişti. Çünkü bu yolla, Müslümanlara zarar veremedikleri gibi, aksine güce karşı güç oluşturup blok halinde karşılarına çıkma hareketleri başlamıştı.

Yeni projede, Müslümanları parçalayıp, birbirine düşürerek kaleyi içeriden fethetmeyi amaçlıyorlardı. Bunun için de, çeşitli ırk ve dildeki insanları tek vücud halinde dimdik ayakta tutan İslam dininin dejenere edilmesi, asli unsurlarından uzaklaştırılması gerekiyordu.

Yaptıkları araştırmalar neticesinde, bu birliği sağlamada, en büyük etkenin, halkın şeksiz şüphesiz inandığı, itimat ettiği İslâm âlimleri ve eserleri olduğunu gördüler. İslam âlimleri ve eserleri, halkın gözünden düşürüldüğü takdirde kalenin surlarının yıkılmış olacağını, böylece içeri sızmanın çok kolay olacağını anladılar.

Birşeyi yapmak için de yıkmak için de o şeyi iyi bilmek gerekir. Bu prensip gereği, İslamiyeti en ince teferruatına kadar bilen binlerce casus yetiştirdiler. İslam âlemine dağılan bu Müslüman, hatta âlim kılıklı ajanlar, Müslümanların inancını hassas noktalardan karıştırmaya başladılar. İngiliz Entilejans servisi elemanlarından **Hempher** hatıratında (1730) İslam ülkelerinde beşbin elemanlarının bulunduğunu yazmaktadır.

Bu faaliyetlerin amacı ileride yapılacak “**Misyonerlik”** faaliyetlerine bir zemin hazırlamaktı. Çünkü, sağlam bir inancı olan Müslümanının, Hıristiyan olması mümkün değildi. İnancı bozularak, boşlukta kalan kimseler ancak buna ilgi duyardı.

Çeşitli sinsi faaliyetlerle, İslam âlimleri ve kıymetli eserleri gözden düşürülüp, halk doğrudan, hadislere ve Kur’an-ı kerime yönlendirilince, acemi kaptanların elinde kalan rotasını kaybeden gemi gibi, İslam dünyası da alabora oldu.

Bu safhada, elde ettikleri İslam âlimi bilinen kimseleri hemen devreye sokup, gemiyi kurtarmak gerekçesiyle “**İslamda reform**” projelerini ortaya attılar. Aslında bu

proje, gemiyi rotasına sokmak için değil, iyice rotadan çıkarmak gayesine yönelikti. Reform faaliyetleri ile gerçek İslamdan uzaklaştırılıp "İslam" adı altında İslamla ilgisi olmayan inançlara itildi. Bunun için de, toplumlarda "**İnanç boşluğu**" oluştu. Maksat da buydu zaten; bunun ardında, 19. yüzyılda "**Misyonerlik**" faaliyetlerine ağırlık verildi.

Hemen bunun arkasından da "**Misyonerliğe**" takviye için, "**Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü**" projesi devreye sokuldu. Bu proje ile İslamiyetin içi boşaltılıp, emir ve yasağı olmayan felsefi bir sistem haline getirmekti gayeleri. Bu, sondan bir önceki safhaydı. Bundan sonrası, "**Hıristiyanlıştırma**" projesidir.

İşte biz bu kitabımızla, sondan bir önceki, "**Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü"** projesini, bütün yönleri ile projenin mimarlarının ağzından ve çeşitli yorumlarla sizlere sunuyoruz. Son yorum siz değerli okuyucuların!..

Ayrıca kitaba katkılarından ve takriz yazma nezaketinden dolayı değerli ilim adamımız, Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Hadis Kürsüsü Bilimdalı Başkanı **Prof. Dr. Ramazan Ayvallı** Hoca'ya da teşekkürlerimi arz ederim.

TAKRİZ (SUNUŞ)

PROF. DR. RAMAZAN AYVALLI
Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi
Hadis.Öğr.Üyesi ve Bilimdalı Başk.

Allahü teâlânın, mahlûkâtına olan merhameti, ihsanı, nimetleri o kadar çoktur ki, bunu ancak sonsuz kelimesiyle ifade edebiliriz. Kullarına çok acıdığı için, onların dünyada rahat, huzur içinde, kardeşçe yaşamaları, ahirette de sonsuz saadete, bitmez-tükenmez nimetlere kavuşmaları için, yapılması lazım olan iyilikleri ve sakınılması lazım olan kötülükleri, Peygamberlerine, Cebrail aleyhisselam ismindeki melek vasıtasıyla bildirmiş, bunları bildiren birçok kitap (yüz suhuf ve dört kitap) da göndermiştir. Bu kitaplardan yalnız Kur'an-ı kerim bozulmamış, diğerlerinin hepsi, maalesef kötü kimseler tarafından değiştirilmiştir.

Hiç şüphe yok ki, Cenâb-ı Hakk'ın kullarına olan nimetlerinin en büyüğü, "Peygamber"ler ve "Kitap"lar göndererek onlara sırât-ı müstakîmi, doğru yolu, Cennet yolunu göstermesidir. Yüce Allah, Hazret-i Âdem'den (aleyhisselâm) beri, insanları ebedî saâdete kavuşturmak için, muhtelif zaman ve zeminlerde pek çok peygamber göndermiştir. Bunların 6'sı "Ülü'l-azm", 313'ü "Resûl", 124.000'den ziyadesi de "Nebî"dir. Bütün Peygamberler, hep aynı iman ve i'tikad esaslarını bildirmişler, hepsi de insanları ebedi kurtuluşa dâvet etmişlerdir.

Bilindiği gibi, bazı Peygamberler belli bir zaman dilimine, bazıları muayyen bir coğrafi bölgeye, bazıları da belli bir kavme gönderilmiş, bunların dünyadaki

zamanları dolunca, getirdikleri ahkâmın yürürlük müddetleri de bitmiştir. Fakat âhır zaman Nebîsi Muhammed aleyhisselam'ın getirdiği hükümler kıyamet kopuncaya kadar devam edecektir. Onun âhirete intikalinden sonra da, her memlekette ve her devirde ona tam tâbi olan âlim ve velî zâtlar bulunmuş ve bunlar da Peygamberimizin vârisleri olarak insanların din ve dünyâ saâdetine ulaşmaları için çalışmışlardır. İslam ve Türk tarihi boyunca dünyaya hükmeden sultanlar, pâdişâhlar bile doğruyu onların vasıtasıyla bulmaya çalışmışlar, mânevî sultanların onlar olduklarını görmüşler, onların irşad ve nasîhatleri ile devlete, millete ve bütün insanlığa çok faydalı hizmetler yapmışlardır.

Sahabe-i kiram ve Tâbiîn devrinden başlayarak geniş İslâm dünyâsı içinde birçok alim ve veli gelip geçmiştir. **Bu büyük alim ve velîler, kendi asırlarında olduğu gibi, zamanlarından sonra da dâimâ sevilen ve sayılan, nasihat ve tavsiyelerinden istifade edilen, hayatları örnek alınan kimseler olmuşlardır. Şüphesiz ki, iyi insanların hayatları öğrenildikçe, iyilerin adedi artacaktır.** Mâzîsini, büyüklerini tanıyamayan çocuklar, gençler ve yaşları ilerlemiş insanlar, büyüklüklere tâlip olamazlar. İnsanların çeşitli buhrânlara, bunalımlara, rûhî sıkıntılara maruz kaldıkları asrımızda, büyük insanların yaşayış tarzları, tavsiye ve nasîhatleri, hâl ve hareketleri ile kerâmetlerini öğrenmek, hem zevk ve ibret almaya, hem de intibâha, uyanmaya sebep olacaktır.

Asr-ı Saâdet'ten sonra, târih boyunca insanlığa huzurlu devirler yaşatmış olan Emevîler, Abbâsîler, Karahanlılar, Gazneliler, Timuroğulları, Bâbürlüler, Selçuklular, Osmanlılar ve daha birçok İslâm devletinin sultanları, hep bu büyüklerin rehberliğinde insanlık alemine hizmet etmişler, yeri gelince atlarının arkalarından gitmişler, bâzen onlarla berâber savaşlara katılmışlardır. Onlar, duâ ordularının kumandanları ve dertlerin mânevî tabipleridirler.

Dost-düşman herkesçe bilindiği gibi, başta Sevgili Peygamberimiz, bilahare mübarek Halifesi Hazret-i Ömer tarafından Ehl-i Kitaba verilen ahid-nameler olmak üzere, Osmanlılar döneminde ise Fatih Sultan Mehmed Han gibi zevatın Hıristiyanlara verdikleri eman-nameler, Müslümanların diğer din mensuplarına olan müsamahasını, hoşgörüsünü ortaya koymaktadır. Tarih boyunca gelmiş-geçmiş İslam devletleri zamanında Hıristiyanların, hainlik yapmadıkları müddetçe, Müslümanların içinde nasıl rahat yaşadıkları çok açık bir şekilde ortadadır. Bu kitapta bununla ilgili belgeler de gözler önüne serilmektedir. Ayrıca Misyonerlik faaliyetleri üzerinde durulmaktadır.

Bizim de zaman zaman makalelerimiz, derslerimiz, konferanslarımız, radyo ve televizyon konuşmalarımızda üzerinde durduğumuz vechile, genel bir tarif yapmak gerekirse, henüz Hıristiyanlığı kabul etmemiş olan ülkelerde, çeşitli faaliyetler halinde yürütülen Hıristiyanlık propagandasının her türüne "misyonerlik", bu işlerden herhangi birini yapan kişiye de "misyoner" denir._Misyonerlerin çok değişik metodları varsa da, ana hatlarıyla söylemek gerekirse, bugün, başta Kitab-ı Mukaddes ve İnciller olmak üzere çeşitli kitap, dergi, gazete ve broşürlerin, audio ve video kasetlerin, CD ve DVD'lerin dağıtılması, dil kursları, radyo, televizyon ve internet aracılığıyla muhtelif yayınların yapılması şekliyle sürmektedir. Ayrıca bizim ülkemizde, İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa gibi büyük şehirler başta olmak üzere, muhtelif vilayetlerde kurdukları yayınevleri ve pek çok ilde mevcut kiliselerinde görevli olan kişilerin şifahi çalışmaları,

"kilise-ev"lerinde ve diğer normal ev sohbetlerindeki propagandalarıyla da devam etmektedir. Hıristiyan batı kültüründe “misyonerlik” adı verilen faaliyetin târihi, Hıristiyanlık dîni kadar eskidir. Bu faaliyette bulunan papaz, râhip ve çeşitli Hıristiyan din adamlarına “misyoner” denilmiş ise de misyoner aslında, Hıristiyanlık dînini yayma gayreti içinde olan her kişinin genel adıdır.

Her müslümanın i'tikadı şöyledir ki, bugün Nasranilik veya Hıristiyanlık diye adlandırılan İsevilik, Allahü teâlâ tarafından Îsâ aleyhisselâma gönderilen hak bir din (semavi bir din) idi. Hazret-i Îsâ, otuz üç yaşında, diri olarak göğe kaldırılınca, Havârîler etrafa dağılıp, bu yeni dîni yaymağa çalıştılar. Îsâ aleyhisselâmın hak olan dîni, az zaman sonra Yahudîler tarafindan sinsice değiştirildi. Pavlos adındaki bir Yahudî, Hazret-i Îsâ’ya inandığını söyleyerek ve Îsevîliği yaymaya çalışıyor görünerek, gökten inen İncil’i yok etti. Dört kişi (Matta, Markos, Luka,Yuhanna) ortaya çıkıp, on iki Havârîden işittiklerini yazarak, İncil adında dört kitap meydana getirdiler. Fakat Pavlus(Pavlos)’un yalanları, bunlara da karıştı. Uydurma İnciller zamanla çoğalarak, her yerde başka bir İncil okunur oldu.

Bugün dağıtılan İncillerde, yukarıdaki şahısların adlarını taşıyan ve birbirinden bir hayli farklı dört İncil’den başka, Elçilerin İşleri başlıklı 28 bölümlük bir kısım, Romalılara mektup (16 bölüm), Pavlus’un Korintlilere Birinci Mektubu (16 bölüm), Korintlilere İkinci Mektup (13 bölüm), Pavlus’un Galatyalılara Mektubu (6 bölüm), Pavlus’un Efeslilere Mektubu (6 bölüm), Pavlus’un Filipililere Mektubu (4 bölüm) gibi 21 mektuptan oluşan uzun bir kısım da vardır.,

Burada, önemine binaen, açıkça belirtmemiz gereken bir husus var: Şunu kesinlikle ifade edebiliriz ki, tarih boyunca, hayatı, sadece sene ve ay bazında değil, hafta, hatta gün bazında olmak üzere, en ince teferruatıyla ele alınan ve ortaya konulan zat, şüphesiz ki, Peygamber Efendimizdir. Alemlere rahmet olarak gönderilen, kainatın baştacı, ebedi rehberimiz, varlığımızı ve kurtuluşumuzu kendisine borçlu olduğumuz, müstesna şahsiyet, Sevgili Peygamberimiz Hazret-i Muhammed Mustafa (aleyhis-selam) hakkında söz söylemek ve yazı yazmak aslında bizim gibi acizlerin haddi değildir. Ama burada, münasebet düşmüşken, sadece bereketlenmek için, ondan bir nebze bahsetmeye çalışacağız. Çünkü hadîs-i şerîfde, **“Allahü teâlâ bir kuluna yazı ve söz san'atı ihsân ederse, Resûlullahı övsün, düşmanlarını kötülesin”** buyurulmuştur.

Bir şair diyor ki: "Her vasfı ki, imtiyazı haiz,
Tarih onu vasfederken aciz."

Peygamber efendimizin şairlerinden Hassan b. Sabit (r.a.)'in sözü ne kadar manidar: "Ben, Muhammed Mustafa (aleyhis-selam)'dan bahsederken, onu medhediyor değilim; bilakis ondan bahsetmek suretiyle, kendi sözlerimi kıymetlendirmiş oluyorum."

Gönüller Sultanı Mevlana Celaleddin-i Rumi'nin (k.s.) kelamı da çok manalıdır: "Ben, alemler genişliğinde bir ağız isterim, ta ki, meleklerin bile gıpta ettiği o zattan söz edebileyim."

Burada Arapça bir şiiri de zikretmeden geçemiyeceğiz. Manası şöyledir: "O, beşerden bir beşerdir, fakat taşlar arasındaki yakut taşı gibidir."

Bu şiirin diğer bir varyantı ise şu şekildedir: "Muhammed aleyhis-selam bir beşerdir, fakat gelişigüzel bir insan değildir. Aslında o bir yakut, diğer insanlar ise taş gibidirler."

Burada yine yeri gelmişken belirtmek gerekir ki, İslâmın birinci şartı, bilindiği gibi, Allahü teâlâya ve Peygamberine (aleyhis-selam) îmândır. Ya'nî onları sevmek ve sözlerini beğenip, kabûl etmektir. İki cihân saâdetine kavuşmak, ancak ve yalnız, dünyâ ve âhıretin efendisi olan Muhammed aleyhis-selâma tâbi' olmağa bağlıdır. Ona tâbi' olmak için, îmân etmek ve onun getirdiği ahkâm-ı İslâmiyyeyi öğrenmek ve yapmak lâzımdır. Yine Muhammed aleyhis-selâm'a tâm ve kusûrsuz tâbi' olabilmek için, onu tâm ve kusûrsuz sevmek lâzımdır. Bunun alâmeti de, onun dostlarını dost, düşmanlarını düşman bilmek, onu beğenmeyenleri sevmemektir. Tabii ki sevgi ve nefret kalpte olur. Dinimizin gereği, zahiren onlara da iyi davranmak, tatlı dilli ve güler yüzlü olmak lazımdır.

Her mü'minin, Resûlullah'ı çok sevmesi lâzımdır. Onu çok seven, onu çok zikreder, anar, çok över. Bir hadîs-i şerîfte de, "Birşeyi çok seven, onu çok anar" buyuruldu. Resûlullah'ı çok sevmek lâzım olduğu konusunda, pekçok islâm âlimi birçok kitap yazmıştır. Çünkü, başta *Sahih-i Buhari* olmak üzere, birçok hadis kitabında yer alan bir hadîs-i şerîfte, "Bir kimse, beni çocuğundan, babasından ve herkesten dahâ çok sevmedikçe, îmân etmiş olmaz" buyuruldu. Ya'nî o kişinin îmânı olgun olmaz. Hadîs-i şerîfin diğer bir rivayeti de şöyledir: "Bir kimse, beni kendi nefsinden, ehlinden ve bütün insanlardan dahâ çok sevmedikçe, îmân etmiş olmaz." Allahü tealâ'yı sevenin, O'nun Resûlü'nü de sevmesi vâciptir. Ayrıca onun yolunda olan sâlih kulları da sevmesi lâzımdır.

Allahü teala, bir insanda bulunabilecek görünür-görünmez bütün iyilikleri, bütün üstünlükleri, bütün güzellikleri habibinde toplamıştır. Onun güzel huyu, yumuşaklığı, afvı, sabrı, ihsanı, ikramı o kadar çoktu ki, herkesi hayran bırakırdı; görenler ve işitenler seve-seve müslüman olurdu. Hiçbir hareketinde, hiçbir işinde, hiçbir sözünde, hiçbir zaman, hiçbir çirkinlik, hiçbir kusur görülmemiştir.

Okuyuculara doğruları öğreten, onları şaşırtmayan ve yanıltmayan, genel kültürlerini arttıran kitaplara, dergilere, gazetelere, ansiklopedilere, CD ve DVD'lere, velhasıl doğru ilmi eserlere, her ülkede, her zamanda ve hele günümüzde büyük ihtiyaç olduğunda şek ve şüphe yoktur. Şüphesiz ki, milli kültürümüzü yüceltecek bilgileri ihtiva eden tarihî, coğrafî, fennî, tıbbî, dinî ve benzeri kaynakların yayınlanması, onlardan nakiller yapılması, milletimizin ve memleketimizin istikbali açısından çok önemlidir.

Babadan evlada, yazardan okuyuculara bırakılacak en kıymetli mirasın ilim ve ilmi eserler olduğunda şüphe yoktur. Biz, bu kitapta, kendi insanımızın dinine, diline, vatanına, coğrafyasına, tarihine, ilmine, irfanına, edebiyatına, zevk ve güzel ahlakına ağırlık verildiğini, bunları yeni nesillerimize, çocuklarımıza ve torunlarımıza aktarmak mecburiyetinde olduğumuzun ifade edildiğini görüyoruz.

Medyada zaman zaman misyonerlerin faaliyetlerine dair muhtelif yazılar, konuşmalar ve açıklamalar yer almaktadır. Bunun yanında "**DİYALOG**"la ilgili çalışmalar da göze çarpmaktadır. Biz, bu vesile ile ifade edelim ki, asla ve kat'a **"dinler veya medeniyetler çatışması"**ndan yana değiliz. Çünkü tarihte Müslümanlarla Hıristiyanlar arasında cereyan eden "HAÇLI SEFERLERİ"nin nasıl milyonların ölümüne, mamur

ülkelerin harap olmasına sebep olduğunu bilmeyen yok gibidir. Tarihen sabittir ki, haçlı seferlerini maalesef Hıristiyanlar başlatmıştır. Hatta tarihteki hemen hemen bütün muharebelerde Müslümanlar nefsi müdafaada bulunmuşlardır. Modern dünyada harbe taraftar olan hiçbir aklı başında kimse yoktur. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği dağılınca hür dünyada herkes çok sevinmişti. Ama ne yazık ki beklenen barış ortamı doğmadı. Tek kutuplu kalan dünyada hakim olan Hıristiyanlar, bugün için zayıf olan Müslümanlara yüklenmeye, zulmetmeye, ülkelerini işgal etmeye başladılar. Ayrıca çeşitli hilelerle Müslümanları dinlerinden döndürmek için çok kesif çalışmalara başladılar. Halbuki yegane bozulmayan hak din olan İslamiyetin mensupları ile muharref dinler olan Yahudilik ve Hıristiyanlık müntesiplerinin elele vererek çalışabilecekleri birçok saha vardır. Mesela uyuşturucu, alkolizm, fuhuş, rüşvet, dolandırıcılık, terör, zulüm, her çeşit ahlaksızlık, ateizm, işsizlik, fakirlik gibi -daha pek çok şeyi sayabiliriz- birçok konuda iş ve güç birliği yapabilirler, bunlara karşı beraber mücadele verebilirler. Ama maalesef durum böyle değil.

Değerli gazeteci-yazar Mehmet Oruç beyin bu çalışmasında, **"Dinlerarası Diyalog"**la nereye varılmak istendiği, bu işleri kimlerin üstlendiği delilleriyle ortaya konulmaktadır. Daha kitabın başındaki I. Bölümde, Papa II. Jean Paul, Papa VI. Paul, Pietro Rossano, Francis Arinze, Watt, R.Arnaldez, Louis Massignon, Papaz Thomas Michael, Buttiglione gibi Hıristiyan şahsiyetlerin diyalog ve hoşgörü ile neyi kasdettikleri, onların sözlerinden nakiller yapılarak belirtilmiş, İslamiyetteki hubb-i fillah ve buğd-ı fillah, emr-i ma'ruf ve nehy-i münker prensipleri üzerinde durulmuştur. Kitap içerisinde, okunduğu zaman görüleceği gibi çok faydalı konular vardır. Ayrıca bütün milletimizin, bilhassa gençlerimizin istikbalini alakadar eden güzel mevzular da bulunmaktadır.

Yazarın objektif davrandığı, belgeler ışığında hareket ettiği gözlenmektedir. Tabii ki din gayreti de açıkça görülmektedir. Bu durum gayet normaldir; çünkü her din mensubu, kendi dininin doğru olduğuna inanır, bunu ortaya koyar ve müdafaa eder, hatta etrafa yaymaya çalışır.

Bu eserin bütün okuyuculara, bilhassa istikbalimizin ümidi olan gençlere faydalı olması, milli ve mânevî hayâtımızı kuvvetlendirmesi başlıca temennimizdir. Gayret bizlerden, muvaffak kılmak ise yüce Allah'tandır.

I. Bölüm
DİNLERARASI DİYALOG VE HOŞGÖRÜ

Diyaloğun mahiyeti

Aslında, "**Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü**" yeni ortaya çıkmadı, asırlardır bu zaten vardı. Asrı Saadet'te ve sonraki zamanlarda, Müslümanlar, Hıristiyanlarla, Yahudilerle iç içe yaşadılar. Biribirlerinden borç aldılar; borç verdiler. Ticari alış veriş yaptılar. Örneğin, Peygamber Efendimiz vefat ettiğinde, bir Yahudiye borcu vardı; Hazret-i Ali'ye bunu ödemesini vasiyet etti. Bu tür, komşuluk ve diğer insani ilişkiler zamanımıza kadar devam etti.

Kimse kimsenin, yaşayışına, ibadetine karışmıyor; isteyen Kilisesine, isteyen Havrasına gidiyor rahat bir şekilde dinlerinin icablarını yerine getiriyordu. Bu zaten İslâm dininin de bir emriydi.

Ancak, günümüzdeki diyaloglar bu insani, sosyal boyut ile sınırlı kalmadı. Dini inançlara ve yaşayışlara da yansıtıldı. Üç din mensuplarının bir araya gelip "**vahiy" "Tanrı"** inancı gibi konularda teologlar seviyesinde görüşmeler yapmaları, Papazların, Hahamların **iftar yemeğine** çağırılmaları; Müslümanların, Kilisede onların **Yortu** ve **Noel** günlerine katılmaları bunun muşahhas örneklerindendir.

İftar, Müslümanlar için dini muhtevalı bir yemektir. Dolayısıyla İslam dininin emrettiği şekilde ve İslami ölçüler içinde yapılır. Hâl böyle olunca şu soruyu sormamız gerekir: İftar yemeğinde, papazın ne işi var. Yine, **Yortu** ve **Noel** Hıristiyanların bir ibadetidir. Kendi şartlarına göre yapılır. Aynı şekilde burada da Müslümanın ne işi var? Hıristiyanlara, papazlara yemek ziyafeti verilecekse, iftar yemeği dışında başka bir zamanda verilemez mi? Özellikle iftar yemeğine papazın çağırılmasından maksat nedir?

Diyalog için yer ve zaman mı bulunamıyor? Bir araya gelinecekse, dini günlerin ve mekanların dışında, belli bir zamanda ve mekanda buluşmak pek ala mümkün. Yemek mi yenecek, konuşma mı yapılacak burada yapılır. İşte farklı din mensupları arasında diyalog ve hoşgörü budur.

Son yıllarda gündeme getirilen, **"Diyalog ve Hoşgörü**" başka manada ele alınmaktadır. Hoşgörüden ziyade, üç dinin belli bir eksen etrafında toplanması, bir nevi dinlerin birleştirilmesi şeklinde algılanmaya başlandı. Bu, İslâm dinine, 14 asırlık tatbikata uymayan, işte bu anlayış şeklidir. Yoksa bildiğimiz klasik manada hoşgörüye hiçbir Müslüman karşı çıkmaz.

İşin başka garip bir yönü de şudur: Bugün bu üç din mensuplarının kendi dinlerinden başka dinleri reddettikleri bir gerçektir. Kabul etselerdi zaten o dinde olurlardı. Yani her din mensubuna göre, kendi dini doğru diğerleri batıldır, yanlıştır. Yani başka hak din yoktur. Batıl olan, peşinen reddettiğiniz bir şeyle nasıl diyalog yapılacaksınız? Onu kabul ederseniz zaten kendi dininizi inkar etmiş oluyorsunuz. **Buradan şu çıkıyor, diyalog dinlerarası değil, ancak din mensupları arasında yapılabilir. Bu da, çeşitli din mensupları arasındaki, siyasi, ekonomik, sosyal boyutlu ilişkilerdir. Bu tür diyaloglar; dün vardı, bugün de var, yarın da olacak, olması da lazım.** Şimdi bugünkü diyaloğun nasıl geliştiğine belgeler eşliğinde bir bakalım:

Diyaloğu başlatan kim?

İki asıra yakın zamandan beri Papalık, Misyonerlik faaliyetleri ile Hıristiyanlığı Ortadoğu'ya yaymaya, cahil Müslümanları Hıristiyanlaştırmaya çalışmaktadır. Fakat, Afrika ülkeleri gibi, dinden haberi olmayan sadece isimleri Müslüman olan ülkelerde başarı elde etmelerine rağmen, İslamiyetin aslına uygun bir şekilde bilindiği ve yaşandığı, Müslüman ülkelerde istedikleri neticeyi alamadılar. Bunun neticesinde, Misyonerlik faaliyetlerine destek verilmesi için **Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü** projesi gündeme geldi.

Bu çalışmaları yapan Konsil ilk defa 1962'de bu konuyu görüşmek için toplandı. Daha sonraki toplantılarla da misyonerlik faaliyetinin bir parçası olmak üzere "**Diyaloğa**"

önem verilerek devam ettirilmesi kararlaştırıldı. **II. Paul**'ün 1991 yılında ilan ettiği ***Redemptoris Missio (Kurtarıcı Misyon)*** isimli genelgesinde aynen şöyle diyordu: **"Dinlerarası diyalog, Kilise'nin bütün insanları Kilise'ye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır... Bu misyon aslında Mesih'i ve İncil'i bilmeyenlere ve diğer dinlere mensup olanlara yöneliktir. "**

1964 yılında 2. Vatikan Konsilinde kurulan 'Hıristiyan Olmayanlar Sekreteryası'nın 1973 yılında, sekreterlik görevine getirilen Pietro Rossano, Sekreterya'nın yayın organı ***Bulletin***'deki bir yazısında şunu belirtiyordu: **"Diyalogdan söz ettiğimizde, açıktır ki bu faaliyeti, Kilise şartları çerçevesinde misyoner ve İncil'i öğreten bir cemaat olarak yapıyoruz. Kilise'nin bütün faaliyetleri, üzerinde taşıdığı şeyleri yani Mesih'in sevgisini ve Mesih'in sözlerini nakletmeye yöneliktir. Bu sebeple diyalog, Kilise'nin İncil'i yayma amaçlı misyonunun çerçevesi içinde yer alır."**

Pietro Rossano, ayrıca diyaloğun şartlar gereği ortaya çıktığını, İseviliği ilk yayan Havarilerin metodu olduğunu şöyle ifade etmektedir:

"Kilisenin henüz bulunmadığı yerlerde tesis edilmesi için yapılan bir faaliyet olarak anlaşılan misyon, artık diyalog olmadan başarıya ulaşamaz."

1984 yılından beri "Hıristiyan Olmayanlar Sekreteryası"nın başkanlığını yapan Kardinal **Francis Arinze** ise, geçmişten bugüne gelinen noktayı anlatırken bunun Kilisenin bir misyonu olduğunu ifade etmektedir: **"Papa VI. Paul'ün vizyonu gerçekleşmektedir. Çünkü dinlerarası diyalog, Kilise misyonunun normal bir parçası olarak görülmektedir"** *(Bulletin, 59/XX - 2, 1985, 124).*

Papa'yı ziyaretinde Fethullah Gülen de bu konuyu vurgulamıştır:

"Papa 6. Paul Cenapları tarafından başlatılan ve devam etmekte olan Dinlerarası Diyalog İçin Papalık Konseyi (PCID) misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyoruz. Bu misyonun tahakkuk edişini görmeyi arzu ediyoruz." *(F. Gülen'in Papa'ya mektubundan, Zaman,10.2.1998)*

Nihai hedeflerini de Papa **II. Paul'**un 2000 yılı mesajında şöyle bildiriyordu: **"Birinci bin yılda Avrupa Hıristiyanlaştırıldı. İkinci bin yılda Amerika ve Afrika Hıristiyanlaştırıldı. Üçüncü bin yılda ise Asya'yı Hıristiyanlaştıralım."**

Müslümanlar cephesinde ise; "Dinlerarası diyaloğun kararlı bir destekçisi ve teşvikçisi"nin Sayın **Fethullah Gülen** olduğu, **Hocaefendi**'nin onursal başkanlığını yaptığı Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı yayını "*Küresel Barışa Doğru"* kitabında bildirilmektedir. Yine aynı kitaba göre, Fethullah Hoca'nın, **Papa II.Paul** ile görüşmesinden önce bu diyaloğu daha önce başlatan üstadı Saidi Nursi'dir. **Bediüzzaman Saidi Nursi'**nin, bu konuda, **Papa XII. Pier** ile yazışma yaptığı, 1950'li yıllarda Fener semtinde ikamet etmesinin**, Rum Patrik Atenagoras** ile de yapılan diyaloğu kolaylaştırdığı aynı kitapta ifade edilmektedir. Dinlerarası diyaloğun lüzumu ile ilgili Hocaefendi'nin yayınlanmış pek çok makalesi ve kitabı var. (Mesela, "**Hoşgörü ve Diyalog İklimi**" kitabı tamamen bu konu ile ilgilidir.)

Diyanet ve İlahiyat fakülteleri de diyaloga destek vermektedirler.

23/24.10.2003 tarihleri arasında; ülkemizde, bölücü faaliyetlerde bulunduğu iddiası ile kapatma davası açılan Alman **Konrad Adenauer** vakfının, Armada otelinde düzenlediği, "**Türkiye ve Avrupa'da Din, Devlet ve Toplum- Dinlerarası Barışçı bir Ortak Yaşam için Olanaklar ve Engeller**" konulu konferansa katıldım.

Bu toplantıda “**Dinlerarası Diyalog**” projesinin önde gelen temsilcilerinden **Prof.Dr. Niyazi Öktem** yaptığı konuşmada bu projeye kimlerin destek verdiğini şöyle dile getirdi:

“80’li yıllarda başlattığımız “**Dinlerarası Diyalog**” projesinde hayli mesafe aldık. Bu konuda bize en büyük desteği **Diyanet** verdi. Sayın Başkanın gün boyu aramızda bulunması bunun en güzel ispatıdır. Sivil kuruluşlardan ise destek, Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı’ndan geldi. Vakfın onursal başkası **Fethullah Gülen** Haca bize büyük destek verdi. Bütün bunların üstünde, Diyalog konusunun Türkiye’de ki mimarı, öncüsü **Prof. Dr. Mehmet Aydın’**dır. Her birine huzurunuzda teşekkür ediyorum.”

Son zamanlardaki diyalog toplantılarında olduğu gibi, bu toplantıda da, “**Yahudi temsilcileri**” göremedim. Yahudiler uyanık. Baktılar bu işbirliğinde kendilerine bir fayda yok, parsayı Hıristiyanlar toplayacak, bunun için diyalog projesine mesafeliler.

Siyasi cephede ise, **Bülent Ecevit, Süleyman Demirel** ve bir kısım siyasiler diyaloğa tam destek vermişlerdir.

Müslümanlardan, diyaloğa destek verenlerin, niyetlerini tam bilemediğimiz için, bir yorum getirmek sağlıklı olmaz. Zaten bu pek de önemli değil. Önemli olan diyaloğu başlatan, yönlendiren “**Vatikan**”ın niyeti ve gayesidir. Şimdi biraz da bunun üzerinde duralım.

Diyaloğun hedefi

Müslüman halkı Hıristiyanlaştırmak için faaliyet gösteren misyonerler, Ortadoğu’da büyük bir dirençle karşılaştılar. Bunu kırmak için, bu bölgede yaşayan Müslümanların, dini şuurunun yok edilmesi gerekiyordu. Dinlerarası diyalog ile, Hıristiyanlığın da hak bir din olduğu, korkulacak bir şey olmadığı konusu işlenerek, Müslümanların Hıristiyanlara karşı olan husumetini kırmayı gaye edindiler.

Bunu sağlamak için de, "**Benim dinim son dindir, diğerleri yanlıştır”** inancından vazgeçirmeği prensip edindiler. Dinlerarası diyaloğun mimarlarından *M.*Watt, "*Modern Dünyada İslam Vahyi"* adlı çalışmasında bunu açıkça yazmaktadır.

Watt'a göre diyaloğun şartı "**Benim dinim son dindir**" inancından vazgeçmektir: “Dinlerin karşılaştırılması, yani üstünlük ve aşağılık açısından herhangi bir değerlendirmeye gitmemektir. Objektif anlamda geçerli olmadığı için gerçek diyalog anlayışı, bu çeşit karşılaştırmalardan vazgeçmeyi icab ettirir. Taraflardan biri "**Benim dinim son dindir"** derse bu olmaz; çünkü buradaki "son" kelimesi diğer dinlerden üstün olma veya diğer dinleri geçersiz kılma anlamlarına gelir. Bunun için, benim dinim diğerlerinkinden daha üstündür inancının terk edilmesi gerekir."

Halbuki Kur’an-ı kerim, İslamiyetin “**son din**” olduğunu, diğerlerinin geçersiz olduğundan kabul edilemez olduğunu açıkca bildirmiştir. Dolayısıyla bir Müslüman bunun aksini düşünemez. Böyle düşündüğü, inandığı hatta şüphe ettiği takdirde dinden çıkmış olur. İslamiyetin son din olduğu ayet-i kerimelerde meal şöyle bildirilmiştir:

“Bugün, dininizi kemale erdirdim, ikmal ettim. Size olan nimetlerimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâmı seçtim.” (Maide 3)

“Allah indinde hak din ancak İslâmdır.” (A. İmran 19)

“Kim İslâmdan başka din ararsa, bilsin ki, bulduğu din asla kabul edilmeyecektir.” (A. İmran 85)

M.Watt'ın bu fikrinin, dini bilgilerde nakli yani vahyi esas olan "**Ehli sünnet**" inancına sahip Müslümanlara kabul ettirmenin mümkün olmayacağını bildikleri için de, Müslümanları Endülüs'te **İbn Tufeyl** ve **İbn Rüşd'**ün temsil ettiği "**Felsefî İslama**" yönlendirmeye karar verdiler.

Watt'a göre, bu filozoflar, İslam'ın dışında kalan dinleri, açıktan açığa tartışma konusu etmediler, onları da hak din kabul ettiler.

R. Arnaldez, Ehli sünnet bir Müslümana diyaloğu kabul ettirmenin pratikte imkansız olduğunu, bu inancın tahrip edilmesi gerektiğini söyledikten sonra, İslami esasları, nakil ile değil, akıl ile anlamayı bir metod haline dönüştürmüş **Vehhabi, Selefi** anlayışının temsilcisi olan "**Abduh ekolü**"nün hakim kılınması halinde, dinlerarası diyaloğun oldukça kolaylaşacağını ifade etmektedir.*(R. Arnaldez: Contidions dun avee İslam)*

Dinlerarası Diyalog fikrinin babası olan **Louıs Massignon**, "Onların (Müslümanların) her şeylerini tahrif ettik. İnançları, dinleri mahvoldu. Artık hiçbir şeye tam inanmıyorlar. Derin bir boşluğa düştüler. İntihar ve anarşi için olgun hale geldiler" demektedir.

Dinimiz, İslamiyetin son din olduğunu, diğerlerinin geçersiz olduğunu, onlarla dostluk kurulamayacağını bildiriyor. Diyologçular ise, dostluktan da öte, diğer dinleri kendine yakın görmeği tasavvufta bir makam olarak telakki ediyorlar. **Prof. Dr. Mehmet Aydın** bunu bakınız nasıl ifade ediyor: "Bir sufinin, bütün dinleri birbirine yakın seviyede görmesi, zaten bu tevhid, vahdet makamıdır." (II.Din Şurası tebliğ ve Müzakereleri, s. 342)

Diyanet İşleri Başkanı **Ali Bardakoğlu** da aynı görüşte: Yaptığı açıklamada, ılımlı hoşgörülü İslam anlayışında, Müslümanların, 'İslamlaştırma', Hıristiyanların 'Hıristiyanlaştırma' politikalarını izlememelerinin gerekli olduğunu, söylemektedir. (3.4.2004 Habertürk)

İstedikleri yeni Müslüman modeli

Hıristiyan Batı âlemi, İslamiyeti yok etmek için yaptığı asırlar süren mücadeleden bir netice alamayınca; kendileri ile uyumlu, istedikleri tarafa yönlendirebilecekleri, sınırlarını kendilerinin çizdiği yeni bir **"İslam**" yeni bir "**Müslüman"** modeli geliştirmeye karar verdi.

"Hoşgörü" "ılımlı" "Light İslam" adını verdikleri bu modelde; emir ve yasağı olmayan, tatlıya, tuzluya karışmayan, haftada bir cumaya giden, bayram namazlarını kılan, cenazesi camiden kalkan ve Müslüman mezarlığına gömülen, Müslüman tipi esas alınmaktadır. Bu yolla, dinin dinamik değerleri, emir ve yasakları yok edilerek, ilâhî olmayan tamamen insan düşüncesine dayalı felsefî, ahlakî bir sistem geliştirmek istiyorlar. Bu çalışmanın içinde sadece Vatikan değil ABD'de var.

Bunu açıkca da ifade ediyorlar. Bununla ilgili önce bir haber sonra da bir yorumu sizlere sunmak istiyorum:

AA' nin Washington mahreçli ve 23 Eylül 2003 tarihli haberi özetle şöyle: "CIA ve ABD Federal Soruşturma Bürosu FBI hakkında yazdığı kitaplarla tanınan Ronald Kessler "CIA Savaşta" (The CIA at War) adlı kitabında, CIA Direktörü George Tenet ve diğer üst düzey CIA yetkilileriyle yaptığı görüşmelere de yer verdi. 'İslamda, öteki

dinlerde olduğu gibi ruhban sınıfı olmadığı için herhangi bir kişi kendini dini lider olarak adlandırabilir. Bu yüzden CIA, bazı din adamlarını para ile satın aldığı gibi, sahte dini liderler de çıkarttı' ifadelerinin yer aldığı kitapta, CIA'nin, kendilerini din adamı olarak tanıtan ve Müslüman olmayanlar hakkında daha yumuşak dini mesajlar verecek görevlileri işe aldığı ifade edildi.

Bir CIA kaynağının “Radyo istasyonlarının yönetimini devralıyor ve din adamlarını destekliyoruz. Propagandaya geri dönüş. Ilımlı Müslümanlar çıkartıyoruz” şeklindeki sözlerine yer verdi. Bu yönde fetvalar veya dini yazılar yayınlamaları için din adamlarına para verildiği de bildirildi.”

Şimdi de, araştırmacı - yazar Serdar Kuru'nun bu konu ile ilgili yorumuna (yorumdan pasajlara) yer verelim:

“Bugünlerde elime çok ilginç bir kitap geçti. Kitap, CIA ve FBI üzerine çeşitli kitapların da yazarı olan Ronald Kesslerin " The CIA at War" çalışması.

Yazar CIA'nin İslamda kesin kurallara ve hiyerarşiye bağlı resmi bir ruhban sınıfı olmadığını analiz ettiğini bunun üzerine çeşitli din adamlarına rüşvet vermek dışında kendi din adamlarını da ortaya çıkarttığını söylemekte. CIA tarafından şekillendirilen bu "din adamı" ajanların kendilerini şeyh, hoca, molla ve dini lider olarak tanıtıp bütün islam aleminde "**ılımlı**" ve "**hoşgörülü**" islam modelini vaaz ettiklerini belirtmiş.

Kitapta görüşlerine başvurulan ismi açıklanmayan bir CIA kaynağı teşkilatın şu anda dünya çapında elindeki tüm propaganda tekniklerini kullanarak bu sahte din adamlarını destekledikleri ve kendi "**ılımlı müslüman**" modellerini kendilerinin çıkarttığını söylemekte.

Sonuç olarak özellikle 1980lerden sonra dünyaya yayılan emperyalizme, kapitalizme ve siyonizme "**hoşgörüyle"** bakan islam ve Müslüman versiyonlarının nereden seri üretim yapıldığı hakkında bu kitap oldukça zihin açıcı bir görev yapmakta.”

Diyalog ile İslâm dininden yok etmek istedikleri değerler

Papalığa göre, Hıristiyanlaştırmada en büyük engel; Müslümanların, Muhammed aleyhisselamın son peygamber olduğu, O'na inanmayıp yolunda gitmeyenlerin, sonsuz olarak Cehennemde kalacağı, inancıdır. Buna bağlı olarak da; son dine inanmayıp Müslüman olmayanların düşman kabul edilmesi, Müslüman olana kadar bunlarla mücadele edilmesi inancı.

Bu inancın kırılması için ortaya yeni fikirler attılar. Bu fikirleri yerleştirmek için, Papaz **Thomas Michael** 1987'de Türkiye'ye geldi. Bazı İlahiyat fakültelerinde seminerler verdi. Bu fikirlerin devamlı kendileri tarafından seslendirilmesinin tepki doğuracağını bildikleri için de, düşüncelerini yayma işini İlahiyat fakültelerinde ikna ettikleri bazı akademik kadrolara havale ettiler.

Bu, İslamın temel inancına aykırı fikirleri iki ana grupta toplayabiliriz:

1- *“Kur'an-ı kerimin bazı ayetleri ve bazı hadis-i şerifler tarihi sürecini doldurduğu için bunlarla amel edilemez. Kur'an-ı kerimin gelmesiyle yürürlükten kalkmış olan İncil ve Tevrat'ın hükümleri hâlâ geçerlidir. Bugünkü İncillere ve Tevrata inanan, Yahudi ve Hıristiyanlar da cennetliktir. Ehl-i Kitap ile ilgili âyetler, hadisler tarihseldir, dolayısıyla bugünkü Yahudi ve Hıristiyanları değil o dönemin insanlarını bağlar.”*

Nitekim, ülkemizde dinlerarası diyaloğun önde gelen temsilcisi **Fethullah Gülen,** bu konu ile ilgili âyetleri yorumlarken; Yahudi ve Hıristiyanlarla ilgili Kur'an-ı kerimde geçen ayetleri, bilinen manalarının dışında çok farklı bir düzeyde ele alıyor: Ayetlerde geçen düşmanlığın o günün Yahudi ve Hıristiyanlarını içine adığını, Kur'anın kullandığı aynı üslup, bugünün Yahudi ve Hıristiyanlarını içine alacak diye bir şart, bir mecburiyet olmadığını, ayetlerin kesin, fakat bugünkü Yahudi ve Hıristiyanları içine aldığının kesin olmadığını, ifade etmektedir. (Hoşgörü ve Diyalog İklimi s.155-156)

Yine aynı kitapta, Sayın Gülen, Kur'an-ı kerimde, Hıristiyanlarla, Yahudilerle ve Müşriklerle ilgili geçen sert ifadelerin uç noktayı temsil ettiğini,Yahudi ve Hıristiyanlarla diyalog kurup dostluk tesis edilebileceğini, Kur'anın onları dost edinmemek konusundaki nehyinin (yasağının) hususi şartlarda olduğunu; bunu umumileştirmenin Kur'anın ruhuna aykırı olacağını, Üstad Bediüzzamanın "Münazarat" kitabında bildirdiğini ifade etmektedir. (s.170)

Hocaefendi, aynı konularla ilgili hadisleri yorumlarken de, "Yahudileri ve Hıristiyanları kınayan ve azarlayan âyetler ya Hazret-i Muhammed (A.S.M) döneminde yaşayan ya da kendi peygamberlerleri döneminde yaşayan bazı Yahudi ve Hıristiyanlar hakkındadır." diyor. *(Küresel Barışa Doğru, s.45)*

Halbuki, bugüne kadar hiçbir İslam alimi bu âyet ve hadislerin tarihsel olduğunu, geçerliliğini yitirdiğini söylememiştir. Aksine, kıyamete kadar geçerli olduklarını ittifakla bildirmişlerdir.

Resulullah efendimiz, İslamiyeti kabul etmeyen Yahudilerin ve Hıristiyanların, Allah'a iman etmiş sayılmayacağını bunların Cehennemlik olduğunu bildirmiştir.

Dört büyük müctehid imamdan biri olan **İmam-ı Ahmed bin Hanbel'**in meşhur hadis kitabı olan ***El-Müsned*** isimli eserde, sahabeden Ebu Hureyre'nin rivayet ettiği şu hadis-i şerif bunu açıkca göstermektedir:

"Allah Resûlü'ne biri geldi ve 'Ey Allah'ın elçisi! Hıristiyanlardan Allah'a ve Resulü'ne inanarak İncil'e sâdık biri veya aynı şekilde Allah'a ve Resûlü'ne inanarak Tevrat'a bağlı biri, sonradan sana tâbi olmazsa, bu kişiler hakkında ne buyurursunuz?' dedi.

Bunun üzerine Hz. Peygamber şöyle buyurdu: **"Nefsim yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, bu ümmetten biri veya Yahudi ve Hıristiyan bir kişi beni dinlemez ve getirdiğimi kabul etmeden ölürse, kesinlikle Cehennemlik olur."**

Bu konu ile ilgili diğer bazı hadis-i şeriflerde de şöyle buyuruldu:

"Beni duyup iman etmeyen Yahudi ve Hıristiyan elbette Cehenneme girecektir." (Hakim)

"Cennete sadece Müslüman olan girer." (Buhari)

Daireyi iyice genişlettiler

Önceleri kitap ehli yani sadece Hıristiyanlar ve Yahudiler Cennete gidecek diyenler şimdi daireyi iyice genişlettiler. Neye inanırsa inansın, inanan herkesin Cennete gireceğini söylemeye başladılar:

"İslam'ın temel anlayışı, Allah'ın varlığı ve birliğine dayanır. Birliği konusunda değişik spekülasyonlar olsa da, varlığını kabul ettikten sonra, gerisi

üzerinde fazla durmaz İslam. Nitekim bir hadiste, ‘Allah’tan başka ilah yoktur diyenler cennete girecektir’ denilir. Bu hadisten dolayı İslam bilginleri **Hıristiyanların, Yahudilerin**, **Zerdüştilerin**, hatta **Budist** gibi herhangi bir şekilde bir tanrıya inananların cennete gireceklerini kabul ederler. (Kendisi gibi düşünenlerin dışında böyle söyleyen İslam alimi yoktur) . Halbuki, Kuran tanrıtanımazlığa karşı derin bir hassasiyet göstermektedir. Ancak bu hassasiyet onların canına, malına kıyma noktasında değildir. Her çağ, dini metinleri kendisine göre yorumlama yetkisine ve imkánına sahiptir. Dolayısıyla, günümüzde ateistlere karşı olumsuz bir tutum takınılması söz konusu bile olamaz. Kaldı ki, ben ateistim diyen insanların, Kuran’da söylenen tarzda ateist oldukları kanaatinde değilim.” (Prof.Dr. Bekir Karlığa, Hürriyet, 18.4.2004)

“Acaba iyi ediyor muyuz?” endişesi

Aslında, diyalog konusunda, dinlerarası diyalogun öncülerinin de şüpheleri var. İyi mi kötü mü yaptıklarında endişeliler. Nitekim **Fethullan Gülen** bir röportajında bunu şöyle dile getiriyor:

“Diyalog ve hoşgörü adına değişik kiliselere gidilip "Gelin Kur'an'ı beraber okuyalım" deniliyor. Değişik yerlerde "Siz de bizim İncil derslerimize iştirak edin" diyorlar. Bu karşılıklı olur. Sizin kendi derslerinizden şüpheniz varsa, Kur'an'a olan güveniniz ve itimadınız hemen sarsılacaksa böyle mail-i inhidam olan bir inanç bugün olmazsa yarın yıkılacak. Varsın yıkılsın. Ama sağlam inanmışsanız, kimsenin size bir şey bulaştırmayacağına inanıyorsanız korkunuz olmamalı.

Seleflerimiz var bu mevzuda. **Bediüzzaman** Vatikan'a mektup yazmış. Aynı zamanda Ortodokslara mektup yazmış. Onlardan cevabî mektuplar almış. Bayram tebriği almış. Hoşgörü içinde olmanın yollarıdır bunlar.

Ama bununla beraber 'acaba iyi ediyor muyuz, yanlış anlaşılır mı bu mesele?' diye oturup bir yerde hıçkıra hıçkıra ağladığımı bilirim.” (Zaman, 30.3.2004)

Adem aleyhisselâmdan, Muhammed aleyhisselâma kadar, dinlerin nesh edilmesi, semavi kitapların, âyetlerin nesh edilmesi yani yürürlükten kaldırılması Allahü teâlâ tarfından yapılmıştır. Kur’anın bazı âyetlerinin veya bunların açıklaması olan hadislerin tarihsel olduğunu, geçerliliğinin kalmadığı iddiası, ve bunu savunmak yeni bir kitap veya Peygamberin geldiğini söylemek olur ki, bu da İslam inancına göre küfürdür.

2- *“Üç dinden herhangi bir dine inanmak yeterlidir. Mühim olan kelime-i tevhid inancıdır. Hz. Muhammed’i kabul ve tasdik etmek ise şart olmayıp bir kemal mertebesidir” diyorlar. “Ehli kitap ile amentüde ittifak halindeyiz.”* İddiasında bulunuyorlar*. (Ahmet Şahin, Zaman- 17.4.2000)*

Nitekim, Fethullah Gülen, “Kur’an-ı kerim, Kitap ehline çağrıda bulunulurken, “Ey kitap ehli! Aramızda müşterek olan bir kelimeyi gelin.” Nedir o kelime? “Allahtan başkasına ibadet yapmayalım”. Allaha kul olan başkasına kul olmaktan kurtulur. İşte gelin, sizinle bu mevzu üzerinde birleşip bütünleşelim. Kur’an devamla, “Allahı bırakıp

da, bazılarımız bazılarımızı Rab edinmesin" diyor. Dikkat edin, bu mesajda, "Muhammedün Rasûlüllah" yok." diyor. *(Hoşgörü ve Diyalog İklimi. S.241)*

Fasıldan Fasıla kitabında da, "Herkes kelime-i tevhidi esas alarak çevresine bakışını yeniden gözden geçirmeli ve ıslah etmelidir. Hatta kelime-i tevhidin ikinci bölümünü, yani 'Muhammed Allah'ın resülüdür' kısmını söylemeksizin sadece ilk kısmını ikrar eden kimselere rahmet ve merhamet bakışıyla bakmalıdır... " demektedirler. *(Küresel Barışa Doğru-131)*

Halbuki ayet-i kerimede, "**Rahmetim her şeyi kaplamıştır"** buyurulduktan sonra, "(Rahmetim) **Allah'tan korkup, haramlardan kaçan, zekâtlarını veren ve ayetlerimize inananlar içindir"** buyuruluyor. (Araf 156) Bundan sonraki ayette de, "**Ümmi peygamberime** (Resulullaha) **uyanlar için"** buyuruyor. Yine, ayet-i kerimelerde, "**Allah indinde hak din ancak İslâmdır."** (A. İmran 19) "**İslâmdan başka din arayan, bilsin ki, o din asla kabul edilmez."** (A. İmran 85) buyuruluyor.

Şu âyet-i kerimeler de, Allaha iman için, Resulullaha inanıp itaat etmenin şart olduğunu bildiriyor:

"Resule itaat eden, Allaha itaat etmiş olur" (Nisa 80)

"Deki, "Allaha ve Peygambere itaat edin! Eğer itaat etmeyip yüz çevirirlerse, (kafir olurlar) **Elbette Allah kafirleri sevmez."** (Ali imran 32)

"Allah ve Resulüne itaat eden Cennete, etmeyen Cehenneme gider" (Feth 13)

Görülüyor ki, gayri müslimlerle aramızda iddia edildiği gibi bırakın ittifakı, benzerlik bile yok. Hıristiyanlarla aramızdaki inanç farklılıkları çok ise de birkaçını bildirelim:

Amentüde ittifak var mı?

1- Biz bir Allah'a inanırız. Onlar üç ilaha inanırlar. Hz. İsa'ya tanrının oğlu ve tanrı diyorlar. Onlar melekleri kız gibi görüyorlar, biz ise, meleklerde erkeklik dişilik olmadığına inanıyoruz. Kur'an-ı kerimde buyuruluyor ki: "**Allah ile birlikte başka ilâh edinen cehenneme atılır. Rabbiniz oğulları size ayırdı da kendisi için kız olarak melekleri mi edindi? Elbette vebali çok büyük söz ediyorsunuz."** (İsra 39, 40)

2- Onlar tanrı gökte derler, biz Allah'ı mekandan münezzeh biliriz.

3- Biz semavi kitapların hepsine inanırız, onlar, Kur'an'a inanmazlar.

4- Biz bütün peygamberlere inanırız, onlar, Muhammed aleyhisselama inanmazlar. Hadis-i şerifte buyuruldu ki: "**Bana iman etmeyen Yahudi ve Hıristiyan, mutlaka Cehenneme girecektir."** (Hakim)

5- Biz hayrın ve şerrin Allah'tan olduğuna inanırız, onlar, (Tanrı kötülükleri takdir etmez) derler.

Görüldüğü gibi, Diyalogçuların ortaya attığı fikirler İslâm dininin genel hükümlerine aykırıdır, İslam dininde yeri yoktur. İncil ve Tevrat'ın hükümleri Kur'an-ı kerimin gelmesiyle nesih olmuş, yürürlükten kalkmıştır. Kur'an-ı kerimin ve hadis-i şeriflerin bütün hükümleri kıyamete kadar geçerlidir. Bunların bazılarının tarihsel olduğu için yürürlükten kalktığını iddia etmek, Kur'an-ı kerime ve Allah indinde dinin İslam olduğuna inanmamak olur. Allahü teâlâ, kıyamete kadar değişmemek üzere İslamiyeti bütün insanlara din olarak göndermiştir.

Diyalog ve Hubbu fillâh - Buğdu fillâh

Vatikan'ın en çok korktuğu, Hıristiyanlaştırmada en büyük engel gördüğü, İslamiyetin, "hubbu fillah-buğdu fillah" emridir. Yani, Allah dostlarını Allah için sevmek, Allahın düşmanlarını, (dinimize göre, Müslüman olmayan herkes Allah düşmanıdır) Yahudileri, Hıristiyanları sevmemektir. Hubbu fillah, buğdu fillâh, imanın esasıdır. İmanın altı şartının geçerli olup olmaması bu esasa bağlıdır.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

"İmanın en sağlam temeli ve en kuvvetli alameti, hubb-i fillah, buğd-ı fillahtır." (Ebu Davüd)

"İmanın temeli Mümini sevmek ve kâfiri sevmemektir." (İmamı Ahmed)

"İmanın efdali Allah için sevgi, Allah için buğzdur." (Taberânî)

Yine Resulullah buyurdu ki:

"Cebrail aleyhisselam gibi ibâdet etseniz, müminleri, Allah için sevmedikçe ve kâfirleri Allah için kötü bilmedikçe, hiç bir ibâdetiniz, hayrat ve hasenatınız kabul olmaz!"

Allahü teâlâ, Hz. Musa'ya sordu:

- Ya Musa, benim için ne işledin?
- Ya Rabbi, senin için namaz kıldım, oruç tuttum, zekât verdim, zikrettim.
- Ya Musa, kıldığın namazlar, seni Cennete kavuşturacak yoldur, kulluk vazifendir. Oruçların, seni Cehennemden korur. Verdiğin zekâtlar, kıyamette, sana gölgelik olur. Zikirlerin de, o günün karanlığında, sana ışıktır. Bunların faydası sanadır. Benim için ne yaptın?
- Ya Rabbi, senin için olan ameli bana bildir.
- **Dostlarımı benim için sevdin mi, düşmanlarıma benim için düşmanlık ettin mi?**

Musa aleyhisselam, Allahü teâlâ'yı sevmenin onun için olan en kıymetli amelin, Hubb-i fillah ve Buğd-ı fillah olduğunu anladı. (İmam-ı Gazali)

Kur'an-ı kerimde buyuruluyor ki:

"Ey iman edenler, Yahudileri de, Hıristiyanları da dost edinmeyin! Onlar, (İslâma olan düşmanlıklarında) **birbirinin dostudur. Onları dost edinen de onlardan olur. Allahü teâlâ, (**kâfirleri dost edinip, kendine) **zulmedenlere hidayet etmez."** (Maide 51)

"Müminler, müminleri bırakıp da, kâfirleri dost edinmesinler! Onları dost edinenler, Allah'ın dostluğunu bırakmış olurlar." (Ali İmran 28)

"Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, babaları veya oğulları veya kardeşleri ya da akrabaları olsa bile Allah'a ve Resûlüne düşman olanları sevmezler." (Mücadele-22)

Hadis-i şerifte de buyuruldu ki: "**Bir kavmi sevip de onlarla dostluk kuran, kıyamette onlarla haşrolur"** (Taberânî)

Vatikan, bu inanç yıkılmadıkça, Müslümanların Hıristiyan olmayacağını bildiği için, "Diyalog" vasıtasıyla bu inancı yıkmak istiyor.

Diyalog ve emri maruf - nehyi münker

İslâmiyette, iyilikleri yayıp, kötülüklere mani olmanın önemi büyüktür. İslâmiyeti ayakta tutan budur. Din-i islâmın temeli, imânı, farzları ve haramları öğrenmek ve öğretmektir. Allahü teâlâ, Peygamberleri bunun için göndermiştir. Gençlere bunlar öğretilmediği zaman, islâmiyet yıkılır, yok olur. Allahü teâlâ, müslimânlara "**Emr-i ma'rûf**" yapmağı emirediyor. Yani, benim emirlerimi bildiriniz, öğretiniz diyor ve "**Nehy-i anilmünker"**i emrediyor. Yani, yasak ettiğim haramları bildiriniz ve yapılmasına râzı olmayınız, diyor.

Kur'an-ı kerimde buyuruluyor ki:

"Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz; iyiliği emreder, kötülükten meneder ve Allah'a inanırsınız. Ehl-i kitap da inansaydı, elbet bu, kendileri için çok iyi olurdu." (Ali imran-110)

"Namazı kıl, iyiliği emret, kötülükten vazgeçirmeye çalış, başına gelenlere sabret. Doğrusu bunlar, azmedilmeye değer işlerdir." (Lokman-17)

Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" buyuruyor ki.

"Büyüğünü saymıyan, küçüğüne merhamet etmiyen, emr-i maruf ve nehy-i münkerde bulunmıyanlar bizden değildir." (Tirmizî)

"Bütün ibâdetlere verilen sevap, Allah yolunda gazâya verilen sevâba göre, deniz yanında bir damla su gibidir. Gazânın sevâbı da, emr-i ma'rûf ve nehy-i anilmünker sevâbı yanında, denize nazaran bir damla su gibidir" . (Deylemî)

"Allahü teâlâ, bir meleğe, bir kasabanın altını üstüne getirmesini emreder. O melek, bu kasabada hiç günah işlemiyen bir zatın da olduğunu, o zatı kurtarıp kurtarmıyacağını suâl edince, Cenab-ı Hak, "Bütün şehir halkı ile onu da alt üst et! Çünkü o zat, bana isyan edenlere karşı yüzünü ekşitmemiştir" buyurdu." (Beyhekî)

"Birbirinize müslümânlığı öğretiniz. Emr-i ma'rûfu bırakır iseniz, Allahü teâlâ, en kötünüzü başınıza musallat eder ve düâlarınızı kabûl etmez". (Bezzar)

İslamiyet günümüze kadar, emri maruf sebebiyle gelmiştir. Bir din öğretilmezse, öğreten bulunmazsa yok olmaya mahkumdur.

Vatikan bunun üzerinde çok duruyor. "**Diyolag"** vasıtasıyla emr-i marufu yok etmek istiyor. İnsan kendi dinini niçin yaymaya çalışır? Kendi dininin doğru, diğerlerinin yanlış olduğuna inandığı için. Diğer dinler de doğru kabul edilirse, o zaman niçin kendi dinini yaymaya çalışsın?

Görüldüğü gibi Peygamberimiz emri maruf yapın, İslamiyeti yayın diyor. Diyalogçular yayamazsınız, diyorlar. Hatta İslamiyeti yaymaya çalışanları dinsizlikle suçluyorlar. II. Din Şurasında, yaptığı konuşmada Diyanetten Sorumlu Devlet Bakanı **Prof.Dr. Mehmet Aydın** bununla ilgili bakınız ne diyor: "Bazı Müslüman kardeşlerimiz diyor ki, yahu bir fırsat düştü. Müslümanlığı anlatalım Hıristiyanlara. Allah belki hidayetini gösterir... Yani adam aslında Müslümanlaştırmak için gelmiş... İşin ucunda din değişitirmek bilmem adam kazanmak, üye kazanmak varsa, açıkcası bu bir din mensubuna yapılacak en dinsizce bir harekettir. Dinsizce diyorum, çünkü bunu hiç bir din kabul etmez." (II.Din Şurası tebliğ ve Müzakereleri, C.2, S.322)

Vatikan'ın Diyalog ile varmak istediği son nokta

Diyalog ve hoşgörü, Vatikan'ın bir tuzağıdır. Diyalog vasıtasıyla, önce, Müslümanların imanları bozulacak, islami şuurdan, yaşayıştan uzaklaştırılacaklar. Hz. Peygamber ve âlimler devre dışı bırakılarak İslamiyet, emir ve yasağı olmayan, felsefi bir sistem haline getirilecek.

Müslümanlar arasında, Müslüman olsun Hıristiyan olsun fark etmez. Nasıl olsa, iki din mensubu da Cennete gidecek, inancı hakim kılınacak. Bu hale getirilen Müslümanların, Hıristiyanlığa kaymaları kolaylaşmış olacaktır. Çünkü, insan, nefsinin hoşuna giden, kendine kolay gelen şeyleri tercih eder. Hâl böyle olunca, haftada bir gün Kiliseye gitmekten başka hiçbir kuralı olmayan Hıristiyanlığa kayması daha kolay olacaktır. Böylece, nihai birleşme Hıristiyanlıkta olmuş olacak. Çeşitli vesilelerle yaptıkları konuşmalarda bunu zaten açıkça dile getiriyorlar. Onlara göre gerçek din sadece Hıristiyanlıktır:

"Biz her ne kadar Hıristiyan olmayan dinlerin manevi ve ahlaki değerlerini tanıyor, saygı gösteriyor, onlarla diyaloğa hazırlanıyor ve din hüviyetini savunmak, insanlık kardeşliğini tesis etmek, kültür, sosyal refah ve sivil iradeyi oluşturmak gibi hususlarda diyaloğa girmek istiyorsak da dürüstlük bizi gerçek kanaatimizi açıkça ilan etmeye mecbur etmektedir; yegane gerçek din vardır. O da Hıristiyanlıktır." *(Leibhard, Wilmington 1978, s. 13 vd.)*

Papa II. Jean Paul'un 20 yıllık dostu ve "Papa'nın Düşüncesi" kitabının yazarı **Buttiglione** bu düşünceleri şöyle açıyor: "**Hıristiyanlar İsa'nın Mesih olduğuna ve insanın onun sayesinde kurtulduğuna inanır. Tanrı'ya götüren başka bir yol yoktur**.." *(NPQ; Cilt: 1, Yaz 1991.)*

Nihai birleşmenin Hıristiyanlık çatısı altında olacağını, Dinlerarası Diyaloğun mimarlarından M.Watt, "**dinleri birleştirme**" projesi ile bakınız nasıl dile getiriyor: **"Uzun vadede bütün dünya için tek bir dinin olacağı ümid edilebilir. Bu din Hıristiyanlığın çatısı altında, Sünni İslam'da dört fıkhi mezhebe müsaade eden anlayışa benzer bir şekilde kendi içinde bazı görüş ayrılıklarına yer verebilir."** *(Modern Dünyada İslam Vahyi s.171)*

Papa II. Jean Paul da, Sen Pietro Kilisesi'nde, 25.6.2000 günü pazar ayininde, **"Kilise ile diğer dinler arasındaki diyaloga evet. Ama aynı zamanda tek kurtarıcının İsa olduğunu ilan etmek gerekiyor''** diyerek diyalog sonunda nerede birleşeceğinin açık adresini de vermiştir.

Vatikan'ın tarihi İslam düşmanlığı devam ediyor

Vatikan'ın; dinlerarası diyalog, hoşgörü, dostluk, faaliyetlerinde samimi olmadığını, tarihi İslam düşmanlığının devam ettiğini, 27.4.2003 tarihinde düzenlenen ayinde Papa, "**barış değil savaş istiyen**" papazın mertebesini yükselterek bir kere daha göstermiş oldu:

"PAPA İkinci **Jean Paul,** 27 Nisan 2003 günü, bundan asırlarca önce yaşamış olan altı kişiyi Hıristiyan inancına göre **'aziz'**liğin bir alt basamağı kabul edilen **'ermiş'** mertebesine yükseltti.

Vatikan'da 27 Nisan'da bu **'ermişlik ilánı'** münasebetiyle düzenlenen büyük ayin sırasında, Papa'nın İsviçreli muhafızlarıyla İtalyan güvenlik kuvvetleri alarma geçirilmişlerdi. Zira, **'ermiş'** yapılanlardan birinin, 17. asırda yaşamış olan **Avianolu Marco** adındaki papazın bazı çevrelerin, özellikle de Müslümanlar'ın gözünde **'netameli'** olduğunu düşünüyor, Müslümanlar'ın en azından bir protesto gösterisi yapabileceklerini bekliyorlardı.

Böyle bir şey beklemelerinin sebebi de şuydu: Merzifonlu Kara Mustafa Paşa'nın 1683'teki Viyana kuşatması Marco'nun cephelerde verdiği, **‘‘Haçın altında toplanın! Meryem adına savaşın! Türkler'i yenin! Hıristiyanlık adına büyük düşman Türkler'e karşı savaşı kazanmak için Allah'a olan imanımızı güçlendirmemiz lázımdır. Bunu yapmadan önce neye kalkışırsak kalkışalım, netice alamayız. Tanrı barış değil, savaş istiyor.”** vaazı yüzünden korkunç bir bozgun halini almış ve bu bozgun Avrupa'daki topraklarımızı kaybetmemize öncülük etmişti.

‘‘**Avrupalılaşma**’’ uğruna ‘‘**mozaik’’** ve ‘‘**dinlerarası diyalog’’** teraneleriyle kendi kendimize gelin-güvey olduğumuz şu günlerde Hıristiyan dünyasının ve Papa'nın geçmişimiz hakkında ne düşündüğünü Marco'nun “ermişliği” sayesinde bir hatırlatayım dedim.” *(Murat Bardakçı - Hürriyet,11.5.2003)*

Şimdi sormak lazım: Eski yaraları kaşımakla, eski düşmanlıkları gündeme getirmekle, ödüllendirmekle “**Barış**” “**Hoşgörü**” “**Diyalog**” sağlanması nerede görülmüştür?

Bütün bunlar samimiyeti mi gösterir yoksa, sinsi bir maksadı mı?

Dinlerarası Diyalog’tan bir manzara

Dinlerarası Diyaloğun son durumu ile ilgili bir haberi de yorumsuz olarak sizlerin bilgisine sunmak istiyorum:

Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı’*nın geleneksel iftar yemeğinde her yıl olduğu gibi yine Türkiye mozaiği oluştu. Ruhani liderler, gazeteciler, yazarlar, akademisyenler, sanatçılar, işadamları ve sivil toplum temsilcilerinden oluşan 300 kişilik topluluk barış ve diyalog mesajları verdi.*

Hilton Otel’de düzenlenen iftar yemeğinde söz alan ***Ermeni Patriği*** *Mesrob Mutafyan,* ***“Kısa süre önceye kadar bu ülkede aynı dine mensup insanlar bile bir araya gelemezken şimdi farklı dinlere mensup insanlar aynı sofrada buluştular.”*** *dedi. Bunun Türkiye için çok önemli bir gelişme olduğunu kaydeden Mutafyan, ancak bu işin adının konulması gerektiğini vurgulayarak, “****Türkiye’de farklı dinleri bir sofrada ilk buluşturan kişi Fethullah Gülen ve onun onursal başkanlığını yaptığı vakıftır. Biz şimdi onların açtığı yoldan yürüyoruz.”*** *ifadesini kullandı.*

Süryani Kadim Metropoliti *Yusuf Çetin de Hocaefendi ve arkadaşlarının insanlığa ve üç semavi dine yaptıkları katkıların büyük olduğunu vurgulayarak,* ***“Türkiye’de daha önce hiç kimse Hıristiyan ve Musevileri iftara davet etmeye cesaret edemezdi, şimdi ise paylaşılamıyoruz.”*** *dedi.*

Rum Patriği Bartholomeos *ise konuşmasında, Türkiye’deki barış ve huzur ortamı için Allah’a şükredilmesi gerektiğini belirterek, yine Türkiye’nin demokratikleşme ve Avrupa Birliği yolundaki kararlılığını sürdürmesini dilediğini söyledi.*

Musevi cemaati *adına söz alan Rav İsak Haleva da vakfın iftarda verdiği tablonun Allah'ın istediği bir tablo olduğunu söyledi.*

10 yıldır barış ve diyalog yolunda yürüdüklerini belirten Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı Başkanı ***Harun Tokak*** *ise salondakilere seslenerek, "****Siz olmasaydınız bu yollarda yürüyemezdik, biz bu diyalog denizinin içinde yaşayıp orada ölmek istiyoruz."*** *sözleri ile salondan büyük alkış aldı.* ***(Zaman, 28.10.2003)***

Bu saygısızlık değil mi?

Gayri müslimlerle iftar yemeği beraberlikleri gerçekten kabak tadı vermeye başladı. Bu manasız beraberlikler halkımızı, aydınlarımızı rahatsız etme noktasına geldi. Birçok köşe yazarımız halkımızın bu memnuniyetsizliklerini dile getirdi. Bu konuda sayın Arman bakınızı üzüntüsünü nasıl dile getiriyor:

"Biliyorum birileri bana çok kızacak... Ne kadar kızarlarsa kızsınlar ben yine de bildiğimi yazmak istiyorum; bilmediğimi sizlere sormak istiyorum... Bildiğim, "İslam'ın beş şartından birinin 'oruç tutmak' olduğu ve orucun, Müslümanların kullandığı hicri takvimin Ramazan ayında tutulduğu..." Bilmediğim, "orucun, Müslüman olmayan cemaatlerle birlikte açılmasının ve Müslüman olmayanların iftar davetinde bulunmasının neden doğru olduğu?.."

Gerçekten bilmiyorum... Bir Müslümanın iftar daveti... Müslümanın yanında, Ermeniler, Ortodokslar, Süryaniler, Katolikler, Museviler, Protestanlar... Sonra tersi... Müslüman olmayan bir cemaatin iftarı

Gerçekten bilmiyor ve anlamıyorum... Bu, ayıp değil mi? Müslüman olmayan birine, **"Ben dinimin şartını yerine getiriyorum, hadi sen de orada ol"** demek, kabalık değil mi? Veya tam tersi; "**Ben Müslüman değilim, oruç da tutmam ama hadi gel sana bir iftar yemeği vereyim**" demek kabalık değil mi?

Kimileri bu Ramazan davetlerini, **"dinler arası saygı, hoşgörü, anlayış"** çerçevesinde yorumluyorlar ama acaba gerçekten öyle mi? Müslümanın, Müslüman olmayanı iftara davet etmesi bir dayatma değil mi? Müslüman olmayanın, Müslümanı iftara davet etmesi yapaylık değil mi? Gerçekten anlamıyorum... "Benim dinim bana, senin dinin sana.." değil mi?.. (Deniz Arman/VATAN-14.11.2003)

II. Bölüm
DİNLERARASI DİYALOĞUN GAYESİ

DİYALOG VE ULUSAL GÜVENLİĞİMİZ

Son yıllarda tatsız gelişmeler oluyor. Avrupalı parlamenterler açıkça Ayasofya'nın Kilise olmasını, İstanbul'un adının değiştirilmesini istiyorlar. Araştırmacı Yazar **Aytunç Altındal** yıllar evvel "Ayasofya'yı ortodoks ibadetine açacaklar" dediğinde gülmüş geçmiştik. Ama zaman onu haklı çıkaracak herhalde. Altındal bıkmadan aynı cümleleri tekrar tekrar söylüyor: Bazıları misyonerleri anlamamakta ısrar ediyor "Efendim bunda ne var" diyorlar, "üç beş Hiristiyan gelmiş, dinlerini tebliğ ediyor. Eh, biz de Almanya'da aynı şeyi yapıyoruz. Bu herkesin hakkı, kaldı ki AB'nin din ve vicdan hürriyeti ile ilgili kriterlerine uyuyor."

- Öyle mi Sayın Altındal?

- Öyle değil işte. Avrupa'da İslâm dinini tebliğ eden hangi Türk, yaşadığı ülkenin bölünmesi için çalışıyor? İslâmiyeti Almanya'yı parçalamak için kullanan biri duyulmuş, işitilmiş mi? Resmen yabancılaştırma projesi. Misyonerler, insanımızı sadece dininden değil dilinden, kültüründen, devletinden, bayrağından, örfünden, adetinden soğutmayı amaçlıyor ve beşinci kol faaliyetlerinde bulunuyorlar. Bu, **Türkiye'**yi ve Avrasya'daki Türki cumhuriyetleri hedef alan ve "yurt dışı uzantıları olan siyasi bir harekettir" ki elbette dinimizi ilgilendirdiği gibi "**ulusal güvenliğimiz**i" de ilgilendirir.

"Dinlerarası diyalog"

- Peki, misyonerler hangi kılıklara giriyor, faaliyetlerini nasıl maskeliyorlar?

- Misyonerler insanımıza şirin görünmek için çalışmalarına "**albenili**" isimler takıyorlar. Meselâ "**dinlerarası diyalog**" gibi. Ben dindarlararası diyalogu, medeniyetler arası diyalogu anlarım, ki zaten 1400 yıldır var. Şimdi birilerinin kalkıp, **"Hıristiyanlarla Müslümanlar diyalog yapsınlar"** demesi abesle iştigaldir. Gelelim "bahsi geçen" diyalogun kurallarına. Burada kimse bizim fikrimizi sormuyor. Çerçeveyi Vatikan ve Dünya Kiliseler birliği çiziyor. Yani "**Bak seninle diyalog kuracağız ancak sen İslâmiyetin tek ve son din olduğunda, Hazret-i Muhammed'in peygamber, Kur'an-ı Kerim'in Allah'ın kitabı olduğunda ısrar etmeyeceksin**" diyorlar.

Vatikan yayınladığı Kateşizm kitabında, **"Bu diyalogun tek amacı İncil'i tanıtmaktır. Muhatapların ikinci Adem'i (Hazret-i İsa'yı) Tanrı olarak kabul etmek zorundadırlar ki (haşa) Birinci Adem'i de (Hazret-i Adem'i de) yaratan odur"** yazıyor.

"Diyalog" değil monolog

Eğer bunları kabul edersek, diyalog başlayabilirmiş. Yani adamlar göstere göstere "**monolog"** yapıyor ve "**teslimiyet**" istiyorlar. Lâkin "**Dinlerarası diyalog**" tabiri bazı safların kulağına hoş geliyor.

- Peki diyalogun böylesini Yahudilerle kurabildiler mi ?

- Nerdee. Yanlarına bile yaklaşamadılar. Gelelim ikinci tehlikeye: "**Ekümenizm!"** Bu oyuna ilk defa 1963'de Prof. Niyazi Berkes dikkat çekti. "Laik bir devlette nasıl olur da bir din adamı kendini evrensel patrik ilan edebilir?" dedi. Öyle ya bir başkası da çıkar kendini "Halife" ilan edebilir. Ekümene "Hıristiyan medeniyeti" demek. Yani tam "Dar-ül İslâm"ın karşısına oturan bir kavram. SSCB çökünce ABD ve AB ısrarla bu konuyu işlemeye başladılar. Patrik devlet içinde devlet olmak istiyor.

- Halbuki Fener patriğinin muhatabı dünya devletleri değil Fatih Kaymakamlığı'dır öyle değil mi?

- Elbette. Yine dikkat ederseniz son yıllarda sık sık "**Hoşgörü ve tolerans toplantıları"** düzenleniyor, bazı vatandaşlarımız da bu oyuna alet oluyorlar. Şimdi bizim müsamahadan anladığımız şeyle, onların tolare (katlanma) kökünden türettikleri kelime aynı şey değil. Onlara "tahammül" edeceğiz, yoksa görüşlerimizi "empoze" edemeyiz, diyorlar.

"İbrahimi dinler masalı"

- Bu günlerde "İbrahimi dinler" kavramı da çok dile geliyor..

-İstersen ona **"İbrahimi dinler masalı"** diyelim. Adamlar İslâm ülkelerinde halkı diline, dinine, kültürüne, yabancılaştırmak için maksatlarına "**kalkan**" olacak bir "**ibare**" aradılar ve İbrahimi dinler kavramında karar kıldılar. Kateşizm kitabında "**Müslümanlar da İsa tarafından kurtarılmaya lâyıktırlar. Çünkü onlar da İbrahim'in Allah'ına inanmaktadırlar**" yazıyor. Hepsi bu kadar.

Burada Hazret-i Muhammed'in peygamber olduğuna ve Kuran-ı kerim'in ona vahyedildiğine dair tek satır yok. Biz niçin kurtarılmaya lâyık mışız? Bakın Yahudiler ve Hıristiyanlar Hazret-i İbrahim'i bir kabile şefi olarak tanıyor, hatta zaman zaman hakaret ediyorlar. (Protestan Kiliselerinin teknik ilahiyat kitaplarında onlarca örneğini gösterebilirim). Hasılı bizim peygamber olarak sayıp sevdiğimiz İbrahim aleyhisselam ile onların kabile reisi olarak takdim ettikleri İbrahim arasında dağlar kadar fark var. Bir ufak misal vereyim. Biz Hazret-i İbrahimin oğlu İsmail'i kurban etmeye niyetlendiğini ve Allahü teâla'nın bir koç gönderdiğini iyi biliriz. Halbuki onlara göre kurban edilen İsmail aleyhisselam değil İzak'tır (Hazret-i İshak). Muharref İncillerde Kuran-ı kerimde yazanların tam tersi var. Demek ki onlarla, İbrahimi dinler potası altında da buluşmamız kabil değil.

Türkiye pilot bölge

- Peki ya protestanlar ? Görünen o ki son yıllarda atağa kalktılar.

- Aslında adamlar 1831'den beri çalışıyor. Her on yılda bir Lambeth konferansları düzenliyor, alınan kararları titizlikle uyguluyorlar. Bunların sonuncusu 1998'de yapıldı ve **Türkiye ile Avrasya** pilot bölge seçildi. Nitekim ABD'liler o tarihten sonra Kilise evler kurmaya hız verdiler. Lütfen şu kelimeyi bir yere yazar mısın? "Collegiality!"

- "Collegiality!" Bu kelime ne mânâya geliyor ?

- İşte Protestan Kilisesinin siyaseti bu kelimede gizli. Kişi, hayatına yön verirken devletin kurallarına itibar etmemelidir biiir. Dil, cins ve ırk "benzerliklerinden" değil, "benzemezliklerinden" yola çıkmalıdır ikiii. Protestanlar bu prensibi özellikle Güneydoğu'da uyguladılar. Yöre insanına "siz zaten Kürtsünüz" dediler, "Türklerden dil ve ırk olarak ayrısınız. Eğer devletten de ayrılmak istiyorsanız gelin bize katılın. Katılın ki batı dünyası sizi arasına alsın".

Patrikhane niçin atağa kalktı?

- Türkiye'de ne değişti de Patrikhane böyle atağa kalktı?

- Aslında atağa kalkan patrikhane değil Amerika. Baba Bush 6 Kasım 1987'de ABD Ankara büyükelçisi Hupe'ye gizli bir mektup gönderdi ve "Ermeni soykırımı ile ilgili belgeleri bulup çıkarın ve Türk hükümetini de bunları yayınlamaya zorlayın" dedi. Benzer bir mektubu Fener Patriğine yolladı ve olay hız kazandı. Bartelemo, Heybeliada Ruhban Okulu'nu gündeme getirmeye başladı. Bakın kelimesi kelimesine okuyorum: Patrik **"Türk devletinin iradesi varsa bu okul açılır"** diyor. Bu okulun nasıl bir okul olduğu herkesin mâlumu. Patrik buna rağmen "Heybeliada TC'nin denetimi dışında tutulacak" (yani YÖK ya da MEB müdahale edemeyecek) diye diretiyor. Böyle bir okulun açılabilmesi için tam 18 tane kanunun değişmesi gerek. Bunlardan ikisi Anayasamızın

değişmez maddeleri. Bunun mümkün olmadığını Patrik de biliyor ama o "başka birşeyi **ima** ediyor". "Bu okulun üstünde TC'nin denetimi olmayacak demekle, ben senin kanunlarını, meclisini, kısacası devletini tanımadığımı söylüyorum. Eğer iraden varsa (AB ve ABD arkamda, gücün yetiyorsa) mani ol da göreyim" diyor.

Lozan anlaşmasının 12. maddesinde "Gayrimüslimler Müslümanlarla eşittir" deniyor. Evet eşittir ama imtiyazlı değildir. Devletin denetimi dışında bir okul imtiyaz istemektir. Yani Patrik, Türkiye'yi Lozan'ı ihlale zorluyor.

-ABD- patrikhane dostluğu nereden kaynaklanıyor?

- Patrikhane eski bir casus yuvası ve bu faaliyetini hiç bırakmadı. (1964 yılında casusluktan yakalanan 4 papaz askeri istihbarat elemanıydılar). Bunlar özellikle soğuk savaş döneminde Rusya'ya karşı kullanıldı. Bu müessese yıllar evvel uhrevi işleri bırakıp siyasete soyundu. ABD ne derse onu yaptı. Şimdi mahsul toplama zamanı.

Ağaları aradık

27 Mayıs Devrimi'nden sonra Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da nüfuz sahibi olan 55 ağa toplandı. Bunlar Bursa, Edirne, Çanakkale ve Kırklareli'ne sürüldüler. Ağaların boşalttığı bölgelere **1900 Amerikalı misyoner yerleştirildi**. Bunlar "**barış gönüllüsü**" adı altında halkın arasına girdiler. Beş yıl boyunca insanımızı ifsat edip, kin tohumları ektiler.

- Peki sonra niye gittiler?

- Gerek kalmadı. Çünkü onların yerini AFS bursunu kazanıp yurdışında okuyan Türk çocukları aldı. Ne iştir bilinmez, bunlardan bazıları Amerika'ya gidip Maocu oldular. Bürokraside önleri açıldı, kilit noktaları ellerinde tuttular. İşte bugün AB lehinde propaganda yapan en güçlü lobi bunlardır ve ABD'nin ortadoğu hakimiyeti için çalışıyorlar. İçlerinden hakikatleri görenler de oldu, onlar kendilerini kullandırmadılar.

Suç duyurusunda bulunun!

Türkiye'deki misyonerler açık açık siyaset yapıyorlar. Mesele Türkiye'de bin, binbeşyüz kişinin Hıristiyanlığı seçmesi meselesi değildir. Zaten bu milleti kitleler halinde Hıristiyan yapmak ham hayaldir. Burada altı çizilen hadise bölücülüktür. Adamlar "Yeter ki siz ayrı devlet kurun, arkanızda biz varız" demekten çekinmiyorlar.

İçişleri Bakanlığı Emniyet Genel Müdürlüğünün 304592 sayılı resmi yazısına göre: 1998 yılında 104, 1999 yılında 137, 2000 yılında ise 47 şahıs misyonerlik yaptığı için yakalanarak adli makamlara teslim edildi.

2001 ve 2002'de ise sadece ve sadece 3 şahıs hakkında takibat yapıldı. Halbuki mahalle aralarında Kiliselerin açılması ve çoğalması son iki yılda hız kazandı.

Türk Ceza Kanununun 529. maddesine göre bu faaliyet suçtur. Herkes (mahalle muhtarı, sade vatandaş, bakkal, kasap, ev hanımı) İl Savcılığına müracaat ederek suç duyurusunda bulunduğu takdirde "**adli işlem**" yapılır. 529. madde çok sarihtir. Emniyet güçleri bu kiliseyi "derhal" kapatmak zorundadır.

Amerikalıların yıllar evvel çizdikleri bir Anadolu haritası var. Trabzon, Ermenistan hudutları içinde, Güneydoğuda Kürt ve Marmara'da Rum devleti yer alıyor. Yankiler Sinop'a kadar uzanan nefis sahilleri kendilerine ayırıyorlar.

Ortodoksların Ayasofya üzerindeki emelleri mâlum. Ancak padişah türbesini bile "vaftizhane" gösteren yöneticilerin neye hizmet ettikleri anlaşılamıyor.

Fener Patriği "Kanunlarınızı da bakanlarınızı da devletinizi de tanımıyorum. Haydi Heybeliada Ruhban Okulunu açtırmayın da göreyim" deme cüretini kimden alıyor? *(İrfan Özfatura'nın, Türkiye Gazetesi'nde yayınlanan röportajı)*

VATİKAN DOĞU'YA YÖNELDİ

Vatikan zor durumda. Çünkü, son yüz yıldır Hıristiyan inançlarının ilme, fenne uymadığını gören Hıristiyanlar hızlı bir şekilde dinden uzaklaşıp ateist olmaktadırlar. Ateist olanların oranı her gün biraz daha artmakta; %70'in üzerine çoktan çıkmış bulunmaktadır.

Hıristiyanlık, mensuplarını manevi yönden tatmin edemeyince, halk maddeye yöneldi. Bu yöneliş insanları maddeye tapma noktasına getirdi. Herşey madde olarak görülmeye başlanınca da her türlü sapıklıklar ve gizli ateistlik hareketleri başladı.

Siz resmi rakamlara bakmayın. Kağıt üzerinde de olsa Hıristiyan görünmeyip, Kilise vergisini vermeyenlerin cenazelerini Kilise kaldırmadığı için cenazeleri ortada kalmasın diye halk Hıristiyan görünmektedir.

Halkın artık Kiliseye itimadı hızla azalmaktadır. Bırakın sıradan halkı papazların bile inancı zayıflamıştır. Bunun için, papazlar, rahibeler arasında fuhuş, sapık ilişkiler sıradan olaylar haline gelmiştir. Bu tür haberleri önceleri devamlı yalanlayan Vatikan, bugün mecburen kabullenmek zorunda kalmıştır.

"AA" ve "AFP" haber ajanslarının 29.03.2002 tarihli, **"Papa'nın paskalyası sübyancı rahibeler yüzünden zehir oldu"** başlığı ile verilen habere göre, Papa yaptığı paskalya konuşmasında, 5 bin piskopos ve 400 bin rahibi ihanetle suçlayıp, imansızlıklarını kamuoyuna açıklamaya davet etmiştir. Haber şöyle devam ediyor:

"Katolik din adamlarının son haftalarda ortaya çıkan sübyancı ve eşcinsel skandalları Avrupa`yı sarsarken, özellikle ABD`de din adamlarının, çocukları cinsel taciz haberleri Kiliseyi iyice zor duruma soktu.

Son olarak ABD`nin Boston kentinde 66 yaşında eski bir papaz, bir çocuğa tecavüz etmekten 10 yıl hapis cezasına çarptırılınca, **Kardinal Bernard Law** da 80 rahibin ismini adalete vermeyi kabul etti.

Palm Beach piskoposu, 25 yıl önce bir papaz okulu öğrencisine cinsel saldırıda bulunduğunu kabul ettikten sonra görevinden istifa etti. New York`ta da Kardinal Edward Egan benzer suçlamayla sanık sandalyesine oturdu."

Yine AA'nın 14.06.2002 tarihli "**Kilise özür diliyor**" haberine göre, "ABD Katolik Kilisesini sarsan çocuklara tecavüz skandallarının ardından tarihi bir toplantı yapan piskoposlar, rahiplerin tecavüzüne uğrayanlardan özür dileyerek, çocuklara sarkıntılık eden tüm din adamlarının aforoz edileceğini bildirdiler.

Çok sayıda rahibin uzun yıllar, kilisede günah çıkarmaya gelen, Kilise korosunda çalışan veya kimsesiz olduğu için kiliseye sığınan erkek çocuklara tecavüz ettiği medya tarafından ortaya çıkarıldı. ABD`de Katolik Kilisesi`ni sarsan skandalın patlak vermesiyle şimdiye kadar 16 rahip intihar ederken, hakkında soruşturma açılan başka rahiplerin de intiharından endişe ediliyor."

Bunun gibi yıllarca gizli tutulan insanlık dışı olaylar bir bir ortaya çıkmaya başlayınca, Vatikan geleceğinden endişe etmeye başladı. Bu olup bitenlerden sonra, Batı'da daha uzun süre ayakta kalamayacağını anladı. Çünkü, bunca olumsuzlukları yok edip, itibar kazanması artık mümkün görünmüyordu.

Gelişen bu olaylar karşısında Vatikan'ın yeni bir politika geliştirmesi gerekiyordu. Derhal bunun çalışmasını başlatarak Doğu'ya yönelmeye karar verdi. Başsız, kimsesiz, fakir Müslüman halkları çeşitli entrikalarla Hıristiyanlığa özendirip dinlerinden döndürme çalışmalarına başladılar.

Bu iş için akıl almaz bütçe ayırdılar. Sözde yardım teşkilatları kullanılarak Müslüman fakir halka para dağıtmaya başladılar. Sadece **Adapazarı depreminden** sonra **13 milyon dolar** yardım yaptıklarını Vatikan yardım teşkilatı temsilcisi ifade etti. Depremzedelere içine 50-100 dolar konularak İncil dağıtıldığı, pek çok gencin Hıristiyan olduğu basında yer aldı. (22.5.2002-Hürriyet)

Doğuda, misyonerlik faaliyetlerinde, Hıristiyanlığı yaymada en büyük ümitleri de "**Dinlerarası diyalog ve hoşgörü**" projesi.

DiNLERARASI HOŞGÖRÜ TUZAĞI

Vatikan, Batı'da daha uzun süre ayakta kalamayacağını anlayınca, Müslümanların, dağınıklığından, kimsesizliğinden, fakirliğinden istifade etmek için Doğu'ya yöneldi. Müslüman ülkelerinde Hıristiyanlaştırma çalışmasını başlattı.

Bunu iki safhada yapmayı planlıyorlar. Önce, çeşitli baskılarla, entrikalarla, ithamlarla Müslümanları sindirmek ve saha dışına itmek. Sonra da bu boşluğu doldurmak.

Bu maksatla, soğuk savaşın sona ermesinden "**Kızıl tehlike**"nin bertaraf edilmesinden sonra, "**Yeşil tehlike!**"yi ortaya attılar. Ve en büyük stratejilerini "**İslam fundamentalizmi**" olarak adlandırdıkları ve terörle özdeşleştirerek İslam dünyasını mahkum etmeye karar verdiler.

Daha sonra da, "**İslam'ı protestanlaştırmaya**", yani İslamı emir ve yasakları olmayan, felsefi ahlakı bir sistem haline getirerek dünyaya, hayata ilişkin entelektüel, siyasi, ekonomik, kültürel taleplerini iptal etmeye çalışmak. Yani İslamın içini boşaltmak. Bunun için de en etkili yol olan, temel fıkıh kitaplarını; âlimleri, mezhepleri bertaraf etmek.

Hıristiyanlaştırmada takip ettikleri yol da "**Diyalog**" projesi. Projeyi ortaya atan Vatikan. Asırlardır Müslümanlara karşı en ufak bir müsamahası, hoşgörüsü olmayan Vatikan'ın bu girişiminden iyi niyet beklenebilir mi?

Sözde diyalogla orta yolu bulacaklar. İki ayrı dinde orta yol nasıl bulunacak? Her iki din de %50 taviz verecek, inançlarından feragat edecek böylece ortak noktada buluşulacak! Bir dinin yarısı giderse geri kalana din denir mi? Yok diyalogtan

maksadımız, iyi ilişkiler, iyi komşuluklar deniyorsa o zaten asırlardır var; mesela İstanbul'da asırlardır Müslüman, Hıristiyan, Yahudi yanyana yaşamışlar. Kimse kimsenin ibadetine, yaşayışına karışmamış. Diyalogun âlası uygulanmış. Bunların diyalogtan maksatları başka.

Nitekim, diyalogun mimarlarından olan diyalog toplantılarında hep komisyon başkanlığına getirilen bir ilahiyat profesörü **"Ben yurt dışına gittiğim zaman sık sık Kiliselere gidiyorum; çok da lezzet ve zevk alıyorum"** diyor. Aynı Prof. diyalog konusunda da, "**Efendim, diyalog ve hoşgörü devam edecekse, Hıristiyanlarla konuşurken sizin kitabınız bozulmuş, sonradan değiştirilmiş; en hakiki din benim dinim demeyeceksiniz."** diyor. Yine diyalogçular, " Sadece,**'La ilahe illallah'** demeyi, 'Muhammederresulullah' dememeyi telkin ediyorlar."

Bu sözler diyaloğun gerçek amacını göstermede ip uçları veriyor: Demek ki, diyalog ve hoşgörü uğruna kendi Dinimizin, Kitabımızın ve Peygamberimizin hak ve en son olduğunu söylememeniz gerekiyormuş. İşte diyalog ve hoşgörü dediklerinin en kısa tarifi bu.

Artık görevler de değişti herhalde. Din adamları dini savunmayınca dini savunmak başkalarına kaldı. Nitekim, Türkiye Sağlık-İş Sendikası Başkanı **Sayın Mustafa Başoğlu** diyalog toplantısında tahammül edemeyip, **"Ben burada öyle şeyler dinledim ki, bana öğretilen dine uymuyor. 'Son hak din İslâm demeyeceksiniz' ne demek? Son hak din İslâmsa, Kur'an öyle diyorsa, öyledir. Diyalog isteniyorsa öyle konuşmayacaksınız olmaz böyle şey"** demek zorunda kalmıştır.

İki dinin temsilcilerinin konuşmaları da, diyalogun maksadının, iyi ilişkiler, iyi komşuluklar olmadığını göstermektedir. Diyanet İşleri eski Başkanı **Mehmet Nuri Yılmaz**, Papa'yla görüşmesinden sonra, " Diyalog iki dinin kurumları arasında bir tür 'diplomatik ilişkiler'le sınırlı mı olacaktı, yoksa, ilahiyat (teoloji) alanında da 'diyalog' geliştirilecek mi?" sorusuna, "**İlahiyat alanında da diyalog kurulacak. İslam ve Katolik ilahiyatçılar karşılıklı çalışmalar yapacaklar**... " cevabını vermiştir. (T. Akyol – Milliyet- 17.6.2000)

Aynı soruyu, Sayın Yılmaz'dan sonra Başkanlık koltuğuna oturan Sayın Ali Bardakoğlu'na, Armada otelinde düzenlenen, "**Türkiye ve Avrupa'da Din, Devlet ve Toplum- Dinlerarası Barışçı bir Ortak Yaşam için Olanaklar ve Engeller**" konulu konferansta ayak üstü sordum. Net bir cevap vermedi. Oturumda sormamı istedi. Oturumda, **Prof. Dr. Niyazi Öktem** bu konu ile ilgili olarak şunları söyledi:

"Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın organizesi ile üç dinin mensupları olarak, I. Harran toplantısını Urfa'da yaptık. II. Harran toplantısını da, Mardin'de yapacağız. Vayh, Tanrı, gibi konular gündeme getirilerek tartışılacak; tabular yıkılacak."

Toplantıda Sayın Öktem'e sordum: " Dinlerarası Diyaloğun insani boyutunu anlıyoruz. Bu önce de vardı bundan sonra da olacak. Bunun devamında ve geliştirilmesinde fayda var. Ancak diyaloğun ikinci boyutu net değil; hayli karanlık. Vahiy, Tanrı gibi konuları tartışarak nereye varmak istiyorsunuz; üç dinin dışında yeni bir din mi ortaya çıkartmak istiyorsunuz, yoksa Vatikan'ın sık sık dile getirdiği gibi, nihai birleşme Hıristiyanlıkta mı olacak?"

Tahmin edeceğiniz gibi tatmin edici bir cevap alamadım. "Savaş olmasın, barış olsun..." türünden birşeyler söyledi.

Papa 2. Jean Paul da, Sen Pietro Kilisesinde, 25.6.2000 günü pazar ayininde, **''Kilise ile diğer dinler arasındaki diyaloga evet. Ama aynı zamanda tek kurtarıcının İsa olduğunu ilan etmek gerekiyor''** diyerek diyalog sonunda nerede birleşeceğinin adresini de vermiş oluyor.

Bütün bunlardan sonra, Vatikan'ın başlattığı "**Diyalog**" projesinin İslamiyet için faydalı olduğunu söyleyene kim inanır? Basiret sahibi herkes bunun Vatikan'ın sinsi bir oyunu olduğunu hemen anlıyor. Cenab-ı Hak bilerek veya bilmeyerek böyle sinsi oyunlara alet olmaktan muhafaza etsin! Alet olanları da kısa zamanda kurtarsın!

İPİN UCU KİMİN ELİNDE

Dinlerarası Diyalog, hakkında lehte, aleyhte çok şey yazıldı çizildi. Diyalogla yapılmak istenenlere herkes kendine göre bir yorum getirdi. Dinlerarası diyaloğu farklı bir açıdan yorumlayanlardan biri de Sayın **Ali Eren'**dir. Sayın **Eren**'in yorumu şöyle:
"İpin ucu başkalarının elinde; biz de Karagöz. Onlar yazmış, biz oynuyoruz: **"Diyalog ve hoşgörü"** oyunu…
Adamlar taa 1965'te "Diyalog, misyonerliğin yeni bir tarzıdır" diyorlardı. Anadolu bizim elimizde olduğu için, "İçimiz yanıyor" diyorlar. "Mukades vatanımız, Müslüman Türklerin istilası altındadır" demekten de çekinmiyorlar. Bize bakışları bu… Daha ne desinler? "Anlayın artık" diye kafamıza tokmakla mı vursunlar?
***
Birkaç senedir bir diyalog ve hoşgörüdür, ısrarla sürdürülüyor. Buna birkaç gün önce de şanlıurfada devam edildi. Organizesini de Zaman gazetesi ve Fethullah Gülen'in onursal başkanı olduğu Yazarlar ve Gazeteciler Vakfı yapıyor.
Şimdi, "Bunda şüphelenecek ne var? Organize eden zaten belli kimseler" derseniz, ben de size "Peki bunu başlatanın kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sorarım. (Kim olduğunu aşağıda okuyacaksınız.)
Hem de bir işi kimin yaptığına değil, yapılan işe bakmak gerekir.
Fethullah Hoca, 1998 başında Vatikan'da Papa'yla görüştü. Bu görüşme, halkın da, meclisin de istemediği bay Demirel'in tasvibi ve tasdikiyle olmuştu. İşin içinde Demirel olduğu için içim almıyor, biiir…
Ecevit'in Fethullah Gülen hakkındaki tavrı da midemi bulandırıyor, bu da ikii… Eğer Ecevit bir işe iyi gözle bakıyorsa ben orada şüpheye düşerim. Doğru mu, yanlış mı görelim:
***
Türkiye'den Papa'yla görüşmesi icab eden birisi varsa, bu sadece Diyanet İşleri Başkanı olmalıydı, niye Fethullah Hoca gitti?
Müftü değil, imam değil, vaiz değil, müezzin bile değil. Yani hiçbir resmî hüviyeti yok. Buna rağmen kendisiyle görüşülmesi oldukça zor olan, ve değme resmî insanın 6 ayda bile kolay kolay görüşemediği Papa'yla rahatça görüşebiliyor; hayret. Bunda bir anormallik yok mu?
Bir hayret daha: kendisini orada Türkiye'nin büyükleçisi karşılıyor!
Mesela, bir vilayete giden başbakanı oranın valisi karşılar. Ama aynı vali, başbakanın bulunduğu yere gitse, başbakan onu karşılamaz. Çünkü alt makamdakiler daima üst

makamdakileri karşılar.
Fethullah Hoca, T.C. nezdinde, büyükelçiden daha üst bir makamda mı ki, onu büyükelçi karşılamıştır?
Soru iki: Fethullah Hoca'yı Papa'yla görüştürenler, İslam dininin hayrına bir şey için mi görüştürmüşlerdir?

Geçelim ve Fethullah Hoca'nın Papa'ya hitabına bakalım lütfen:
"Papa cenapları tarafından başlatılan ve devam etmekte olan Dinlerarası Diyalog için Papalık Konseyi misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyoruz." (10 Şubat 1998, Zaman)
Demek ki Dinlerarası Diyalog denilen çalışmayı kim başlatmış? Papa!
Veee, Fethullah Hoca "Papalık Konseyi misyonunun bir parçası olmak üzere" orada bulunuyormuş!
Dikkat, dikkaaat! İslam misyonunun bir parçası olarak değil, Papalık Konseyi misyonunun bir parçası olarak…
Ne demek bu beyler, ne demek?
O Papa ki, bir taraftan dinlerarası hoşgörü turları atarken, diğer taraftan bizi içimizden vuruyor. Nasıl vuruyor bakın:
Hristiyan teoloji uzmanı **Aytunç Altındal'**ın açıkladığına göre Papa, 1998'de fethullah Hoca'yla görüşmesinden sonraki günlerde, dünyadan iki kişiyi gizli kardinal tayin etti. Bu gizli kardinaller başka bir dinin mensuplarından seçildi. Yapılan araştırmaya göre, bu gizli kardinallerden birisi İslam dünyasında "alim" olarak bilinen birisidir. Bu gizli kardinal, mensup olduğu dinin veya mezhebin batıl olduğunu, gerçek dinin Hıristiyanlığın Katolik yorumu olduğunu ilan eder ve bağlılarıyla birlikte bu dine geçer. (7 Mart 1998, Akit)
***
Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın uğruna yanıp tutuştuğu diyalog toplantılarında hep komisyon başkanlığına getirilen ve "Ben yurt dışına gittiğim zaman sık sık kiliselere gidiyorum; çok da lezzet ve zevk alıyorum" diyen 9 Eylül Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dekanı Mehmet Aydın**,** '98 Ekim'inde diyordu ki:
"Efendim, diyalog ve hoşgörü devam edecekse, Hıristiyanlarla konuşurken sizin kitabınız bozulmuş, sonradan değiştirilmiş; en hakiki din benim dinim demeyeceksiniz."
Demek ki, diyalog ve hoşgörü uğruna kendi Dininizin, Kitabınızın ve Peygamberinizin hak ve en son olduğunu söylememeniz gerekiyormuş. İşte diyalog ve hoşgörü dediklerinin en kısa tarifi bu sayın okuyucular.
Buna itirazınız var mı, ismini ve unvanını zikrettiğim sayın beyler?
Sayın **Mustafa Başoğlu** buna tahammül edemedi ve itiraz etti. Etti, ama ettiğiyle kaldı. Ne yazık ki oradaki belki de 100 kişilik Diyanet ve İlahiyat kadrosundan tek bir kişi "Evet, Mustafa bey haklı" demedi…
***
Ne yapılmak isteniyor?
Aman diyalog kesilmesin diye "Dinimizin, Kitabımızın ve Peygamberimizin hak ve en son olduğunu" söylemeyecek-söyleyemeyeceksek olmasın bu diyalog canım…
Şu "İbrahimî din" ifadesi de ne demek oluyor, sayın organizetörler?
Size göre farz üstü farz olduğu için, bozulmasından korktuğunuz diyalog aşkına sizin

söyleyemediğiniz şeyi bari ben söyleyeyim:
Aslını, özünü, orjinalliğini kaybetmiş olan dinler, Hz. İbrahim (a.s.)'ın dini olamaz. Onun dini tek çeşittir. Allah da ancak onu din olarak kabul eder. O bakımdan "İbrahimî dinler" olamaz; "İbrahimî din" olur. O da sadece ve sadece İslam'dır. Birleşilecekse, İslam'da birleşilmelidir!
Cevabınız varsa söyleyin; yoksa diyalogla neyi zorluyorsunuz, neyin peşindesiniz onu söyleyin…" (*Ali Eren, 17 Nisan 2000, Akit)*

KAFA KARIŞTIRAN DİYALOGLAR

Gayri müslimlerle, diyalog, hoşgörü toplantıları devam ediyor; Urfa, İstanbul, Mersin... Bundan sonra da, değişik zeminlerde, mekanlarda devam edeceğe benziyor... Devam etsin, diyalogtan hoşgörüden kimsenin şikayeti yok. Asırlardır bu zaten var. Burada duyulan endişe; acaba, dinimize bir zarar gelecek mi, gelmiyecek mi düşüncesi.

Endişe duyulacak sebepler de yok değil... Bir Hıristiyan, Müslüman kadınla evleniyor. Diyalog mensuplarının huzurunda nikahları yapılıyor. Adam , "**Ben çifte dinliyim**" diyor. Kimse çıkıp da, bu vatandaşlığa benzemez, çifte dinlilik olmaz demiyor. Ayrıca İslamiyette, Müslüman kadın, "**Hıristiyan erkekle evlenemez**" de denmiyor. Yoksa, bunlar da mı teferruat olarak görülüyor! Doğrular dile getirilse kimse endişeye kapılmayacak.

Vatikan'ın 1999 yılında yayınladığı kitaptaki, "**Bütün insanlar Hz.İsaya döndürülmeli, bütün insanlar vaftiz edilerek Kilisede birleşmeli ve onun vücudu olan Kiliseye girmelidir. Yollar, usuller, metotlar değişir; ama hedef hiç değişmez: Bütün insanları Hıristiyanlık dinine sokmaktır nihai maksadımız"** ifadesi de kafaları karıştırıyor!

Bir de toplantıların sonunda alınan kararlara bakıyorsunuz; hepsinin ortak noktası, İslam dini tenkit ederek, yeniden yorumlayarak hoşgörü ortamı sağlamak... Tenkit ettiğin, beğenmediğin şeyi nasıl başkalarına sunacaksın? Diyalog kurabilmek, İslamiyeti tanıtabilmek için takip edilen yol yanlış. Geçmişteki uygulamalardan örnekler vermek aslında yeterli. **Hazret-i Ömer** Kudüs fethedilince, Kudüs halkına verdiği **"Eman"** güzel bir örnek...

Tarihi vesika

Bu emanda, gayri müslimlere geniş ibadet hürriyeti verilmektedir. Çünkü, dinimiz gayri müslimlere de iyi davranmamızı, onlara zulüm yapmamamızı emretmektedir. Hatta İslamiyet, gayri müslim hakkına, Müslüman hakkından daha çok önem verip sakınılmasını emretmektedir.

Hazret-i Ömer'in bu emanı da şöyle:

"İşbu mektup, Müslümanların emiri Ömer-ül-Faruk'un, Kudüs halkına verdiği eman mektubudur ki, onların varlıkları, hayatları, Kiliseleri, çocukları, hastaları, sağlam olanları ile diğer bütün milletler için yazılmıştır. Şöyle ki:

Müslümanlar, onların Kiliselerine zorla girmeyecek, Kiliseleri yakıp yıkmayacak, Kiliselerin herhangi bir yerini tahrip etmeyecek, mallarından az bir şey bile olsa

almayacak, dinlerini ve ibadet tarzlarını değiştirmeleri ve islam dinine girmeleri için kendilerine karşı hiçbir zorlama yapılmayacak.

Hiçbir Hıristiyan en ufak bir zarar bile görmeyecek. Eğer kendiliklerinden memleketten çıkıp gitmek isterlerse, varacakları yere kadar canları, malları ve ırzları üzerine, eman verilecektir. Eğer burada kalmak isterlerse, tamamen teminat altında olacaklar. Yalnız Kudüs halkı kadar cizye, gelir vergisi vereceklerdir.

Eğer Hıristiyan halkından bazıları, aile ve malları ile beraber çıkıp gitmek isterlerse ve Kiliselerini ve ibadet yerlerini boşaltırlarsa, varacakları yere kadar canları, Kiliseleri, yol masrafları ve malları üzerine eman verilecektir. Yerli olmayanlar, ister burada otursunlar, isterlerse gitsinler, ekin biçme zamanına kadar, onlardan hiçbir vergi alınmayacaktır."

İmza:**Ömer-ül-Faruk. Şahidler: Halid bin Velid, Amr İbnil'as, Abdürrahman bin Avf, Muaviye bin Ebi Süfyan.**

İşte gerçek hoşgörü!

Bu konu ile ilgili bir de anektod aktarayım: Kudüs'ün Müslüman askerler tarafından fethinden bir müddet sonra da , papazlar, **halife hazret-i Ömer'**i Kiliseye davet ettiler.

Hazret-i Ömer, görüşme uzayınca namaz kılmak istedi:"Papaz efendi, bana bir yer gösterin de namazımı kılayım"dedi. Papaz, "Buyurun burada kılabilirsiniz, bizim için bir mani yoktur ya Ömer!" dedi. Hazret-i Ömer'in, gösterilen yerde namaz kılmak istemediğini anlayan papaz, sordu" Peki, sizin burada namaz kılmanıza mani olan şey nedir?" Hz. Ömer şu cevabı verdi: "**Benim halkım, namaz kıldığım yeri cami yapmak ister. Burada namaz kılınca siz, Kilisenizin mescide çevirilme tehlikesi ile karşı karşıya kalırsınız. Bunun için bana başka bir yer gösterin."**

Kilisenin dışında müsait bir yer gösterdiler. Hazret-i Ömer namazını orada kıldı. Daha sonra, burası mescid haline getirildi. İsmine de Ömer Mescidi denildi.

İşte Müslümanlar, geçmişte gayri müslimlere bu kadar geniş ibadet hürriyeti verirlerdi. İbadetlerine mani olmadıkları gibi, ibadetlerine mani olacak şeyleri de ortadan kaldırırlardı. Onlara da rahat ibadet etme imkanı sağlarlardı.

İslamiyette, gayri müslimlere ibadet hürriyeti sağlandığı gibi, Müslümanların malı, canı, namusu nasıl korunuyorsa, gayri müslimlerin mal ve can emniyeti de aynen sağlanır. Bunun için gayri müslimler, Müslümanlar arasında asırlarca, rahat, korkusuz bir şekilde yaşamışlardır.

Bunları anlatmak varken, iki de bir dinimizi tenkit edelim, yeniden yorumlayalım demenin kime ne faydası var? Onlara şirin görünmek için illa da dinden taviz mi vermemiz gerekir?

ZENBİLLİ'NİN GAYRİ MÜSLİMLERİ SAVUNMASI

Müslüman devletler, gayr-i müslimlerin hakkına, hukukuna saygılıydı. Bugünkü gibi hoşgörünün adı değil kendisi vardı. Gayri müslimlerin hukukuna ne kadar saygılı olduğunu göstermek bakımından ecdadımız Osmanlı'dan bazı anektodlar aktarmak istiyorum:

Avrupa'da, kralların, istediği kimseyi astırdıkları, istediği kimseyi hapsettikleri, yani tam bir diktatörlük ile ülkelerini idare ettikleri zamanlarda, Müslüman ülkelerde, Müslüman olsun, gayr-ı müslim olsun, herkese adalet ile muamele ediliyordu.

Sultan Selim Han'ın şeyhülislamlarından, **Zenbilli Ali Efendi**, yolda, elleri bağlanmış kişilere rastladı. Bu kişilere sordu: “Nedir bu haliniz?” “Biz Hıristiyan tüccar kimseleriz. Alış-verişimizi Sultanın emrine göre yapmadığımız zannedildiği için bizi tutuklattı.”

Zembilli Ali Efendi, bunları dinledikten sonra Padişahın huzuruna varıp dedi ki: “ Padişahım, tüccarlara haksızlık yapılmış; serbest bırakılması lazımdır. Bunlar senin emrine aykırı bir iş yapmamışlar.”

Padişahın,” Ben sana, benim yaptığım siyasi işlere sen karışmayacaksın dememiş miydim?” sözlerine karşılık “**Burada gayri müslim insanların, haksızlığa uğraması, zulüm görmesi mevzubahis. Bunun için, şeyhülislam olarak, buna müdahale etmem benim vazifemdir. Karışmazsam, vazifemi yapmamış olurum.”** dedi.

Yavuz Sultan Selim, korkusuzca hakkı savunan, **Ali Efendi'**nin bu hareketine çok memnun oldu. Yanlış bir iş yaptığında kendisini ikaz edecek bir din adamı bulunduğu için Allahü teâlâya şükretti. Sonra tüccarları salıverdi.

* * *

Bir anekdot daha!

Avrupa Hıristiyanları, Papa'nın kışkırtması ile bir araya gelip, Osmanlı topraklarına saldırınca, **Kanuni Sultan Süleyman Han** ordusuyla sefere çıktı.

Ordu, ağır ağır hedefe doğru ilerliyordu. Yol dar olduğundan, ordu mecburen bağların içinden geçiyordu. Hava çok sıcaktı. Asker susuzluktan kıvranıyordu.

Çok güzel üzümleri bulunan bir bağdan geçerken, askerin biri dayanamayıp, bağdan bir salkım üzüm kopardı. Yiyerek biraz olsun susuzluğunu giderdi. Sonra da, asma ağacına, yediği üzümün çok üzerinde bir para bağlayarak, yoluna devam etti.

Çok geçmeden mola verildi. Bu esnada, kan ter içinde bir köylünün koşarak geldiği görüldü. Hıristiyan köylü ısrarla Padişah ile görüşmek istiyordu. Köylüyü Kanuni'nin huzuruna götürdüler. Kanuni sordu:”**Nedir bu halin, kan-ter içinde kalmışsın?** Bir şikayetin mi var?” Köylü, “ **Ben şikayet için değil, tebrik etmek için geldim. Askerleriniz bağdan geçtikten sonra, asmanın dalında bağlı bir çıkı gördüm. İçini açtığımda, para vardı. Dikkatli baktığımda, bir salkım üzümün koparıldığını gördüm. Anladım ki, koparılan üzümün parası olarak bırakılmış. Sizde böyle güzel ahlaklı asker olduğu müddetçe sırtınız yere gelmez. Sizi tebrik ederim!”**

Aynı ordu, Belgrat yakınlarında, yine mola vermişti. Askerler, susuzluklarını gidermek, abdest almak için çeşme arıyorlardı. Bir manastırın yakınında bir çeşme bulup, ihtiyaçlarını giderirken, manastırdaki birkaç rahibe, askerlere yardım etmek için çeşmenin başına geldi. Kadınların geldiğini gören askerler, hemen çeşmenin başından çekilip, sırtlarını döndüler, kadınlara yan gözle bile bakmadılar.

Bu durumu uzaktan ibretle seyreden, Başrahib, hemen eline kağıt-kalem alıp, haçlı kumandanına şunları yazdı:” Siz bu ordu ile nasıl başa çıkabilirsiniz? Bunlar kadına-kıza, mala-mülke önem vermiyorlar. Bütün mal ve mülklerini feda ederek, dinlerini yaymaya çalışıyorlar. Herkese karşı iyi davranıp, kimseye zulmetmiyorlar. Ey Haçlı kumandanları! Siz **“Onlardaki bu ahlakı bozmadan, ortadan kaldırmadan”** onlarla

mücadele ederseniz, canlarınızdan ve mallarınızdan mahrum kalacağınız açıktır. Kendinizi ölüme atmayınız!..”

Sakın, diyalog, hoşgörü, dini yeniden yorumlama çalışmalarında, burada bahsedilen **“ahlakı”** ortadan kaldırma gayretleri olmasın!..

YENİ BİR “HAÇLI SEFERİ” Mİ?

Hiç dikkatinizi çekiyor mu bilmiyorum. Hıristiyan âlemi son seneler birden bire değişti. Dinlerarası diyalog, barış, sevgi, tolerans devri başladı. Haçlı Seferleri’nde Müslümanlara akıl almaz işkenceler yapıp katledenler; bununla da kalmayıp kendi dininden olan milyonlarca insanı bile mezhep farkından dolayı yok edenler, birden kuzu gibi oldular. İnsan haklarından, insan sevgisinden, kardeşlikten bahsetmeye başladılar.

İnsanın ister istemez aklına geliyor: Gerçekten bunlar kuzu gibi oldular mı, yoksa, halen kuzu postuna bürünmüş kurt mudurlar? Merak ettiğimiz bu sorunun cevabını yine kendileri verdiler: Vatikan’ın 1999 yılında yayınladığı; "**Towards a pastoral approach to culture**" adlı bir kitapta esas maksatlarını açıkca şöyle ifade etmekteler. **"Bütün insanlar Hz. İsa’ya döndürülmeli, bütün insanlar vaftiz olarak Kilisede birleşmeli ve onun vücudu olan Kiliseye girmelidir. Yollar, usuller, metotlar değişir; ama hedef hiç değişmez: Bütün insanları Hıristiyanlık dinine sokmaktır nihaî maksadımız".**

Demek ki, bütün bunlar; yeni taktikler, yeni metodlar...

Şimdi, bu tür faaliyetlerin tarihi seyrine bir göz atalım. Hıristiyan misyonerliğini yedi aşamada ele alabiliriz. Bu aşamaların her birinde, döneme ve şartlara göre farklı metotlar takip edilmiş. 1965’den sonra, **“Diyalog Dönemi**” başlatılmış.

Eski dönemlerde, Haçlı Seferleri sırasında, çok acımasız, çok zalimane, çok kanlı usullerle Hıristiyanlığı yayma, Müslümanlığı yeryüzünden silme faaliyetlerine girişilmişti. İşte bu yeni ”**Diyalog**” döneminde, bunları unutturmak için; Hıristiyan olmayan bütün insanlarla konuşarak, her türlü din mensubunu muhatap kabul ediyor görünerek, onlara şirin görünmeye çalışarak, onların inançlarını da tenkit etmeden, Hıristiyanlığı anlatma, insanlara sevdirme ve bütün dünyayı Hıristiyanlaştırma hedeflenmiştir.

Bu maksatla, Ülkemizde, Ortasya Türk Devletlerinde, diğer İslâm Ülkelerinde ve Hıristiyan olmayan diğer ülkelerde, o ülkelerin dilleriyle ve lehçeleriyle yazılmış pek çok kitap, kitapçık, broşür, mektup, yerine göre para dağıtılmakta. Örneğin, Azerbaycan’da Hıristiyanlığı seçene, kişi başına **100 dolar** verilmekte; aylık maaşların 20-30 dolar olduğu düşünülürse, büyük rakam! Tek Hıristiyan Türk topluluğu olan **Gagavuzlara** İslamiyetten uzak kalmaları için ödenen para ise kişi başına **200** dolar.

Kendi dini hakkında hiçbir bilgisi olmayan insanlara, bu yayınlar, paralar cazip görünmektedir. İslâm dinini bilen, Peygamberimizin hayatını öğrenen insanlar, bu yayınlardan ve masallarından etkilenmez. Ama çeşitli maddî sıkıntılar içinde zorlanan, birtakım boş, gerçekleşmeyecek vaadlerle, aldatılarak kandırılan insanlar bulunabilir.

Bedava sirkenin baldan tatlı olduğuna inanan insanlar her asırda bulunmuştur. Bundan sonraki asırlarda da bulunacaktır. Ama bu bedava sirkenin onun midesine zarar vereceği, kendisini zehirleyeceği , dünya ve ahıretini perişan edeceği anlatılırsa,

insanlar onu kabul etmeyecektir. Bedava sirkenin yanında, insanlara bedava bal da takdim edilse, insanlar balı tercih edeceklerdir.

Araştırmacılara göre, bu faaliyetin arkasında ABD'nin desteği de var. "ABD, kıtalararası imparatorluğunu sürdürmek için, her üç semavi din içinde, kendisine bağlı birer tarikat örgütledi. Bu tarikatların hepsinin söylemi aynı: **Dinlerarası Diyalog!**

Mesela, ABD, Güney Kore'yi sömürgeleştirirken, bir de Hıristiyan Tarikatı kurdu ve Güney Kore nüfusunun yüzde 40'ı Budistlik'ten vazgeçip Hıristiyan oldu; bu başarıdaki en büyük pay, " **Moon tarikatı"**nındır. Scientology tarikatı da bu maksatla kurulmuştur. Bu tarikatların dini yorumlayışları, çalışma tarzları ve hedefleri arasında normalin üzerinde uyum var..."

Bütün bunlardan sonra şu söylenebilir: Komünizmin yıkılmasından sonra, Batı, gücünü İslamiyeti yok etmeye yöneltti. Müslüman alemi, yeni bir Haçlı Seferleri ile karşı karşıya. Fakat bu defa çok dikkatliler. Müslümanları uyandırmamak için her türlü hileye başvuruyorlar. Nihai hedefe varmayı üç safhada gerçekleştirmeyi planlıyorlar:

Önce dinlerarası diyalog. Sonra, dinlerin birleştirilmesi. Son olarak da, dinlerin birleştirilmesi kılıfında kendi ifadeleri ile, "**Kilisede toplamak!"**

Bu defaki Seferler, orta çağdakilere benzemiyor. Sefere katılan sadece Avrupa değil, zamanımızın süper devleti olan ABD' de var işin içinde. O bakımdan Müslümanların işi zor görünüyor. Ne diyelim; sebeplere yapışıp, oyuna gelmemek için Allah'a sığınmaktan başka yapacak bir şeyimiz yok. Allah yardımcımız olsun!

İNSAN HEM MÜSLÜMAN HEM HIRİSTİYAN OLABİLİR Mİ?

Önce size merhum Nasreddin hocadan bir fıkra anlatayım: Hoca'nın devrinde bir ara asayiş sebebiyle, bıçak, kama vb. şeyleri taşımak yasaklanmış. Mutat aramalarda müderris olan Hoca'nın üzerinde kocaman bir kılıç bulunur.

Subaşı, Hoca'ya sorar," **Hoca bu nedir?"** "Bu tashih bıçağıdır.Yazılardaki yanlışlıkları bununla kazıyorum." " Hocam, bu nasıl tashih bıçağıdır, bizim bildiğimiz o küçücük bir şeydir. Seninki yarım metre boyunda? " **"Dediğiniz doğru, eskiden kafi geliyordu, fakat şimdi bildiğiniz gibi değil, öyle hatalar, yanlışlıklar yapılıyor ki, kazımakda bu bile az geliyor."**

Şimdi de gazetelerde yayınlanan bir haberi vermek istiyorum:

"Lester Kurtz ve Mariam (Meryem) Kurtz, Dinlerarası Diyalog toplantısının en ilginç konuklarıydı. Biri Teksas'tan yani Amerikalı, diğeri Darussalem yani Tanzanya'dan. Biri metodist protestan bir ailede büyüyüp Quaker (tarikat üyesi)olarak hayatını sürdürüyor, diğeri ise Müslüman. Biri Teksas Üniversitesi'nde sosyoloji profesörü, diğeri ise gazeteci. Afrika'da katıldıkları bir konferansta tanışıp evlenmeye karar vermişler. Amerika'ya yerleşip resmi nikahlarını yapmışlar ve tam bir yıldır dini nikah kıymak için beklemişler. İşte bu bekleyiş, nihayet Urfa'da son buldu.

Haham, papaz ve müftünün huzurunda kendisini Kelime-i şehadet getirerek 'hem Hıristiyan, hem de Müslüman' ilan eden ve aynen çifte vatandaşlıkta olduğu gibi çifte dinli olmak istediğini ve Meryem ile evlenerek geçmişinde sahip olduğu Hıristiyan kültürle İslam kültürünü meczetmek istediğini belirten Lester, ' **İslamiyet'in güzellikleri ile geçmişimdeki Hıristiyanlıktan kaynaklanan güzellikler arasında bir tezat**

görmüyorum ve iki dinin güzelliklerini İbrahim Peygamber'in mekanında Musevi dostlarımın da duaları ile Meryem'le birlikte dini nikah kıyarak sürdürmek istiyorum' dedi.

Gözleri dolu bir biçimde bu anı beklediğini belirten Meryem ise, Lester'in geçen yıl bir ay oruç tuttuğunu, Ramazan boyunca beş vakit namaz kıldığını, birlikte Hıristiyan bayramlarını da kutladıklarını; fakat İslami usullerle nikah kıymayı hep arzuladıklarını vurguladı. Üç dinin duaları ile salevatlar eşliğinde gerçekleşen nikah merasimi, katılımcıları derin ve anlamlı düşüncelere sevk etti. Bu evlilik, diyaloğun bir göstergesi olarak algılandı."

Gel de şimdi Hoca'nın fıkrasını hatırlama. Fakat, olaydaki yanlışlıkları Hoca'nın kılıcı da düzeltecek gibi değil... Çünkü, diyalogun neticesi, meyvesi olarak takdim edilen olay, tamamen gayri İslami... Yapılanı izah etmeye kalksam günler sürer. Zaten lüzum da yok; her Müslümanın bildiği yanlışlıklar... Bu olay, Hıristiyan aleminin ne yapmak istediğini açık şekilde ortaya koymaktadır.

Şimdi sormak lazım: Bu bir dinlerarası diyalog mu, yoksa dinleri birleştirme mi? Diyalog, zaten asırlardır devam etmektedir. Mesela, İstanbul'da aynı sokakta, Müslüman, Hıristiyan ve Yahudi iyi komşuluk içinde yaşıyordu. Birbirlerinin inançlarına saygı gösteriyorlardı. Fakat, hiç bir Müslüman, nikah için, Kiliseye, Havraya gitmezdi. Onlar da camiye gelmezdi. Herkes kendi ibadetini kendi mabedinde yapardı. Olması gereken de zaten bu değil mi? Bunun tersini düşünmek saygısızlık, inançları hafife almak olmaz mı?

Bu toplantılar ile ilgili şöyle de bir yorum gözüme çarptı: "Ehl-i kitapla temel noktalarda birlikteyiz. Daha meşhur ifadesiyle amentüde ittifakımız vardır. Garip olan şudur ki, ittifak ettiğimiz amentüyü öne geçirmiyor da, ihtilaf ettiğimiz teferruatı ileri sürüp mutlak küfre karşı dayanışmamıza engel olarak görüyoruz. Halbuki temelde ittifak varken, teferruattaki ihtilaflara takılıp kalmak makul değildir."

İnsan ne söyleyeceğini bilemiyor doğrusu... Derler ya, küçük dilimi yuttum... Aynen öyle. Şimdi bu iddia sahibine sormak lazım: Onlarla aramızdaki fark, amentünün sonundaki, **"Ben şehadet ederim ki, Muhammed aleyhisselam, O'nun kulu ve resulüdür."** hükmüdür. Müslümanı Müslüman yapan da bu farktır. Bu fark olmasaydı, İslamiyet olur muydu? Bu farka hiç "teferruat" denebilir mi? Peygamberimiz bu farkı kabul ettirmek için mücadele etmedi mi? Dört büyük halife, diğer Eshabı kiram efendilerimiz, başta ecdadımız Osmanlılar olmak üzere bütün Müslüman devletler, asırlardır bu farkı dünyaya tebliğ için çalışmadılar mı? Bütün bunlar teferruat mıydı?..

ASIL ONLAR UTANSIN!..

İstanbul'da toplanan **"Uluslararası Avrupa Birliği Şurası**" genel olarak değerlendirildiğinde;"**Bilhassa, insan hakları yönünden dinimizde bazı eksiklikler, yanlışlıklar var; bunları eleştirel bir bakışla ana kaynakları yeniden yorumlayarak günümüzün şartlarına uyduralım, böylece Batı'ya karşı mahcubiyetten kurtulalım**" havası hakimdi toplantıda. Alınan kararda da bu vurgulandı. Şunu unutmayalım ki, elbisenin üzerine vurulan yama hiçbir zaman orijinalinin yerini tutmaz. Her şeyin, orijinali, aslı kıymetlidir.

Halbuki arayışlara, zorlamalara hiç ihtiyaç yok. Tertemiz bir geçmişimiz var. Alnımız açık, yüzümüz ak. "**Dinlerarası inanç ve hoşgörü toplantıları**" son aylarda nedense hep gündemde! Aslına bakarsanız, dinlerarası diyolag, hoşgörü 14 asırdır zaten var. Asırlardır iç içe yaşamışız, hem de huzur içinde. Bunun tarih bakımından en yakın örneği, ecdadımız Osmanlı'nın uygulamasıdır. Konuşulanlardan, yazılanlardan açık olarak anlıyoruz ki, Osmanlı'dan hiçbir din mensubunun şikayeti olmamış. En geniş din hürriyetini, en güzel hamiliği yapmış ecdadımız. Böyle bir örnek varken, onlara şirin görünmek için yeni zorlamalara, yeni yorumlara ne ihtiyaç var? Üstelik, denenmiş netice alınmış. ABD bile Osmanlı'yı örnek alıyor!

Toplantıda, **Prof. Dr. Nesimi Yazıcı'**nın da ifade ettiği gibi," **Osmanlı'nın bir arada yaşama ve dini hoşgörü yönü iyi değerlendirilerek, bundan azami derecede istifade etmeliyiz!"**

Aslında, asıl utanacak olan onlar. Yahudileri İspanya sahillerinde gemilerde ölüme terkedenler, fırınlara atanlar onlar. Mezhep farkı yüzünden yüzbinlerce dindaşını engizisyonlarda katleden onlar... Yirmi birinci yüzyılda hâlâ çağ dışı ırkçı düşüncelere sahip olanlar onlar. Sayın Başbakan bu gerçeği toplantıda şöyle dile getirdi: "**Biz asırlardır, birçok ırk ve dindeki insanlara kucak açtık; ayırım yapmadan onları adaletle idare ettik. Hal böyleyken, bugün Batı'nın üçte ikisinde halen ırkçı görüş hakim. Hıristiyan kulübü olarak gördükleri için bizi AT'ye almakta direniyorlar. Bu bir aymazlık örneğidir."**

Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâm, her zaman onlara merhamet etmiş, şefkatle yaklaşmış. Onları dışlamamış, alış veriş yapmış. Vefat ettiği zaman, bir Yahudiden borç aldığı arpa karşılığı kalkanı onda rehindi. Yalnız kendisi şefkatli davranmakla kalmamış, bütün Müslümanların da böyle davranmasını emretmiş. Üstelik, bunu yazılı hale getirip her tarafa dağıtmış.

Hz. Peygamberin teminatı

Müslimanların, Hıristiyanlara ve Yahudilere yapmakla mükellef oldukları muamele şekli, bizzat Resulullahın, bütün müslimanlara hitaben, yazdırdığı şu mektupta açıkca bildirilmiştir:

"Bu yazı Abdullah oğlu Muhammedin "aleyhisselam" bütün Hıristiyanlara verdiği sözü bildirmek için yazılmışdır. İş bu yazı, müsliman olmıyan bütün kimselere verdiği ahdi, sözü tevsik için kaleme alındı.

Her kim ki, bu ahdin aksine hareket ederse, ister sultan, ister başkası olsun, Cenab-ı Hakka karşı isyan, Onun dini ile istihza etmiş sayılır ve Cenab-ı Hakkın lanetine layık olur. Eğer Hıristiyan bir rahip (papaz) veya bir seyyah (turist) bir dağda, bir derede veya çöllük bir yerde veya bir yeşillikte veya alçak yerlerde veya kum içinde ibadet için perhiz yapıyorsa, kendim, dostlarım, arkadaşlarım ve bütün milletimle beraber, onlardan her türlü teklifleri kaldırdım.

Onlar, benim korumam altındadır. Ben onları, başka Hıristiyanlarla yaptığımız ahdler mucibince, ödemeye borçlu oldukları bütün vergilerden affettim. Vergi vermesinler veya kalbleri razı olduğu kadar versinler. Onlara cebretmeyin, zor kullanmayın. Onların dini reislerini makamlarından indirmeyin. Onları, ibadet ettikleri yerden çıkartmayın.

Bunlardan seyahat edenlere mani olmayın. Bunların manastırlarının (Kiliselerinin) hiçbir tarafını yıkmayın. Bunların Kiliselerinden mal alınıp, Müslüman mescidleri için kullanılmasın. Ticaret yapmayan ve ancak ibadet ile meşgul olan kimselerden, her nerede olurlarsa olsunlar, vergileri almayın.

Onlar benim himayem altındadır. Ben onlara "eman" (izn) verdim. Ticaret yapanlardan, gelir vergisi almak gerekirse, ne kadar zengin olurlarsa olsunlar, ne kadar malları ve mülkleri bulunursa bulunsun, yılda oniki dirhemden daha fazla vergi almayın. Onlara zahmet, meşakkat teklif olunmaz. Kendileriyle bir müzakere yapmak icab ederse, ancak merhamet, iyilik ve şefkat ile hareket edilecektir. Onları daima merhamet ve şefkat kanadları altında himaye ediniz!

Onların kendi Kiliselerine gidip, kendi dinlerine göre ibadet etmelerine mani olmayınız! Bunlara Kilise tamirlerinde yardımcı olunacaktır.

Bu ahdname (sözleşme) kıyamet gününe kadar devam edecek, dünya sonuna kadar değişmeden kalacak ve hiç bir kimse, bunun aksine bir harekette bulunmayacaktır." (**Mecmu'a-i Münşeat-üs-salatin,1.cild.s.30)**

Bu ahdnameyi Peygamberimiz Hz. Ali'ye yazdırmıştır. Bizzat kendisi ve onyedi Eshabı imzalamıştır. İşte, "**Diğer din mensublarına İslâmiyetin hoşgörüsü."** budur.

Böyle bir dinimiz, Peygamberimiz varken onlara karşı eziklik duymak, dini bilmemenin veya art niyetin alametidir. Bizim bu konuda onlardan öğrenecek hiç birşeyimiz yok, fakat onların bizden öğrenecekleri çok şey var... Bunun için de bizim onlara değil, onların bize yaklaşması gerekir...

Farzedelim, Dinlerarası diyalogla onların istediği gibi dinde değişiklik yapıldı. Bize karşı bakış açıları değişecek mi? Bu sorunun cevabını Kur'an-ı kerim veriyor**: "Dinlerine girmedikçe Yahudiler ve Hıristiyanlar da asla senden razı olmayacaklar!.."** (Bekara, 120) buyuruluyor

BARIŞTA HAYIR VARDIR!

Kudüs'te Filistin'de dökülen kanları yıllardır televizyondan ibretle izliyoruz. Birçok gayretlere rağmen yıllardır durdurulamıyor bu kan. Hal böyle olunca insanın aklına iki şey geliyor: Ya bu işlerle uğraşanlar barışı sağlamada samimi değiller, ya da barışı sağlamada takip ettikleri yol yanlış.

Yeni bir yol açmak zordur. Fakat yapılmış bir yolu, yani geçmişte örnekleri olan tatbikatlara göre hareket etmek, denenmişin birer tekrarı olacağı için kolaydır. Aynı bölgede aynı dinler aynı insanlar olduğu halde Osmanlı altı asır barışı sağlamıştı. Bu barışta aynı temel ölçü alınsa mesele hallolacak. Peki Osmanlının çeşitli din ve ırktaki insanları bir arada tutmanın sırrı neydi? Tabii ki, " **İslamiyetin bildirdiği hoşgörüydü**."

Osmanlı'daki hoşgörü, padişahların gelip geçici iyi niyetlerinin eseri değildi. Hoşgörünün kaynağı İslamiyettir, yani vahiydir. İslamiyette esas olan, barıştır. Kur'an-ı kerimde, **" Sulhta daima hayır vardır"** buyurulmaktadır.

Aslında diğer dinlerdeki insanlarla beraber yaşama , tolerans ve hoşgörünün de ötesindedir. Sadece toleransla sınırlamak yanlış olur. Tarihçi **Prof. İlber Ortaylı** bu konuyu şöyle ifade etmektedir:

" Müslümanlar için başka dinden insanlarla birlikte yaşamak, tolerans gibi bir kelime ile ifade edilecek şey değildir. Çünkü, biz başka dinden insanlarla yaşamasını Allah'tan öğrendik, bu O'nun emridir. Biz burada bir seçim yapma şansına sahip değiliz. Böyle bir şans ta talep etmiyoruz. Biz vahyin emirlerine itaat ediyoruz. Ve başka milletlerle yaşamayı, onları ancak ikna ederek kazanmayı yol olarak seçmişiz.

Yeryüzünde hiçbir Müslüman toplum yoktur ki, gayrimüslimlerle birlikte yaşamasın. Hiçbir müslüman toplum, kendilerine açıkca isyan etmedikçe, gayrimüslimlerle hadisesiz yaşayıp gitme örneğini göstermiştir. Avrupa geçmişte olduğu gibi tahammülsüzlüğünü bugün de gösteriyor..."

Bu düsturun uygulanmasıdır ki, Osmanlı'da yaşayanlar, Müslüman olsun veya gayrimüslim olsun, o ülkenin parçası kabul edilmiş. Osmanlı'da, Musevi, Ortodoks, Ermeni cemaatleri, kültür, din, dil açısından özerkti. Ortodoks milletinin içinde Rum olmayan, Bulgar ve Rumen gibi etnik gruplar da vardı.

Onlar da dillerini kullanmakta, örf ve adetlerine göre yaşamakta özgürdü. **Milliyetçilik, 18'inci yüzyılın sonunda, Osmanlıyı parçalamak, yok etmek için ortaya atılan dış güçlerin bir oyunudur.** Osmanlı, farklılıkları yaşatan, muhafaza eden, onları ortadan kaldırmayı amaçlamayan bir sisteme dayanır. Altı asır Osmanlı sulhu böyle sağlandı.

Haçlı Seferleri, dinlerarası barışı, hoşgörüyü bozmuştur. Osmanlı Devleti, böyle olumsuz bir konjonktürde kurulmasına rağmen, ilişkileri düzeltti. Osmanlı Devleti'nde kimliği dil değil, din belirlerdi. Gayrimüslimlerin güvencesi padişah fermanları ile sağlandı. Osmanlı Devleti'nde siyasi irade, farklılıkları birbirine benzetmeğe hiç gayret etmedi. Hatta, milliyetçilik cereyanlarının başladığı dönemde dahi, asimilasyon yerine bir üst kimlik olarak Osmanlılığı oluşturdu. Osmanlı, farklılıkları siyasi alanda yanyana yaşattı.

Ortadoğu'da olduğu gibi, Osmanlı İmparatorluğu Balkanlar'da da, 456 yıl dengeyi ve barışı korudu. Bir Hıristiyan köle dahi, mahkemesinde, kendi dinine göre yemin edebilirdi. 1918'den itibaren, Osmanlı'dan sonra, Arap dünyasında huzur kalmadı.

Bizde, Batı'dakinin aksine hak ve hürriyetlerin gelişmesi tarihi diye bir süreç yoktur. Onlarda hak ve hürriyetler 1215 tarihli **Magna Carta** ile başlar. Kralın bir lütfudur, ihsanıdır. Bizde bu hak ve hürriyetler yaradılıştan başlar. Çünkü dinimize göre, insan en şerefli bir varlık olarak yaratılmıştır.

Osmanlı**, "Dinlerarası hoşgörü"** yü sözde bırakmayıp, asırlarca uygulamıştır. Hoşgörüyü bizim onlardan değil, onların bizden öğrenmeleri gerekir. Hoşgörü öyle anlatılıyor ki, hoşgörünün esas sahibi sanki Batılı Hıristiyanlar... Tarihi gerçekler bu kadar nasıl çarpıtılır anlamak mümkün değil. Sanki asırlardır, diğer dinlere, hatta kendi dinlerindeki mezheplere hayat hakkı tanımayan onlar değil de bizleriz!

Bütün bu tarihi gerçeklere rağmen, Batı'nın bizden ısrarla hoşgörü istemesi, ister istemez insanın aklına başka şeyler getiriyor. Yoksa, hoşgörüden, diyalogtan maksatları, İslamiyetin içini boşaltıp, Hıristiyanlığa benzetmek, daha sonra da dinleri birleştirmek midir?

DİNLER BİRLEŞEBİLİR Mİ?

Bazı kesimler, "İnsanların hangi dinden, hangi inançtan olurlarsa olsunlar, "Diyalog"suz yaşamaları mümkün değildir. Bu insanın tabiatına aykırıdır. Neden "Diyalog"un üzerine bu kadar gidiyorsun?" diyorlar.

Bu sorunun cevabına geçmeden önce "**Diyalog"** nedir? Bunun üzerinde durmamız lazımdır. Diyalog, insanların hangi görüşten, hangi dinden, hangi milletten olursa olsun hoşgörü içinde kavgasız yaşayabilmeleridir.

Böyle bir diyaloğa karşı çıkmak mümkün mü? Buna karşı çıkmak, sosyal hayata, sosyal barışa karşı çıkmak olur. Burada önemli olan, nerede nasıl diyalog yapılacağının iyi bilinmesidir. Benim karşı olduğum "**Dinlerarası diyalog'**tur. Şunu da söyleyeyim, eğer diyalogtan maksat, her din mensubunun dinini yaşamasına hoşgörü göstermek, dini hürriyet sağlamak ise buna kimsenin itirazı olmaz.

Fakat, diyalog dinleri bir ortak noktada birleştirmek, din hakkında şüpheye düşürmek şeklinde algılanırsa bu diyalog olmaz, dine, inanca müdahale olur. Çünkü, kişiler hangi dinden olurlarsa olsunlar siyasette, ticarette, bilimde... ortak nokta bulmak mümkündür. Dinde, inançta ise ortak nokta olmaz.

İşte benim diyaloğa itirazım, endişem bu noktada. İşin bilerek veya bilmeyerek bu noktaya çekilmiş olmasında. Mesela, dinlerarası diyaloğun mimarlarından, öncülerinden olan bir dergide bakınız diyalog nasıl algılanıyor: "**Diyalog, 'ben doğruyum sen yanlışsın' anlayışından, 'ben de, sen de doğru olabiliriz, ikimizin de farkında olmadığı bir noktada ortak doğrulara ve işbirliğine sahip olabiliriz' anlayışına geçiş yapmaktır. "**

Dinde, "**ben de, sen de doğru olabiliriz"** bu mümkün mü? Bu kişinin dininden şüphe etmesi manasına gelir. Çünkü iman, benim dinim doğru, diğer dinler yanlış demektir. Dinimize göre, bir Müslüman, benim dinim doğru, senin dinin de doğru olabilir, derse o kimsenin dinle ilgisi kalmaz, dinden çıkmış olur. Çünkü, inancımıza göre

bugünkü Hıristiyanlık ve Yahudilik hak din değildir. İslamiyetin gelmesiyle, nesh edilmiş, yürürlükten kaldırılmış dinlerdir.

Hak din sadece son peygamber Muhammed aleyhisselama gönderilmiş İslamiyettir. İslamiyete göre, sadece Peygamberimize inanan, islamiyetin emir ve yasaklarına uyan ancak Cennete gidecektir.

Diyalogcu dönüp dolaşıp hep, "**ortak bir noktada buluşmayı**" öngörüyor. Diyor ki, **"Diyalogda fikir müzakereleri; birbirini çürütme ve kendini ispat etme maksatlı değil, birbirinin farklılıklarını anlama ve varolanın ötesine gidip oralarda keşfedilen ortak bir noktada buluşmayı öngörür."**

İslamiyet, kendisinin doğru diğerlerinin yanlış olduğu esasına dayanır. Kendisinin doğru inançta olduğunu, diğerlerinin yanlış olduğunu ispat etmeyi kendisine gaye edinmeyen bir Müslüman, inancını inkar etmiş olur.

Yine "**dinlerarası diyaloğun**" hızlı savunucularından olan bu dergi yazısında, **"Diyalog, statü ve güç farklılıklarını askıya alan ve herkesi eşit seviyeye çeken, peşin hükümsüz, duymaya, dinlemeye, anlamaya ve varolanın ötesindeki mânâ boyutlarında mutabakat üretmeye dayalı özel bir iletişim biçimidir. "**

Din zaten peşin hüküm demektir, bunu nasıl askıya alacaksın, nasıl mutabakat sağlayacaksın? Mesela, Hıristiyanlar, teslise, üç ilaha inanıyor; biz Müslümanlar ise, tek Allah'a inanıyoruz, bunun ortak noktası nasıl bulunacak, nasıl mutabakat sağlanacak? Üçle bir toplanıp ikiye bölünerek elde edilen iki sayısında mı mutabakat sağlanacak?

Böyle bir yaklaşımı aklı başında hiçbir Müslümanın kabul etmeyeceği gibi, bir Hıristiyanın da kabul etmesi mümkün değlidir. Zaten Hıristiyanlar da bunu kabul etmiyorlar, kabul etti görünüyorlar.

Nitekim, Vatikan'ın 1999 yılında yayınladığı; "Towards a pastoral approach to culture" adlı bir kitapta esas maksatlarını açıkca şöyle ifade etmekteler. **"Bütün insanlar Hz. İsaya döndürülmeli, bütün insanlar vaftiz olarak Kilisede birleşmeli ve onun vücudu olan Kiliseye girmelidir. Yollar, usuller, metotlar değişir; ama hedef hiç değişmez: Nihai maksadımız, bütün insanları Hıristiyanlık dinine sokmaktır ".**

NİHAİ HEDEF ANADOLU

Dinlerarası diyalogta, Vatikan samimi değil. İkiyüzlülük ediyor. Bunu anlayan, Yahudiler başlangıçta taraftar görünmekle beraber, bu beraberlikten daha sonra çekildiler. Diyalog, dinlerarası değil Hıristiyan - Müslüman diyaloğu haline geldi.

Diyalog konusunda Diyanet de uyanmaya başladı. Diyanet İşleri Başkanı Vatikan'ın samiyetsizliğinden şikayetçi. Bu konu ile ilgili gazetelerde yayınlanan haber şöyle: "Diyanet İşleri eski Başkanı Mehmet Nuri Yılmaz, Tiflis'te katıldığı ''Kafkaslarda Barış İçin İşbirliği ve Dinlerarası Diyalog Toplantısı''nda, misyonerlik konusunu gündeme getirerek, diğer dinlerin temsilcilerine, artan misyonerlik faaliyetlerinin dinlerarası diyaloğa gölge düşürdüğünü söyledi.

Şûra'da, diyalog için samimiyetin şart olduğunu kaydeden Yılmaz, herkes dinini seçmekte özgürdür. Kimsenin baskı altında tutulmaması gerekir. Dinlerarası diyaloğun sonuç verebilmesi için misyonerlik faaliyetlerine son verilmesi gerektiğini, söyledi.

Ayrıca, Başkanlığın camilerde okunması için hazırladığı hutbede de, misyonerlik çalışmalarına karşı sert bir tepki gösterilecek ve vatandaşlar **‘‘Misyonerlik Faaliyetlerine Dikkat Edelim’’** başlıklı bir hutbe ile uyarılacak, denildi.

Vatikan’ın samimiyetsizliği, misyonerlik faaliyetleri ciddi boyutlara ulaşmış olacak ki, Yılmaz, Adapazarı’nda yaptığı konuşmada da bu konuya değindi. Deprem bölgesinde 100 kişinin dinini değiştirdiğinin tespit edildiğini belirterek, para karşılığı insanların vicdanlarının satın alınmasını, hiçbir dinin doğru bulmayacağına işaret etti. İnsanların düştüğü zor durumdan yararlanılmak istenildiğini, misyonerlik faaliyetlerine aldanmamak için “**En başta İslam dinini iyi öğrenmek gelir”** dedi.

Bunun böyle olacağı baştan belliydi. Biraz geç de olsa, “ Ne oluyor, anlaşmamız böyle değildi” noktasına gelinmesi de bir ilerleme sayılır. Çünkü hâlâ uyanamayanlar var. Nitekim, dinlerarası diyaloğun gayri resmi temsilcileri hâlâ tam gaz diyaloğu savunmaya devam ediyorlar.

Bu tür diyaloglarda tarafların netice alabilmeleri için, fikrin, inancın doğruluğu yanında güç dengesinin de rolü büyüktür. Maddi gücü, üstünlüğü olan, daha çok taraftar toplar. Hele Türkiye ve diğer Türk devletlerinde olduğu gibi, ekonomik sıkıntı içinde olan, açlık içinde kıvranan insanları kandırmak ve onların sıkıntılı hallerini istismar etmek daha kolay olmaktadır.

Misyonerlerin dağıttıkları paranın haddi hesabı yok. Vatikan’ın yardım teşkilatı temsilcisi, depremden sonra, 13 milyon dolar yardım yaptıklarını söyledi. Bu açıklanan resmi rakam, açıklanmayan kimbilir bunun kaç katı.

Bu faaliyetin neticesinde, son yıllarda otuz binden fazla Türk, Hıristiyan olmuştur. Nasıl ve niçin din değiştirdikleri bellidir. Bu otuz binden fazla kişi para gücüyle din değiştirmiştir. Sefalet çeken, geçim sıkıntısı içinde kıvranan insanları parayla kendi dinine çekmek diyalog anlaşmasına uyuyor mu?

Aslında Müslüman iken Hıristiyan olmuş değillerdir bunlar. Uzun yıllar, din eğitiminden, dini şuurdan uzak bırakılmış, dolayısıyla, dinle ilgileri kalmamış kimselerdi. Onlar için ha Müslüman kimliği ha Hıristiyan kimliği fark etmiyordu zaten. **Dinini bilen bir kimsenin Hıristiyan olduğu hiç görülmemiştir.**

Misyonerlik faaliyetlerine sadece dini açıdan bakmak da yanlış olur. Çünkü Vatikan’ın nihai hedefi bu değil. Esas maksat ülkemiz. Nitekim, Osmanlı İmparatorluğunun kuyusunu bu misyonerler kazmıştı. Tanzimattan sonra, açılmasına iyi niyetle müsaade edilen yabancı okullar, yoğun bir şekilde misyonerlik faaliyetine girmişler ve yetiştirdikleri kimseleri devletin üst kademelerine getirerek Osmanlının yıkılışını sağlamışlardır. Vatikan’ın nihaî hedefleri Anadolu’dur. “**Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü**” adı altında Anadolu’yu tamamen Hıristiyanlaştırarak eski haline döndürmek istiyorlar.

ADIM ADIM HEDEFE

Dinlerarası diyalog adım adım hedefine ulaşıyor. Diyalogçuların gönlü rahat olsun! Müslümanların, noel ayinlerine katılması, ortak nikah merasimi ve Hıristiyan temsilcilerin Ramazanlarda iftar yemeklerinde beraberce dua etmelerinin ardından, şimdi de, ortak cenaze merasimi beraberliği başladı.

Geçenlerde biliyorsunuz, **Patrik Selçuk Erenerol** öldü.Toprağı bol olsun. Fakat, cenaze merasimi daha önceki bildiğimiz gayri müslim cenaze merasimlerinden farklı oldu. Cenazeye Hıristiyan ve Müslüman din adamları da katılarak dua ettiler. Şimdi bununla ilgili habere bir göz atalım:

"Patrik Selçuk Erenerol'un cenaze töreni, hem Ortodoks, hem de İslam usulüne uygun yapıldı. Bulgar Kilisesi Başpapazı Kostas'ın yönettiği ayine ilahiyat mensupları da katılarak dua ettiler. Profesör Zekeriya Beyaz, **'Selçuk kulun dinine, milletine, vatanına, bayrağına bağlı yaşadı. Onu Hazreti Muhammed, Hazreti İsa aleyhisselam şefaatine nail eyle yarabbim. Allah rahmet eylesin'** dedi ve **Fatiha** okudu. Bazı parti yöneticileri bizzat katılırken, bazıları da çelenk gönderdi. Selçuk Erenerol , Kilisedeki törenden sonra, Papa Eftim II Turgut Erenerol'un mezarının yanına defnedildi." (23.12.2002 tarihli gazeteler)

Hani derler ya, buyurun cenaze namazına...Son günlerde olanlar tam buna uygun. Şimdi sormak lazım; merasim niçin sadece Hıristiyan adetlerine göre yapılmadı da, İslam adetleri de karıştırıldı. Bırakalım İslam açısından doğruluğunu yanlışlığını, Hıristiyanlık açısından da uygun bir iş değil bu. En azından, patriğe ve Hıristiyanlığa saygısızlıktır yapılan. Adam Hıristiyan olduğuna göre, merasimin sadece kendi dinine göre yapılması onun tabii hakkı değil mi?

Bütün bunlar "**Dinlerarası Diyalog**" rezaletinin neticesidir. Ben diyaloga karşı değilim. Fakat, ben diyaloğu onların anladığı gibi anlamıyorum. Zaten asırlardır bunlarla diyaloğumuz vardı. Her mahallede, aynı sokakta bunlarla beraber yaşadık. Birbirimizin sıkıntısına, yardımına koştuk. Aç iseler doyurduk, bakacak kimseleri yoksa, Devlet olarak, millet olarak baktık bakıştırdık. Fakat günlük yaşayışla ibadetlerimizi birbirine karıştırmadık. Onlar Kiliselerinde biz camilerimizde, herkes kendi dinine göre ibadetini serbestçe yaptı. Kimse, kimsenin ibadetine, ayinine karışmadı. İşte gerçek diyalog budur, benim anladığım, dinimizin de emrettiği diyalog budur. Hoşgörü budur.

Peki, diyalogçuluğun mimarı olan Vatikan bunu bilmiyor mu? Tabii ki biliyor. Öyleyse maksatları ne? Maksatları şu: Peygamber efendimizin bildirdiği ve 14 asırdır sarsılmadan devam ettirilen, dinimizin Hıristiyanlığa karşı olan bakış açısını değiştirmek. Müslümanlara, **"Hıristiyanlığı da, İslamiyet gibi hak din olarak göstermek. Onlar da Allaha inanıyor biz de Allah'a inanıyoruz, Peygamberlerin farklı olması önemli değil"** inancını yayarak, Müslümanların imanını sarsmak, dinden çıkartmak.

Halbuki İslâmiyete göre, bir insan, son peygamber Muhammed aleyhisselama inanmadıkça, O'na tabi olmadıkça, İslamiyeti son ve hak din, diğerlerini batıl, geçersiz din kabul etmedikçe Müslüman olamaz.

Eğer Hıristiyanlık ve diğer dinler, bozulmasaydı, doğru olsaydı, Muhammed aleyhisselamın gönderilmesi luzumsuz olmaz mıydı? Yine Peygamberimizin bütün ömrü boyunca, insanların kendisine inanmaları için mücadele etmesi, herkesi müslüman olmaya davet etmesi haşa lüzümsuz muydu?

Yine Muhammed aleyhisselâmın yolunda olan, İslam devletlerinin bütün dünyaya yayılıp, halkı müslüman olmaya davet etmeleri, bunu kabul etmeyenlerle, mücadele etmeleri, bu yolda milyonlarca şehid vermeleri boş şeyler miydi?

İşte bütün mesele burada düğümleniyor. Yavaş yavaş sinsice, başta Peygamber efendimiz olmak üzere, Müslümanların bugüne kadar yaptıklarının yanlış ve yersiz olduğu intibaını hafızalara hissettirmeden yerleştirmek.

Müslümanların dini yaymak gayretlerini yok etmek. Madem ki diğerleri de doğru, onlar da Cennete gidecek, benim İslamiyeti yaymama, insanların Müslüman olmaları için çalışmama ne gerek var, düşüncesini yerleştirmek. İslâmiyetin esası olan, emri marufu, nehyi münkeri yok etmek.

KİLİSEDE İFTAR YEMEĞİ

Son yıllarda Ramazanlarda komik, komik olduğu kadar da düşündürücü olaylara şahid oluyoruz. Bunlara değinmek istiyorum bugün. Geçen sene ilk defa değişik kesimlerden iftar daveti aldım. Daha doğrusu davetleri aldım. Kimlerden mi, söyliyeyim. Çeşitli gayri müslim cemaatlerden. Üç dinin mensupları iftara çağırılıyordu. Davetiyelerin hepsinin ortak özelliği; hoşgörü, sevgi, saygı, savaşsız dünya vs.

İftar, oruç tutan müslümanlar içindir. Oruçla, İslamiyetle ilgisi olmayan kimseleri, iftar adı altında kilisede toplamanın mantığını anlamak mümkün değil. Bir araya gelip yemek mi yemek istiyorsunuz, Ramazanın dışında gelip yiyin, diyaloğunuzu sağlayın. Hoşgörülerinde, diyaloglarında bile samimiyetsizlik, iki yüzlülük var. Merak ediyorum, daha sonraki senelerde Müslüman temsilcileri istavroz merasimine çağırıp, boyunlarına haç takacak olurlarsa, bizimkiler ne yapacak? Onlar bizim orucumuza saygı gösterdiler, biz de saygı gösterelim deyip haç mı takacaklar?

Aslına bakarsanız, bu şekilde bir diyalog aynı zamanda dinlere saygısızlıktır. Oruç, İslama ait bir ibadettir. Kilisede iftarın işi ne? Dinlerdeki ibadetleri birbirine karıştırmak, dine hizmet değil, dine kötülüktür. Dini bozmaktır.

Papa işi, bir adım daha öteye götürüp, Hıristiyanları oruç tutmaya davet etti. Terör ve savaş kurbanları adına iyi niyetli her dine saygısı olanları oruç tutmaya çağırdı. **‘‘Burada Hıristiyan, Musevi ayrımı yok. Lütfen dünyada barış ve dayanışma adına bu önerimi kabul edin. Adalet adına dünyada bir barışın egemenliği için bu girişimi gerçekleştirin. Ancak sağlık nedeni ile veya başka nedenlerle oruç tutamazsanız o zaman bağışta bulunun”.** İlave etti: ‘‘Orucu, sadece ekmek yiyerek ve su içerek gerçekleştirebilirsiniz. Yeter ki gönüllü olun. Müslüman kardeşlerinize destek verin” dedi.

“Kardeşlerimize destek verin” diyor. Siz gerçekten inanıyor musunuz, asırlardır Müslümanlara yaptıkları zulümleri, katliamları, kinlerini unutup bizi “Kardeş” kabul ediyorlar!

İnsanın aklına geliyor, bu işte bir bit yeniği var diye. Ne oldu da, 15 asırlık düşmanlık birden dostluğa, kardeşliğe, dönüştü.

Bugün,sanki, farklı din mensubu insanlar arasındaki diyalog kopmuş, dinler savaşı yaşanıyormuş gibi, Vatikan’ın diyalogla yatıp, diyalogla kalkması Müslümanları haklı olarak endişelendirdi. Acaba, altından nasıl bir çapanoğlu çıkacak diye merak edildi.

Sonunda bulutlar dağıldı; Vatikan’ın gerçek niyeti diyalog değil, bunu istismar ederek, Hıristiyanlığın propagandasını yapmak olduğu ortaya çıktı. Papa 2. Jean Paul, Sen Pietro Kilisesinde pazar günü düzenlenen ayinde , **“Kilise ile diğer dinler arasındaki diyaloga evet. Ama aynı zamanda tek kurtarıcının İsa olduğunu ilan**

etmek gerekiyor'' diyerek, gerçek maksadını, nihai hedefini açıkca ortaya koydu. Bütün bunlara rağmen hâlâ, hoşgörü, diyalog balonundan fayda uman Müslümanlar varsa, bunlara, Allah akıl fikir versin, demekten başka çare kalmıyor.

HOŞGÖRÜNÜN PERDE ARKASI

Alman **Der Spiegel Dergisi'**nde, Fransız düşünür **Bernard Henri Levy**,'in bir yazısı yayınlandı. Levy, bu yazısında, İslam aydınlanmasında din adamlarına büyük görev düştüğünü belirterek şöyle diyor: **''Hıristiyan ve Yahudi din adamları yüzyıllarca önce nasıl kendi kutsal kitap ve yazılarını gözden geçirip onunla hesaplaştıysa, şimdi de kendi kutsal kitapları üzerinde çalışma sırası İslam bilginlerinde.''**

Şimdi size bu sözü tercüme edeyim: Yahudilik ve Hıristiyanlığın ilahi olma, yani Allah tarafından gönderilen orijinal mesaj özelliği yok edildi. Şimdi sıra İslamiyette. İslamiyetin orijinalliğini bozmak, ilahi özelliğini yok etmek şart, diyor.

İşte, Papa'nın, Hıristiyan aleminin, hoşgörü, diyalog, sevgi, saygı vs. kampanyaları başlatmasının perde arkasındaki gerçek sebebi bu.

Bunu yapabilmeleri için de, İslamiyetin dinamizmini yıkmaları, dinde reform, değişiklik yaptırmaları gerekiyor. Onların ifadeleri ile, İslamiyetin yumuşatılması, " **light''** leştirilmesi lazım. Bu, **''Barış''** adı altında yeni bir "**Haçlı seferi**" başlatılması demektir.

Zaten tarih boyunca, Vatikan hiçbir zaman tavrını net bildirmedi. Sözü ile özü bir olmadı. Gerçek niyetleri hep saklı kaldı. Başarırlar veya başaramazlar, ama bu defa gerçek niyetlerinin; dinlerarası diyalog, hoşgörü adı altında, dinleri birleştirmek, sonra da bütün dünyayı Hıristiyanlaştırmak olduğu ortaya çıktı artık.

Çünkü, bütün baskılara, zorlamalara rağmen hâlâ İslam, sadece İslam dünyasında değil tüm küresel bazda yegane adres ve cazibe merkezi. Bu Batı'yı korkutuyor. Çünkü, Hıristiyanlık diye bir din kalmadı. Çünkü Avrupalılar, Hıristiyanlığı işlerine nasıl geliyorsa öylece değiştirme yoluna giderek, yani dini kendilerine, çıkarlarına ve keyiflerine uydurarak, Hıristiyanlık din olmaktan çıktı.

Öte yandan Hinduizm, Budizm ve Şintozim gibi Doğu dinleri, bu dünyaya söyleyebilecekleri bir şeyleri olan dinler olmaktan çok çok uzaklar: Fosilleşmiş, sadece birer aksesuar veya terapi işlevi görebilecek durumda bu dinler.

Şu an dünyada onca baskıya, sindirmeye ve zulme rağmen dinamizmini, canlılığını ve hayatiyetini sürdüren ve insanlığa umut ve ufuk verebilecek olan tek din İslam dinidir. Batılılar bu gerçeği gördüler ve o yüzden, komünizmden sonra, İslamı hedef seçtiler.

Bunun için şu iki şeyi yapmayı planlıyorlar: Birincisi, ne yapıp edip İslamı terörle, özdeşleştirerek mahkum etmek. Müslümanları terörist, zararlı kimseler olarak göstermek. İkincisi de, İslamın içini boşaltarak sadece ferdi bir inanç meselesi haline getirerek dünyaya, hayata ilişkin entelektüel, siyasi, ekonomik, kültürel taleplerini iptal etmeye çalışmak.

Bunu sağlamak için de, **İngiliz Sömürge Bakanlığı** Hıristiyan misyonerlerine üç asır önce şu gizli talimatı verdi:

1- İslâm alimleri, toplum nezdinde küçük düşürülerek saf dışı edilmelidir.

2- Peygamberin dinden maksadı sadece İslâm dini değildir. Hıristiyanların ve Yahudilerin dinleri de Müslümanlıktır. Çünkü kaynakları birdir. Bu konu ısrarla vurgulanmalıdır.

3- Müslümanlar ibadetlerden alıkonulmalıdır. "Allah'ın ibadete ihtiyacı olmadığı" gibi gerçekler her an onlara telkin edilmelidir. Böylece ibadetten soğumaları sağlanmalıdır.

4-Müslümanların kılık kıyafetiyle, yaşayışıyla, yazı, karikatür ve fıkralarla alay edilmeli.

5- Müslümanların ellerinde gerçek Kur'an'ın olmadığı... Hadislerin uydurma olduğu söylenmeli... Ve onlar Kur'an ve Sünnet hakkında şüpheye düşürülmelidir.

Özetlemek gerekirse, Hıristiyan aleminin hedefi, dinin temeli olan iman esaslarını bildiren kelâm ve fıkhı ilmini yok edip, İslamiyeti emir ve yasakları olmayan bir hümanizma, bir felsefi ahlâk sistemi haline getirmek...

PATRİK SELÇUK ERENOL'UN CENAZE MERASİMİ

Bundan önce Prof. Dr. Zekeriya Beyaz ve diğer bazı ilahiyat mensuplarının, **Patrik Selçuk Erenerol'**un cenazesine katılıp, dua ettiklerini ve ruhuna Fatiha okudukları haberini bildirmiştim. Şimdi de dinimizin buna dair hükümlerini bildirmek istiyorum. Dinimize göre bu yapılanlar caiz değildir, böyle davranışlar, onlara rahmet dilemeler küfürdür, dinden çıkmaya sebeptir. Bunun delili çoksa da biri şudur:

Hz. Ali, Resûlullaha gelip, babasının öldüğünü haber verdiğinde Resulullah efendimiz, **"Yıka, kefen içine sar ve defnet! Men olununcaya kadar onun için duâ ederiz"** buyurdu. Birkaç gün onun için çok duâ etti. Eshâb-ı kirâmdan bazıları bunu işitince, onlar da, kâfir olarak ölmüş olan akrabâları için duâ etmeye başladılar. Bunun üzerine, Tevbe sûresinin yüzonüçüncü âyet-i kerimesi nazil oldu. **"Kâfir olarak ölüp cehennem ehli oldukları onlara açıkça belli olduktan sonra, akraba dahi olsalar, onlar için af dilemeyin**!" mealindeki bu ayet-i kerime ile dua etmesi men edildi. Seksen dördüncü ayette de, "**Onlardan ölen kimsenin namazını sakın kılma, mezarı başında da durma!"** buyuruldu.

Peygamber efendimiz, Eshabına, akrabaları bile olsa Müslüman olmadan ölmüş kimselerin kabir ziyaretini, onlara dua edilmesini yasakladı. (Ebu Talibin daha sonra, diriltilerek iman ettiğini büyük âlim İbni Haceri Mekki bildirmektedir.)

Peygamber efendimiz, ister kitap ehli dediğimiz Hıristiyan ve Yahudiler olsun, ister bunların dışındaki inançlara tabi olan insanlar olsun, Müslüman olmayan her insanın kafir olduğunu ve Allahın düşmanı olduklarını bildirmiştir. 14 asırdır bütün Müslümanlar bu doğrultuda hareket etmişlerdir. Bunda ittifak vardır.

Çünkü, Kur'an-ı kerimde; Resulullaha inanmayan, O'na tabi olmayan kâfirlerin Allahın düşmanı oldukları açıkça bildiriliyor. Kâfirleri sevmek, Allahü teâlâyı sevmemektir. İki zıt şey, birlikte sevilemez. Ayeti kerimede mealen, **"Müminler, müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmesin. Kim bunu yaparsa, artık onun Allahtan ilişiği kesilmiş olur.**" buyuruldu. (Ali İmran -28) Başka bir âyeti kerimede de, "**Yahudileri ve Hıristiyanları dost edinmeyin, sevmeyin!"** buyuruldu. (Maide 54)

Dinimize göre, İmanın alâmeti, (hubb-i fillah ve buğd-i fillah)tır. Bunun için Peygamber efendimiz **"İmanın temeli ve en kuvvetli alâmeti, hubb-i fillah ve buğd-i**

fillahtır, yani müslümanları sevmek ve dine düşmanlık edenleri sevmemektir.” (İ. Ahmed), **“İnsan, dünyada kimi seviyorsa, ahırette onun yanında olacaktır”** (Buharî) buyurdu.

Büyük islam âlimi, ikinci bin yılın yenileyicisi **İmam-ı Rabbanî** hazretleri bu konuyu şöyle dile getirmektedir:

“Doğru imanın alâmeti, kâfirleri sevmeyip, onlara mahsus olan ve kâfirlik alameti olan şeyleri yapmamaktır. Çünkü islâm ile küfür, birbirinin aksidir. Bunlardan birisine kıymet vermek, diğerine hakaret ve kötülemek olur.

Allahü teâlâ, kâfirlerin, kendi düşmanı ve Peygamberinin düşmanı olduklarını bildiriyor. Bir kimse, kendini müslüman zanneder. Kelime-i tevhidi söyleyip, inanıyorum der. Namaz kılar ve ibâdet yapar. Hâlbuki, bilmez ki, böyle, Allahın dostlarını sevmemek veya Allahın düşmanlarını “şu iyilikleri de var” diye sevmek gibi çirkin hareketleri, onun imanını temelinden götürür. Allahü teâlânın düşmanlarını sevmek, insanı Allahtan uzaklaştırır. Onun düşmanlarından uzaklaşmadıkça, sevgiliye dost olunmaz.” (Gayri müslimleri sevmemek kalb ile olur. Bu, onlarla görüşmeye, dünyalık işler için iş birliğine, iyi münasebetlere mani değildir.)

Büyük İslâm âlimi **İmam-ı Gazali** hazretleri de bu konu ile ilgili şu kıssayı anlatır:

Allahü teâlâ, Hz. Musa'ya, “Ya Musa, benim için ne amel işledin, diye sorunca, “Ya Rabbi, senin için namaz kıldım, oruç tuttum, zekât verdim, zikrettim” diye cevap verdi. Allahü teala, “Ya Musa, namazların, seni cennete kavuşturur, oruçların seni cehennemden korur, zekâtlar, kıyamette gölgelik olur. Zikirlerin de, o günün karanlığında ışıktır**. Ya Musa, sırf benim için müslümanları sevip, kâfirlere düşmanlık ettin mi?** buyurdu. Musa aleyhisselam, Allahü teâlâyı sevmenin, Onun için olan en kıymetli amelin, Hubb-i fillah ve Buğd-i fillah olduğunu anladı.

VATİKAN ARTIK RAHAT UYUYOR!

Tarih boyunca hep öyle olmuş; hakim kültür, hakim güç, diğerlerini kendi potasında eritmeye çalışmıştır. Bu tehlikeyi gören, bilen, tedbirini alan kendini koruyabilmiş, en azından bozulmaktan, yok olmak kurtulmuştur

Bugün de yapılan budur. Batı kültürünü, bütün dünyaya enjekte etmekte, kendi örf ve adetini, yaşayışını, dinini hakim kılmaya çalışmaktadır. Batı görünüşte, biz laikiz, Hıristiyan dininin etkisi altında değiliz dese de, her insan kendi dinin yayılmasını, dindaşlarının çoğalmasını ister, bu insanın tabiatında vardır.

Son zamanlarda iyice ortaya çıkmaya, açıkca ifade edilmeye başlandı. Batı, teknolojisi ile beraber mensubu olduğu Hıristiyan dinini el altından empoze etmektedir. Misyoner teşkilatının yoğun faaliyetleri, Hıristiyan Moon tarikatının”**Dinlerarası diyalog**” adı altında, lüks otellerde toplantılar düzenlemesi ve kendilerine üye olan veya yakınlık duyan entelleri, aydın din din adamlarını (!) yurt dışında lüks ortamlarda ağırlamaları, potada eritme çalışmalarının bir parçasıdır.

Bu faaliyetler, Osmanlının zayıfladığı son dönemlerde başlamıştı. İngilizlerin rehberliğinde başlayan bu çalışmaların geçmişte olduğu gibi hezimete uğramaması için çok ince planlar yapıldı. İslamiyete orijinal haliyle kaldığı müddetçe zarar veremeyeceklerini iyi anladıkları için onu içeriden çökertmeye karar verdiler.

Bunun için İslam adı taşıyan sapık fırkalara el altından destek verdiler. Ehli sünneti bozmak, parçalamak için de, kademeli plan hazırladılar. İslam ülkelerindeki maşaları vasıtasıyla birinci safhada, alimleri, evliyaları kötüleyerek halkın nezdinde itibarlarını kaybettirdiler. İkinci safhada, İslâm dininin ana kaynaklarından biri olan ictihadı ve mezhep imamlarını hedef seçtiler. Bunu yaparken de çok sinsice hareket ettiler. "Bu büyük imamların büyük hizmeti olmuştur fakat, bugün de ictihad yapacak kimseler vardır, onlar da ictihad yapmalıdır, ictihad kapısı artık aralanmalıdır" dediler.

Daha sonra gelenler, kapı aralığını kafi görmeyip, kapıyı sonuna kadar açtılar. Daha sonrkiler ise kapıyı tamamen söküp bir tarafa fırlattılar. Mezhepleri inkar ettiler. Böylece dinimizde Kur'an-ı kerimden sonra gelen kaynak olan Hadis-i şeriflerin kapısına dayandılar.

Yine aynı taktikle önceleri, Hadis-i şerifler olmadan, Peygamberin rehberliği olmadan din öğrenilemez, Peygambersiz din olmaz dediler. İşi bu noktaya getirdikten yani, alimleri, mezhepleri yok ettikten bir müddet sonra da, hadisleri tartışmaya açtılar. Tartışmaya açmalarının sebebi, bir müddet sonra hadisleri yani hazret-i Peygamberi ve tatbikatını da ortadan kaldırmaktı.

İşte bugün gelinen nokta budur. Bugün artık rahat bir şekilde, " Bir Müslüman için, Kur'an-ı kerim kafidir. Herhangi bir kimse, Kur'an-ı kerim mealini alıp, okuyarak öğrendikleri ile, anladıkları ile dinini yaşayabilir. Anladığı doğru veya yanlış ne olursa olsun, yaptıklarından ahirette hesaba çekilmez, azaba düçar olmaz, ayrıca peygamberin açıklamalarına da ihtiyaç yoktur. Peygamberin açıklamalarına ihtiyaç vardır diyen dinden çıkar. Çünkü, Peygamberin görevi, Kur'an-ı kerimi getirmekle bitmiştir." diyebiliyorlar.

Maalesef bu düşünce bütün ilahiyat fakültelerinde hakim görüştür. Geçenlerde birkaç ilahiyat talebesi ziyaretime geldi. Anlattıkları tüyler ürperticidir: **"Kırkbeş kişilik sınıfta, ehli sünneti, âlimleri, mezhepleri, savunan 3-5 kişi kaldık. Hocalar her fırsatta bizi aşağılıyorlar, çağ dışı kalmakla suçluyorlar. İmam-ı a'zamla, diğer eski âlimlerle, fetvaları ile alay ediyorlar. Ondört asırlık birikimi bir çırpıda ret ediyorlar. Her fırsatta bunları kötülüyorlar. Hadislere şüphe ile yaklaşıyorlar. Kur'an-ı kerimi de sanki kendilerine inmişcesine, istedikleri gibi yorumluyorlar. Tabii ki, biri başka türlü diğeri başka türlü yorumluyor. Hal böyle olunca da öğrencide dine karşı şüphe, soğukluk meydana geliyor. "**

Şimdi sıra Kur'an-ı kerimde. Şu âyet tarihsel sürecini tamamlamıştır, bu âyet çağımıza uymaz, şu ayet sonradan ilavedir gibi sözlerle şüphe uyandırarak, Kur'an-ı kerimi geçersiz, hükmünü tamamlamış bir kitap haline getirmek.

Artık bu son safhadan sonra, Müslümanların Hıristiyan olmasında bir engel kalmamış olacak. Vatikan'ın uykuları kaçmayacak, rahat bir uyku uyuyacak. Ondört asırlık intikamını almış olacak. Vatikan intikamını almış olacak da, bu işlere âlet onların hali ne olacak, nasıl can verecekler, nasıl hasap verecekler?

"AKIL ALMAZ CİNAYET"

Bu başlık, Milliyet Gazetesi yazarı **Sn. Hasan Pulur'**a ait. Sayın Pulur bu yazısında Batı'nın gerçek yüzünü bir İngiliz gazetesinden alıntı yaparak sergiliyor...

Müsaade ederseniz, Batı'nın bugünkü durumuna girmeden önce, geçmiş hallerine kısaca değinmek istiyorum.

Kazanlı **Abdürreşid İbrahim** (Ö.T.1944 Tokyo), Avrupalı'yı bilhassa İngilizleri şöyle tanımlar:

İngilizler, mağrur ve kibirlidir. Onlar, kendi şahıslarını ve vatanlarını ne kadar saygıya lâyık görürse, diğer insanları ve memleketleri de, o derece aşağı görürler.

İngilizlere göre insanlar üç kısma ayrılır: Birincisi, İngilizler olup, Allah'ın bir ihsan olarak yarattığı en mükemmel insanların, kendileri olduğunu söylerler. İkincisi, beyaz renkli Avrupalı ve Amerikalılardır. Bunların da, saygıya lâyık olabileceklerini kabul ederler. Üçüncü kısım ise, birinci ve ikinci kısmın haricinde kalan insanlardır. Bunlar, insan ile hayvan arasında bir yaratık türüdür.

Bunlar, saygıya lâyık olmadıkları gibi, hürriyyet, bağımsızlık ve vatan bunlar için değildir. Bunlar, bilhassa İngilizler tarafından idare edilmek için yaratılmışlardır. İngilizler, bu gözle baktıkları sömürgelerindeki yerli halk ile birlikte yaşamazlar.

20. asrın başlarında Hindistan'a yapmış olduğu seyahati ile meşhur, Fransız yazar **Marcelle Perneau** "Hindistan seyahatı notları" nda diyor ki:

"Avrupa'da şöhret bulmuş, hatta bazı üniversitelerce kendisine profesörlük unvanı verilmiş olan Hindli bir ilim adamına, Hindistandaki bir İngiliz kulübünde buluşmak üzere söz vermiştim. Hindli gelmiş, fakat İngilizler, şöhretini bile hiçe sayarak onu içeri bırakmamışlar. Bundan haberdar olunca, ısrarım üzerine Hindli ile kulübde görüşebildim."

İngilizler, kendilerinden olmayanlara hayvanlara bile lâyık olmayan muameleler yapmışlar hep. Bunun tarihte örnekleri çoktur.

En büyük sömürgeleri olup, senelerce vahşice zulüm ettikleri Hindistânın Amritsar şehrinde 1919 yılında, bir gün âyin sebebi ile toplanan hindûlar, bisikleti ile gezen bir İngiliz kadın misyonerine saygı göstermezler.

Misyoner, İngiliz general Dyere şikâyetde bulunur. General derhal askerlerine emir vererek, âyinle meşgûl halkın üzerine ateş açtırır ve on dakikada yediyüz kişi ölür. Binden ziyade kişi de yaralanarak yerlere serilir. General bununla da iktifâ etmeyerek, halkı üç gün elleri ve ayakları üzerinde hayvan gibi yürütür. Sonra da bunu şöyle izah eder:

"Hindlilerden bir kısmı tanrıları karşısında yüz üstü sürünüyorlar. Bunlara, bir İngiliz kadının bir Hindû tanrısı kadar mukaddes olduğunu ve onun karşısında da hakâret değil, sürünmeleri icap ettiğini anlatmak istedim"

Diyeceksiniz ki, aradan bu kadar sene geçmiş. Geçmişteki bu yanlış düşünceler şimdi kalmadı. İnsan haklarına saygı gösteriyorlar artık...Şimdi bakalım değişmişler mi değişmemişler mi?

Bu sorunun cevabını Sn. **Hasan Pulur** Milliyet gazetesindeki **"Akıl almaz cinayet**" isimli yazısında veriyor:

"Güvenilir bir gazete olan **Sunday Times'**den, aldığımız bilgiye göre, birkaç yıl önce bazı Batılı ilâç ve kimyasal madde üretim şirketleri ellerindeki eski ve zararlı maddelerden kurtulmak için yeni bir yöntem kullandılar. Bunları insanî yardım adı altında Bosna'ya gönderdiler.

Tüyleriniz ürperdi değil mi?İngiliz gazetesindeki haberin ayrıntılarını okuyun da Batı'nın **"İnsan Hakları"**na nasıl saygı duyduklarını görün:

İngiltere menşeli zayıflama tabletleri, Amerikan kaynaklı yüzlerce litre gargara yapımında kullanılan ağız yıkama sıvısı, Norveç tarafından cüzzam hastalığına karşı üretilmiş haplar ve eski Doğu Almanya menşeli, üzerinde kafatası ve çapraz kemikler işareti bulunan, ayrıca üzerlerinde "hediye" yazan yüzlerce ton ağırlığında işe yaramayan ilâç, tıbbî malzeme ve kalıplar şeklindeki zehirli atıklar, savaş esnasında insânî yardım adı altında Bosna'ya gönderildi.

Maddelerin bir kısmı şirketçe, diğer bir kısmı da Batı Avrupa'daki yardımsever gruplar tarafından gönderildi. Küçük yardım grupları Avrupa'dan son 50 yılın en kötü savaş kurbanları için hiçbir şey yapmamaktansa, doktorlara numune olarak gönderilen işe yaramayan veya kullanım süresi bitmiş olan ilâçları toplayarak savaş kurbanlarına bir şeyler göndermenin daha iyi olacağını düşündüler.

Bazı kişiler, Batı'nın vicdansız ilâç üreticilerinin, Bosna'daki savaşı kendi çıkarları uğruna kullanarak ellerindeki ilâç stoklarını buraya göndermek suretiyle erittiklerini düşünmektedirler.

Komik hibelere örnek olarak, kullanım süreleri çoktan sona ermiş olan doğum kontrol hapları ve Norveç tarafından üzerinde ağrı kesici Paracetamol yazısı yazılmış, gerçekte cüzzama karşı kullanılan haplar, Bosna'ya gönderilen yardımların gülünç olanlarından sadece bazıları."

Şimdi siz karar verin! Batı değişmiş mi değişmemiş mi?!..

MEHMETÇİĞİN FEDAKARLIĞI

Hıristiyanların acımasızlığına, gaddarlığına rağmen,Türki askeri her zaman onlara insanca davranmıştır. Bunun pek çok örneği vardır. Mesela, Türk askeri Mehmet, Çanakkale'de İngilizlerle savaşırken yaralanır. Haydarpaşa Hastahenesinde tedavi edilir. Ayağı bir parça sakat kaldığı için hafif hizmete ayrılır; hastahane hizmetinde alıkoyulur.

Mehmet'e bir gün Haydarpaşa istasyonundan hastahaneye götürmek üzere esir İngiliz askeri teslim edilir. Hasta İngiliz askerle yağmurlu bir havada kör topal yola devam ederler.

Mehmet dehşetli bir İngiliz düşmanıdır aslında. Ötekilere pek o kadar kızmaz, her biri için ayrı ayrı mazeretler bulmağa çalışır, sulh olursa onları affedebileceğini hissederdi. Fakat İngilizlere çok kızgındı. "Elime verseler tövbe olsun hepsini kör işkenbeci bıçağıyla doğrarım..." diye söyleniyordu. Evet bütün öteki cahil gâvurları aldatıp üzerimize saldırtanın hep İngiliz gavuru olduğuna inanıyordu.Bütün bunlara rağmen, yaralı esir İngilize yardım etmeyi bir insanlık vazifesi kabul ediyordu.

Zor şartlarda yol alırken, İngiliz büsbütün "stop" deyip durmasın mı? Mehmet bu sefer büsbütün telâşlandı:

- Vay anam, ben ona adam ol derken o büsbütün cüdam oldu... Hey beri bak... Hele şöyle kımılda bakayım... Yürü de evvelki gibi yürü razıyım... Hastahaneye çok kalmadı... Orada seni rahat yatağa yatırırlar, sıcak yemek verirler. Haftaya kalmaz domuz gibi olursun, diye söyleniyordu kendi kendine.

Mehmet ceplerini karıştırmağa, nikel onluklar, yırtık kuruşlar çıkarıp toplamağa başlamıştı. Çaresiz kalmıştı. Son kuruşunu da verecekti. Gavur da olsa can taşıyordu.

Asker önünden geçen bir iki arabacıya seslendi. Fakat arabacılar bu düşkün kıyafetli topal nefere başlarını bile çevirip bakmıyorlar, kamçılarını şaklatarak süratle geçiyorlardı. Mehmet bu ümidin de kesildiğini görünce tekrar İngilize döndü:

- Görüyorsun ya... kesemizden sana araba ikram ediverelim dedik... o da olmadı... Kaderine küs... nidelim... gayrı günah benden gitti...

Mehmet uzun uzun düşündükten sonra kararını verdi ve kâh İngilize, kâh etrafındaki kalabalığa dönerek nutka başladı:

- Şu yağmurlu havada... seni buralara kırmızı mumlu mektuplarla mı davet ediverdim? Senin benimle ne alıp veremeyeceğin var...

Mehmet söyledikçe coşuyordu, kızıyordu:

- Yahu para sende, rahat sende, memleket sende, dükkân, tezgâh sende... Yedi deniz aşırı yerden kale gibi gemilerine binip ne halt aramağa gelirsin buralara.. benimle muharebeye tutuşursun... beni öldürüp de yamalı donumu mu alacaksın? Ne adını bilirim... ne memleketini bilirim, sen Çanakkele'ye geldin diye davarımı satar, ocağımı söndürür, çoluk çocuğumun her birini bir yana dağıtır gelirim... muhareben de kahpece... yanına sokmadan, suratını göstermeden, uzaktan şarapnelini yerim, ayağım sakat kalır...

"Hey Allahım senden meded" der ellerimi göğe açarım, tayyarelerinden çiviler düşer. Siperlerde kör boğazına yediğini ben düğünümde bulup yiyemem... Sonra az başın sıkıldı mı "teslim... teslim" ellerini açarsın... gelir başıma bela olursun... yol ortasında ben gidemem deyip direnirsin... Canımı almağa, kanımı emmeğe geldin, edemedin.

Elime düştün... seni bir tepmede yere gömsem yeridir... ille zebunluğunu görüyorum... besbelli bir taksiratım var ki Cenab-ı Mevlâ seni bu dünya âlemde bana musallat etti... Gel başımın belâsı... gel seni sırtımda taşıyayım da tamam olsun...

Yavaş yavaş hasta İngilizin önünde yere çömeldi, topal ayağını kıvıramadığı için dizini yere, çamurlu karların içine koydu, düşmanını bileklerinden tutarak sırtına yüklendi.

Çehresinde tatlı bir sükûnet; vücutlarının biçimi, çehrelerinin rengi ve çizgileri birbirinden o kadar farklı olan Mehmetçikleri zaman zaman ayırtedilemeyecek kadar birbirine benzeten asil ve güleryüzlü feragat vardı.

Çok zor şartlar altında, düşe kalka, yağmurdan sırımsıklam halde ezeli düşmanı yaralı İngiliz askerini hastahaneye ulaştırır. Böylece üzerindeki dağ gibi yükten kurtulur.

Aynı şartlarda, Mehmet bu İngilizin eline düşseydi, durum ne olurdu? Bunu hepimiz tahmin edebiliriz.

Ama, Mehmet, Müslüman bir Türk askeri... Hissiyle değil, dininin, örfünün emrettiği ile hareket etmek zorunda... Dini O'na düşmanı da olsa iyi muamele yapmasını emrediyor. O insanlık vazifesini yapmazsa, hakkı geçeceğine, günaha gireceğine inanıyor...

İşte aradaki fark!..

VATİKAN'IN NİHAİ HEDEFİ

Papalık, asırlardır; Müslümanlara, Yahudilere, hatta kendi dinlerinden olup ta, farklı mezhepte olanlara kan kusturdu. Milyonlarca insanın kanına girdi. Son yıllarda Kilise arşivi üzerinde yapılan araştırmada Kilise'nin Ortaçağ'da din adına, yakarak ya da işkence ederek öldürdüğü insan sayısının 5 milyon civarında olduğu tespit edildi.

Şimdi yeni bir devir başlattı kilise. Bugüne kadar, hep günahkar Hıristiyanlar Kilise'ye gidip günah çıkartıyorlardı, şimdi de Kilise, Hıristiyanlara dönüp günah çıkartıyor. Papa II. Paul, Vatikan'daki pazar ayinlerinde Kilise'nin geçmişte insanlığa karşı işlediği günahları affetmesi için dua ediyor ve insanlıktan da af diliyor.

Bu yeni devirde, her fırsattan istifade ederek, kendisini öldürmeye kasteden teröristi bile affederek ne kadar insancıl, hoşgörü sahibi olduklarını göstermeye çalışıyorlar. Geçmişteki vahşetlerini unutturmak istiyorlar. Samimi olmadıkları da her hallerinden belli. Fakat insanlar bunu göremiyor.

İşte, bu Fatima ve Ağca olayı kaçırılmaz güzel bir fırsattı bunlar için. Bu şekilde bütün dünya basını kendilerinden bahsedecekti. Bundan daha iyi reklam olur mu? Vatikan, Ağca suikastinin ta 83 yıl öncesinden bilindiği masalını uydurarak, Hıristiyanlığın gelecekten haber veren, gerçek bir din olduğu imajını verdi. Bu da itibarına itibar kattı.

1999 yılı Mart ayında Vatikan, İtalyan hükümetine resmi bir mektup yazarak Ağca'nın affını istedi. Geçtiğimiz ay da Papa 2'inci Jean Paul, Portekiz'in Fatima bölgesine giderek, yapılan bir ayinden sonra kendisini izleyen milyonlarca Hıristiyan'a üçüncü sırrın "Ağca suikastı" olduğunu açıkladı. Bu da İtalyan hükümetinin üzerindeki baskıyı daha da artırdı. Ve halk desteğini aldı. Kimse de çıkıp, bu baskılar Laikliğe aykırı demedi, daha doğrusu diyemedi. Çünkü, Batı'da Kilise akıl almaz derecede bir güçtür. Hiçbir devlet, hiçbir politikacı buna karşı duramaz.

Papa, son bir manevra daha yaparak gizli kalması gereken vasiyetini basına sızdırdı. Bu, Ağca'nın serbest kalmasında önemli bir rol oynadı. Vatikan'a yakın kaynaklarca bilinen Papa 2'inci Jean Paul'ün vasiyeti, İtalyan medyasına sızdırıldı. Buna göre 80 yaşındaki Katolik dünyasının en büyük ruhani lideri olan Papa, Ağca'nın serbest bırakılması için Laik İtalyan hükümetine her koldan baskı yapmakla kalmadı. Aynı zamanda, öldüğü gün açılmak üzere hazırlattığı vasiyetine de Ağca ile ilgili bir madde koydurttu. Papa'nın kardinallerince vasiyetnamede Ağca ile ilgili olarak İtalyan devletine şöyle çağrı yapılıyor:

"Ben öldükten sonra Vatikan hükümeti, Mehmet Ali Ağca'nın serbest bırakılarak ülkesine dönmesinin sağlanması için elinden geleni yapsın. Hayattayken bunu görürsem daha da mutlu olacağım..."

İşin başka bir yönü de, her vesile ile gündemde kalıp, gizli faaliyetlerinin ortaya çıkmaması. Çünkü, bütün karanlık, kirli işler Kiliseler tarafından idare edilmektedir. Bunun için Araştırmacı-yazar Suat Parlar, **"Ağca, Vatikan'ın kirli ilişkilerini koruduğu için Vatikan'a heykeli dikilmelidir"** diyor.

Bu maksatla, bizzat Vatikan tarafından bir Ağca efsanesi ortaya atıldı. Bu kirli mitosun ardında saklananlar ise ortaya çıkmıyor. Vatikan, Papa suikastını bizzat kendisi örttü. Her kurumun kirliliği araştırılıyor. Ama nedense Vatikan'la ilgili bir dosya açılmıyor.

Çünkü kimse buna cesaret edemiyor. Vatikan'ın bir uyuşturucu ve kara para aklama merkezi olduğu da bir gerçek...

Suikastla ilgili bir iddia da, Papa 2.Jean Paul'un" Hizaya getirtilmesi"için gerçekleştirildiği yolundaydı. 2.Jean Paul, sadece 33 gün görev yapan ve kuşkulu bir biçimde ölen,1.Jean Paul'ün ardından makama gelmişti. Vatikan, Opus Dei Örgütü'yle iyi geçinmeyen 1. Jeal Paul'ün cesedine otopsi izni bile vermemişti.

Örgüt, "Kutsal Mafya" olarak da adlandırılıyordu. Papa 2.Jean Paul'ün de Opus Dei ve İsrail'i rahatsız eden tavırları artmaya başlayınca, Ağca Suikastı ortaya çıktı. Ardından Papa'nın ilginç açıklamaları başladı. "Pekçok halk acı çekti. Ama Yahudi halkı özel bir halktır. Yahudiler tanrının en sevdiği kullardır." Açıklamalar yapmakla da kalmadı. Tarihte ilk defa bir papa kalkıp, İsrail'e resmi bir ziyarette de bulundu.

Netice olarak şunu söyleyebiliriz; Vatikan'nın esas maksadı, bütün fırsatları en iyi şekilde değerlendirerek, Batı devletleri tarafından 150- 200 yıldır, siyasi, ekonomik, sosyal baskılarla, sindirilen, mücadele azmi kırılan; bunun neticesinde bilhassa Ortaasya ve diğer İslam ülkelerinde meydana gelen inanç boşluğunu doldurmak. Bütün dünyada Hırıstiyan hakimiyetini sağlamak... Vatikan'ın nihai hedefi bu...

DİYALOĞA EVET, İSTİSMARA HAYIR!

Diyalog dinimizin emri... Hıristiyan, Yahudi; dinli dinsiz herkesle diyalog şart. Hele zamanımızda bu daha da önem kazandı. Çünkü, dünya küçüldü, insanlar birbiri ile iç içe yaşamak zorunda. İnancı ne olursa olsun, her insanın huzur ve emniyet içinde yaşaması tabii hakkı. Bu da ancak, diyalogla, hoşgörü ile, karşılıklı saygı ile olur.

Hal böyle olunca, Müslümanın diyaloga, hoşgörüye karşı çıkması mümkün değil. Zaten bu diyalog İslam dünyasında asırlardır, en güzel şekilde yaşanmış. Bizzat Peygamber efendimiz Hıristiyanlarla, Yahudilerle diyalog kurmuş. Onlara iyi davranmış, ibadetlerine mani olmadığı gibi , ibadetlerini rahat yapabilmeleri için kolaylıklar sağlamış. Onlarla alış veriş yapmış, onların yemeğini yemiş, elbiselerini kullanmış...

Daha sonraki devirlerde de Müslüman ülkelerde, Müslümanlarla, gayri müslimler hep iç içe yaşamışlar; hatta Müslüman ülkeler gayri müslimlerin sığınak yeri olmuştur. Bütün Avrupa'nın dışladığı, gemilerde ölüme terk edilen Yahudilere sadece Osmanlının sahip çıkıp, onları İstanbul'a yerleştirdiği herkes tarafından bilinen gerçeklerden sadece biri.

Bütün bilinen bu gerçeklere rağmen, bugün,sanki, farklı din mensubu insanlar arasındaki diyalog kopmuş, dinler savaşı yaşanıyormuş gibi, Vatikan'ın diyalogla yatıp, diyalogla kalkması Müslümanları haklı olarak endişelendirdi. Acaba, altından nasıl bir çapanoğlu çıkacak diye merak edildi.

Sonunda bulutlar dağıldı; Vatikan'ın gerçek niyeti diyalog değil, bunu istismar ederek, Hıristiyanlığın propagadasını yapmak olduğu ortaya çıktı. Papa 2. Jean Paul, Sen Pietro Kilisesinde, (25.6.2000) düzenlenen ayinde, **''Kilise ile diğer dinler arasındaki diyaloga evet. Ama aynı zamanda tek kurtarıcının İsa olduğunu ilan etmek gerekiyor''** diyerek, gerçek maksadını açıkca ortaya koydu. Böylece "**Dinler arasındaki diyaloga evet. Ama, istismara hayır**!" sözümüz bir kere daha haklılık kazanmış oldu.

Artık kabak tadı vermeye başladı bu propagandalar. Basının alay konusu oldu; şov yapmakla suçlandı Vatikan. Kendi din mensupları bile rahatsız oldu; Vatikan'ın bu istismar kokan, açıklamalarından, uydurulan efsanelerden, sırlardan(!) sıkılmaya başladı. Günlerdir beklenen Vatikan'ın canlı yayındaki açıklamasını, yerli – yabancı bütün basın "sırlar fos çıktı" yorumu ile verdi. İtalyan halkından gelen olumsuz tepkileri gören Vatikan geri adım atarak Papa'nın tam tersine, "Fatima olayının dini bir tarafı yok, mucizevi bir olay değil" açıklaması ile halkın tepkisini azaltmaya çalıştı.

Zaten tarih boyunca, Vatikan hiçbir zaman tavrını net bildirmedi. Sözü ile özü bir olmadı. Gerçek niyetleri hep saklı kaldı. Başarırlar veya başaramazlar, ama bu defa gerçek niyetlerinin; dinlerarası diyalog, hoşgörü adı altında, dinleri birleştirmek, sonra da bütün dünyayı Hıristiyanlaştırmak olduğu ortaya çıktı artık.

İşin başka bir yönü de, bütün bunları Vatikan'ın kendiliğinden yapmadığıdır. Arkasında, Batı devletlerinin olduğudur. Batı, özellikle İngilizler, asırlardır Osmanlı ile uğraştı. Daha o zamanlar Türkleri, elde ettikleri bazı paşalar vasıtasıyla Hıristiyanlaştırmak istediler, fakat tutmadı. Tutmayınca, Osmanlıyı yıktılar, bu yetmedi, bu defa da İslamiyeti hedef aldılar.

Batılı ülkeler biliyorlar ki, bugün de, Türkiye, Avrupa için çetin cevizdir. Bunun için Avrupa Birliği, bu halimizle bizi aralarında görmek istemiyor. Dışarıda bırakmaktan da korkuyorlar çünkü o da ayrı bir tehlike onlar için.

Bunun için Hıristiyanlaştıramadıkları takdirde ne yapılacağına dair alternatif planlar üretiyorlar: Gerçek İslam onlar için her zaman tehlike demektir. İslamiyeti yakından tanıyan Hıristiyan alemi Müslüman olabilir. Avrupa'nın dengesi değişebilir. Bu tehlikeden ancak, şimdiki Hıristiyanlık gibi, gerçeği ile ilgisi olmayan, sadece ismi İslam olan bir din geliştirerek kurtulabileceklerine inanıyorlar. Planlanan bu dinde, İslamın temel inançları ile amellerinin esası olan fıkıh olmayacak; alimler, mezhepler devre dışı kalacak. Dünya işleri ile ilgisi kesilecek; haramı, helalı olmayacak, tamamen ruhanî olacak. Kısacası, namazsız, oruçsuz, zekatsız... felsefi konularla donatılmış bir din olacak.

Bunun için de, dinin muhatabı, tatbikçisi Peygamberimiz, devre dışı bırakılacak; hadîs-i şerifler, "uydurma, aslı yok" ithamı ile dinin kaynağı olarak kullanılmayacak. Kur'an-ı kerime de tespit edilen esaslar doğrultusunda mana verilecek. Bazı âyetler zamana uymuyor diye devre dışı bırakılacak. Böylece, İslâmiyet bir hümanizma, bir ahlâk sistemi haline getirilecek. Batı'nın planı, hesabı bu...

KEŞKE SAMİMİ OLABİLSELER!

Son zamanlarda, Vatikan, tarihte görülmemiş bir propaganda hamlesiyle Hıristiyanlığı tanıtma, yayma gayreti içine girdi. Dozaj çok artırıldığı için diyalog dengesi de bozuldu. Çünkü, diyalog eşit şartlarda olursa istenilen fayda sağlanabilir. Bu propagandalardan zarar görmemek için tedbir almak, yapılmak istenileni anlamak zarureti hasıl oldu. **Diyanet Dergisi'**ndeki bir yazı yapılmak istenileni çok güzel özetlediği için bu yazıyı okuyucularımın istifadesine sunmak istedim:

"İnsanlığın kurtuluşu için gönderilmiş olan İslâm Dini, kıyamete kadar sürecektir. Hak ve son din İslâm geldiğinde, daha önce gelen ve tahrif edilen diğer dinlerin hükümlerini kaldırmıştır. Çünkü İslâm dini bütün insanlığın yaratılışına uygun temel

prensiplere sahiptir. Akılla ve ilmî gerçeklerle çelişmez. Bu dinin Peygamberi Hz. Muhammed de bütün insanlara örnek teşkil edecek bir özellikte yaratılmıştır.

Bu gerçeği göremeyen Roma Katolik Kilisesi, Avrupa'ya tamamen hakim olduktan sonra, önce dünyayı silah gücü ile Hıristiyanlaştırmaya çalıştı. Bu sebeple Haçlı seferleri düzenlendi. Haçlı orduları dalgalar halinde Müslüman ülkelerinin üzerine yürüdüler. Yapılan savaşlarla gayelerine erişemeyeceklerini anlayınca, Papa ve Hıristiyan hükümdarlar bu işi barış yolu ile ve tatlılıkla yapmaya karar verdiler. İşte bugünkü Vatikan'ın faaliyetlerinin temeli bu karara dayanır.

Tek gaye ve amaçları; **Batı emperyalistlerinin emelleri önüne çekilmiş kalın duvar olan İslâmı yıkmak ve Müslümanları ezmek, Müslüman ruhunda İslâm inancını sarsmak ve onları hıristiyanlaştırmaktır.**

Bu gayelerine ulaşabilmek için de şu faaliyetlerde bulunuyorlar: İslâm karşıtı fikirleri yaymak. Müslüman çocuklarının sırf maddeci bir terbiyeyle yetiştirilmesini sağlamak ve onlar ile tarihleri arasına perde germek. İslâmı modern hayata ayak uyduramama gibi kusurlarla itham ederek fikrî hücûma geçmek ve modern hayatın mefhumlarını İslâmdan üstün göstermek suretiyle Müslümanları dinlerinden ayırmaya zorlamak.

Bu fikirleri de yıllardan beri; barış, toplumsal ahenk, endüstriyel ilişkilerin insancıllaştırılması, ırkların özgürleştirilmesi, sınıf farklarının giderilmesi ve dinlerarası diyalog, hoşgörü gibi evrensel insanî değerleri işliyorlar. Fakat hiç de samimi olmadıkları ortadadır. Keşke Hıristiyanlık, bu projelerinin ardında samimiyet besleseydi! Keşke yakın geçmişte Azerbaycan'da, diğer Türk Cumhuriyetlerinde, Bosna-Hersek'te, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde; günümüzde Kosova'da biçare müslümanların acil birçok ihtiyacını gidermek karşılığında onların vicdanlarını satın almaya kalkan misyonerlere engel olsaydı!

Ülkemizdeki hassas konuları iyi bilmektedirler. Bu hassas konularda fırsatını düşürdükleri anda devreye girmektedirler. Misyonerler Türkiye'de dinî hayatın zayıflamasını fırsat bilip, bu boşluktan azami ölçüde yararlanmaktadırlar.

Her fırsatta soydaşlarımıza din değiştirmek karşılığında mâlî destek sağlayacaklarını vadetmektedirler. Bunun manası; vicdanların para ile satın alınmaya çalışılması demektir.

Tolerans, sevgi, barış ve kardeşlik gibi süslü sloganlarla yola çıkanlar, aynı hoşgörüyü, toleransı; İslâma tanımadıktan ve düşmanlıklarından vazgeçmedikten sonra bunlara kim inanır?

Sonuç olarak Kur'an-ı kerimin ifadesiyle: **"Allah katında hak din İslâm'dır."**

"Kim İslâmdan başka bir din ararsa, bu din asla kabul olunmaz ve o ahirette de büyük zarara uğrayanlardandır."

Herşeyin gerçeğini en iyi bilen Yüce Allah olduğuna göre; O'nun orijinal kelâmı olan Kur'an-ı kerimin mesajına kulak vermekten başka insanlık için kurtuluş çaresi yoktur.

Bunun için; misyonerlik faaliyetleri başta olmak üzere ülkemizi, dinimizi ve milletimizi bölmeye yönelik her türlü yıkıcı faaliyet karşısında dikkatli olmak zorundayız. Bunlara karşı mücadele etmek için öncelikle yeni yetişen nesillerimizi bu cereyanlara karşı sağlam ve doyurucu bilgilerle techiz etmek durumundayız.

Genç nesillerle beraber bütün ülke insanını millî ve manevî değerlerle donatmalıyız. Bu uyarılara kayıtsız kalındıktan sonra ortaya çıkan manzara karşısında hayıflanmanın faydası olmayacaktır. Her fırsatta gereken tedbirleri almak, bu vatanı bize emanet edenlere karşı bir vefa ve namus borcudur. Bu aynı zamanda her Müslümanın vazifesidir.” (Hasan Yıldırım-Diyanet Dergisi,sayı 106)

HIRİSTİYANLARA VERGİ İADESİ

Dinlerarası diyalogtan, hoşgörüden bahseden Hıristiyan devletler, geçmişte pek çok defa olduğu gibi bugün de, acımasızca Müslümanların üzerine saldırmakta, kadın, çocuk, sivil demeden önüne geleni katletmektedir. Geçmişte yaptıkları Haçlı zulümlerine bir yenisini daha ekleme zilletindedirler.

İnsanlık tarihi boyunca, zalim diktatörler, ellerini kana boyayıp, memleketlere hâkim olmuş, zulüm ile insanları inleterek,sömürerek, üstün silâhlar yapmış, dünyâyı korkutmuş iseler de, çabuk yıkılmışlar ve târîh boyunca, la’netle anılmışlardır.

Örümcek yuvası gibi çabuk kurulan tuzakları, sabâh rüzgârı gibi hafîf bir kuvvetle uçmuş, insanlığa yarar birşey bırakmamışlardır. Şimdi de, zulme dayanan devletler, ne kadar büyük ve kuvvetli görünseler de, elbette yıkılacak, zulüm pâyidâr olamayacaktır.

Böyle zalimler, bir anda parlıyan kibrite benzer ki, etrafındaki saman, talaş gibi hafîf şeyleri tutuşturur, eli yakar, evleri harâb edebilir. Kendi ise, hemen söner, biter.

Adâlete dayanan devletler ise, kaloriferlerin radyatörü gibidir. Radyatör, birşeyi yakmaz, odaları ısıtarak, insanlara rahatlık verir. Sıcaklığı aşırı, zararlı değildir. Fakat ısı, enerji kaynağına mâliktir. İslâmiyet te, böyle faydalı bir enerji kaynağı olup, kendisine bağlanan fertleri, âileleri ve cemiyetleri besler, kuvvetlendirir. Böyle hareket eden devletler tarihte az da olsa vardır.

İslam tarihini inceleyenler bilir. Hz. Ömer on yıllık Halifeliği zamanında devrin iki süper devleti olan Bizans ve Sasani imparatorluğunun toprakları içinde bulunan Suriye, Filistin, Mısır, Irak ve İran’ı devletinin sınırları içine aldı. Kuzey Afrika’dan Türkistan’a, Azerbeycan’dan Yemen’e kadar uzanan iki milyon kilometre kareden büyük bir İslam Devletini kurdu ve mükemmel müesseselerle, gayet muntazam bir şekilde yönetti. Herkes can ve mal güvenliği içinde idi. Tahakkümleri zulme değil, adalete, merhamete dayanıyordu.

Rum İmparatoru Herakliyus'un büyük ordularını perişan eden İslâm askerlerinin başkumandanı **Ebû Ubeyde bin Cerrâh** hazretleri zafer kazandığı her şehirde tellallar dolaştırarak, Rumlara halîfe **hazret-i Ömer'**in emirlerini bildirirdi:

“Ey Rumlar! Allahü teâlânın yardımı ile ve halîfemiz Ömer'in emrine uyarak, bu şehri de aldık. Hepiniz ticâretinizde, işinizde, ibâdetlerinizde serbestsiniz. Malınıza, canınıza, ırzınıza, kimse dokunmıyacaktır. İslâmiyetin adâleti aynen size de tatbîk edilecek, her hakkınız gözetilecektir. Dışardan gelen düşmana karşı, müslümanları koruduğumuz gibi, sizi de koruyacağız. Bu hizmetimize karşılık olmak üzere, müslümanlardan hayvan zekâtı ve uşur aldığımız gibi, sizden de, senede bir kere cizye dediğimiz vergiyi vermenizi istiyoruz. Size hizmet etmemizi ve sizden cizye almamızı Allahü teâlâ emretmektedir.”

Cizye de rastgele alınmazdı. Fakîrlerden kırk, orta hallilerden seksen, zenginlerden yüzaltmış gram gümüş veya bu değerde mal yahut tahıldır. Kadınlardan,

çocuklardan, hastalardan, yoksullardan, ihtiyârlardan ve din adamlarından cizye alınmazdı.

Humus Rumları, vergilerini seve seve getirip, Beytülmâl emîni Habîb bin Müslim'e teslîm ettiler. Bir müddet sonra, Herakliyus'un, bütün memleketinden asker toplıyarak Antakya'ya hücûma hâzırlandığı haber alındı. Bunun üzerine, Humus şehrindeki askerlerin de, Yermük'teki kuvvetlere katılmasına karar verildi. Ebû Ubeyde, şehirde tellallar dolaştırdı:

“Ey Hıristiyanlar! Size hizmet etmeğe, sizi korumağa, söz vermiştim. Buna karşılık, sizden cizye almıştım. Şimdi ise, halîfeden aldığım emir üzerine, Herakliyus ile gaza edecek olan kardeşlerime yardıma gidiyorum. Size verdiğim sözde duramıyacağım. Bunun için hepiniz Beytülmâla gelip, vergilerinizi geri alınız! İsimleriniz ve verdikleriniz defterimizde yazılıdır.”

Böyle bir olay dünyanın neresinde görülmüş? Sömürme, gelirlerine el koymayı bırakın, hiçbir zorlama olmadan, zorlamayı bırakın normal istek bile olmadan alınan paralar iâde ediliyor.

Hıristiyanlar, müslümanların bu adâletini, bu şefkatini görünce, senelerden beri Rûm İmparatorlarından çektikleri zulümlerden ve işkencelerden kurtuldukları için bayram yaptılar. Çoğu seve seve müslüman oldu.

Hatta çoğu, kendi arzûları ile, Rum ordularına karşı İslâm askerine câsusluk yaptılar. Ebû Ubeyde böylece, Herakliyus'un ordularının her hareketini günü gününe haber alırdı.

Büyük Yermük zaferinde bu Rum câsuslarının büyük yardımı oldu. İslâm devletlerinin meydana gelmesi, yayılması, asla, saldırmakla, öldürmekle olmadı.

İslam devletlerini ayakta tutan, yaşatan, büyük ve başlıca kuvvet, îmân kuvveti idi ve İslâm dîninde, çok kuvvetli bulunan adâlet, iyilik, doğruluk ve fedâkârlık kudreti idi. Bunu için zulümleri ile değil, adaletleri ile anılıyor. Bundan sonra da anılacak!..

MECUSİNİN HAKKINI ARAMASI

İnsanın, yaratılışında, mayasında iyilik etmek vardır. Bunun için kişiler iyilik yapamasa bile iyilik edeni sever ve onu unutmaz, hayırla yad eder. İnsanlara zulmedenleri ise sevmez, onları lanetle anar. Geçmişte yaşamış olan, Firavunlar, Nemrudlar, Şeddatlar, Hülagular, Haccaclar ile çağımızda yaşamış olan, Lenin, Stalin, Hitler gibi zalimler lanetlenmekte ve nefretle anılmaktadırlar. Günümüz zalimlerinin akibeti de böyle olacaktır. Bundan şüpheniz olmasın.

İnsanların iyiliği için çalışan, adaleti, merhameti ile meşhur Nuşirevan, Hz.Ömer, Ömer bin Abdülaziz ve Osmanlı sultanları iyilikleri ile anılmakta ve adaletleri, merhametleri dillerde dolaşmaktadır. Bugün Hz.Ömer ile ilgili dillerde dolaşan menkıbelerinden bir örnek sunmak istiyorum sizlere. Bütün insanlara hoşgörü, inançlarına bakmadan adaletle davranmak işte budur.

Hazret-i Ömer zamanında, O'nun doğu cephesi kumandanı olan Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, Kûfe şehrinde bir köşk yaptırmak istedi. Arsaya bitişik bir mecûsînin evini satın almak îcâp etti. Mecûsî ise, satmak istemedi. Satması için ısrar edildi. Fakat o satmamakta kararlıydı. Ancak, yine de korku içindeydi.

Mecûsî, satmaz isem acaba başıma bir iş gelir mi, bana bir kötülükleri dokunur mu diye endişeleniyordu. Evine gidip hanımına danıştı. Hanımı, "Onların Medîne'de bir Emîr-ül-mü'minînleri var. O'na gidip şikâyet et" dedi. Mecûsî, netice alacağından pek emin değildi. Koskoca Devlet başkanı benim arsam ile mi ilgilenecek, diyordu kendi kendine. Belki bir ümit, diyerek yola koyuldu.

Medîne'ye varıp Halîfenin sarayını sordu: "Onun sarayı, köşkü yok. Kendisi şehir dışına çıktı" dediler. Gidip aradı. Askerleri, muhâfızları göremedi. Toprak üstünde uyumuş birini gördü. Buna, "Halîfe Ömer'i arıyorum, gördün mü?" diye sordu. Hâlbuki bu zât, hazret-i Ömer idi. Hazret-i Ömer sordu: " O'nu niçin arıyorsun?" "O'nun kumandanı, benim evimi zor ile satın almak istiyor. Onu kendisine şikâyet etmeğe geldim." "Ben Ömer'im benimle beraber gel" dedi.

Bu nasıl hükümdar, böyle hükümdar mı olur diye, mecûsî çok şaşırdı. Hazret-i Ömer , mecûsî ile evine geldi. Kâğıt istedi. Evde kâğıt bulamadı. Bir kürek kemiği gördü. Bunu istedi. Kemik üzerine şöyle yazdı: "Bismillâhirrahmânirrahîm. Ey Sa'd, bu mecûsînin kalbini kırma! Yoksa, hemen yanıma gel!.. "

Mecûsî, kemiği alıp evine geldi. Hanımına dert yandı: "Hanım, boşuna yoruldum. Bu kemik parçasını kumandana verirsem, alay ediliyor sanıp, çok kızar. Bana bir zarar verir." Hanımı ısrar etti: "Hayır o sana bir zarar veremez. Git mutlaka bu kemiği ona götür!"

Kadının ısrâr etmesi üzerine Sa'da gitti. Sa'd, askerleri arasında oturmuş, neş'e ile konuşuyordu. Sa'dın gözü, uzakta duran mecûsînin elindeki kemiğin üzerindeki yazıya ilişti. Emîr-ül-mü'minîn hazret-i Ömer'in yazısını tanıyıp ansızın rengi soldu. Bu âni değişikliğe herkes şaşırdı. Sa'd, mecûsînin yanına gelip, "Her ne istersen yapayım. Aman beni Ömer'in karşısına çıkarma! Zîrâ O'nun cezâsına tâkat getiremem" dedi.

Mecûsî, adaletli kimselerin dinleri batıl olamaz deyip hemen müslüman oldu. Böyle birden bire nasıl müslüman oldun, diyenlere, şöyle cevap veriyordu: "Bunların Emîrlerini gördüm. Yamalı hırkasını örtünmüş, toprak üstünde uyuyordu. Büyük kumandanların bundan titrediklerini de gördüm. Bunların hak dinde olduklarını anladım. Benim gibi, ateşe tapan bir kimseye böyle adâlet yapılması, ancak hak olan bu dîne inananlara mahsustur "

Kur'ân-ı kerîmde, meâlen, "**Allahı inkâr edenleri ve zâlimleri hiçbir zaman affetmem" (**Nisâ- 168) buyurmuştur. Allahü teâlâ, insanlara dâimâ merhamet, şefkat ve af ile mu'âmele etmeği, kendilerine fenâlık yapanları affetmeği, dâimâ güler yüzlü ve tatlı sözlü olmağı, sabırlı hareket etmeği, işlerinde dâimâ dostlukla anlaşmayı emretmektedir. Peygamberimizin dâimâ barış tavsiye ettiğini, kendisine karşı çıkanlara bile şefkat elini uzattığını, bütün dünya tarihleri yazmaktadır.

Bunun için, hakîkî müslümanlar, gerçek din rehberleri, diğer bütün dinlere karşı büyük bir müsâmaha göstermişler, değil Hıristiyan ve yahûdîleri zorla müslüman yapmak ve onların ibâdethânelerini tahrip etmek, aksine, onlara yardım, hattâ Kiliselerini tamir etmişlerdir. Gayrı müslimlere iyi muâmele etmiyenler olmuş ise de bunlar, hem

sayıca çok az, hem de dînimizin emirlerini bilmiyen câhiller idi. Bunlar, nefislerine uyarak hareket etmişler ve cezâları bizzât müslümanlar tarafından verilmiştir.

Zulümle kimse bir yere varamamıştır. Eden bulur. Zalimin zulmü varsa, mazlumun da Allahı vardır. Zalimlerin Müslümanları yok etmek için hesapları varsa, Allahın da bir hesabı var.

REFORMLA YATIP REFORMLA KALKIYORLAR

Malezya'da İslam Konferansı'nın 10. Dönem toplantısı yapıldı. Çoktan beri, İslam aleminin bugünkü perişan hali için suçlu aranıyordu. Nihayet bu suçlu bulundu. Malezya başbakanı **Dotuk Mahathir Bin Muhammed**, konferansın açılış konuşmasında suçluyu ilan etti. Kimmiş biliyor musunuz? Osmanlı... Bakınız Osmanlının suçu neymiş:

"Osmanlılar Rönesansa eşlik etmediler. İslamda reform yerine, pantolon, fes, şapka İslama uygun mu, değil mi? gibi meseleler ile uğraştılar. Bir milyar 300 milyonluk insan gücü 50 İslam ülkesine rağmen Müslümanların ağırlığı yok.İkinci dünya savaşında, 12 milyon Yahudi vardı. Altı milyonu öldürüldü. Bugün yine de geriye kalan Yahudiler bütün dünyayı yönetiyor."

Biliyorsunuz sık sık bu köşede dinde reform konusunu işliyorum. Zannetmeyin ki sadece Türkiye'de "**Dinde Reform**" sendromu yaşanıyor. Bütün dünya bununla yatıp bununla kalkıyor. Aslında bu reform fikri kendiliğinden girmedi İslam alemine. Batı'nın uzaktan kumandalı İslam kılığına soktuğu sözde ilim adamlarının vasıtasıyla girdi. Kırk defa bir adama deli denilince deli olur derler ya. Bunlara kırk değil kırk bin defa "**Sizin kurtuluşunuz için dinde reform lazım**" dedikleri için takıntı oluştu yeterli din bilgisi olmayan Müslümanlarda.

Batı, Osmanlıyı yıkmak için asırlarca uğraştı. Nihayet bunda muvaffak oldu. Osmanlıdan boşalan bütün İslam ülkelerini istila etti. Sadece maddi varlıklarını sömürmekle kalmadı manevi değerlerini de yok etti. Bakın bugün bütün İslam ülkelerinde gizli açık bir Osmanlı düşmanlığı vardır. İlkokuldan itibaren çocuklara bu düşmanlık aşılanıyor.

Batı Osmanlıdan öyle korkmuş ki, tekrar Osmanlı kültürü hakim olur diye ödleri kopuyor. Bunun için devamlı Osmanlı düşmanlığını gündeme getiriyorlar.

Şimdi sormak lazım sayın Başbakana: Osmanlı altı asır bütün dünyada söz sahibi oldu. Dünyanın her tarafına İslamiyeti yaydı. Üç kıtada at koşturdu. Dünyanın neresinde olursa olsun, gücü ne olursa olsun, devletler bir iş yapmaya kaltıkları zaman, "Osmanlı bu işe ne der!" diye düşünür; hesabını buna göre yapardı.

Bütün bunları tek başına yapıyordu. Siz 50 devlet bir araya gelmiş bir örgüt kurmuşsunuz. Toplam bir milyar üçyüz milyon müslümanı temsil ediyorsunuz. Osmanlıdan sonra ne yaptınız? Sizi adam yerine koyup hangi konuda görüşünüz alındı.

Bütün dünyada Müslümanlar inim inim inlerken siz nerede idiniz. Bugüne kadar. Filipinler'de, Burmanya'da, Çin'de, Bosna-Hersek'te, Filistin'de milyonlarca Müslüman bütün dünyanın gözü önünde katledilirken kılınız kıpırdadı mı? Bırakın bir araya gelip güç kullanmayı, zalimleri kınamaktan bile korktunuz. Niçin korktunuz? Çünkü ipiniz Batı'nın elinde; ipiniz çekilecek, mevki makam gidecek diye olup bitenlere başınızı çevirdiniz. Deve kuşu gibi başınızı kuma gömdünüz.

Şimdi de kalkmış faturayı Osmanlıya çıkartmaya kalkışıyorsunuz. Şunu unutmayın, eğer Osmanlı altı asır bütün haşmetiyle ayakta kalabildiyse, bunun en önemli sebeplerinden biri, dinde reform yapmamaları, dini Resulullah efendimiz ve Eshabı nasıl anlamış nasıl yaşamış ise bunu aynen muhafaza etmeleridir. İslamiyete bid'atleri, felsefi düşünceleri sokmamalarıdır.

Osmanlının nasıl başarılı olduğu, Osman Gazi'nin oğlu Orhan Gazi'ye yaptığı şu vasiyette gizli: "**Oğul, biz bidat nedir bilmeyiz. Bizim yolumuz, Allah yoludur. Maksadımız Allahü teâlânın dinini yaymaktır. Yoksa kuru bir cihangirlik da'vâsında değiliz.**"

Bunu insaf ehli gayri müslim ilim adamları da dile getirmektedir. Meselâ, meşhur tarihçi **Gibbons** bu husûsta şunları yazmaktadır: "**Osman Gâzi, dîninde o kadar saf ve temiz idi ki, sanki, büyük adaşı halîfe Osman'ın ve daha evvelki halîfelerin ikinci nüshası idi. Dînî gayreti ile heyecanlı olmak ve dînî, hayatta en birinci ve evvelki gâye yapmak ma'nâsına alınırsa; dinden tâviz vermezdi.**"

Şimdi sormak lazım; Müslümanları temsilen oraya gelmiş temsilcilere: Bu şuurun, bu dindarlığın binde biri sizde var mı? Sizin Osmanlıyı kötülemek değil yatıp kalkıp Osmanlıya teşükkür etme mecburiyetiniz vardır. Eğer Osmanlı olmasaydı, bugünkü perişan hale asırlar öncesinden düşecektiniz. Belki de, bugün Müslümanlığın eseri bile kalmayacaktı.

Gözle görülmeyen Kilise (İnvisible Church)

Toplantıda Malezya başbakanı sayın **Dotuk Mahathir Bin Muhammed'**in mesnetsiz suçlamasından ziyade, en çok üzüldüğüm husus, 50 ülkenin temsilcisinden ve Ülkemizdeki sözde müslümanların sözcülüğünü yapan basından en ufak bir tepkinin gelmemesidir. Çoğu gazete tepki göstermeyi bırakın, Osmanlıya hakaret bölümünü yayına bile sokmadı. Batı'nın sömürge ülkelerinde yıllardır yaptığı Osmanlıyı kötüleme, propagandasından Türkiye'nin de payına düşeni aldığı anlaşılıyor.

Bilmiyorum sizin dikkatinizi çekti mi? Bu toplantı sebebiyle bir de şu husus dikkatimi çekti. Malezya başbakanının dinde reform talebine tepki olmadığı gibi, Türkiye'yi temsilen giden Cumhurbaşkanı Sezer **" İslam dünyasında ciddi bir yenilenme ve reform sürecine ihtiyaç var. Cesur kararlar alınıp İslamın çıtasını yükseltmeliyiz**" sözleri ile destek verdi.

Aynı gün Türkiye'de Diyanet İşleri Başkanı **Ali Bardakçıoğlu** gazetelere boy boy "**Dinin modernize edilmesi gerekir. Dindarlığımızı içinde bulunduğumuz ortama uydurmak gerekir. Dini biraz hafifletmek gerekir.Yapacağımız şey, insanların din algılamasını düzeltmek, tarihten bulaşmış şeyleri ayıklamak. Sarıklı cüppeli bir dini otorite istemiyoruz. Dinde aslolan Allahı sevmektir. Onun dışındaki, namaz kılma, oruç tutma... gibi şeyler bireysel tercihtir.**" türünden demeçler verildi.

Gazetelerdeki, açıklamaları yetmedi, **Bardakçıoğlu** aynı gün canlı televizyon programlarına çıkarak refom fikri vurgulandı: " **Bugün yaşanan İslam, Emevi, Osmanlı İslamıdır. 21. Asırdayız, eski uygulamalara bağlı kalamayız. Zamanımız şartlarına göre, İslamı yeniden dizayn etmeliyiz. Dinimiz neleri yiyeceğimizi, içeceğimizi bildirmez. Sadece iyi bir insan nasıl olur onu bildirir.** " türünden açıklamalarla

“**Reform**” arayışlarına destek verildi. Ertesi gün gazete ve TV muhabirlerini toplayıp yayınlayacakları kitapçıklarla , “ **Müslümanlara yeni bir İslam elbisesi giydireceğiz!”** mesajını verdi.

Arkasından, **GOETHE INSTITUT, Alexander von Humboldt** ve **Konrad Adenauer Vakıfları**, İstanbul Armada otelinde, **“Türkiye ve Avrupa’da Din, Devlet ve Toplum- Dinlerarası Barışçı bir Ortak Yaşam için Olanaklar ve Engeller”** adı altında bir konferans düzenlediler. Toplantıya Diyanet İşleri Başkanı Bardakoğlu ve dinlerarası diyalog faaliyetlerinin önde gelen temsilcileri katıldı. (Son zamanlardaki diyalog toplantılarında olduğu gibi, bu toplantıda da, “**Yahudi temsilcileri**” göremedim. Yahudiler uyanık. Baktılar bu iş birliğinde kendilerine bir fayda yok, parsayı Hıristiyanlar toplayacak, bunun için diyalog projesine mesafeliler.)

Sizce bu üst üste yapılan konuşmalar, konferanslar yönlendirmeler bir tesadüf müdür yoksa, belli bir merkezden düğmeye basma ürünü müdür? Bana sorarsanız ikinci şık daha kuvvetli. Hepsi söz birliği etmişcesine aynı şeyleri söylüyorlar çünkü.

Söylenenler de, Batı’nın, Vatikan’ın el altından İslam âlemine enjekte ettiği fikirler. Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, artık İslam alemi isimleri Müslüman da olsa, Batı gibi düşünmekte, Batı gibi yaşamaktadır. Batının da istediği zaten budur. Duydunuz mu bilmiyorum Hıristiyan aleminde, “ **İnvisible Church**” yani “**Gözle görünmeyen Kilise**” diye bir kavram vardır.

Vatikanın iç yüzünü anlatan, Müslümanları Hıristiyanlaştırmak için çevirdikleri dolapları belgeleri ile ortaya koyan Aytunç Altındal “**Vatikan ve Malta Şövalyeleri**” (Yeni Avrasya Yayınları) kitabında kendi dillerinde bu tabirin ne mana ifade ettiğini şöyle bildirir: “ **Şahısların Müslümanlıktan Hıristiyanlığa geçmesi gerekmez. Oldukları yerde, oldukları gibi kalsınlar. Ama bizim istediğimiz gibi düşünsünler. Müslüman gibi düşünmesinler. Fakat müslüman gibi düşündüğüne,Müslüman gibi yaşadığına inansınlar**”

Bugünkü İslam âleminin durumuna bakınca, bu hususta ne kadar mesafe aldıkları açıkca görülüyor değil mi? Şimdi gelelim yukarıdaki iddialara: Daha önce bahsettim, varlık sebebi İslamiyeti yaşamak ve yaşatmak olan, bu konuda hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan Osmanlının yaşadığı İslam yanlış; bunların ki doğru, öyle mi? İslama Batı’nın penceresinden bakan kimselerin getireceği İslamın doğru olma ihtimali var mı sizce? Maksat, sadece Allahı sevmekmiş. Sevmenin alameti namaz kılmak, oruç tutmak değil mi? Papanın, papazın cübbesi takkesi; elektronik çağda iki bin yıllık ibdidai çan çalması gericilik değil: imamların cübbesi, sarığı gericilik öyle mi?

Daha önce de bildirdiğimiz gibi, Batı’nın dolayısı ile bunların borazanlığını yapan sözde aydınların yeni, modern İslamdan anladıkları, emir ve yasağı olmayan, (aynen Hıristiyanlıkta olduğu gibi) nakle yani vahye dayanmayan insanların düşüncesine dayalı felsefi bir sistem.

Amaçları; böylece, ismi İslam olan gerçekte İslamla ilgisi olmayan yeni bir din ortaya koymak.

ONBİN TÜRK GENCİ HIRİSTİYAN OLDU!

Yıllardır yazıyoruz: Batı’nın Anadolu’da gözü var; uzun vadede ülkemiz insanlarını önce Hıristiyanlaştırıp sonra da, Anadolu’ya kültürel yönden sahip

olmak, arkasından da Osmanlı, Selçuklu öncesine geri döndürmek... diye. Son yıllarda yoğunlaşan Misyonerlik faaliyetleri bu sinsi planın iyice ortaya çıkmaya başladığını göstermektedir.

Toplumun her kesiminden hissedilmeye başlandı bu Anadolu'yu eski halina çevirme gayretleri. Türk Diyanet Vakıf-Sen Başkanı Bilal Eser'in bu konularla ilgili açıklamaları tüyler ürpertici. Ülkemizdeki bu vahim durumu bakınız sayın Eser nasıl açıklıyor:

" Şu anda Türkiye'de 150 bin misyoner geziyor. Bunlar ilçelere hatta köylere kadar ulaşmış durumdalar. Daha ziyade gençler üzerinde faaliyet gösteriyorlar. Özellikle de üniversiteliler üzerinde. Ülkemizde en fazla zayiat veren il Antalya. Misyonerler o kadar planlı, programlı yürütüyorlar ki bu işi, gördüğünüz, duyduğunuz zaman tüyleriniz diken diken oluyor. Adamlar daha önce Türkiye'ye gelmiş araştırma yapmışlar. Sonra ülkelerinde 'bu insanları nasıl bu yola sevk ederiz' diye düşünmüşler.. Etütlerini tamamladıktan sonra gelmişler ülkemize, planlarını bu çerçevede ortaya koyuyorlar.

Hıristiyan misyonerler iki bölüme ayrılıyor. Birini Protestan, diğerini ise Katolik misyonerler oluşturuyor. Protestan olanlar bunların ayak kesimi.. Ama Katolik misyonerler öyle değil. Bunlar, büyük para babaları. Kökü dışarıda olan bazı kuruluşlarla irtibat ve işbirliği halinde. Medyayı etkiliyorlar. Yıllar önce İzmir'de bir okulda bir olay cereyan etti. Basının, iki öğrencinin dinden çıktığını duyurması ve olayın üzerine gitmesi sonucu sözkonusu okulun kapatılması ile sonuçlandı olay. Ama bugün bazı medya organlarında misyonerler reklamlarını yapabiliyorlar. Nereden nereye.. Adamlar iliklerimize kadar işleme cüretini gösterebiliyorlar ve bunu ellerini kollarını sallaya sallaya yapabiliyorlar.

Bunların yoğun propagandaları sebebiyle **10 bin gencimiz Hıristiyan olmuştur. Bu konuda vebal; Diyanet İşleri Başkanlığı, Milli Eğitim Bakanlığı ve İlahiyat Fakülteleri'ndedir**. Diyanet İşleri Başkanlığı üzerine düşeni tam olarak yerine getirseydi, biz bu gençleri kaybetmeyebilirdik." (Vakit, 30.12.2003)

Hadiseye sadece dini yönden bakmak da yanlış olur. Yukarıda bahsettğimiz gibi bu faaliyetlerin arkasında emperyalizm, sömürü, siyasî emeller bulunmaktadır. Onlar Anadolu'yu "Gasb edilmiş bir yurt" olarak görüyorlar ve yeniden fethetmek istiyorlar. Tıpkı Endülüs'te yapmış oldukları gibi Anadolu'dan da Müslümanları tamamen çıkartıp burayı bir Bizans ülkesi haline getirme siyaset ve stratejisini takip ediyorlar. Dolayısıyla misyonerlik faaliyetleri bizim varlığımızla, varoluşumuzla ilgili hayatî bir tehlike ve tehdittir. Batı dünyasındaki Hıristiyan gençlerin Müslüman olmasında , onlar açısından böyle bir tehdit ve tehlike yoktur.

İnsanlık tarihi boyunca inançlar, dinler mücadelesi olmuş, bundan sonra da olacak. Bugün yasalar gereği her insanın kendi düşüncesini yayma hakkı vardır. Fakat bunun eşit şartlarda olması lazım. Oyunun kuralına göre oynanması lazım. Eğer oyunda şike varsa, hile varsa herkesin neticeye itiraz hakkı olur.

İki asırdır; çeşitli hileler, desiselerle güçten, kuvvetten düşürülmüş, ekonomik yönden çökertilmiş, kör topal hale getirilmiş, ayakta zor duran bir

Müslüman, dünyanın süper gücü ABD ve AB ülkelerini arkasına almış, her türlü ekonomik, siyasi desteğini sağlamış Misyonerler karşısında nasıl mücadele edecek? Buna eşit şartlarda mücadele denebilir mi?

Fakat herşeye rağmen kör topal da olsa, kendimizi ve çoluk çocuğumuzu dini yönden en iyi şekilde yetiştirip dinimizi, ülkemizi bu büyük tehlikeden korumak zorundayız. Biz elimizden geleni yaparsak mesele kalmaz. Onların bir hesabı varsa Cenab-ı Hakkın da bir hesabı var.

BEŞYÜZBİN KAZAK GENCİ İNCİL OKUYOR!

Misyonerlik faaliyetleri zannetmeyin ki sadece Türkiye'de yapılıyor. Aynı hızla Türk devletlerinde de bu çalışmalar yapılıyor. Hatta diyebiliriz ki, buralarda artık meyveleri toplamaya başladılar. Çünkü bu insanların üzerinden 70 yıllık dinsizlik silindiri geçti. Yetmiş yıldır, dinden uzak yaşadılar. Dinlerini anlatacak, yayacak kimseleri yoktu. Bunun için de bu ülkelerin insanları sadece " Müslümanım" diyebiliyor. Bunun dışında hiçbir din bilgileri yok.

Bir eski bakanımız bakınız bu ülkelerin içler acısı hallerini nasıl anlatıyor: " Bir aya yakındır ulu Türkistanda'yım... Kırgızlar'ın ikinci kurultayına katıldım. Kazakistan'da Ahmet Yesevî Üniversitesi'nin yeni dönemi ile uğraşıyorum. Yeni açılan 'Ahmet Yesevi Ortalığı'nı yerleştiriyorum. Buralarda çok iyi işler var. Çok da iyi gelişmeler... Ancak içimizi acı ile dolduran konular da var. Bunların başında, globalizmin, dinî evangelist (Protestanlaştırma) akımların bölgede hızla yaygınlaşması geliyor.

Bir Kazak dost, beşyüzbine yakın gencin yolundan saptığını söylüyor. Kazak Türkçesi'nden İnciller'in okunduğu, Kazak Türkçesi'nden dinî şarkıların söylendiği bu ülkelerde papazları Kazak olan kiliseler çoğalıyor. Bütün coğrafyada ciddi bir tehlike var.

Öte yandan **Vehhâbîlik** bağnazlığı yayılıyor ve misyonerlerin ekmeğine yağ sürülüyor. Bol dolarlı iyi yetiştirilmiş misyonerlerin bu faaliyetleri artık küçümsenecek bir iş olmaktan çoktan çıktı. Yeni Diyanet İşleri Başkanımıza selam ederim. Şimdi baş sorumlulardan birisi oldu. Mehmet Aydın Bakanımıza ise mahsus selam... 'Hocam durmak vakti değil... İmdat!'

Bir profesör 'ibâdete gideceğiz' diyor. 'Nereye' deyince '**şirkevine**' diyor. Şirkevi, Kazak Türkçesi'nde kilise... '**Neden Hıristiyan oldun'** sorusunun karşılığına dikkat '**Ne fark eder hepsi aynı değil mi?'** Buyurun '**diyalog**'cular. Buyrun, eserinizi seyredin... Demiyorum ki, miysonerlik 'diyalog'çuların eseri... Diyorum ki, **Müslümanlar arasında modalaştırılan "diyalog", Hıristiyanlığın yayılmasına zemin hazırlıyor...**

Müslümanlık, Hıristiyanlık, Yahudilik hepsi 'İbrahîmî' din ise... Ve de hepsi aynı ise... Ve de hepsi Cennete gidecekse... **Para alan cami yerine para veren kilise daha çekici olabiliyor.** Üstelik bir de öz dilde ibâdet... Kendisini Müslüman sayan ve bunun sorumluluğunu duyan herkesin bu konuyu derinden düşünmesi '**farz-ı ayn'**. Konu ele alınmalı. Konu enine boyuna irdelenmeli, tartışılmalı, danışılmalı ve etkili önlemler alınmalıdır.

Şu ‘**diyaloğ**”laşan **diyalog** saçmalığına da artık son verilmelidir. Ne ‘**dinler arası diyaloğu?**’ Açın bakın Yüce Kur’an’a, sizin İbrahîmî dediğiniz dinler için ne söylüyor. İbrahim Hıristiyan mı, Yahudi mi yoksa Müslüman mı?

Bana gelince, dilimin döndüğünce, gücümün yettiğince, aklımın erdiğince uğraşıyorum. Bulduğum en kestirme çözüm ise ulu Türkistan’da ve elbette Kafkasya’da ve Türkiye’de Ahmet Yesevi Yolu’nu yaygınlaştırmak. Ahmet Yesevi Ortalığı bunun için... Orada sadece geçmişimizi değil, geleceğimizi araştırıyoruz.”

Evet, sayın bakanın da ifade ettiği gibi şu anda, yalnız Türkiye’de ve Türk devletlerinde değil Müslümanın olduğu her yerde şu iki tehlike var. **Birincisi,** İslam adı altında **Vehhabilik, Selefilik** gibi İslam dışı reformcu, terörist bozuk akımlar. **İkincisi**, bunların yaptığı tahribatın üzerine çöreklenen **misyonerlik** ve Vatikan’ın **diyalog** faaliyetleri.

Ormandaki ağaç demiş ki, balta değil sapı beni üzüyor. Bizden biri olan sapı olmasa balta bize zarar veremeyecek!.. Bir baltaya sap olalım, fakat böyle bir baltaya sap olmaktan Allaha sığınalım!

III. Bölüm
MİSYONERLİK FAALİYETLERİ

SİNSİ HIRİSTİYANLAŞTIRMA ÇALIŞMALARI

Son yıllarda, Hıristiyan misyonerler dozajı iyice artırdılar. Çeşitli maddi sıkıntılar içinde bulunan, depremzede gibi ihtiyaç sahibi kimselere çeşitli vaatlerde bulunularak Hıristiyan yapma gayretleri halkımızı üzmektedir. Bu, Müslüman mahallesinde salyangoz satmaktır.

Hıristiyan aleminin hızla dinden uzaklaşması, bilhassa gençlerin Hıristiyanlığın safsataları ile alay etmeleri Vatikan’ı ciddi şekilde endişeye sevketti. Hıristiyanlığın yok olmakta olduğunu görünce de son umut olarak, ekonomik yönden sıkıntıda, dini bilgisi zayıf Müslüman halkları kendilerine hedef seçtiler.

Üstelik bu faaliyetlerini İslamı karalayarak yapmaktadırlar. Demokrasilerde herkesin kendi dinini tanıtma hakkı vardır. Ancak, bu başka inançları karalayarak, menfaat temin ederek veya zorlayarak yapılırsa din ve vicdan hürriyetini çiğnemek olur. Misyonerlerin, Hıristiyanlığı yaymak için; özel okullar, hastaneler, yabancı dil öğretim merkezleri, sığınma evleri, öksüz yurtları ve pansiyonlar kurarak fakir ailelere, kimsesiz çocuklara maddi yardımlar yapmaları insan haklarına aykırıdır.

Hıristiyan alemi asırlardır, sinsi faaliyetlerle kendi dini ve kültürel değerlerinden kopardıkları Müslüman toplulukları kendilerine çekme özlemi içindedirler.İslami duyguları zayıflamış insanlara kolayca Hıristiyanlığı kabul ettirebileceklerini düşünmektedirler. Gerçekten Müslümanlar İslamiyet hakkında ne kadar bilgisiz kalır ve manevi değerlerden ne kadar uzaklaşırlarsa o kadar Hıristiyan misyonerlerin avı haline gelirler. Çünkü, İslam tarihinde dini bilen bir Müslümanın din değiştirdiği görülmemiştir.

Bunu iyi bilen misyonerler amaçlarını gerçekleştirebilmek için bir taraftan ellerindeki geniş imkanlarla İslamı yanlış tanıtmakta; Müslümanları, terörist, anarşist

olarak göstermekte, bir taraftan da İslama ve Peygamber efendimize çeşitli itiraflarda bulunmaktadırlar. Böylece hem İslama ilgi duyan insanların Müslüman olmalarını engellemek, hem de dinini iyi bilmeyen Müslümanların inançlarında şüphe ve tereddütlere düşürerek onları İslamdan koparmaya çalışmaktadırlar.

Roma Katolik Kilisesi, Avrupa'ya tamamen hakim olduktan sonra dünyayı silahla Hıristiyanlaştırmaya çalıştı. Bu sebeple Haçlı seferleri düzenlendi. Haçlı orduları dalgalar halinde Müslüman ülkelerinin üzerine yürüdüler. Yapılan savaşlarla gayelerine erişemeyeceklerini anlayınca Papa ve Hıristiyan hükümdarlar bu işi barış(!) yolu ile ve tatlılıkla yapmaya karar verdiler. İşte bugünkü Hıristiyan misyonerliğinin temeli bu esasa dayanır.

Misyonerler ülkemizin kendine has özelliklerini dikkate alarak çalışmaktadırlar. Müslüman Türklerin, kendi dinlerinin yüceliği hususundaki hassasiyetleri iyi bildikleri için bu hassas konularda fırsatını düşürdükleri anda devreye girmektedirler.

Misyonerler Müslüman ülkelerdeki dini hayatın zayıflamasını fırsat bilip, bu boşluktan azami ölçüde yararlanmaktadırlar. Özellikle büyük şehirlerimizde ve Güneydoğu bölgelerimizde yoğun bir propaganda içerisindedirler. Buralardaki etnik cereyanları körüklemektedirler. Temelde birlik içerisinde yaşayan bölgenin ihmal edilmişliğini istismar ederek, onları dini yönden de yanıltarak ayrımcı girişimlerde bulunmaktadırlar.

Bu istismarı yalnız memleketimizde değil dünyanın dört bir yanında yapmaktadırlar. Afrika'da (özellikle Nijerya'da), Türk devletlerinde, Balkanlar'da; Arnavutluk'ta, Bosna- Hersek'te, Makedonya'da, Kosava'da, Bulgaristan'da, Yunanistan'da, Müslüman Türkler üzerinde baskılara, istismarlara devam etmektedirler.

Türkiye nere Nijerya nere? Arnavutluk nere Kırgızistan nere? Aralarındaki mesafeyi düşünecek olursak tehlikenin boyutu daha iyi anlaşılıyor. Hıristiyanlık propagandası, ülkeleri değil kıtaları hedef alıyor. Aynı çalışmaları Müslümanlar yapmış olsalardı dünya ayağa kalkardı. Fakat hedef Müslümanlar olduğu için kimsenin gıkı çıkmıyor.

Misyonerler her fırsatta bazı vatandaş ve soydaşlarımıza din değiştirmek karşılığında mali destek sağlayacaklarını vadetmektedirler. Bunun manası, vicdanların para ile satın alınmaya çalışılması demektir.

Ülkemizde yapılan bu faaliyetlerin yasal olmamasına, suç olmasına rağmen bu faaliyetler bütün hızıyla devam ediyor. Halbuki, ülkemizde din ve vicdan hürriyeti Anayasa teminatı altındadır. Üstelik bu faaliyetler; ekonomik düzensizliklerin olduğu istismara müsait zamanlarda vicdanlar satın alınarak yapılmaktadır.

Bütün bunlara rağmen, tolerans, hoşgörü, sevgi, barış ve kardeşlik gibi süslü sloganlarla yola çıkan Vatikan'a, Hıristiyan âlemine kim inanır? Yoksa bunlar, Müslümanları aldatılması kolay geri zekalı, ahmak kimseler olarak mı görüyorlar?

"MÜSLÜMANLAR NASIL HIRİSTİYAN YAPILIR?"

Hıristiyanlaştırmada nasıl bir yol izlenmesi gerektiğini Misyoner papazlarından Geo G. Harris, "**Müslümanlar Nasıl Hıristiyan Yapılır**?" isimli kitabında (özetle) şöyle açıklar:

“Müslümanları Hıristiyan yapmak çok zordur. Çünkü Müslümanlar, inançlarına, ananelerine bağlıdır ve çok inatçıdırlar. Bunları Hıristiyan yapmak için şu hususlara dikkat edilmesi gerekir.

1- Onları Hıristiyan olmak için açıktan katiyyen zorlamayınız. Hiç olmazsa, kalblerine bir şüphe salarsınız, başlangıçta bu şüphe bile bize yeter.

2 – Müslümanlar genellikle fakir kimselerdir. Fakir bir Müslümana bol para, hediye ve eşya vererek veya ona bir Hıristiyan yanında iş imkanı sağlıyarak, kendisini Hıristiyanlığa teşvik etmelidir.

3 – Müslümanların çoğu, din ve fen bilgilerinde cahildir. Ne Hıristiyanlık ne de Müslümanlık hakkında geniş bilgileri yoktur. Çoğu islam ilimlerinden ve islam alimlerinin kitaplarındaki ince bilgilerden tamamen habersizdir. Dağıttığımız kitapların onların anlıyabilecekleri kadar basit ve açık ifadeli olmasına son derecede dikkat edin. Karşınızdaki insanların çok cahil olduğunu ve kafalarının ancak basit ifadeleri anlıyabileceklerini unutmayın. İçlerinden elde ettiğiniz kimselerle İslamiyete hurafeler sokun. Bunlar vasıtasıyla, reformu; dinin emir ve yasaklarının çağa uymadığını sık sık gündeme getirin. Geçmişle irtibatlarını kesin; herkesin dinin kurallarını kendisinin yorumlamasını sağlayın! Bu fikirde olanlara el altından destek verin! İslamiyet ne kadar bozulursa, asli unsurlarından ne kadar uzaklaştırılırsa bizim işimiz de o kadar kolaylaşır.

4 – Onlara daima şunu anlatın:” Siz de biz de aynı Allah’a inanıyoruz. Ancak gerçek din Hıristiyanlıktır. Bunun isbatı meydandadır. Görüyorsunuz ki, teknolojide zirvede olan devletler Hıristiyan; dünyada en zengin, en medeni, en bahtiyar insanlar yine Hıristiyanlar. İslam memleketleri Hıristiyan memleketlerinden yardım dilenmekte... Allah, gerçek din olan Hıristiyanlığa girmeyenleri cezalandırmak için, onları daima sefil, hakir, perişan bir halde bırakmakta. Bunun için Müslümanların hiçbir zaman iki yakası biraraya gelmiyecektir.”

İşte misyonerler, bu yalan, iftira sözler ile, Müslümanları aldatmaya, Hıristiyan yapmaya uğraşmaktadırlar. Cenab-ı Hakka, hamd-ü sena olsun ki, Müslümanlar onların zannettikleri kadar cahil insanlar değildir. Misyonerlerin bu yalan propagandalarına ancak gülerler. Çünkü, Hıristiyanlığın refah, servet, bereket, saadet getirdiği hakkında söyledikleri sözler doğru değildir. Hıristiyanlığın bir memleketin gelişmesine, ilerlemesine, zengin olmasına hizmet ettiği şöyle dursun, tamamen aksine olarak, bütün bunlara mani olduğu, Hıristiyanlığın Avrupa devletlerine hakim olduğu Orta Çağ’da görülmüştür.

Hıristiyanlar, ilerlemelere mani olmuşlar, ilim ve fennin bulduğu herşeyi günah saymışlar, dünyanın döndüğünü söyleyen Galile’yi idama mahkum etmişler, insanların dünyaya ancak çile çekmek için geldiğini ileri sürerek, eski Yunan ve Roma fen adamlarının eserlerini ortadan kaldırmışlar, eski medeniyet eserlerini yakıp yıkmışlar, dünyayı karanlığa sokmuşlar, harabeye çevirmişlerdir.

Ancak, İslamiyetin zuhurundan ve dünyaya intişarından sonra, eski medeniyet eserleri tekrar meydana çıkarılmış, eski fen bilgileri, Müslümanlar tarafından elde edilen yeni buluşlarla zenginleştirilerek, okutulmaya başlanmış, İslam üniversiteleri kurulmuş, sanayi, ticaret gelişmiş, insanlar barış ve refaha kavuşmuştur. İlm, fen ve tıb yalnız Müslümanlarda olduğundan, Papa İkinci Silvester, Endülüs İslam Üniversitesinde okumuş, İspanya krallarından Sancho, hastalığını tedavi ettirmek için, İslam hekimlerine

müracaat etmiştir. Avrupa’da yeni bir devir olan “Rönesans”ın kurucuları, Müslümanlardır. Bugün insaflı bütün Avrupalı ilim adamları, bunu kabul etmektedir.

Hıristiyanlığın insanlığa ne getirdiği hakkında en güzel ifadeyi meşhur Alman filozofu Nietsche söylemiştir: **“Hıristiyanlığın, dünyayı çirkin ve fena görmek arzusu, dünyayı gerçekten çirkin ve fena yapmıştır”.**

Müslümanların bugünkü durumlarına gelince; aklı başında olan herkes, bunda kabahatin İslamiyette değil, bu dinin esaslarını bilmiyen veya yanlış bilen veya bildiği halde tatbik etmeyen kimselerde olduğunu bilir. Bizim dinimizde, çalışmak, dürüst ve sebat sahibi olmak, herşeyi öğrenmek tekrar tekrar emrolunduğu halde, bunu yapmayanlar şüphesiz ki, Allahü teâlânın gadabına uğrayacaklardır. Yoksa, Müslümanların geri kalmalarının sebebi, Hıristiyan olmadıklarından değil, tam tersine, hakiki Müslüman olmadıkları içindir.

Bakınız, Japonlar Hıristiyan olmadıkları halde, Kur'an-ı kerimin emrettiği gayret, çalışma azmi ve dürüstlük neticesi olarak Amerika ile yarışıyorlar. Misyonerler acaba buna ne diyecekler?

Bu tehlikeden korunabilmemiz için, dinimizi, dinimizin güzel ahlakını iyi bilmek, bildiklerimizi tatbik etmek, yaşayışımızla dinli dinsiz herkese güzel bir örnek olmamız gerekir. (Misyonerlik faaliyetleri, Müslümanlık ve Hıristiyanlık konularında geniş bilgi sahibi olmak istiyenlere, Hakikat Kitabevi’nin yayınladığı “Cevab Veremedi” kitabını önemle tavsiye ederim.)

İKİ ÇOCUĞU HIRİSTİYAN OLAN AİLENİN DRAMI!

Hıristiyanlık propagandasının bütün İslam ülkelerinde yoğun bir şekilde yapıldığı bir zamandayız. Bunun için çocuklarımıza sahip çıkıp, onları bu tehlikeden korumak zorundayız.

Ziyaretime gelen yaşlı anne - babanın hıçkırıkları hâlâ kulağımda... Kendileri Fransa’dan kesin dönüş yaptıktan sonra, orada kalan 20-25 yaşlarındaki kızlarıyla oğullarının Hıristiyan oldukları, hatta misyonerlik yaptıkları haberi üzerine yıkılmıştı zavallılar.

“Ne olur bize yardımcı olun, çocuklarımızı kurtaralım” diye yalvarıyorlardı. Kendilerine sordum, “ Onlara İslamiyeti hiç anlatmadınız mı, güzel dinimizi öğretmediniz mi?” “ Kafaları karışmasın, derslerinden kalmasınlar diye anlatmadık, sonra anlatırız diye düşündük” cevabını vermişlerdi. Kendilerine, göndermeleri için kaynak kitaplar, kasetler vs. tavsiye ettim; fakat, dönüş zor görünüyordu. Çünkü çok geç kalınmıştı. Atı alan çoktan Üsküdar’ı geçmişti.

Okuldaki bir misyoner öğretmen, avına düşürmüştü inanç boşluğundaki gençleri... Bu saatten sonra ne yapılabilirdi ki. Ama yine de “Allah’tan ümit kesilmez!” diye teselli etmeye çalıştım.

Yıkılmış anne-babanın çırpınması, üzülmesi tabii bir haldir. Çünkü, her insan, çocuk sahibi olmayı, kendisinden sonra dininin, kendi soyunun, adının, iyilikle, saygıyla anılmasını arzu eder. Bu insani olduğu kadar, fıtrî bir arzudur , istektir. Fakat sadece istek kafi değildir; gayret de gerekir.

İyi evlad yetiştirmek dinimizde çok önemlidir. Peygamber efendimiz, hayırlı evlât bırakarak âhirete göçen anne ve babanın, öldükten sonra da amel defterinin kapanmayacağını bildirmiştir.

Hayırlı evlât yetiştiren bir baba, neslin devamına hizmet ettiği için, Allahın emrine uygun hareket etmiş olur. Hayırlı evlat, arkaya kalsa da, anne ve babasından evvel vefât etse de, ana-babası için mutlaka hayır ve rahmet vesîlesidir. Tabii ki bu fazîletleri elde etmek, yine evlâdın hayırlı yetiştirilmesine bağlıdır. Yoksa ahlâksız, dinden bihaber olarak yetiştirilen çocuklar, ana ve baba için büyük mesûliyetlere yol açacaktır. O çocuk ahırette:

"Yâ Rabbi, beni îmân ve islâmdan mahrûm eden, beni Sen'den gafil ve ahlâksız bir şekilde yetiştiren, müslüman fıtratı üzere yarattığın halde, beni İslâmiyetten uzak bırakmış olan şu babam ile anamdır. Bunlardan dâvâcıyım." diyerek huzûru ilâhîde şikâyet edecektir.

Bir çocuk, dünyaya gelişte ve anasının kucağına tesliminde İslâm fıtratı üzerine yaratılmış bulunur. İslâmiyeti öğrenecek ve yaşayacak kabiliyette yaratıldığı hâlde, anne ve baba, o çocuğu kendi düşüncesine göre şekillendirir. Anne-baba Müslüman ise, çocuğunu Müslüman, Hıristiyan ise çocuğunu Hıristiyan, yahudî ise mûsevî, ateşperest ise, mecûsî olarak yetiştirmektedir.

Bundan dolayı dinimiz, anne ve babanın, çocuklarına dînî vazifeleri öğretmeleri hususuna çok önem vermiştir. Nitekim Peygamber efendimiz bir hadîs-i şerîfinde şöyle buyurmaktadır: **"Bir baba, çocuğuna güzel terbiyeden daha üstün bir ihsânda bulunamaz."**

İnsanlar, emirleri altında bulunan kimselerden Allaha karşı sorumludurlar. Anne ve baba da evlâdının yetişmesini, mes'ûliyetini yüklenmiş bulunmaktadır.

Bu öyle bir sorumluluktur ki, enbiyâyı Allah korkusu ile titretmiş; bu mesûliyet endişesidir ki, insanları evlât terbiyesine sevk etmiştir. Bu mes'ûliyetten haberdar olmayan anne ve babalar, evlâdını dünya ve âhirette perişan bir hâle düşürmüş demektir. Bu mesûliyetin korkusundan dolayı birçok âlim, evliyâ, evlenmekten veya fazla çocuk sahibi olmaktan çok korkmuşlardır. Birçok Allah dostu bu korku sebebi ile evlenmemiş; evlenenlerden İslâm terbiyesi ile yetiştirebileceği kadar evlât vermesi için Cenâb-ı Hakka yalvarmışlardır.

Nasıl korkulmasın ki, Hadis-i şerîflerde, **"Çok müslüman evlâdı, babaları yüzünden Veyl ismindeki Cehenneme gideceklerdir. Ben böyle babalardan uzağım. Onlar da, benden uzaktır."** buyurulmuştur:

Böyle baba olmamak için, "doğruyu kendisi bulur" mantığı ile, çocuğu kendi haline bırakmamalıyız. Çocuk eğitiminde yapılan hataları geriye dönüp tamir etmek mümkün değildir. Nasıl, "Kendisi okuma yazma öğrenir." diye düşünmeyip okula, kurslara gönderiyor isek, dinini öğrenmede Allah'a ve ahiret gününe imanı telkin etmekte ve öğretmekte de aynı yolu takip etmek zorundayız. , öğretmek zorundayız.

Bugün okullarda yeterli dini eğitim verilemediği bir gerçektir. Çocuğun hayatının önemli bir kısmı okul duvarları arasında geçmektedir. Çocuğun kişiliği bu dönemde gelişip tamamlanmaktadır. Bu dönemde, diğer derslerinin yanında dinimizi, insanı insan yapan manevi değerlerimizi öğretmek zorundayız. Bunlar bu dönemde verilemezse

bundan sonra verilmesi çok zordur, hatta imkansız gibidir. Çünkü artık kuş, yuvadan uçmuştur.

Yeterli dini eğitim alan genç nesillerimiz vicdan, doğruluk, yardımseverlik, düşkünün ve yetimin elinden tutma, her amelinde Allah rızasını gözetmek, kimseyi aldatmama, helal kazanç gibi toplumu ayakta tutan değerleri öğrenecekler ve hayatlarında bunları uygulayacaklardır. Böylece kendileri ve çevresi huzur bulacaktır.

Anayasamız ve Devlet olarak imzaladığımız "**İnsan Hakları Beyannamesi**" her çocuğa velisinin istediği tarz ve yoğunlukta dini eğitimi verme hürriyetini garanti altına almıştır. Vakit geçirmeden gerekli tedbirleri almak, ebeveynin hem hakkı hem de vazifesidir.

Bu vazifesini yapmayan, ihmal eden sonra çok pişman olur fakat iş işten geçmiştir artık. Ömrü boyunca vicdanen huzursuz olur, kahrolur; ama ne fayda!.. Ne demişler: Son pişmanlık fayda vermez!

MİSYONERLERİN SİNSİ OYUNLARI

Bütün İslam ülkelerinde olduğu gibi, ülkemizde de "**misyonerlik"** faaliyetleri son zamanlarda yoğun bir şekilde sürmektedir. Büyük şehirlerimizde apartman dairelerini "gizli klise" lere dönüştürme planları işin vehametini göstermiştir. Çok şükür ki, Devletimiz, bu gayri meşru "**gizli kilise"** faaliyetine el koyup, yakın takibe aldı.

Bu faaliyet esnasında, memleketimizde ve diğer Müslüman ülkelerde her türlü melanet işlenmekte; cahil insanları tuzaklarına düşürebilmek için akıl almaz vaatlerde bulunmaktadırlar. Türk devletlerinde, Komünizm zulmü sebebiyle İslamiyetten uzaklaştırılmış sadece "Müslüman" olduğunu bilen, dinle ilgili hiçbir şey bilmeyen, geçim sıkıntısı ile kıvranan binlerce insan 40-50 dolar maaşla Hıristiyan yapılmaktadır.

Tarih boyunca doğru şeyler kendiliğinden, meşru bir şekilde, bozuk inançlar ise gizlilik içinde çeşitli örgütler tarafından cahil, çaresiz insanlar aldatılarak, istismar edilerek yayılmıştır.

Müslümanlar hiçbir zaman, hiçbir kimseyi, hiçbir milleti dolaylı veya doğrudan Müslüman olmaya zorlamamışlardır. İslamiyeti anlatmışlar, kendileri de İslamiyeti yaşayarak örnek olmuşlar, insanları inançlarında serbest bırakmışlardır. Çünkü, dinimizde zorlama, aldatma yoktur.

Hıristiyanlar ise tam tersine, önce savaşla, zorla, zulüm ile hile ile sinsice bozuk inançlarını yaymaya çalışmışlardır. Bu sebeple Haçlı Seferleri tertip edildi. Asırlarca süren kanlı savaşlar oldu. Bu savaşlarda Hıristiyanlar, gayelerine erişemedikleri gibi Müslümanların ilerlemesine de mâni olamadılar.

Kaba kuvvetle bir yere varamayacaklarını anlayan Batı, bu yolla Hıristiyanlaştıramayacağını anlayınca taktik değiştirdi. Papa ve Hıristiyan hükümdârlar bu işi barış yoluyla ve tatlılıkla, aldatarak, kandırarak sinsice yapmağa karar verdiler. İşte, bugünkü Hıristiyan misyonerliğinin kökü bu düşünceden kaynaklanıyor.

Misyonerler gayelerine erişmek için her türlü vasıtayı mubah gören bir zihniyete sâhiptirler. Bu yüzden, Afrika ve Asya milletlerini yıllar boyunca sömüren müstemlekecilerin ve emperyalistlerin en büyük yardımcıları Hıristiyan papazları olmuştur. Yerli halkı kendi dinlerine sokabilmek için, kanlı ve vahşi müstevlî

ordularından meded ummuşlar ve bu uğurda en gayri insânî usullere başvurmaktan çekinmemişlerdir.

Misyonerler, girdikleri memlekette sadece kendi dinlerini yaymakla meşgul olmadılar. Çünkü biliyorlar ki, mahallî kültürleri yıkmadıkça, hiçbir yerli, Hıristiyanlığı kabul etmez. Onun için misyonerler evvelâ oradaki milleti meydana getiren maddî ve manevî kıymetler manzumesini soysuzlaştırmakla işe başlarlar.

Tahrip ettikleri millî duyguların enkazı üzerine kendi inançlarının binasını yükselteceklerini düşündüler. Ellerinde bütün imkânlarını bu yolda kullandılar. Ayrıca, milletleri sömürerek, politik ve ticârî hayatlarına hâkim olma yoluna girdiler.

İngiliz misyonerlerinden birisine ihtiyar bir Afrikalının verdiği şu cevap bu durumu çok açık ifâde etmektedir: "**Siz buraya geldiğinizde bizim toprağımız vardı. Şimdi sizin toprağınız, bizim de "Kutsal kitab"ımız var!"**

Maalesef yıllardır yapılan zehirli propagandalar, vaadler sebebiyle Afrika'da, son zamanlarda da Türk devletlerinde Hıristiyanlık hızla yayılmaktadır. İslamiyet için canını bile vermekten çekinmeyen şehidlerin, âlimlerin, evliyaların çocukları artık boyunlarında –bazıları süs için de olsa- haç taşımaktadırlar.

Bizim çocuklarımız, halkımız böyle olmaz demeyelim; onların babalarının, çocuklarının bu hale düşecekleri hiç akıllarına gelir mi idi? Gün bugündür; geç kalmadan gereken tedbirleri hemen almak zorundayız. Bunun için, dinimizi iyice öğrenmek, yaşamak ve gençlerimize onların anlayacağı lisan ile öğretmek mecburiyetindeyiz. Hiçbir kap boş kalmaz. Biz doldurmazsak birileri muhakkak doldurur!

OSMANLININ YIKILIŞINDA MİSYONERLERİN ROLÜ

İslâm memleketlerinde faaliyet gösteren misyonerler, Hıristiyanlığı yaymanın yanında, halkı bölücü ve yıkıcı kamplara ayırıp nihai hedef olarak devleti yıkmaya çalışmışlardır. Osmanlının yıkılmasında Misyonerlerin büyük rolü olmuştur. Osmanlının yıkılışında misyonerlerin etkisini iki noktada toplamak mümkündür:

1) Misyonerler, çeşitli bölgelerde yaşayan Ermeni, Rum, Bulgar vs. gibi Hıristiyan unsurların çocuklarını, açtıkları mekteplerde okutmuşlar ve onlara kendi milliyetçiliklerini aşılayarak, Osmanlı Devletine karşı isyana hazırlamışlardır.

Bir taraftan memleket içindeki çeşitli unsurların arasına tefrika ve nifak tohumları ekerken; öte yandan Avrupa ve Amerika kamuoyunu, Türkiye'nin aleyhine kışkırtıyor; kendi tahrikleriyle kopan isyanların bastırılmasını, "Türkler Hıristiyan ahâliyi kesiyor!" şeklinde propaganda yaparak, Batı âlemini aleyhimize karar almak üzere harekete getirmeye çalıştılar. Örneğin Bulgarların isyanına en fazla hizmet eden müessese, İstanbul'da Protestan misyonerleri tarafından işletilen **Robert Koleji'**dir.

Müslüman Rumeli'nin elimizden çıkmasına ve oradaki milyonlarca Müslümanın barbarca katledilmesine, geride kalanlarına ise, zulüm edilmesine, Bulgar yapılmak için zorlanmalarına, hep misyonerlerin ektikleri zehirli nifak tohumları sebep olmuştur.

Osmanlı Devletine bağlı Arap ülkelerinde yaşayan Hıristiyan Arap azınlıklara da, Beyrut'taki Katolik-Fransız ve Protestan-Amerikan üniversitelerindeki misyonerler, Arap milliyetçiliği aşılayarak, Arap halkı arasında da ayrılma ve parçalanma temâyüllerini

körüklemişlerdi. Yemen'de 1905'te ve daha sonra çıkan isyan hareketlerinde önemli bir rol oynamışlardı.

2) Misyonerler ilk hamlede Müslüman Türkleri doğrudan doğruya Hıristiyan yapamıyacaklarını bildiklerinden, onların genç nesillerini dinsiz olarak yetiştirmek, bu durumdan doğan manevi buhrana çâre olarak Hıristiyanlığı takdim etmek istiyorlardı. Misyonerlerin bu siyasetini şu tâbirle açıklamak yerinde olur: "Ağaç, sapı kendi dallarından yapılan bir baltayla kesilir."

Onların nazarında ideal Türk münevveri, **Tevfik Fikret**'in oğlu **Halûk**'tur. Bilindiği üzere, babasının fikirleriyle yetişen ve tahsilini bir misyoner mektebinde yapan Halûk, dînini ve tâbiyetini değiştirerek bir Protestan papazı olmuş, Amerika'ya yerleşerek milletini ve vatanını inkâr etmiştir.

Misyonerler dinlerini yaymak için ilmî ve nazarî yollardan faydalanmazlar. Zîra ilim ve akıl vâsıtasıyla Hıristiyanlığın Müslümanlığa üstün olduğunu ispat etmeye imkân ve ihtimal olmadığını bilirler. Çünkü, Hıristiyanın okumuşu Müslüman; Müslümanın okumamışı, din cahili Hıristiyan olur. Bu yüzdendir ki, dolambaçlı ve sinsi yollara başvururlar. Dün de bugün de yaptıkları budur.

Zamanımızda eski sömürgecilik usulleri târihe karıştığından bunun yerine daha sinsi ve gizli bir sömürgecilik ikâme edilmektedir. Batı âlemi, Asya ve Afrika devletlerini eskisi gibi silah zoruyla ele geçirememektedir. Ancak, kültür, iktisat, ticâret sahalarında bu milletleri kendi hizmetinde kullanmağa devam etmektedir.

Bu yeni sömürgecilikte misyonerler ve onların açtıkları okullar önemli rol oynamıştır. Bu okullarda zehirlenerek yetişen ve bulundukları memleketlerde idari mevkilere geçen kimseler, sinsi sömürücülerin emellerine âlet olmaktadırlar.

Öyle ki, misyoner mekteplerinde yetişip, sonra da mühim mevkilere gelen bu tür devlet adamları, kendi öz milletlerine, müstemlekecilerden daha fazla zarar yapmaktadırlar. Onlar kendi vatanlarını bir "autocolonie" olarak idâre etmekte, içinden çıktıkları milleti ezip soymaktadırlar. Afganistan, Pakistan, Bangladeş gibi devletlerin bağımsız olduktan sonra başlarına geçenlerin çoğu bu tip insanlardı.

Misyonerlerin sinsi oyunlarına gelmemek için; milli, manevi değerlerimize sahip çıkmak, vatanımızın, milletimizin selameti için hepimizin önemli bir vatandaşlık vazifesi olduğunu unutmayalım!

"BİZ HIRİSTAYAN OLDUK HABERİNİZ OLSUN!"

Almanya'dan yaşlı bir teyze aramıştı. Ağlamaktan konuşamıyordu. Kendine gelmesi için telefonda bekledim. Biraz rahatladıktan sonra anlatmaya başladı. Evladım yirmi senedir, Almanya'dayız. Karı-koca gece gündüz çalışarak çocuklarımızın iyi bir öğrenim görmesini sağladık. Oğlum 27, kızım 25 yaşında okullarını bitirdiler. İşe başladılar. Keyfimize diyecek yoktu artık. Yirmi sene çok sıkıntı çekmiştik fakat sonunda çocuklarımızın geleceğini sağlama almıştık. Mutluyduk.

Fakat bu mutluluğumuz uzun sürmedi, ancak bir sene sürdü. Bir haftadır gözümü kırpmadım, iki gözüm iki çeşme, durmadan ağlıyorum. Çünkü, geçen hafta işten dönen çocuklarım, "**Biz Hıristyan olduk**" haberiniz olsun dediler. Biz şiddetli tepki gösterince

de evi terk ettiler. Şimdi misyonerlerin kaldığı bir evde kalıyorlar. Bu olay bizi yıktı. Ne olur bize yardımcı ol, çocuklarımı nasıl dinimize döndürebilirim?”

Bir kaç ay sonra Türkiye’ye geldiklerinde ziyaretime de geldiler. Uzun uzun konuştuk. Kendilerine sordum, “Bu güne kadar çocuklarınıza, dinimizi hiç anlattınız mı ve dinimizi anlatan kitap okuttunuz mu?” Şöyle cevap verdiler: “ Biz kafaları karışmasın diye, hiç dinden bahsetmedik, dersleri aksamasın bir an önce okullarını bitirip iyi bir işleri olsun düşündük!”

Bu olay zannetmeyin ki tek, başka yok. Almanya’da yaşayan Türkler arasında buna benzer yüzlerle olay var. Şu cehalete bakın. Neymiş efendim, kafaları karışırmış, şimdiye kadar İslamiyet kimin kafasını karıştırmış, İslamiyeti yaşadığı için kim okuyamamış. Aksine bu yaşlarda, Kur’an-ı kerimi ve din bilgilerini öğretmek çocuğun zihnini açar, hafızasını kuvvetlendirir. Üstelik bu çocukların babaları öğretmen. Eğitim psikolojisi okumuş bir kimse. Çocuğumuza bu yaşlarda, kendi kültürümüzü, dinimizi öğretmediğimiz zaman bir daha öğretemeyeceğimizi nasıl bilmez! Akılları karışmasın diye diye gençleri bu hale getirdik.

Kendilerine dedim, çocuklarınız müslüman iken Hıristiyan olmuş değiller. Zaten onlar Müslüman değillerdi. Çünkü, akıl baliğ olmuş bir gençler, dinimizin bildirdiği zaruri temel iman, itikat bilgilerini bilmezlerse, bu şekilde inanmazlarsa Müslüman olamazlar, mürted olurlar.

Zaten İslamiyeti bilen kimse din değiştirmez. Bugüne kadar, Müslüman iken Hıristiyan olan görülmemiştir. **Dinsiz iken Hıristiyan olan olmuştur fakat, Müslüman iken Hıristiyan olana İslam tarihinde hiç rastlanmamıştır.**

Almanya’dan söz açılınca aklıma geldi. Bir gazetemiz çok güzel bir bayram ilavesi verdi Almanya’da. Bu konulara onlar da değinmişler. Almanya’daki üçüncü kuşak gençlerimizin hali şöyle anlatılıyordu bu ilavede:

“Hem de Ramazan ayında özellikle hafta sonlarında erkek ve kızlardan oluşan beş bin Türk genci, Almanya'da Türklerin yoğun olarak yaşadığı bir şehir kulübünde kucak kucağa yarıçıplak vaziyette sabahlara kadar dans edip eğleniyorlar. İçkinin su gibi tüketildiği, çılgınca dans edilen diskotek sadece Türk gençlerinin devam ettiği bir yer.. Bunu öğrenince "başkalarının bizi asimile etmesine lüzum yok ki. Biz kendi kendimizi eritiyoruz. Hem de 'bira kültürü' içinde. Bazıları da, sahurda eğlencelerini keserek oruca niyet ediyorlar.

Bazıları bunda ne var, bak oruç tutan da var diyebilir. Kazın ayağı öyle değil. Bu zamanla anlaşılacak ama, artık iş işten geçmiş, atı alan Üsküdar'ı geçmiş olacak. Belki bu durumu, genelleştirmek yanlış olabilir. Ancak gözle görülemeyen virüs vücuda girdiğinde milyarlarca hatta trilyonlarca sağlam hücre ona karşı koyamıyor. Bir ay, bir sene veya on senede kocaman vücudu eritip tüketiyor. Tıpkı sepetteki çürük bir elmanın diğerlerini de çürüttüğü gibi.”

Almanya böyle de, Türkiye sütten çıkmış ak kaşık mı ?

İSTİKBAL PEK İYİ GÖRÜNMÜYOR!

Türkiye'de de genel olarak milli kültürümüzden, dinimizden uzaklaşma varsa da, Almaya'daki yabancılaşmaya benzer bu uzaklaşma daha ziyade, sosyete tabir ettiğimiz, zengin semtlerde yaşayan gençlerde görülmektedir.

Ecdadımızın manevi kültürü verilmeyen gençler, bu boşluğu içkide, fuhuşta, uyuşturucuda arıyor. Bu felaketlerle tanışma yaşı istatistiklere göre, 14-15 yaşına indi. Zenginlik, iki tarafı keskin bıçak gibidir. Dikkatli kullanılmazsa büyük zarar da verebilir. Faydalı bir şekilde kullanılması çok zor olduğu için de bugüne kadar zararı faydasından çok olmuştur zenginliğin.

Zenginlik kimin elinydeyse ona göre şekil alır. İyinin elindeyse iyilik, kötünün eliydeyse kötülük zuhur ediyor zenginlikten. Türkiye'de de Müslümanların manevi bağlarının gevşemesi, gençlerin manevi şuurdan yoksun olması refah seviyesinin yükselmesi ile doğru orantılı olmuştur.

Bir özel okulda din dersi öğretmeni olan bir arkadaş anlattı: Sene başında, öğrencilerin durumunu tespit etmek için, sekizinci sınıf talebelerine, imanın, islamın şartlarını sorduğumda, yirmibeş kişilik sınıfta sayabilen 2–3 kişiyi geçmedi. Bunlar da sadece madde madde sayabildi. Mesela, melek nedir, meleklere nasıl inanacağız diye sorduğumda bilen çıkmadı.

Sekizinci sınıfta okuyan öğrenci,13,14 yaşında demektir. Yani ya akil baliğ, ya da olmak üzere. Yazık değil mi bu çocuklara. Akil baliğ olduklarında, imanın şartlarını, zaruri olarak bilinmesi gereken kadar bilmeyince dinden çıkacak olan bu çocukların, vebalini, günahını, ana-baba nasıl çekecek, ahırette bunun hesabını nasıl verecek. Birinin küfre düşmesine sebep olan da küfre düşmüş olmayacak mı?

İnsanın yapısı aynı; ister Türkiye'de, İster Almanya'da ister Yunanistanda olsun. Aynı sıkıntılar Yunanistan'da yaşayan Müslüman Türkler için de geçerli. Yunanistan'da akrabaları olan sık sık gidip gelen bir arkadaş anlattı: Eskiden Yunanistan'daki Müslüman bölgelerde, Medreseler, Kur'an kursları gençlerle doluydu. Hakeza camiler de öyle idi. Ne zaman ki, ülke AB topluluğuna girdi, refah seviyesi yükseldi. Ardından rehavet, gevşeklik başladı. Geçenlerde gittim, sokaklar son model arabalarla, cepler para ile dolmuş. Camiler, Kur'an kursları boşalmış. Gençlerin maneviyatla ilgileri kalmamış. Bunların yerini içki, uyuşturucu, kumar ve fuhuş almış.

Maalesef, Batı Trakya'da özellikle Türk gençliğini avlamak için tuzaklar kurulmuş. Çeteler oluşmuş.. Senelerce maddi sıkıntı çeken Türkler, ekonomik durumları biraz düzelince bu meşum yerlerin müşterisi olmaya başlamışlar. Bilhassa Türk gençleri büyük tehlike altında..
Bu dramatik manzara, ne hikmetse seslendirilmek istenmiyor.

Konuyu bir Türk Belediye yetkilisi açtı bize... Oğlunun da bu çetelerin eline düştüğünü feryat ederek anlattı.. "**Keşke ekonomik durumumuz düzelmeseydi. Eski fakir halimizle kalsaydık da bu belaya düşmeseydik** " diyordu acılı baba.. Tabii ki kendilerinin suçlu olduğunu itiraf ederek.. "**Biraz cebimize para girince rehavete kapıldık. Çocuklarımızla da pek ilgilenmedik. Maalesef bıraktığımız boşluklar kötülükler ile dolduruldu. Evlatlarımızı bu bataklıktan kurtarmaya çalışıyoruz ama çok zor..**"

Netice olarak, eskiden çocuğu sokak, çevre yetiştirirdi. Evden bir alıyorsa, çevreden dokuz alırdı. Şimdi tersi oldu. Evde verilen iyi bir şeye karşılık çevre dokuz kötü şey veriyor. Çocuklar eksi dokuz ile yetişiyorlar. Çoğu evde de hiçbir şey verilmediğine göre çocuklar, eksi on ile hayata atılıyorlar. Aileler, akıllarını başlarına alıp bu açığı kapatmadıkları sürece istikbal pek iyi görünmüyor. Hele, her türlü ahlaksızlığın mubah görüldüğü AB kriterleri ortamında.

MOON TARİKATI

Son yıllarda medyanın gündeminden düşmeyen, “**Moon**” tarikatını halkımız merak etmeye başladı. Bu merakı bir nebze de olsa gidermek maksadıyla, **NOKTA** dergisinin bu konuda yaptığı geniş bir araştırmayı özetleyerek sizlere sunmak istiyorum:

“Moon Tarikatı'nın lideri, Sun Myung Moon Kuzey Koreli bir köylü ailenin çocuğudur. Daha 16 yaşındayken kendisine vahiy geldiğini söyleyen Moon, 1954'de Seul'de Birleşik Kiliseyi kurdu. 1959'da Amerika günleri başladı. Kiliseleri birleştirme çalışmalarında 1989'a kadar anti-komünist mesajlar ağırlıklıydı. (Komünizmin çöküşünden sonra da, Batı’nın Komünizmden sonra en büyük tehlike gördüğü İslamiyete yöneldi.)

Moon Tarikatı, 80'li yıllarda Türk kamuoyunda ABD güdümlü olarak düzenlenen Dini Araştırmalar Konferansları ile tanınmaya başlandı. Aslen Kuzey Koreli olan ve Amerika'da yaşayan tekstil ve otomotiv sanayii yatırımcısı Myung Moon liderliğindeki tarikat, Kiliseleri birleştirmek (Unification Church) felsefesini yaymak amacıyla bu toplantılarda çeşitli ülkelerin tanınmış isimlerini biraraya getiriyor ve bu ülkelerde örgütlenmeye çalışıyordu.

Tarikat, Hıristiyanları birleştirmenin yanısıra, Müslümanlarla Hıristiyanları da birleştirmeği gaye edindiği için İslami kesimi de hedef kitle seçti. Türkiye'deki ilk girişimleri de bu amaca uygun olarak başladı. "**Dini Araştırmalar**" “ **Hoşgörü**” “**Diyalog**” görüşmeleri ile Türkiye'den özellikle dini çevreden çok aşina isimler tarikata, tarikatın toplantılarına katılmaya başladı. (ABD’de, “Dinlerarası ilişkiler” toplantısından izinsiz gittiği gerekçesiyle kovulan Türkiye Gazetesi yazarı A.G.Tunceroğlu yazısında, toplantıya,Türkiye’den 40 kadar ilahiyatçının katıldığını yazdı. Hürriyet’in haberine göre, tarikatın editörlüğünü ve danışmanlığını yapan Prof.Yaşar Nuri Öztürk olmak üzere, Prof. Zekeriya Beyaz, Prof. Mehmet Aydın, Prof. Mehmet Erkal gibi akademisyenlerle, Kasım Gülek ve Deniz Baykal gibi siyatsetçiler de tarikat toplantılarına katılmışlardır.)

Moon Tarikatı'nın 80'li yıllarda başlayan Türkiye serüveninde siyasi ve medya çevrelerindeki isimlerden sonra şimdi de dini çevrelerin tanınmış isimlerinin eklenmesi ile faaliyet alanı genişledi. Bu yüzden Türkiye, Moon için ideal bir çalışma alanı haline geldi. Bu tarikatın ilişki kurduğu isimler arasında kimler yok ki?

Müslüman olmamasına rağmen İslami kesime neden bu kadar yatırım yaptığı konusunda bir takım soru işaretlerine yol açmaya başladı. Hadisleri inkar eden, Moon Tarikatı, peygamberin herkes gibi bir insan olduğunu, sözlerinin Kur'an-ı kerimle çeliştiğini ve inkar edilebileceğini ileri sürüyordu.

Toplu nikah törenleri ile tanınan tarikat, Hz. İsa'nın evlenmediği için cennete giremeyeceğini, ancak Moon'un takdisi ile girebileceği inancında. Tarikat lideri olarak sınırsız derecede zenginleşen Moon'un lideri Sun Myung Türkiye'de ve İslam dünyasında ne yapmak istiyor? Moon'un amaçları ne? Türkiye'nin en ünlü simaları, ilahiyatçıları bu "tuhaf" tarikatın içinde ne arıyor? Soruları tartışma konusu olmaya başladı.

Tarikatın Türkiye'deki en önemli etkinliklerinden biri de 1991 yılında İstanbul'da gerçekleşti. President Otel'de düzenlenen bu toplantıya katılan Hıristiyan din adamları, Müslüman din adamları, basın ve medyaya kapalı üç günlük bir seminer gerçekleştirdiler.

Tam üç yıl aradan sonra bu defa İstanbul **The Marmara Oteli'**nde yine medyaya kapalı olarak gerçekleştirilen bir başka toplantıda Türk kamuoyu için şok isimler katılımcı oluyordu.

Ancak toplantı bitiminde bu konuda katılımcıların ağızlarından tek kelime bile alınamıyordu. Söylenenler ne olursa olsun bazı teorileri ortaya atanların ilişkili oldukları organizasyonların nitelikleri bazı şüpheleri ister istemez gündeme getiriyordu.

Bir ayakları ABD'de öteki ayakları İsrail'de olan ve **'Moon tarikatı'**yla sıkı ilişki içinde bulunanların, Japonya'dan Güney Kore'ye, Suudi Arabistan'dan Mısır'a. Hindistan'a kadar uzanan geniş coğrafyada hedeflerinin neler olduğu gerçekten merak uyandırıyor. Ülkemiz, ekonomik kriz ile meşgulken İslami çevrelerde sessizce yeni bir örgütlenme ya da yeni bir oluşum (yeni bir din) tırmanışı mı sürdürülüyor?"

Bu alıntıdan sonra kısa bir anektod ile konuyu bitirmek istiyorum. Rahmetli **Prof. Dr. Orhan Karmış** hocayla bir görüşmemizde, "Moon tarikatı ilahiyat camiasında hızla yayılıyor. Yüklü bir maaş ve birçok imkan vaadinde bulunarak bana da teklif ettiler. Ben, '**Yanlış kapı çaldınız beni paraya boğsanız bile asla kabul etmem'** diyerek tekliflerini şiddetle red ettim, demişti."

İşte böyle, meydan boş kalınca, bin yıllık İslam ülkesinde, Hıristiyan tarikatı da ilgi görüyor; Müslüman mahallesinde salyangoz da satılıyor! Hedefleri; üçüncü bin yılda bütün dünyanın silme Hıristiyan yapılması!

Zaten sinsi din düşmanları hergün**, "Müslüman Hıristiyan olmak fark etmez; Hıristiyanlar ve Yahudiler de Cennete gidecek**" propagandasını yapıyorlar. Maksatları halkı, "Madem ki öyle, namaz kılmaya, oruç tutmaya, harama helala dikkat etmeye ne gereği var, her istediğimi yapar, haftada bir Kiliseye gider, tertemiz(!) olurum" noktasına getirmek!

BATI GENÇLİĞİ BUNALIMDA

"**Satanist"** lerle ilgili bir tartışma programında konuşmacının birinin çok güzel ve yerinde bir tespiti oldu. O da şuydu: " **Batı'daki bütün isyan hareketlerinin altında Hıristiyanlığa tepki yatar. Satanistlik olsun, diğer, akla ve mantığa aykırı, bütün vahşetler aslında Hıristiyanlığa bir başkaldırıdır. Dine isyan hareketidir. Bu isyan o dereceye varmış ki, bu düşmanlıktan dolayı diğer bütün dinlerden, özellikle de İslamiyetten nefret ediyorlar. Kısacası, inancın her türlüsüne düşman olmuş Batı gençliği... "**

Bizde görülen, “**Batı’dan ithal**” satanist vb. akımların temelinde işte bu nefret yatar. Avrupa’da okullar, çok ciddi ve yoğun bir din eğitimi vermesine rağmen, entelektüel çevreler, özellikle gençler bununla tatmin olmamakta, Hıristiyanlığa bir ideoloji heyecanı içinde sarılmamakta, kendine yeni ideolojiler aramaktalar. Artık, Hıristiyanlık, Avrupalı aydına yetmemekte.

Şimdi Avrupa’da boşluktaki gençler, tam bir kararsızlık içinde bunalmakta. Hıristiyanlık karşısındaki olumsuz tavrını akıl almaz bir şekilde genelleştirerek bütün dinlere karşı cephe almaya çalışan Avrupalı aydınlar ve gençler çaresizlikten kıvranmaktalar.

Hıristiyanlıktan kopan genç kitleler, şimdi ya filozofların ve ideologların etrafında dolaşmakta, yahut boşluk duygusundan kurtulmak için, düşünmeksizin kendini olur olmaz hareketlere terketmektedir. Bundan dolayı da, manasız bir öfke ve kin duygusu içinde herşeyi kırıp dökmeye yok etmeye yönelmektedir.

Bu yüzdendir ki, Batı, kanlı ideolojilerin ve doyumsuz ihtirasların bir arenası haline gelmiştir. Gençlik, Kilisenin bıraktığı boşluğu önce, pozitivizm, materyalizm, marksizm, sosyalizm, komünizm, faşizm, nazizm ve benzeri akımlarla doldurmak istedi.

Bunlarla mümkün olmayınca da, tepkisini, akla hayale gelmeyen ve cinnet ölçülerine varan, satanistlik gibi vahşice davranışlarla ifade etmektedir. İsyan, terör, anarşi, kin, kan ve gözyaşı... hep bu ifadenin eseridir.

Şu bir gerçek ki, **Hıristiyanlık bitmiştir. Nitekim, Papalık, şimdi, Afrika’da, Güney Amerika’da ve Hindistan’da misyonerlik faaliyetleri ile tutunacak bir dal aramaktadır. Ama Hıristiyanlık, büyük mali gücüne, müthiş teşkilatına rağmen, artık başarılı olamıyor. Çünkü insan, fıtratında olan gerçek bir dinin özlemini taşımaktadır.**

O, bütün tarihi boyunca, kendini sahte dinlerden ve sahte tanrılardan kurtarma mücadelesi vermiş ve verecek. İnsanlık, hangi kılıkta ortaya çıkarsa çıksın, putperestliği uzun müddet benimsememekte. Kültür ve medeniyet çalışmaları başarıya ulaştıkça, bütün sahte tanrıları kırıp atmaktadır.

İşin aslı şu ki, insanlar sahte tanrılar yerine, varlığı ile bütün varlığı ayakta tutan ve mutlak varlık olan Allah’a muhtaçtırlar. Allah’tan başka ilah yoktur diyerek insanın Allah’tan başkasına kul olmasını reddeden bir dine muhtaçtırlar.

Yine insanoğlu, bütün insanlığı, renk, ırk, soy sop ayırımı yapmaksızın kardeş olmaya davet eden bir anlayışa muhtaçtır. İnsanın insana tahakkümünü önleyen ve yalnız Allah’ın yüce hükümranlığını kabul eden bir iman ve ahlaka muhtaçtır. Kısacası, İslam ahlâkına muhtaçtır.

Bütün mesele şurada düğümleniyor: Kiliseden uzaklaşan, yeni bir din ihtiyacı içinde kıvranan Avrupa’lı aydınlara, gençlere aradığı mutluluğun İslam ahlâkında, islam kardeşliğinde olduğunu kim ve nasıl anlatacaktır?

Gerçek dinden habersiz, Hıristiyanlıktan uzaklaşmış, peygamberlerin yerine filozoflardan medet uman, felsefi ideolojilere kapılan, aradığını bir türlü bulamayan, bunun neticesinde büyük boşluk duygusuna düşen ve bundan kurtulmak için, hiç düşünmeksizin kendini nefsani bir hayata mahkûm eden kitlelere kimler ve nasıl rehberlik edeceklerdir?

İşin bir zorluğu da, Batı'da, kitlelerin içine düştüğü bu buhranı istismar ederek paraya tahvil etmek isteyen veya kendi hırslarına alet etmek için çırpınan muhteris pek çok çevrenin ortaya çıkmış olmasıdır.

Bu çevreler asla boş durmamakta, yeraltı ve yerüstü teşkilatları, Batı'daki buhrandan istifade etmeye ve bu buhranı dünyanın dört bir yanına bulaştırmaya çalışmaktadırlar. Bizdeki zararlı satanistlik vb. akımların gün geçtikçe çoğalması bunun bir sonucudur.

Gerçeği görüp uyanmaması için, uyuşturucu madde tüccarları, silah kaçakçıları, ırz ve namus tacirleri, beşinci kol elemanları ve daha niceleri bu tertip ve tekniklerle şeytanla ortaklık kurup harıl harıl çalışmaktadırlar.

Batı kendisini bütün bu şer kuvvetlerden kurtaracak yeni bir dine, ahlâka muhtaç. Çünkü, felsefi ideolojiler din ihtiyacını karşılamaktan, inanç boşluğunu doldurmaktan uzaktır. Batı eninde sonunda **Bernard Shaw'**ın sözüne gelecek.

Ne diyordu, meşhur İngiliz yazarı Bernard Shaw: **"Hiç şüphesiz gelecekte Avrupa'nın dini İslâm olacaktır."**

Ama ne zaman ve nasıl; Allah bilir!..

İthal tarikatlar furyası

Biliyorsunuz, boş gördüğümüz bardak boş değildir. Hava ile doludur. İçine su konunca, hava çıkar su girer. Su çıkınca hava girer. Bu bir fizik konunudur; hiçbir zaman değişmez.

Müslüman mahallesinde salyangoz satılmaz, diye bir söz vardır. Artık bu sözün geçerliliği kalmadı. Müslüman mahallesinde salgangaz satılıyor ve alıcı da buluyor. Çünkü, son yıllarda ülkemizde Hıristiyan tarikatlar hızla yayılmakta, mensupları da hızla artmaktadır. Bunun su bardağı ile ne ilgisi var? diye aklınıza takılmasın; gerçekten çok ilgisi var: Bir Müslüman ülkesinde İslamiyet doğru olarak anlatılmazsa; anlatılmadığı gibi her fırsatta reformist akademisyenler tarafından kötülenp dinini yaşamaya çalışan mütedeyyin insanlar gericilikle, ortaçağ zihniyetçiliği ile suçlanırsa; bundan dolayı da insanlar dinden uzaklaşmışsa meydana gelen boşluk ne ile dolacak? Tabii ki böyle saçma sapapan tarikatlarla. Ülkemizde kendilerine zemin bulacaklar. Taraftar bulacaklar. Nitekim de buldular.

Hıristiyan kökenli Moon tarikatı ve benzerlerinden sonra şimdi de "**Prisma**" tarikatı karşımıza çıktı. Eski manken ve TV dizi oyuncusu Pınar Altuğ'un boşanma kararında önemli bir etken olduğu iddia edilen **"Prisma Organizasyonu"**nu basında geniş yer aldı. Tabii ki bu bir vesile ile ortaya çıkan. Daha ortaya çıkmamış, toplumun haberdar olmadığı yerli yabancı nice Hıristiyan, Yahudi kökenli tarikatlar ülkemizde faaliyet göstermekte.

Önceleri bir çok gazetenin magazin sayfalarında bu tarikatların ne kadar çok faydalı olduğu yazılırkan; gerçekler ortaya çıkınca, mızrak çuvala sığmadı, Prisma'nın ne kadar tehlikeli bir tarikat olduğunu yazılmaya başlandı.

Mesela, Akşam Gazetesinde Güler Kömürcü "**Çok tehlikeli bir tarikat**" başlığıyla yazdığı yazısınra "Prisma Organizasyonu"nu hakkında şu bilgileri veriyor:

"Tehlike hiç sanmadığınız kadar yakın. Son birkaç yıldır tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de 'inanılmaz artışla mürit bulan' bir tarikatımsı yapıya dikkatinizi çekmek

istiyorum. Kimilerine göre adı 'din' olamayan, kimilerine göre mutluluğun altın anahtarına sizi sahip kılan bir 'öğreti' bu; değişik isimler altında faaliyet gösteriyorlar; 'PRİSMA GRUBU, Bülent Hanım ve kardeşlik derneği-SİRUS'a inananlar..

Hepsinin felsefesi ortak; deizm. Tanrı var ama DİN yok. Ya da bütün dinlere aynı oranda yakınlık. 'Biz İslam-Müslümanlık ve Yahudiliği sentezledik, hepsine eşit oranda inanıyoruz veya hiçbir dine inanmıyoruz sadece Tanrı'ya inanıyoruz' diyorlar. İstanbul-Ankara-Antalya-Bursa ve İZMİR'de inanılmaz bir yapılanma içindeler, çoğu para almıyor seminerler için, maksat sevgi kardeşliği! "

Dikkat ederseniz, bu tarikatın ve diğerlerinin ortak özelliği; sevgi kardeşlik, diyalog, ortak din vs. maksatları, diyalog, hoşgörü, sentez diyerek son ve tek doğru din olduğu inancını yıkmak, bilahare de insanları Hıristiyanlığa yönlendirmek. Bu neticesi hemen alınacak bir çalışma değil. Fakat uzun vadede hedef, bu.

Reformcu, tasavvuf düşmanı profesörler yıllardır, TV'lerde, gazetelerde, toplantılarda ondört asırlık bilinen yaşanan İslamiyeti kötülediler, tasavvufun İslam dışı olduğunu devamlı vurguladılar. Böylece halk dinden ve İslam ahlakını aşılayan tasavvuftan uzaklaştırıldı.

Her nedense yıllardır, İslamiyeti ve tasavvufu kötüleyen medyatik reforcu proflar bu ithal Hıristiyan tarikatları ile ilgili hiçbir kötüleme kampanyasına girmiyorlar. Ülkemizde inanç hürriyeti var, herkes istediği dine ve istediği tarikata girebilir, diyorlar. İslamiyeti ve İslam tasavvufunu anlatmaya gelince, buna mani olmak için hakın önüne akıl almaz engeller çıkartıyorlar. Demek ki, inanç hürriyeti sadece yabancılar için.

Bütün bunlar gizli bir Hıristiyanlaştırma faaliyetinin tezahürü olmuyor mu? Gazate haberlerinden ve kendi itiraflarından, reformcu profların çoğunun bu tür ithal tarikatların ya sempatizanı ya da üyesi olduğu öğrenilince, işin ciddiyeti, vahameti ortaya çıkıyor.

Hıristiyan Batı alemi asırlardır İslamı güç kullanarak yok etmek istedi. Bunda netice alamayınca işte böyle sinsi bir şekilde, içeriden çökerterek İslamı yok etmek istiyor. Sonra da, meydana gelen boşluğu Hıristiyanlıkla doldurmak istiyorlar. Böylece Hıristiyan alemi ve Papalık ondört asırlık intikamını almış olacak! Aslında bu durum sadece dini yönden değil, milli birlik ve bütünlüğümüz ve Devletimizin varlığı, güvenliği açısından da büyük tehlike teşkil ediyor.

"Mormonculuk" tarikatı
ve Hıristiyan tarikatların taraftar bulabilmesi

Aslında bu tarikatları Yerleşik Hıristiyanlar da" **Sapık**" kabul edip red ediyorlar. Dinimize göre, bugünkü Hıristiyanlar da sapık olduğundan, bu tarikatlara **"sapık dinin sapık kolları"** diyebiliriz.

Son günlerde gündemde olan sapık tarikat, Jon Smith tarafından kurulan 1831 **"Mormonculuk"** tarikatı. Gazete haberlerine göre; "Türkiye'de Mormonluk hızlı bir şekilde büyümektedir. 1998 yılından bu yana Türkiye'de Mormon sayısı binin üzerine çıkmış durumda. Temel felsefelerini anlatan Mormon Kitabının tümü Türkçe olarak yayınlandı. Kürtçe tercümesi üzerinde de çalışılıyor. Türkiye'de biri Anadolu yakasıda diğeri ise Avrupa yakasında olmak üzere iki Mormon din görevlisi Türkiye'de faaliyet

gösteriyor. Mormon kilisesine ait olan Birgham Yougn Üniversitesi Türkiye'den yabancı dil öðrenmek için ABD'ye gitmek isteyen gençlere birtakım mali imkânlar sunuyor."

Latin Amerika veya Afrika'daki Mormonlar genelde fakir kimseler. FakatTürkiye'deki Mormonlar, varlıklı ve entel kimseler. Bunlar en az iki yabancı dil bilen ve üniversite öğrenimi görmüş insanlar.

Peki anne babası ecdadı Müslüman olan bu insanlar nasıl oluyor da böyle bir sapık bir inanca ilgi duyabiliyorlar? Biraz da bunun üzerinde duralım:

Bu ithal tarikatların tuzağına düşülmesinin birinci sebebi; altyapısı olmayan, temel dinî bilgilerden mahrum cahil ve arayış içinde olan kimselerin varlığı. Bunlar, kandırılmaya, yönlendirilmeye, istismara müsait insanlardır. Demagoji ve mantık oyunlarını ilim zannederler; Böyle olduğu için de, tuzağa yakalanmaları kolay olur.

İkincisi sebebi inanç boşluğu: Hiçbir şeyden haberi olmayan "entel" tabir edilen, sanatçı, tiyatrocu gibi kimselerin inanç boşluğu içinde olmaları. İnsan, yaratılıştan bir şeye inanma ihtiyacını hisseder. İnsan, doğru veya yanlış bir şeye inanmazsa, huzursuz olur. Bu tür inançsızlık boşluğuna düşmüş kimselerin, genelde, dinle pek ilgisi yoktur.

Bu tür insanlar derler ki: "**Biz iyi kötü bir şeye inanalım, fakat bu inandığımız şey, bizi bazı şeylere zorlamasın. Biz özgürce istediğimiz gibi yaşayalım, bunlar bizim inancımıza zarar vermesin."**

Dikkat edilecek olursa, bu tür tarikat mensupları tam bunların istediği gibi konuşan, onların nabzına göre şerbet veren kimselerdir. Ayrıca son yıllarda yapılan şu tür propagandalar da Hıristiyanlığı özendirdi: "Hıristiyanlık da bir dindir, onlar da Cennete gidecek. Bunun için bunları düşman bilmemek gerekir. Geçmişteki olanları bir tarafa atıp, bunlarla dost, kardeş olmalıyız"

Böyle bir inancın Müslümanı dinden çıkartacağını bilmeyen enteller, " Madem ki, onlar da Cennete girecek, ha Müslüman olmuşsun ha Hıristiyan ne farkeder" düşüncesine kapıldılar. Hıristiyanlığın belli başlı bir kuralı da olmadığından, "Haftada bir kiliseye gider ayine katılır" sonra da her istediğimi yaparım. İçki de içer, zina da yapar, istediğim gibi yaşarım" anlayışı Hıristiyanlığı cazip hale getirdi.

Aslında, İslam tarihi boyunca, dinini bilen şuurlu bir müslümanın din değiştirip Hıristiyan olduğu görülmemiştir. Bütün baskılara, her türlü maddi vaadlere rağmen bunun mümkün olmadı. Fakat son yıllarda, sağlam bir din eğitimi almayan bunun için de dininden haberi olmayan, dinini yaşamayan, sadece ismi Müslüman bir halk meydana geldi. Bu tarikatlara girenler, aslında müslüman iken Hıristiyan olmuş değillerdir. Zaten Müslüman değillerdi. Çünkü "Dinini bilmeyenin dini olmaz."

Bugün Müslümanlar belkide tarihlerinin en zor günlerini yaşıyorlar. Eskiden de, maddi manevi saldırılara hedef oluyorlardı. Fakat İslam devlerleri maddi saldırılara, yetişmiş âlimler manevi saldırılara karşı koyup zararsız hale getiriyorlardı. Bugün Müslümanlar bu iki güçten de mahrumlar. Üstelik Batı alemi eskiye mukayeseyle tartışılmaz bir siyasi ve maddi güce sahip. Bunun için ferdi savunmaya ağırlık verip, dinimizi en iyi, en doğru şekilde öğrenip, çoluk çocuğumuza öğretip; öğrendiklerimizi de eksiksiz yaşamak zorundayız. Ayakta kalmak için buna mecburuz; hatta mahkumuz!

IV. Bölüm
BUGÜNKÜ İNCİLLER

SEMAVİ DİN KARDEŞLİĞİ MÜMKÜN MÜ?

Belediyelerin, Batı'daki kentleri, "**Kardeş şehir**" ilan etme modası gibi, son yıllarda, bazı sözde din temsilcileri de, "**Semavi din kardeşliği**" modasını başlattılar. Kardeşliği pekiştirmek için, noellerine, yortularına, cenazelerine katılarak üzüntülerini, sevinçlerini paylaşıyorlar. Akıllarınca, bu dinlere, İslamiyetin vermediği, "**Kardeşliği**" meşruiyetini sağlamak istiyorlar. Onlar da, "**Hak, doğru dinlerdir, bir dinin diğer dine göre, üstünlüğü yoktur"** düşüncesini hafızalara yerleştirmek istiyorlar. Yürürlükten kaldırılmış bir din nasıl, geçerli, nasıl meşru olur, bunun üzerinde durmuyorlar. Bu, aslında, 1924 ve1960 Anayasalarının geçerli olduğunu, yürürlükte olan 1982 Anayasasının yanısıra bunların da yürürlükte olduğunu söylemek kadar abes, saçma, zırva bir iddiadır.

Zırva tevil götürmez, fakat bu konuların yabancısı olanların kafalarını karıştırdığı için, bu hafta, yürürlükte olduğunu iddia ettikleri, bugünkü İnciller üzerinde durmak istiyorum. Dinimize göre bugünkü İncillerin durumu nedir?

Kur'an-ı kerime göre, Allahü teâlânın peygamberleri vasıtasıyla insanlara gönderdiği dört büyük kitaptan biri "**İncil**"dir. İncil, hiç şüphesiz **Hazret-i Îsâ'**ya indirilen Allahü tealanın kitâbıdır.

Fakat bugün, Hıristiyanların elinde bulunan ve "**Evangelium**" veya "**Bible**" adını verdikleri kitapta, eski hakîkî İncil'den kalmış pek az bilgi vardır. Kur'ân-ı kerîm'de Allahü teâlâ, İncil'i hazret-i Îsâ'ya vahyettiğini ve onu peygamber olarak gönderdiğini çeşitli âyetlerde,meâlen şöyle bildirmektedir: "**Arkalarından da Meryem oğlu Îsâ'yı gönderdik. Ona İncil'i verdik."** (Âl-i İmrân sûresi: 3), "(Îsâ beşikteyken dile gelip) **dedi ki: "Ben, hakîkaten Allah'ın kuluyum! O, bana kitap** (İncil**) verdi. Beni peygamber yaptı.**" (Meryem sûresi: 30).

Biz Müslümanlar, diğer ilâhî kitaplarla beraber hakîki İncil'in de Allahü teâlâ tarafından hazret-i Îsâ'ya gönderilmiş hak bir kitap olduğuna inanırız. Ancak, Hazret-i Îsâ'ya gönderilen İncil, tek kitaptı. İbrâni diliyle yazılmış olan bu hakîkî İncil, bugün mevcut değildir. Bolüs (Pavlos) adındaki bir Yahûdî, Hz.Îsâ'ya inandığını söyleyerek ve Hıristiyanlığı yaymaya çalışıyor görünerek, gökten inen İncil'i yok etti. Daha sonra, dört kişi ortaya çıkıp, on iki Havârî'den işittiklerini yazarak, İncil adında dört kitap meydana geldi. Bolüs'ün yalanları, bunlara da karıştı. Böylece Îsâ aleyhisselâmın hak olan dîni, az zaman sonra Yahûdîler tarafından sinsice değiştirilmiş oldu.

İncil'in hazırlanmasında, Kur'ân-ı kerîm'in yazılmasında gösterilen büyük hassâsiyet gösterilmemiştir. Gerçek İncildeki bilgilere birçok yanlış düşünceler, efsâneler ve hurâfeler eklenmiştir. Aslından uzak dört İncil ortaya çıkmıştır:

1- Meta(veya Matta): Filistinli olan Metâ, Îsâ aleyhisselâm göğe çıkarıldıktan sekiz sene sonra, birinci İncil'i yazmıştır. Bugün mevcûd olan Mattâ İncili, İbrânice nüshanın tercümesidir. Bu tercümeyi yapanın da kim olduğu belli

değildir.

2- Luka: Antakyalı olan Luka, Îsâ aleyhisselâmı görmemiş, Îsâ aleyhisselâm göğe çıkarıldıktan sonra, münâfık olan Bolüs tarafından güyâ Hıristiyanlık dînine alınmış ve onun (bozuk) fikirleriyle aşılanarak, Allahü teâlânın kitâbını büsbütün değiştiren bir İncil yazmıştır.

3- Markos: Îsâ aleyhisselâm göğe çıkarıldıktan sonra Îsevî (Hıristiyan) olmuş, İncil ismi ile tercümanı olduğu Petros adındaki havâriden işittiklerini yazmıştır. Havârî değildir.

4- Yuhanna: Îsâ aleyhisselâmın teyzesinin oğlu olup, hazret-i Îsâ'yı birkaç kere görmüştür. Yuhanna'ya âit olduğu iddia edilen bu kitap ona ait değildir, ikinci asırdan sonra aslı meçhul bir şahıs tarafından kaleme alınmıştır.

Bu dört İncil, aynı hususları başka başka anlatan ve insan eliyle yazılmış hikâyelerden ibâret olup, Allah kelâmı değildir ve devamlı olarak değiştirilmektedir. Böyle bir kitaba ilahi kitap, böyle bir kitaba inanan kimselere hak din mensubu, bunlara cennete gidecek diyenlerin ya akıllarından ya da niyetlerinden şüphe etmek lazım!..

İNCİL'İN BOZULMASI

İncildeki ilk tahribatı Yahûdî olan Bolüs sinsice yaptı. Daha sonra, Yunancaya ve Lâtinceye çevrilirken Putperest Romalılar ve Yunanlılar kendi inançları doğrultusunda değişiklik yaptılar. İncil'deki tek Allah inancının üçe çıkarılmasında, Yunanlıların Eflâtun felsefesinin büyük etkisi oldu.

Ayrıca İncil'in en eski şekli olan İbrânice nüshası başka dillere yanlış tercümeler ile aktarıldı. Mesela, İbrânicede "Baba" kelimesi yalnız bir çocuğun kendi babası değil, aynı zamanda "hürmete değer büyük bir şahsiyet" mânâsına gelmesine rağmen, bu mana verilmedi.

Bunun gibi "Oğul" kelimesi de İbrânicede çok kereler bir şahsın rütbece ve yaşça kendisinden daha küçük olan, fakat kendisine son derece bir sevgi ile bağlı bulunduğu bir şahsı tasvir etmek için kullanılmaktadır. İncildeki, "oğul" kelimesi, "Allah'ın sevgili kulu" mânâsına gelmesine rağmen bu manada kullanılmadı.

Bütün bunlara rağmen bugünkü İncil'in bile birçok yerlerinde Allah'ın tek olduğu, Îsâ aleyhisselâmın ise bir "Peygamber" olarak gönderildiği yazılıdır. Bunların bir kısmı şöyledir:

Markus (12:30): Allahımız tektir. Tesniye (4:25): Yalnız bir Allah olup, ondan gayrisi yoktur. Îsâ'ya (45:5): Rab benim, benden gayri ilâh yoktur. Yuhanna (5:3): Îsâ dedi ki, ben kendiliğimden bir şey edemem, işittiğime (yâni bana verilen vahye) göre hüküm ederim. Kendi irâdemi (bir şeyi yaptırmak arzusu) değil, ancak beni gönderenin (yâni Allah'ın) irâdesini ararım.

(Matta 27:57): Îsâ aleyhisselâm onlara; "Peygamber, kendi vatanından ve evinden gayrı yerlerde de îtibârsız değildir." dedi. (Yuhanna 8: 26-27): Beni gönderen Allah'tır. Ben dünyâya ancak O'ndan işittiklerimi söylerim.

Bütün bu cümleler bugün Hıristiyanların elinde bulunan İncil'den alınmıştır. Yâni ne kadar değiştirirlerse değiştirsinler, hâlâ İncil'de muhakkak hakîki İncil'den kalma doğru sözler bulunmaktadır.

Mızrak çuvala sığmıyor. İnsaf sahibi Batılı ilim adamları da bugünkü İncillerin gerçek İncil ile ilgilerinin olmadığını bildiriyorlar:

Moody İncil Enstitüsünden **Dr. Graham Scroggie,** "İncil, Allah Sözü müdür?" adlı kitabının 17. sahifesinde diyor ki: "Evet, İncil insan eseridir. Bazı kimseler, neden olduğunu anlamadığım sebeplerden ötürü, bunu inkâr etmektedirler. İncil, insanların dimağında teşekkül etmiş, insanlar tarafından insan dili ve insan eli ile yazılmış ve tamamiyle insan karakteri taşıyan bir eserdir."

Başka bir din adamı **Kenneth Gragg**, Hıristiyan olmasına rağmen, şöyle demektedir: İncil'in Ahd-i Cedîd kısmı, Allah sözü değildir. Burada doğrudan doğruya insanların anlattıkları hikâyeler, herhangi bir işin nasıl yapıldığını gören insanların görgü şâhitliği vardır. Sırf insan sözü olan bu kısımlar Kilise tarafından insanlara Allah sözüymüş gibi nakledilmektedir."

Teolog **Prof. Geyser**: "İncil'in tamâmı Allah kelâmı değildir." demektedir.

İncil'de yazılı hususlara, bilhassa,"Allah, oğul ve rûhülkudüs" gibi üçlü tanrıya inanmayan papalar bile ortaya çıkmıştır. Bunlardan biri olan **Papa**

Honorius, üçlü tanrıyı katiyetle reddettiği için ölümünden 48 sene sonra İstanbul'da toplanan Sinod (Papazlar Heyeti) tarafından resmen lânetlenmiştir (Sene M. 680).

Fransa'da yayınlanan **L'Evenement Du Jeudi** dergisinin Temmuz-1993 sayısında da bugünkü İncillerin sahte olduğu belirtilerek deniliyor ki: "Gerçek İncil'i artık açıklama zamanı geldi... Ancak, bazı güçler, Hıristiyan ve Yahudi medeniyetlerini kökünden sarsacağı için gerçek İncil'i açıklamıyorlar." Zaman zaman yapılan bu ve benzeri açıklamalar bugünki mevcut incillerin gerçek incil olmadığının delilleridir.

İnciller içinde doğruya en yakın olanı, "**Barnabas**" incilidir.

GERÇEĞE EN YAKIN İNCİL BARNABAS İNCİLİ

Barnabas İncili'ni kaleme alan Kıbrıs doğumlu Joses idi. Kendisi hazret-i Îsâ'ya inananların en başında gelmekte ve Havârîlerin arasında önemli bir yeri bulunmaktadır. Kendisine verilen **"Barnabas"** lakabı, nasihat verici, iyiliğe teşvik edici anlamına gelmektedir.

Barnabas'ın İncili; bugüne kadar gelen İncillerden gerçek İncile en çok yakın olandır ve en önemlisidir. Barnabas İncili'nde, son Peygamberin 600 veya 1000 sene kadar sonra geleceği bildirilmektedir. Bu İncil'de, tek Allah inancından bahsedilmekte ve teslis yani üç ilah inancı yalanlanmaktadır.

Avrupa ansiklopedilerinde, "Barnabas İncili diye bildirilen kitap, 15. yüzyılda İslamiyeti kabul etmiş bir İtalyan tarafından yazılmıştır" denilmektedir. Halbuki, Barnabas İncili daha 3. yüzyılda, yani hazret-i Muhammed'in gelmesinden asırlar önce aforoz edilerek ortadan kaldırılmıştır. Demek ki, daha o zaman da içinde fanatik Hıristiyanların işine gelmeyen, teslisin aleyhinde olan, başka bir Peygamberin geleceğini haber veren bahisler vardı. Şark Hıristiyanları, yakın zamana kadar bu İncil'i okurlardı.

Barnabas'ın bu İncili, târih boyunca çeşitli defalar ortadan kaldırılmak ve bütün nüshaları kaybedilmek istenmiş olmasına rağmen, Papa Damorus tesadüfen eline geçen bir nüshasını Papalık Kütüphânesinde saklamıştır.

Kitap, 1590'da el yazısı ile İbrâniceden İtalyancaya çevrilmiştir. Bu nüsha elden ele dolaşarak 1713 yılında Prens Eugene'e ulaşmış ve ölümünden sonra Viyana Kraliyet kütüphanesine nakledilmiştir. 1907'de Bay ve Bayan Ragg tarafından İngilizceye tercüme edilerek Oxford'da basılmış, fakat esrârengiz bir tarzda ortadan kaybolmuştur. Ancak bugün de, British Müseumda ve Amerikan Kongresi Kütüphânesinde birer nüshası halâ muhafaza edilmektedir. Barnabas İncili, Pakistan Kur'ân Konseyi eliyle 1973'te tekrar basılmıştır.

"Resullerin İşleri" kitabında bildirildiğine göre, Hz. İsa'nın ardından ayrılıkların başlamadığı ilk dönemlerde, iman edenler tek yürek ve tek can idi ve hiç biri kendisinin olan şeyler için 'benimdir' demiyordu, her şey onlar için ortaktı. Her biri, tarlalarını,evlerini satıp bedellerini getirerek resullerin ayakları önüne koyuyorlardı; ve her birine ihtiyacına göre dağıtılıyordu.

İşte bu zamanda Resullerce çağrıldığı şekliyle Barnabas tarlasını satmış ve parayı getirip resullerin önüne koymuştu. Bu olaydan sonra Barnabas adı Resuller'in İşleri'nde

sık sık geçer. Şehir şehir dolaşan Barnabas, Allah'ın sözünü her gittiği yerde ilan etmekte, kardeşlerine yardım için koşmakta ve pek çok kişinin Hakk Dine girmesine sebep olmaktadır.

Barnabas ilk dönemlerde Pavlos'la birliktedir. Fakat, bir süre sonra aralarında, şehirleri dolaşırken Markos denilen Yuhanna'yı da yanlarına alıp almama konusunda şiddetli bir tartışma çıkar ve nihayet ayrılırlar. (Resuller'in İşleri, 15: 36 – 41)

Bu ayrılma olayından sonra Resuller'in İşleri'nde Barnabas adı bir daha geçmez ve sürekli Pavlos'tan söz edilir. Buradan, Barnabas ile Pavlos arasında 'iman' konusunda derin ayrılığın söz konusu olduğu anlaşılıyor. Nitekim, Barnabas, İncili'nin girişinde şöyle der:

"Şeytan tarafından aldatılan pek çokları, dindarlık maskesi altında en dinsiz akideyi va'z ederek İsa'ya Allah'ın oğlu demekte, Allah'ın sonsuza değin emrettiği sünnet olmayı reddetmekte ve her türlü kirli etin yenmesine izin vermekte olduğundan kurtulasınız, Şeytan tarafından aldatılmayasınız ve Allah'ın hükmü önünde hüsrana uğramayasınız diye, İsa ile yaptığım konuşma ve görüşmelerde gördüğüm ve duyduğum gerçeği yazıyorum."

Barnabas'ın bizzat kendi yazdıklarına göre, Pavlos'la bir süre arkadaşlık yapmış, fakat, her peygamberden sonra olduğu gibi, Hz. İsa'dan sonra da izleyicileri arasında ayrılıklar çıkmış, bu ayrılıklar dinin özüne de inmiş ve Pavlos, Tevhid'i Şirk'e çevirenlerin başında yer alırken, Tevhid'den kopmayan Barnabas ise, Hz. İsa'nın gerçek dinini, ona inananlar Şeytan'a kanmasınlar diye yazıya geçirme gereği duymuştur.

BARNABAS İNCİLİ'NDEN BÖLÜMLER

Barnabas İncili gerçek incile en yakını olduğu için, ihtiva ettiği bilgiler diğerlerinden çok farklı. Örneğin, Barbabas incilinde geçen şu bölüm Peygamberimizin geleceğini, son Peygamberin Muhammed aleyhisselam ve son dinin de İslamiyet olacağını açıkca bildirmektedir:

Hz. Îsâ, kendisine, 'Sen Allahın Oğlusun' diyen Petrusa çok kızdı. Onu azarladı. Ona, "Def ol" benden uzaklaş! Sen şeytânsın ve bana fenâlık yapmak istiyorsun dedi. Ondan sonra havârîlerine dönerek, bana böyle söyliyenlere yazıklar olsun! Çünki, Allah bana, bunlara la'net etmek emrini verdi, dedi."

"Ben kimsenin günâhını af edemem. Ancak Allah günâhları af eder."

"Ben bu dünyaya, cenâb-ı Hakk'ın dünyaya selâmet getirecek olan Resûlünün yolunu hazırlamak için geldim. Fakat sizler dikkat ediniz! O gelinceye kadar sakın aldatılmayasınız. Çünki benim sözlerimi alıp benim İncîlimi bozacak birçok yalancı peygamberler zuhûr edecektir."

O zaman Andreas'ın, geleceğini söylediği bu Resûl hakkında bize bazı işaretler söyle ki Onu bilelim dediklerinde şöyle cevap verdi: "Bu Resûl sizin zamanınızda gelmeyecektir.Benim İncîlim tahrîf edilmiş olacağı ve hakîkî inananların 30 kişi kadar kalacağı bir zamanda gelecekdir. İşte o zaman, cenâb-ı Hak insanlara acıyarak, elçisini gönderecekdir. Onun başının üzerinde daimâ beyaz bir bulut bulunacaktır. O çok kudretli olacak, putları kıracak, puta tapanları cezalandıracaktır. Onun sayesinde,

insanlar Allahı tanıyacak ve Onu ta’zîz edecek ve ben de o zaman hakîkî olarak tanınacağım. Benim insandan başka bir şey olduğumu söyliyenlerden intikam alacaktır.”

“Kardeşlerim! Ben topraktan yaratılmış bir insanım. Sizin gibi toprak üzerinde yürüyorum. Günahlarınızı bilin ve tevbe edin! Kardeşlerim! Şeytân, Romalı askerlerin yardımı ile, size benim Allah olduğumu söyliyerek sizi aldatacak. Onların, sahte ve yalancı ilahlara kulluk ederek Allahın la’netine uğrayacaklarını görerek, onlara inanmayınız”

“Benim tesellim, hakkımdaki her batıl düşünceyi yok edecek ve dinini tüm dünyaya yayacak alacak olan Elçi’nin gelmesindedir. Ve, bana teselli veren, onun dininin sona ermeyecek ve Allah tarafından el değmeden korunacak olmasıdır.”

Sordular: “Allah’ın Elçisi geldikten sonra, başka peygamberler gelecek mi?”

Hz. İsa cevap verdi: “Ondan sonra Allah tarafından gönderilen gerçek peygamberler gelmeyecek ama pek çok yalancı peygamber gelecek; ki ben buna üzülüyorum. Çünkü, Şeytan onları yerlerinden kaldıracak da, kendilerini, benim kitabımı bahane edinip gizleyecekler.”

Sordular: “Bu tür dinsizlerin öne süreceği hüküm nasıl bir şeydir?”

Hz. İsa cevap verdi: “Bunların öne sürdüğü, kurtuluşa götüren gerçeğe inanmayan, lanete götüren bir yalandan ibarettir. Dünya hep gerçek peygamberleri horlamış ve bu yalancıları sevmiştir.”

Sordular: “Bu elçiye ne ad verilecek ve hangi işaretler onun gelişini ortaya koyacaktır?”

Hz. İsa cevap verdi: “Onun adı hayranlık uyandırır, çünkü Allah, ruhunu yaratıp da, bir nur içine konulduğu zaman ona bu adı kendisi vermiştir. Allah dedi: “Bekle Muhammed; çünkü senin uğruna Cennet’i, dünyayı ve her türlü mahluku yaratacağım, içlerinden seni bir elçi yapacağım, öyle ki, kim seni kutsarsa kutsanacak, kim seni lanetlerse lanetlenecektir. Seni, dünyaya gönderdiğimde senin sözün gerçek olacak. O kadar ki, gök ve yer düşecek. Fakat senin dinin düşmeyecek. Muhammed O’nun kutlu adıdır.”

O zaman, kalabalık seslerini yükseltip, dediler: “**Ey Allah, bize elçini gönder! Ey Muhammed, dünyanın kurtuluşu için çabuk gel!”**

RESİMLİ EROTİK İNCİLLER

Gazetelerde İncil’i okutma kampanyaları ile ilgili haberler çıkmıştı. Gençler İncil’e, Hıristiyanlığa ilgi duymadıkları için yeni metotlar deniyorlar. Çünkü son 50 yıldır, gençler hızla Hıristiyanlıktan uzaklaşmaktalar.

Sebebi de İncillerdeki çelişkili ifadeler. Çünkü birçok İncil var piyasada. Her biri farklı farklı. Gerçek İncil bir tane olduğuna göre bunların hangisi doğru?

İncilleri okuyanlar manasını anladıkları halde ondan uzaklaşıyorlar. Manasını anlamadıkları halde, Kur’an-ı kerim okuyanların, Müslüman olanların sayısı çığ gibi büyüyor. Bu tespit bizim değil kendilerinin.

Şimdi gelelim haberlerden birine: Resimli incil ile ilgili. İncillerin ‘‘erotik’’ baskısı yapılıyormuş. Sebebi, İncil'i daha çekici hale getirmekmiş. Bunu nasıl yapacaklarını

merak ediyorsanız söyleyeyim: Ünlü modellerin fotoğrafları, resimleri konacakmış yeni baskı İncillere.

Bunun için İsveçli girişimciler, İncil'in erotik versiyonu için çalışmalara hemen başlamışlar. Amaçları da özellikle İncil'i 15-30 yaş grubu için daha çekici hale getirmekmiş. Girişimciler böyle söylüyor. Nasıl çekici hale getirileceği hususunda biraz daha detay veriyorlar: Erotik yani müstehcen İncil'de dünyanın önde gelen ünlü fotomodelleri ve fotoğrafçıları kullanılacakmış. İncil adeta bir ‘‘magazin ’’ haline getirilecekmiş. Bunun için de, dünyanın en ünlü iki modeli Claudia Schiffer ve Markus Schenkenberg, Adem ve Havva rolünde poz vereceklermiş. Adem ve Havva'nın New York'ta sokakta el ele... yürüyüşlerinin fotoğraflarını yeni magazin İncil'in sayfalarına yansıtacaklarmış.

Bu pozların da sıradan bir fotoğrafçı tarafından çekilmesi beklenemez tabii ki. Bu görüntüler ünlü fotoğrafçı Paolo Roversi tarafından çekilecekmiş.

Hatırınıza gelmiştir herhalde. Bütün bu kepazeliklere Kilise, Hıristiyan din adamları ne demişler, nasıl bir tepki göstermişler. Buna niçin tepki göstersinler ki. Tepki anormal şeyler için gösterilir. Yapılanlar onlara göre anormal şeyler değil ki tepki göstersinler.

Birkaç yıl önce, bir filimde Hz. İsa rolündeki adam iğrenç işler yaptığı için, Avrupa’daki Müslümanlar ayaklanıp filmin gösterildiği sinemayı kuşatmamışlar mıydı? Hıristiyanların kılı bile kıpırdamamıştı. Bunlardan nasıl bir tepki bekleyebilirsiniz ki.

Tepki göstermedikleri gibi, takdir bile etmişler. Hıristiyan din adamları da ‘‘esas’’ın tadını kaçırmamak şartıyla bu ilginç girişimi desteklediklerini ve memnunlukla karşıladıklarını ifade etmişler.

Halbuki ellerindeki bozuk incillerde de bu tür, erotik yaklaşımlar yasaklanıyor. Mesela Matta İncilinde, zina yasak olduğu gibi, zinaya sebep olan kadına da şehvetle bakmanın yasak olduğu yazılıdır. (Matta Bâb 5, ayet 27-28) Hal böyle iken, Hıristiyan milletler bırakın zinayı, homoseksüel erkeklerin evlenmesine bile izin veriyor, bunun için kanun çıkartıyorlar.

Gelelim şimdi diğer bir habere. Haberin başlığı şöyle: “Bak, peygamber futbol oynuyor!” Haber sonra şöyle devam ediyor: “**Gençlere Hıristiyanlığı sevdirmek adına ünlü modellerin çıplak resimlerinin yer alacağı bir İncil'in bastırılmasının ardından, Amerika'da bir firma da Hz. İsa'yı çeşitli sporlar yaparken gösteren süs eşyaları satmaya başladı.”**

Christian Supply firması tarafından internet üzerinde satışa sunulan eşyalar büyük ilgi toplamış. Hz. İsa'yı beyaz kıyafetler içinde futbol, basketbol ve beyzbol oynarken gösteren eşyalar, tanesi 20 dolardan satılıyormuş. Bu girişimin sebebini, “Böyle bir eşya üretmelerinin nedeninin Hz. İsa'yı günümüz şartlarına uyarlamak” olduğunu söylüyor şirket yöneticisi Laura Traina.

Derler ya, araba yoldan çıkınca nerede duracağı belli olmaz. Dinler ilahi mesajdır. Orijinalliği muhafaza edildiği müddetçe etkili olur. Eğer orijinalliği bozulmuşsa hangi kılıfa sokarsanız sokun ilgi çekmez. Aksine itici olur. Bugünkü Hıristiyan aleminin durumu da zaten bunu açıkca gösteriyor. Harcanan milyarlarca dolara rağmen halk Hıristiyanlıktan uzaklaşıp hızla dinsiz oluyor. Çırpındıkça da daha çok batıyorlar dinsizlik batağına.

KURT DUMANLI HAVAYI SEVER

Güçlü devletlerin, kendi inançlarını yaymanın bir yolu da, o milletin içinde fitne, anarşi çıkarmak; insanlar birbirleri ile uğraşırken, kendi düşüncesini, kültürünü yaymaktır. Batılı devletler, kendi "**Hıristiyanlık"** inançlarını yaymak için Osmanlının son zamanları bu yol çok defa denendi. Bunlardan biri de, "Otuzbir Mart Vak'ası" dır.

Gazeteci yazar **Ahmet Altan'**ın ortaya attığı, "Otuzbir Mart Vak'ası" nın perde arkası, günlerdir gazetelerde, TV'lerde tartışılıyor. Yılların gazetecisi sayın Altan, bugüne kadar bu olay, "Dincilerin ayaklanması" olarak öğretildiği için, toplum olarak "aldatıldığımızı" söylüyor.

Bu olayı ve Osmanlının son devrindeki diğer olayları, hatta zamanımızdaki siyasi olayları tam anlayabilmek için **"İttihat ve Terakki"** hareketini bilmek gerekir. Bu bilinmedikçe, olayları doğru olarak yorumlamak, anlamak mümkün değildir. Bunun için önce, kısaca İttihat ve Terakki'yi tanıtmak, yarın da Otuzbir Mart olayına değinmek istiyorum.

Osmanlı Devleti, "Hasta Adam" durumuna düşünce, Batılı devletlerin iştahı kabardı. Devleti içeriden yıkarak kendilerine daha çok pay sağlayacak gizli cemiyetler kurdular ve bunlara gizli destek verdiler. İşte bunlardan biri de, 21 Mayıs 1889'da gizli kurulan, İttihâd-ı Osmânî cemiyetidir. Daha sonra İttihat ve Terakki adını aldı. İtalyan Karbonari mason teşkîlâtını örnek alarak kurulan bu gizli cemiyet, hücreler hâlinde teşkilâtlandı. Cemiyet üyeleri, Pâris'te bulunan Jön Türklerle irtibatlı çalışıyorlardı.

Nihai hedef olarak Osmanlı Devletini yok etme gayesini güden, ihtilâlci bir kimliğe sâhip olan ve kurucularının ekseriyetinin mason olması ile dikkat çeken bu cemiyet, ülke içinde veya dışında aynı gaye ile kurulan cemiyetleri kendine çekerek kaynaştırmayı başardı. Her konuda olduğu gibi, bu konuda da basın kendilerine büyük destek verdi. Zaten İttihatçıları iktidar yapan da basındı.

İttihat ve Terakki, görevi gereği, Devletin başına büyük gâileler açtı. Bir oldu-bittiye getirilerek Osmanlı Devletini, Birinci Dünyâ Harbine soktu. Pek çok vatan toprağı elden gitti; yüz binlerce Müslüman-Türk evlâdı şehid düştü.

İktidarda kaldıkları on senede, üç kıtaya yayılmış altı yüz senelik koca bir imparatorluğu, korkunç bir ihtiras ve cehâlet ile târihin derinliklerine gömen İttihat ve Terakki'dir. En az iki milyon kişiyi cephelerde kar ve tipi altında veya kavurucu çöller ortasında çıplak, aç, susuz bırakarak şehid olmalarına sebeb olan İttihat ve Terakkinin ileri gelenleridir. Birkaç milyon kilometre kare olarak devraldıkları bir memleketi, birkaç yüz bin kilometre kareye kadar küçülttüler.

Bu küçük toprak parçasını da düşman çizmelerinin altında bırakarak kaçtılar. İlk olarak Enver, Talat ve Cemâl paşalar ile doktor Bahaaddîn Şâkir, doktor Nâzım, 30 Ekim 1918'de Mondros Mütârekesini imzâ ettikten bir gün sonra gece yarısı koca Osmanlı Devletini yıktıktan sonra, hıyanetlerine bir yenisini ekleyerek kaçtılar. Enver Paşa Türkistan'da, Talat Paşa Berlin'de, Cemâl Paşa da Tiflis'te, Ermeniler tarafından öldürüldüler.

İttihatçılar, gerçek yüzlerini hep sakladılar. Menfaatleri neyi gerektiriyorsa, öyle göründüler. Türk ve İslâm düşmanlarıyla işbirliği yaptıkları, bünyelerinde bunlara yer verdikleri halde, Müslüman, Türkçü ve milliyetçi bir çizgi takip eder göründüler. Fakat,

Türk ve Müslüman düşmanı Yahudi Emanuel Karaso ve Ermeni Hallaçyan gibileri İttihat ve Terakkinin ileri gelen elemanlarındandı.

Cemiyet; kuruluş, teşkilâtlanma ve faaliyet bakımından farklı özellikler taşıyordu. Cemiyetin yöneticilerinin çoğu masondu. Cemiyeti yöneten genel merkez üyesi yedi kişinin kimlikleri, meşrûtiyet îlân edildikten sonra bile açıklanmadı. Üyeler, masonların merâsimlerine benzer usûllerle cemiyete alınırdı. Rehber üyelerce tavsiye edilen ve uygun görülen kişiler, tahlif heyeti (yemîn kurulu) önünde yemin ederlerdi.

Heyet başkanı, önce cemiyetin gayesini, cemiyet üyeliğinin taşıdığı sorumluluğu aday üyeye anlatır, sonra yemini okurdu. Aday üye, hangi dine inanıyorsa kutsal kitabına, hançer ve tabanca üzerine el basarak yemini tekrarlardı.

Cemiyete giren üye, teşkilâtın gayesi uğruna gerektiğinde canını fedâya hazır olduğunu bu yeminle kabul ediyordu. Ayrıca cemiyetin vereceği özel görevleri yerine getirmek için fedâî şûbeleri kurulmuştu. Fedâîler görev sırasında öldükleri takdirde, cemiyet, âilelerine bakmayı taahhüt ediyordu. Cemiyetin amaçlarına aykırı hareket eden, ihanet eden üyeler için merkez heyetleri, mahkeme gibi yargılama yaparlar ve suçluyu ölümle cezâlandırırlardı.

İşte İttihat ve Terakki buydu. Nihayet on yıllık korku ve zulüm devri bitti. Fakat, geride zihniyetleri kaldı. Halk düşmanlığı, bölücülük, partizanlık hastalıkları, İttihatçıların cemiyetimize adapte ettiği alışık olmadığımız kötü örneklerden sâdece birkaçıdır.

OYUN İÇİNDE OYUN

Hıristiyanlığı yaymadan en büyük engel olarak gördükleri Osmanlı Devleti'ni bir an önce yıkmak için, Batılı güçler, özellikle İngilizler oyun içinde oyun oynuyorlardı. İttihat ve Terakki, Dış güçlerin ve basının desteği ile halka zulmediyor, ordu içinde de kendisine karşı olan, milletini, dînini ve vatanını seven subayları, orduda gençleştirme bahânesiyle tasfiye ediyordu. Bu, halkta ve orduda büyük bir huzursuzluğa sebep oldu.

Bu fırsatı değerlendiren dış mihraklar, **Derviş Vahdetî** ve arkadaşlarına İttihat-ı Muhammedî Cemiyeti'ni kurdurdular. Yayın organı olan Volkan Gazetesi ile de İttihat ve Terakki aleyhinde faaliyet gösterdiler. Bugüne kadar bu faaliyet, hep Sultan İkinci Abdülhamîd Han ile irtibatlandırılmak istenmiş ise de hiçbir ilgisinin olmadığı artık kesin olarak anlaşılmıştır. Sultanın aleyhinde olanlar bile bunu itiraf etmektedirler. Aslında, İttihat ve Terakki'yi de, ona karşı hareketi de çıkartan dış güçlerdir. Onların menfaat çatışmasıdır.

Volkan gazetesinde Derviş Vahdetî, Orduda erleri, İttihatçı subaylara karşı kışkırtarak isyan ettirdi. Yüksek seviyede din adamları ayaklanmada yer almadıkları gibi, bu isyana karşı çıkarak beyanname neşrettiler. Sadece din cahili birkaç yobaz destek verdi. 31 Mart gecesi, erler, isyan ederek subaylarını hapsettiler.

Görüşmelerle isyan yatıştırılmışken, kasıtlı olarak çıkartılan " Meşrutiyet elden gidiyor " yaygaraları üzerine, isyanı bastırmak için Selanik'teki Üçüncü Ordu mensubu askerlerin ve Edirne'deki İkinci Ordu'nun katılımıyla "Hareket Ordusu" İstanbul'a hareket etti. Zaten esas maksat da buydu. Bu maksatla aylar öncesinden yol güzergahındaki erzak depoları doldurulmuştu. Bunu çok az kimse biliyordu. Askerlerin büyük bir kısmı gerçek durumdan haberdâr olmayıp, padişahı kurtarmaya geldiklerini zannediyorlardı.

Hareket Ordusu İstanbul'a gelince, önce Yıldız Sarayı muhâsara edilerek Abdülhamîd Han hal edildi.

Otuzbir Mart Vak'asının gizli tertipçilerinden filozof Rızâ Tevfik'in aşağıdaki îtirafı bu olay hakkında Türk târihine ışık tutmaktadır: "1908 İhtilâlinden evvel, bizleri başta İngiliz sefiri olmak üzere Fransız, İtalyan sefirleri de çok teşvik ettiler. Onlardan büyük ölçüde fikri destek ve teşvik gördük. Nihâyet hürriyeti îlân ettik!

Bir gün Talât Paşa'ya dedim ki: "Biz bu ihtilâl için ecnebi sefirlerden hayli teşvik gördük. İşte hürriyeti îlân ettik. Gidelim, bu elçileri ziyâret edelim, teşekkür edelim."

Evvelâ İngiliz sefâretine gittik. Galatasaray'daki o muhteşem binâyı tam bir ölü sessizliği içinde bulduk. Ben emindim ki sefir de dâhil olmak üzere bütün sefâret erkânı içerdeydi. Fakat bizi karşılayan sefâret kavası, kimi sorduksa "Yok!" dedi. Bir mânâ veremeden döndük.

Oğlum Said, İngiltere'de oturuyordu. Onu ziyârete Londra'ya gitmiştim. Said'e İskoç asilzâdelerinden Lord Nicholson hayli yardım etmişti. Hem bu alâkalarına teşekkür etmek, hem de eski dostluğu bir daha ihyâ eylemek üzere ziyârete gittim. Sohbet sırasında İstanbul sefâretinin bize gösterdiği o soğuk karşılama hatırıma geldi. Lord'a sebebini sordum:

"Dostum Rızâ Tevfik Bey... Biz sizleri teşvik ettik. Büyük bir netice bekliyorduk. İhtilâl olacak; Sultan'la beraber temsil ettiği hilâfet müessesesi de alaşağı edilecekti. Beklediğimiz neticeyi tam alamadık. Zîrâ ihtilâl yaptınız, fakat saltanat ve hilâfet müessesesi de yerinde duruyor." Lord'a tekrar sordum: "İngiltere devletini, hilâfet müessesesi bu derece şiddetle neden alâkadar ediyor?

"Ha... Dostum Rızâ Tevfik Bey... Biz Mısır'da bilhassa Hindistan'da İslâm kitlelerini idâremiz altına alabilmek için milyonlarca altın harcadık, muvaffak olamadık. Halbuki Sultan, yılda bir defâ bir "selâm-ı şâhâne", bir de "Hafız Osman Kur'ân-ı kerîmi" gönderiyor, bütün İslâm ümmetini, hudutsuz bir hürmet duygusu içinde, emrinde tutuyor.

İşte biz, ihtilâlden ve sizlerden ihtilâl sonunda, sultanların da, hilâfetin de, yâni bir selâm-ı şâhâne ve bir Hâfız Osman Kur'ân'ıyla kitleleri avucunda tutan kuvvetin de devrilmesini bekledik, aldandık. İşte bu sebeple bir soğuk adem-i kabul gördünüz..." *(Ahmed Kabaklı-Temellerin Duruşması)*

HAZRETİ İSA ÖLMEDİ; GÖĞE KALDIRILDI!

Son yıllarda **Hazret-i İsa** tartışması hiç gündemden düşmüyor. Aslında sadece bu konu değil, Müslümanların kafasını karıştırmak, 1400 yıllık İslam inancını sarsmak için her gün yeni bir dini konu tartışmaya açılıyor. Maksat belli; Müslümanları geçmişten koparmak sonra da kendilerine göre yeni bir İslam modeli ortaya koymak.

Daha önce günlerce, gazetelerde ve TV'lerde bu konu ile ilgili şunlar tartışıldı: Hazret-i İsa öldü mü, ölmedi mi? Tekrar gelecek mi gelmeyecek mi? Şimdi de gelecekse nasıl gelecek, konusu tartışılıyor.

Bu konularda bugün insanlar üç gruba ayrılmış durumda:

1- Yahudiler gibi İsa aleyhisselamın öldüğüne inananlar. **Mısırlı Abduh,**

Şeltut, Diyanet İşleri eski Başkanı **M.Nuri Yılmaz** vb kimseler böyle inanıyor.

2- Hazreti İsa'nın ölmediğine ve tekrar geri geleceğine inanan fakat bu geri gelişin, ruh ve beden olarak değil de, şahsı manevi; uzlaşmaya, barışa, diyaloğa dayalı bir hareket, bir akım, bir esinti şeklinde olacağına inananlar. **İbni Teymiye**, **İbni Kayyım** vb kimseler böyle inanıyor. **Fethullah Gülen** de bu konudaki inancını şöyle dile getirmektedir: *"Bediüzzaman Hazretleri, genel yorumu itibariyle onu şahsı manevi olarak yorumluyor. 'Bir şahs-ı manevi olarak gelecek' diyor. Buna kimsenin itiraz etmeye hakkı yok. Şahs-ı manevi olarak gelecek demek, bir ruh, bir mana gelecek, insanlar üzerinde bir esinti belirecek. İnsanlar anlaşacak, uzlaşacaklar. Ama böyle bir hareketin önünde bu işin bayraktarlığını yapan belki rehberler olacak."* (Zaman, 30.3.2004, Fethullan Gülen'in röportajından)

3- Hazret-i İsa'nın ölmediğine, onun yerine, İsa aleyhisselama hıyanet eden havari **Yehuda**'nın çarmıha gerildiğine, hazreti İsa'nın kıyamete yakın tekrar ruh ve beden beraber olarak geleceğine, evlenip çocuğu olacağına, Deccal ile savaş yapacağına, 40 yıl hüküm sürüp Medine'de Resulullah efendimizin yanına defnedileceğine inananlar. 1400 yıldan beri Ehli sünnet inancında olan Müslümanlar hep böyle inanmışlardır. İsa aleyhisselam, geldiğinde peygamberliği uhdesinde kalarak son din olan İslamiyeti yayacak. Resulullahın ümmeti olacak. Bütün peygamberler peygamberimizin ümmeti olmayı arzu etmişlerdi zaten. Cenab-ı Hak da her birinden bu konuda söz almıştı.

Şimdi bunlarla ilgili bugüne kadar yapılan tartışmalara ve gösterilen delillere bir bakalım:

Son devir Ehli sünnet alimlerinden şeyhülislam vekili **Muhammed Zahid el-Kevserî**, Mısır'da bulunduğu sıralarda, Hz. İsa'nın kıyamete yakın yeryüzüne ineceği meselesine dair ***"Nazretu'n-Abira"*** isminde bir kitap yazmıştır. Kevseri, bu konuda Kur'an-ı kerimde bulunan ayeti kerimeleri ele alarak inceledikten sonra, bu ayetlerin Hz. İsa'nın ineceğini çok açık, sarih, kesin bir şekilde ifade eder. **Üstad Kevseri** konu ile ilgili hadislerin mütevatir derecesine ulaşan hadisler olduğunu belirtir. Mütevatir hadis, her asırda yalan söylemesi mümkün olmayan çok kimselerin bildirdjği hadislerdir. Mütevatir hadislerin akide ve inanç konusunda kesin bir delil olduğu konusunda, alimler arasında tartışmasız kabul edilen müşterek görüşü hatırlatır. Akide ve inanç konusunda mütevatir hadisler de Kuran ayetleri gibi bir kaynak oluşturur. Bu konuda alimler arasında herhangi bir ihtilaf mevcut değildir.

Kevseri, Kuran ve sünnet naslarının yanı sıra, bu hususta eskiden beri Müslüman alimlerin arasında görüş birliği (icma) olduğunu belirtir. İslam alimleri, Hz. İsa Mesih'in kıyametten önce yeryüzüne ineceği ve aynı zamanda zuhur edecek olan kötülük ve şerrin lideri Deccali öldüreceği hususunda birleşmişlerdir.

Bu husus çeşitli muteber sahih hadis kitaplarında yer almış, bunun yanı sıra eski-yeni akaid kitaplarında kıyamet alametleri arasında sayılmıştır. Bu mesele, bu konuda gelen ayet ve hadislerin açık anlamları ve buna dayanan

ortak dini kanaat nedeniyle içtihadi bir mesele olarak addedilmemiştir… Tam tersine ümmet içinde herkesin paylaştığı ortak bir dini akide olarak kabul edilmiştir..

Bu konu geçmişte de Ehli sünnet dışı kimseler tarafından zaman zaman dile getirildiği için, İslam alimleri, İsa aleyhisselamın ölmediğine, ruh ve beden beraber olarak tekrar geleceğine dair 20'den fazla kitap yazmışlardır. Bunlardan biri de Hindistan'ın büyük alimlerinden **Enver Şah Keşmiri'**dir. Keşmiri, **Et-Tasrih bima tevatere fi nüzuli Mesih** adlı eserinde, İsa aleyhisselamın geleceği konusundaki hadis-i şeriflerin mütevatir olduklarını inkarının küfür olduğunu bildiriyor.

Çünkü, mütevatir hadisler âyeti kerimeler gibi kesin bir bilgidir. Bu haberlerin doğru veya yanlış olması hiç kimse tarafından tartışma konusu yapılamaz. Bu nedenle Fıkıh usulü alimleri bunları mutlaka kabul etmenin, gereğiyle amel etmenin zorunlu olduğunu belirtirler. İtikat konularında Kur'an-ı Kerimle birlikte mütevatir hadislerin dini bir delil ve hüccet olduğunu tartışmasız kabul ederler.

Mucizeye inanmak Kur'an-ı kerimin emri

Hazreti İsa'nın göğe kaldırılması, kıyamete yakın ruh ve beden olarak tekrar gelecek olması normal bir olay değildir; bunlar birer mucizedir. **Muhammed Abduh, Reşid Rıza, Mustafa el-Merağî Mahmud Şeltut** gibiler işte bunun için inanmıyorlar. Çünkü bu ekolün mensupları mucize kavramı konusunda iman zaafı yaşarlar. Mucizelerden büyük rahatsızlık duyar, Kur'an-ı kerimde her nerede bir mucizeye rastlasalar, o olayın bir mucize olmadığını, sıradan, doğal bir şey olduğunu ispatlamak için ellerinden geleni yaparlar. Mesela Fil Suresinde Cenab-ı Hakk'ın, Kabe'yi yıkmak maksadıyla gelen Habeş ordusu üzerine sürü sürü, kuşlar gönderdiği, bu kuşların ordunun üzerine taşlar attığı anlatılır.. Sonsuz kudret sahibi Allahü teala, bu azgın orduyu kuşların attığı taşlarla yenilmiş ekin yaprağı gibi yaparak helak eder. Abduh bu sureyi tefsir ederken, o zamanda çiçek ve kızamık hastalığı ortaya çıktığını belirtir. Bu hastalığa ise, ayette kuş olarak açıklanan sineklerin ayaklarına bulaşmış olan mikropların sebep olduğu fikrini ortaya atar.

Halbuki Kur'an-ı kerimin pek çok suresinde Hz. İbrahim, Hz Musa, Hz. İsa, Hz. Süleyman, Hz. Davud, Hz. Salih gibi bir çok peygamberlerin mucizeleri anlatılmaktadır. Hz. İsa'nın doğumundan bahseden ayetler, onun hiç evlenmemiş bir bakireden, babasız olarak doğduğunu bildirir. (Kuran, 3/47; 19/20) Çocuk daha beşikte iken dile gelmiş ve konuşmuştur. (19/29-33) Risalet görevini yaparken Allah'ın izni ve kudretiyle doğuştan körlerin gözlerini açmış, mezarda yatan ölüleri diriltmiştir. Kuran-ı kerimde tekrar tekrar anlatılan bu mucizeleri çeşitli şekillerde tevil etmek ve bunları bir mucize olmaktan çıkarmak mümkün değildir. Bu yapılmaya çalışılırsa ayetler işaret ettikleri hakiki manalarından çıkarılarak tahrif edilmiş olurlar..

Kur'an-ı kerimdeki bütün bu mucizelere inanan, Hz. İsa'nın ruh ve beden olarak yükseltilmesi ve yine ruh ve beden olarak inmesine de inanmak

zorundadır. Zaten Kur'an-ı kerimde, hazret-i İsa'nın ölmediği açık bir şekilde bildirilmektedir:

"Ve "biz Allah'ın peygamberi Meryem oğlu Mesih İsa'yı öldürdük" demeleri sebebiyle (onları rahmetimizden kovduk…) Halbuki onlar onu öldürmediler, onu asmadılar da. Fakat kendilerine benzeri gösterildi. Onun hakkında ihtilafa düşenler bir şek ve şüphe içindedirler. Onların buna (onun katline) aid hiçbir bilgileri yoktur. Ancak zanna uymaktadırlar. Onu kesinlikle öldürmemişlerdir. Tersine Allah onu kendisine yükseltmiştir… " (Nisa, 157,158) .

Bu ayetten Hz. İsanın göğe yükseldiği anlaşılmaktadır. Zira bu ayette yükseltmek ve yukarı kaldırmak kelimesi (Rafea) kullanılmaktadır. Yükseltmek ve yukarı kaldırmak kelimesi bir şeyi aşağıdan yukarıya nakletmek anlamına gelir.

Ali İmran Suresi 55. Ayette de, "**Ey İsa, doğrusu seni teveffi ettireceğim. Seni kendime yükselteceğim ve seni küfredenlerden temizleyeceğim…"** buyurulmaktadır. Kevseri, Nazretun Abira, kitabında "**teveffi"** kelimesini şöyle izah eder:

Hz. İsa'nın geleceğini inkar edenler, bu kelimenin vefat ve öldürmek manasına geldiğini, dolayısıyla onun ölmüş olduğunu ileri sürmekteler… Halbuki teveffi kelimesi başka manalara da gelmektedir. Bunlardan biri de *"kabzetmek ve almak"tır*. Mecaz olarak canını almak, öldürmek anlamına da gelir. Zemahşeri'nin "Esasu'l-Belağa" adı sözlüğünden anlaşılan budur. O halde ayetin anlamı : ***Seni yerden alacağım ve kendime, semama kaldıracağım,*** *şeklindedir.*

Teveffi kelimesinin "Almak, Kabzetmek" anlamına gelişine Kur'anı-kerimden şu örnekler de gösterilebilir: **"Allah, ölümleri anında canları alır (teveffi ettirir); ölmeyenleri ise uykularında alır (teveffi ettirir…)"** (Zümer :42),

"Geceleyin sizleri teveffi ettiren ve gündüzün neler yaptığınız bilen O'dur. " (Enam :60)

Yukardaki her iki ayette de geceleyin uykuda ruhların bir çeşit alınmasına (uyku haline) teveffi denilmiştir. Açıktır ki bu ayetlerde teveffi, ölüm anlamına gelmemektedir. İşte bunlar gibi Hz. İsa hakkındaki ayette geçen teveffi de ölüm anlamında değil, yükseltmek, yukarı kaldırmak manasındadır. İsa aleyhisselam ölmemiştir; göğe kaldırılmıştır.

Hazret-i İsa ruh ve beden beraber olarak gelecek!

Hindistan'da yetişmiş büyük İslam alimi **Enver Şah Keşmirî** (1292-1352 Hicri) Hz. Meryem oğlu Hz.İsa'nın yeniden geleceği hakkında bildiriler bütün hadis-i şerifleri bir araya toplamış. ***"et-Tasrih bimâ tevâtera fi nuzuli el-Mesih"*** adını verdiği bir eser vucuda getirmiştir. Kitapta, bu konudaki 100'den fazla mütevatir hadis-i şerife yer verilmiştir

İsa aleyhisselamın ruh ve beden olarak geleceğini haber veren hadisi şeriflerden bazıları:

Hz. Ebu Hureyre'nin rivayetine göre Resûlullah şöyle buyurdu:

"Nefsim elinde olana yemin ederim ki, Meryem oğlu İsa, adil bir yönetici olarak aranıza inecektir. Sonra haçı kıracak, domuzu öldürecek ve harbe son verecektir. O zaman servet öylesine bollaşacak ki, hiç kimse onu kabul etmeyecek ve Allah huzurunda bir secde'de bulunmak dünya ve içindekilerden daha hayırlı görülecektir." (Buhari: Kitab-ül-Ehâdis'il-Enbiya, Bâbü Nüzûl'i İsa İbn Meryem'; Müslim: Bâbü Nüzüli İsa; Ebvâb el-Fiten, Bâbün fi Nüzûli İsa; Müsned-i Ahmed: Merviyyatü Ebi Hureyre)

Hz. Ebu Hureyre'den gelen bir başka rivayet şöyledir: "**Meryem oğlu İsa, nüzül etmedikçe kıyamet kopmayacaktır..."** (Buhari, Kitab-ül-Mezâlim, Bâbü Kesris-Salib; İbn Mâce, Kitab-ül-Fiten)

Hz. Ebu Hureyre; Rasûlullah efendimizin (Deccâl'ın zuhuruyla ilgili haberleri zikrettikten sonra) şöyle dediğini rivayet etmektedir:

"**Müslümanların onunla (Deccâl'la) savaşmak üzere hazırlık yapıp, saf bağlayıp ikame'de bulunulduğu sırada nüzûl edecek. Ve Allah'ın düşmanı (yani, Deccâl) onu görür görmez, tuzun suda eridiği gibi erimeye başlayacaktır. Eğer İsa onu kendi haline bırakırsa, öyle eriyip ölecektir. Fakat Allah onu İsa'nın eliyle öldürecek ve İsa mızrağı üzerindeki kanını Müslümanlara gösterecektir."** (Mişkât: Kitab ül-Fiten; referans Müslim'edir.)

Ebu Hureyre'nin rivayetine göre Resûlullah şöyle buyurmuştur:

"Onunla (yani İsa Mesih ile) benim aramda peygamber yoktur ve o nüzül edecektir. Şu halde onu gördüğünüzde tanıyın. Orta boylu, açık tenlidir. İki parçalı sarı bir elbise giymiş olacaktır. Saçları adeta üzerinden su damlıyor gibi olacaktır ama ıslak olmayacaktır. İslâm uğruna hasımlarla savaşacak, haçı kıracak, domuzu öldürecek ve cizye' yi kaldıracaktır. Allah İslâm'ın dışındaki tüm ümmetlere son verecek ve Mesih, Deccâl'ı katledecek ve dünyada 40 yıl kalıp ölecek ve cenaze namazını Müslümanlar kılacaktır." (Ebu Dâvud: Kitâb el-Melâhim; Müsned-i Ahmed: Merviyyât-ı Ebû Hureyre).

Abdullah bin Amr bin As, Rasûlullah'ın şöyle dediğini rivayet ediyor:

"Deccâl, ümmetin içinde zuhur edecek ve kırk şu kadar yaşayacak. Sonra Allah Meryem oğlu İsa'yı gönderecek. O, Urve bin Mesûd'a (ki bir sahabi'dir.) çok benzeyecek. Deccâl'ı izleyip öldürecek. Sonra yedi yıl boyunca insanlar o durumda yaşayacak ki iki kişi arasında ne kötü niyet, ne de düşmanlık mevcud olacak." (Müslim: Zikrü'd-Deccâl)

Hz Aişe (**Deccâl** haberi ile ilgili olarak) rivayet etmiştir:

"**Sonra İsa inecek ve Deccâl'i öldürecek. Bundan sonra İsa yeryüzünde adil bir imam ve hak tanır bir yönetici olarak kırk yıl kalacaktır."** (Müsned-i Ahmed)

İmran bin Husayn Resûlullah'ın şöyle dediğini rivayet ediyor:

"Ümmetimden daima Hak üzere sebat eden ve düşmanları alteden bir grup olacak. Tâ ki Allah'ın hükmü gele ve Meryem oğlu İsa nuzül ede..." (Müsned-i Ahmed)

Bütün bu hadis-i şeriflerden, İsa aleyhisselamın şahsı manevi olarak değil

ruh ve beden olarak geleceği açıkça anlaşılmaktadır. Bu konuda farklı yol tutmak, İslam âlimlerinin söz birliğinden ayrılmak, kötü bir çığır açmak olur.

Câbir bin Abdullah, Rasûlullah efendimizin (**Deccâl**'dan söz ederken) şöyle dediğini rivayet ediyor:

"İşte tam o sıralarda Müslümanlar arasında Meryem oğlu İsa Aleyhisselâm zuhur edecektir. Sonra insanlar namaz için kalktıklarında kendisine sorularak "Öne geç ve bize namaz kıldır. Fakat O, "Hayır, sizin kendi önderiniz geçip namazı kıldırmalıdır." diyecektir. Sonra sabah namazını edâ ettikten sonra, Müslümanlar Deccâl ile savaşmaya çıkacaklardır. Buyurdu ki: "O yalancı, İsa'yı görünce tuzun suda eridiği gibi eriyecektir. Sonra İsa, ona doğru ilerleyecek ve onu katledecektir. Ve öyle bir durum olacaktır ki, ağaçlar ve taşlar "Arkamda bir Yahudi gizleniyor " diye bağıracaklardır. Deccâl'a tâbi olanlardan hiçbiri kalmayacaktır ki İsa kendisini öldürmemiş olsun." (Müsned-i Ahmed, Rivayâtu Câbir bin Abdullah)

Hazret-i Nevvas bin Sam'ân Kitâbî, (Deccâl haberiyle ilgili olarak) şunları rivayet ediyor:

"Deccâl şunları yaparken Allah Meryem oğlu Mesih'i gönderecek ve o, Dimaşk'ın (Şam) doğu kesimine beyaz minarenin yakınına sarı elbiseli ve iki meleğin kanatlarına yaslanmış olarak inecektir. Başını eğdiğinde saçlarından su damlıyor gibi olacaktır, başını kaldırdığında da âdeta inci misali damlalar aşağı dökülüyormuş hissini verecektir. Nefesindeki havanın ulaştığı yerlerdeki ve görüş ufkunun içinde kalan bütün kâfirler ölecektir. Sonra Meryem'in oğlu, Deccâl'ın peşine düşecek ve onu Lud kapısında kaltedip, öldürecektir." (Müslim: Zikrüd'-Deccâl, Ebû Dâvud: Kitab el-Melâhim: Tirmizi: Ebvab el-Fiten; İbn Mâce: Kitab el-Fiten.)

Huzeyfe bin Esîd el-Gifarî anlatıyor:

"Bir keresinde Rasûlullah meclisimize teşrif etti. Biz o esnada aramızda konuşmaktaydık. "Ne hakkında konuşuyorsunuz" diye sordu. "Kıyamet hakkında konuşuyorduk" dediler. "On alamet belirmedikçe kıyamet kopmaz." dedi ve sonra on âlameti saydı: (1) Duman, (2) Deccâl, (3) Dâbbet'ül-Arz, (4) Güneşin batıdan doğması, (5) Meryem oğlu İsa'nın nüzulu, (6) Ye'cüc ve Me'cüc, (7) Üç büyük yer kayması: Biri doğu'da (8) İkincisi batı'da, (9) Üçüncüsü Arap yarımadasında, (10) Yemen'de çıkacak ve insanlığı mahşere kadar körükleyen bir yangın." (Müslim: Kitab el-Fiten, Ebu Dâvud: Kitab el-Melâhim.)

Ebu Umâme Bâhilî (Deccal'i uzun bir hâdis içinde zikrederken) rivayet ediyor:

"Selâm verildikten sonra İsa şöyle diyecek: "Kapıyı açın." Kapı açılacak, karşılarına 70.000 silâhlı Yahudiyle Deccâl çıkacak. O, İsa'ya bakar bakmaz tuzun suda eridiği gibi erimeye başlayacak ve kaçmaya başlayacaktır. İsa şöyle diyecek: "Sana öyle bir nefes edeceğim ki, seni öldürecek." Sonra onu Lud kapısının doğu yakasında altedecek ve Allah Yahudileri yenilgiye uğratacak... Ve yeryüzü tıpkı kabın suyla dolması gibi

Müslümanlarla dolacak. Tüm dünya bir de aynı Kelime'yi zikredecek, ona uyacak ve Allah'tan başkasına ibadet edilmeyecektir." (İbn Mâce: Kitab el-Fiten)

Semüra bin Cündüp (Uzun bir hadiste) rivayet etmiştir ki, Resûlullah şöyle dedi:

"Sonra o sabah Meryem oğlu İsa, Müslümanlarla bir olacak ve Allah, Deccâl ile ordusunu hezimete uğratacaktır. Ta ki duvarlar ve ağaç kökleri haykıracaktır: "Ey mü'min, bir kâfir arkamda saklanıyor, gel ve öldür onu." (Müsned-i Ahmed, Hâkim).

Rasullah'ın azadlısı Sefîne (Deccâl ile ilgili haberden söz ederken) rivayet ediyor:

"Sonra İsa inecek ve Allah, Afik tepesi yakınlarında Deccâl'i öldürecektir." (Müsned-i Ahmed)

Bütün bu mütevatir hadis-i şeriflerden açıkça anlaşılıyor ki, İsa aleyhisselam gelecek. Bu gelmesi de, şahsi manevi, bir hareket, bir akım şeklinde olmayacak. Ruh ve beden olarak olacak. Bunu da, hadis-i şeriflerde geçen, adil bir yönetici olacak, hac ve umre yapacak, namaz kılacak, Deccali öldürdüğünde mızrağı üzerinde kan olacak, orta boylu, açık tenli, iki parçalı elbise giyecek, 40 yıl kalıp ölecek ve namazını Müslümanlar kılcak, Dimaşk'ın (Şam) doğu kesimine beyaz minarenin yakınına sarı elbiseli ve iki meleğin kanatlarına yaslanmış olarak inecektir... gibi ifadelerden anlaşılmaktadır.

Bu hadis-i şeriflerin ve nuzül ile ilgili diğer hadislerin mütevatir olduğunu müfessir ibn-i Cerir et-Taberi, el-Aburi, İbn-i Atiyye, Müfessir el-Kurtubi, Müfessir Ebu Hayyan, Müfessir ibn-i Kesir, Buhari şarihi Hafız ibn-i Hacer el-Askalani…. Keza Sahih-i Buhari'yi şerh eden el-Keşmiri kitaplarında açıklamışlardır.

Sormak hakkımız değil mi : Taberi, Ebu Hayyan, Kurtubi, İbn-i Kesir gibi seçkin tefsir otoritelerinin, Hafız İbn-i Hacer gibi bir hadis uzmanın karşısında saf tutan bozuk bir görüşün ne gibi ilmi bir değeri olabilir?!

Bugüne kadar, Ehli sünnet alimleri, bu açık ifadelere hiçbir yorum getirmemişler, olduğu gibi inanmışlardır. Bundan sonra da, ehli sünnet yolunda olanların böyle inanmaları, Ehli sünnet dışı yorumlara itibar etmemeleri gerekir.

V.Bölüm
DİNLERARASI DİYALOĞA ALT YAPI OLUŞTURULMASI

GÜNCEL DİNİ MESELELER İSTİŞARE TOPLANTISI

"Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü" projesinin alt yapısını oluşturmak gayesiyle tertiplenen, "**Güncel Dini Meseleler İstişare Toplantıları"** na geçmeden önce bir hatıramı anlatayım:

Cağaloğlu'da iken, "Mezhepler**"** konusunu tartışmak üzere ilahiyat talebesi bir genç ziyaretime gelmişti. Bu konuları konuşurken ikindi vakti geldi. Beraber Sultanahmed Camiine gittik. Şadırvanda abdest alıp, cemaate dahil olduk.

Namazdan sonra, caminin bahçesinde de bu konuları konuşmaya devam ettik. Kendisine dedim ki, "Bak, sen hiçbir mezhebe bağlı olmadığını söylüyorsun fakat, dikkat ettim, abdestini tamamen Hanefi mezhebine göre aldın. Mesela, Maliki mezhebinde başın tamamı mesh edilir, sen Hanefi mezhebinin bildirdiği şekilde dörtte birini mesh ettin. Yine namazda dikkat ettim, imamın arkasında Fatiha okumadın, diğer mezheplerde Fatiha okumak gerekir, Hanefide okunmaz... Bu nasıl iştir, hem Hanefi değilim diyorsun hem de ibadetlerini Hanefiye göre yapıyorsun. Tabiri caiz ise sen, İmam-ı azam hazretlerinin arabasına binip yol alıyorsun fakat bunu inkar ediyorsun. Madem ki mezhepleri kabul etmiyorsun, otur kendine göre bir ibadet şekli koy ortaya. Buna lüzüm yok diyemezsin, çünkü Kur'an-ı kerimde, Hadis-i şeriflerde net olarak bunlar bildirilmemiştir."

Bu anekdottan sonra, Diyanetin ""**Güncel Dini Meseleler İstişare Toplantıları"** yani "Dinde reform" toplantısına gelmek istiyorum. Toplantıda alınan kararlara bakıldığında, mezheplerin tamamen devre dışı bırakıldığı, mezheplerin yok farzedildiği açık şekilde görülüyor. Halbuki, mezhepsizlik dinsizliğe köprüdür. Şimdi bu toplantıya katılanlara yukarıdaki soruyu sormak istiyorum;

Siz namazınızı nasıl kılıyorsunuz, kendi tespitlerinize göre mi yoksa ana babanızdan öğrendiğiniz Hanefi mezhebine göre mi? Tabii ki bu sorum namaz kılanlar içindir. Pek çoğunun namaz kılmadığını biliyorum.

Alınan kararlar kendi içinde çelişiyor. Bir taraftan, Kur'an- sünnet ölçü alınmıştır, deniliyor, diğer taraftan beşinci maddede " **Doğrudan Kur'an'dan ve hadislerden çözüm üretilmesi de teorik ve pratik açıdan bazı olumsuzluklar taşıyacaktır**" ifadesine yer veriliyor.

Kararların, hadislerin ve âyetlerin zorlama yorumlarıyla alındığı belli. Bilhassa, açık âyet-i kerimelere rağmen, kadın-erkek eşitliği; kadının şahidliği, mirasın bölünmesi, kadının özürlü iken ibadet edebileceği gibi hususlar zamana uydurulmaya çalışılmıştır. Açıkca ifade edilmese de bazı ayetlerin bugün geçerliliğini yitirdiği ima edilmektedir.

Netice olarak şunu söyleyebiliriz: Son birkaç yıldır, değişik kesimlerden çıkan çatlak seslere resmiyet, meşruiyet kazandırıldı. Mezheplerin yok farzedilmesiyle, dinsizliğe köprü kuruldu. Refom için mücadele edenlere gün doğdu.

Katılımcılardan Yaşar Nuri Öztürk, "**Alınan kararlar devrim niteliğindendir**" diye memnuniyetlerini bildirdi. Devrim bir şeyi yıkmak, yerine başka bir şey koymak demektir. Bundan da anlaşılıyor ki, 1400 yıldır devam ede gelen, milyonlarca alimin, evliyanın, asıl kaynaktan; Resulullahtan, Eshabı kiramdan alarak bize ulaştırdıkları, İslamiyeti bir tarafa bırakıp, ortaya yeni bir inanış biçimi, **"yeni bir din**" ortaya konulmaya çalışılmaktadır.

Aslında bu tür çalışmalar yeni değildir. Bugünkü reformcuların fikir babaları olan, her fırsatta övgülerle göklere çıkardıkları **Kursevî, Ş. Mercani, Musa Carullah**... gibi kimseler tarafından Türkistan'da da dinde reform hareketi başlatılmıştı. 1917'de **Moskova**'da yaptıkları toplantıda açıkca,**" Unutmayınız ki, Kur'anın bazı kuralları**

eskimiştir. Bunları tarihin malı saymak lazım...” denilmişti. (Rusya’da Birinci Müslümanlar Kongresi Tutanakları- Kültür Bakanlığı yayınları sh.394)

Bizde de, **1928**’de ilahiyatçıların öncülüğünde bugünkü gibi bir rapor hazırlanarak, Reform hareketi başlatılmıştı. Müslüman halkın tepkisi ile karşılaştığı için bu hareket tutunamamıştı. Osmanlı ilmi ve terbiyesi ile yetişmiş âlimlerin ve halkın olması sebebi ile reform hareketleri kabul görmedi. Şuna inanıyorum ki, bugün de, halkımız 15 asırlık geçmişi, birikimi bir çırpıda çöpe atıp bu reform hareketine destek vermeyecektir. Reformcular kendileri çalıp kendileri oynayacaktır.

İSTİŞARE TOPLANTISINDA ALINAN KARARLAR

Başta toplantıya katılanlar olmak üzere herkesin, farklı farklı yorumladığı, Diyanetin “**Dini Meseleleri İstişare**” yani “Dinde reform” toplantısının kısa bir değerlendirmesini yapmak istiyorum.

1- Mezheplerin, âlimlerin, fıkıh, kelam ve tasavvuf kitaplarının saf dışı edildiği kararlar burada kalmayacak, daha ileri noktalara götürülecektir. Sünnet de saf dışı edilecektir. Nitekim, bir katılımcı toplantıda bu konunun gündeme geldiğini ifade etmiştir. Arkasından Kur’an-ı kerim tartışılacak. Reform devam edecek. Katılımcıların, “ **Alınan kararlar yeterli değildir, daha devrimci, radikal kararlar alınmalıydı. Fakat bu bir başlangıçtır, devamı gelecektir**.” sözleri bunu doğrulamaktadır.

2- Bildiride, kararların, akademik disiplin içinde, bilgi ve tecrübe birikimi ile diğer ülkelere örneklik edebilecek kimseler tarafından alındığı bildirilmektedir. Halbuki kişinin gerçek manada örnek olabilmesi savunduğu şeyi yaşayıp yaşamaması ile anlaşılır. Yine katılımcıların kendi ifadelerine göre, basına kapalı olan toplantıda, bir kısım katılımcılar, diğer bir kısmı namaz kılmamakla, dini yaşamamakla itham etmişler, namaz kılan kılmayan tartışması yapılmış. Hadis-i şerifte dinin direği olarak bildirilen namazı kılmayan kimselerin din hakkındaki sözleri ne derece sağlıklı olur, ne derece güvenilir?

3- Toplantının gayesi birlik beraberliğin sağlanması, farklı görüşlerin önlenmesi olarak ifade edildi. Fıkıh kitapları, mezhepler bir tarafa bırakıldığına göre, müftüler, din adamları kendilerine sorulan meseleleri cevaplandırırken neyi ölçü alacaklar. Herkes Kur’an-ı kerimden, Hadis-i şeriflerden anladığına göre cevap verirse her kafadan bir ses çıkmayacak mı? Bu durumda birlik beraberlik nasıl sağlanacak?

4- Oturup her meseleyi karara bağlayacağız denirse, o zaman yeni bir mezhep kurulmuş olmuyor mu? Eğer yeni bir mezhep, yeni bir yol tutulacaksa, 14 asırdır devam ede gelen, milyonlarca Müslümanın tabi olduğu aralarında en ufak bir tartışmanın bile olmadığı mezheplerin kaldırılmasının mantığı ne? Bunun kime ne faydası var? Bu durum, dinde kargaşaya, kaosa sebebiyet vermeyecek mi? Maksat bu ise, mezheplerin kaldırılması mantığını anlamak kolay olur. Eğer maksat bu değil ise kararların mantıki bir izahı olması lazım değil mi?

5- Alınan kararlar çok muğlak ve çeşitli yönlere çekilmeye müsaittir. Birçok madde birbiri ile çeliştiği gibi, bazı maddeler kendi içinde de çelişmektedir. Mesela, kadınların hayz dönemlerinde ibadet yapmamaları psikolojik ve fizyolojik sebeplere bağlanmıştır.

Bu hükümden kadının bu hallerinde ibadet yapamayacakları hükmü çıktığı gibi, eğer psikolojik ve fizyolojik yönden bir rahatsızlık duymuyorlarsa ibadet yapabilecekleri; namaz kılıp oruç tutabilecekleri anlaşılır. Bunun hangisi doğrudur?

Nitekim katılımcılardan bazıları, ikinci hükmü doğru kabul ediyor. Kur'an-ı kerim okuyabildiğine göre, namaz da kılabilir, oruç ta tutabilir, diyor. Yine kararda, namaz surelerini öğrenene kadar ayetin manasını okuyabilir deniyor. Aslında bu da yanlış fakat toplantıya katılanlar, bununla da yetinmeyip sınırlamasız her zaman manası okunabilir, diyor. Hani toplantının gayesi birliği sağlamaktı? Bu nasıl birlik?

6- Bir muğlak ifade de kadınların camiye gitme meselesindedir. Camide kadının nasıl, nerede namaz kılacağı, kıyafetinin ne olacağı hususunda niçin açıklık yok? Feminist şov meraklısı mini etekli bir kadın camiye gelip erkeklerin arasında saf tutmakta ısrar ederse, "Ben toplantı kararlarına uyuyorum. Kararlarda, ayrı yerde durur denilmiyor, kıyafet şartı da yok" derse, bundan dolayı camide olay çıksa sorumlusu kim olacak?

7- Namazlar cem edilebilir yani üç vakitte beş namaz kılınabilir deniyor. Mukim iken cem Hanbeli mezhebinde yapılır. Hanefi mezhebinde mükim iken namazlar cem edilmez. Hanefiye göre namaz kıldıracaksın, Hanbeli mezhebine göre cem ettireceksin. Bu nasıl anlayış? Mukim olanın meşakkati varsa, Hanbeli mezhebi taklit edilerek namazını cem edebilir dese mesele kökünden hallolacak. Fakat mezhepsizlik taassubu, mezhep düşmanlığı buna mani oluyor.

8- Peki bundan sonra mütedeyyin Müslümanlar nasıl bir yol takip edecek? 14 asırdır nasıl bir yol takip edildiyse aynı yola devam edecek. Yani, nakle dayalı dört kaynak esas alınarak hazırlanmış fıkıh ve ilmihal kitaplarından dinimizi öğreneceğiz, öğrendiklerimizle amel edeceğiz. Birlik ancak böyle sağlanır. Zaten asırlardır böyle sağlanmadı mı?

BİREBİR ÖRTÜŞEN KARARLAR!

Tarabya otelinde düzenlenen "**Güncel Dini Meseleler İştişare Toplantısı**" nda alınan kararlara destek veren "Dinde reform" yanlısı Yaşar Nuri Öztürk gibi kimseler neticeden o kadar memnunlar ki, sevinçlerinden bir zil takıp oynamadıkları kaldı." **Dinde yeni dönem**" " **On asırdır kapalı olan içtihad kapısı açıldı"** "**İslamda devrim yapıldı**" "**Asırlardır bu çapta bir toplantı yapılmamıştı**" " **Mezheplerden, âlimlerden kurtulduk**" gibi ifadelerle toplantının gerçek gayesi ortaya konuluyordu.

Gerçekten de bu toplantı önemli bir toplantıydı. Reformistler açısından önemlidir çünkü; yıllardır hasretle bekledikleri İslamda reform için kapı resmen aralanmıştı artık. Bizim gibi Ehli sünnet, mütedeyyin Müslümanlar için de önemli çünkü; bu toplantı ile, 14 asırlık geçmişin; bütün mezheplerin, fıkıh, kelam, tasavvuf ilminin ve kitaplarının saf dışı edilerek, dinde reformun yani dini bozma yok etme safhasına resmen geçilmiş oldu.

Bu safhaya nasıl gelindi? Bunun üzerinde durmak istiyorum bugün. Bu sonuç, 150-200 yıllık bir çalışmanın mahsülüdür. Bu çalışmanın başlangıcını psikoloji doktoru sayın **Mithat Enç** şöyle anlatıyor:

"Osmanlı orduları Viyana'ya kadar gelince, Avrupa devletleri çok korktu. "Hıristiyanlık yok oluyor" diye şaşkına döndüler. Osmanlı akınlarını durdurmak için

asırlarca çareler aradılar. Bunun için herkes seferber olmuştu. Bir gece yarısı, İstanbul'daki İngiliz sefîri şifre yolladı ülkesine... Avrupa'ya müjde vermek için sabahı bekliyememişti .Gece yarısı; **"Buldum, buldum.."** diye bağırdı. "Osmanlıların zaferden zafere ulaşmalarının sebebini ve bunları durdurma çaresini buldum, "diyerek şifresinde: " Osmanlı akınlarını durdurmak için, ilk başta Enderûn mekteplerini ve bunların kolları olan medreseleri bozmak sonra yıkmak lazım. Bu da ancak, kaba kuvveti bırakıp İslamın kalesi olan, mezhepleri, âlimleri yıkarak kaleyi içeriden fethetmekle olur. İlk çâre budur!.." diyordu.

İngiliz sefîrinin bu teklîfi çok önemli görülerek, Avrupa'daki şer güçler harıl harıl çalışmaya başladı. Çünkü, asırlardır yaptıkları İslâm dinini yok etme çalışmalarında, kaba kuvvetle bir yere varamayacaklarını çok iyi anlamışlardı. İslâm âlimleri, hak mezhepler, fıkıh kitapları olduğu müddetçe, kısmen zarar verebilseler de ciddî bir zarar veremediklerini gördüler. Çünkü, İslâm âlimleri, mezhepler, fıkıh kitapları, İslâmiyeti koruyan sağlam birer kaledir. Bu kale sağlam olduğu müddetçe, İslâmiyete zarar vermeleri mümkün değildir...

Bunun için, 18. asırdan itibaren, hücumlarını bu yöne çevirdiler. Âlimleri, kitapları kötülemek ve müslümanların gözünden düşürmek için ne lazımsa yaptılar.

Mesela bunlardan biri olan İngiliz Casusu Hempher, bakınız hatıralarında bu konuyu nasıl anlatıyor:

Beş bin kişi müslüman kılığında İslam ülkelerine dağılmıştık. Birkaç sene sonra, çalışmalarımdan bir netice alamayınca bir ara ümitsizliğe düştüm. Görevi bırakmak istedim. İsteğimi bakana bildirdim. Müstemlekeler Bakanı bana şunları söyledi:

“ Sen bu işlerin, birkaç senelik çalışma ile neticeleneceğini mi zannediyorsun? Bırak birkaç seneyi, bu ektiğimiz tohumların meyvelerini, ben de sen de göremeyeceğiz, belki de senin, benim torunlarımız bile göremeyecek. Şu darbımesel ne kadar da güzeldir, “Başkasının ektiğini yedim. Öyleyse, ben de başkaları için ekiyorum”. Bu tohumların meyvelerini en az yüz senede, belki de 150-200 senede ancak alabileceğiz. Çünkü işimiz zor. Bugüne kadar İslâmiyeti ayakta tutan, din bilgileri olmuştur. Âlimleri, fıkıh ilmini yok edip, halkı cahil bırakmadıkça, onların dinlerini bozmak mümkün değildir. Bunun için, âlimleri, mezhepleri hissettirmeden kötüleyeceğiz. Bir müddet sonra da, peygamber sözleri (hadis-i şerifler) hakkında, “Uydurmaydı, değildi” diyerek şüpheye düşüreceğiz. Ayetleri istediğimiz gibi yorumlayacağız... Ancak bunlar kabul görmeye başladığı zaman meyveleri toplamaya başlayacağız. Bir kültürü, hele asırların birikimi olan din kültürünü yıkmak, kısa zamanda olacak şey değildir. Sizler, bunu yaptığınız zaman, bütün Hıristiyan âlemini memnun etmiş ve onları oniki asırlık felâketten kurtarmış olacaksınız!” (Bu konuda daha geniş bilgi için, “**İngiliz Casusunun itirafları**” kitabına müracaat edilebilir.)

Bu toplantı, asırlar önce verilen kararların bir neticesidir. Bu kararları alanlar, bilerek veya bilmeyerek yukarıda bildirdiğim çalışmalara katkıda bulunmuşlardır. Alınan kararların bire bir örtüşmesi de düşündürücüdür. Bütün bu olup bitenler, hedefe iyice yaklaşıldığını göstermektedir. Bundan sonra sıra, “**Dinlerarası diyalog ve hoşgörü**” ile içi boşaltılacak olan İslamiyetin yerini “**Hıristiyanlık**” ile doldurmaya geliyor.

İngilizlerin “İslamı Nasıl Yıkabiliriz?” plânı

İngiliz Casusu **Hempher** hatıralarında, kendisine verilen,”iki” devlet sırrından bahseder. Bu sırlardan biri, İslamı yıkma çalışmalarının esaslarını teşkil eden ve az sayıdaki casuslara gizli olarak verilen “**İslamı Nasıl Yıkabiliriz?”** kitabıdır. Bu kitapta geçen yıkım planlarının birçok maddesi “**Dinlerarası diyalog ve hoşgörü**” prensipleri ile bire bir örtüşüyor. Hempher, bu planları bakınız nasıl anlatıyor:

“**1-** Müslümanların arasında, ırkçılık, milliyetçilik taassubunu körükliyecek ve onların dikkatlerini, İslâmiyetten önceki kahramanlıklarına çekeceksiniz. Mısır’da Firavunluğu, Îrân’da Mecûsîliği, Irâk’ta Bâbilliği, Anadolu’da eski medeniyetleri ihyâ edeceksiniz

2- Şu dört şeyi, gizli ve âşikâr yaymak lâzımdır: İçki, kumar, zinâ ve domuz eti. Bu işi yapmak için, İslâm memleketlerinde yaşayan Hıristiyan, Yahûdî, Mecûsî ve diğer gayri Müslimlerden azamî derecede istifâde edilecek.

3- Çıkardığımız meşkalelerle, Müslümanları din kitâbı okumağa, dinlerini öğrenmeğe vakit bulamıyacak hale getireceğiz.

4- Cihâdın geçici bir farz olduğunu, vaktinin son bulduğunu telkîn edeceğiz. İslâm dînine ve İslam ahlâkına bağlı olan kimseleri kötületeceğiz. Din terbiyesinin kaynağı olan âile yuvalarını yok edeceğiz. Bunun için, müstehcen resimleri neşrederek, gençleri fuhşa, livâtaya, cinsî sapıklığa sürükliyeceğiz. İslâm ahlâkını bozunca, İslâmiyeti yok etmek kolay olur.

5- Müslümanlara; Peygamberin, İslâmdan kastının herhangi bir din olduğunu ve bu dînin Yahûdîlik ve Hıristiyanlık da olabileceğini, sadece İslâm dîninin olmadığı inancını aşılıyacaksınız.

6- Müslümanları, ibâdetlerinden uzaklaştırmaya çalışacak ve “Allah insanların ibâdetlerine muhtâc değildir” diyerek, onları ibâdetlerin faydaları hakkında tereddüde düşüreceksiniz.

7- Müslümanların inançlarına bid’atler sokup, İslâmı, gericilik ve terör dîni olmakla ithâm edeceksiniz. İslâm memleketlerinin geri kaldığını, sarsıntılara uğradığını söyleyecek ve böylece onların İslâma olan bağlılıklarını zayıflatmış olacaksınız.

8- Çocukları babalarından uzaklaştırıp, büyüklerinin dînî terbiyelerinden mahrûm kalmalarını sağlayacaksınız. Onları, biz yetişdireceğiz. Çocuklar babalarının terbiyelerinden koptukları an, dinden ve âlimlerden kopmaya mahkûm olacaklardır.

9- Örtünmek gerçek İslâmî bir emir değildi, diyerek kadınların soyunmasını sağlayıp sonra da, gençleri ona karşı tahrîk edip, her ikisinin arasında beraberlik hâsıl olması için çalışacaksınız! Müslümanlığı yok etmek için, bu iş, çok tesîrlidir.

10- Her vesîle ile camiye gidenler arasına kin ve düşmanlık sokarak, cemaat ile namaz kılmağı ortadan kaldıracaksınız.

11- Türbe yapmanın bid’at olduğu gerekçesiyle, hepsinin yıkılması lâzımdır diyeceksiniz. Ayrıca İslam büyüklerinin kabirleri hakkında, şübheye düşürerek, onları ziyaret etmekten men edeceksiniz.

12- Seyyidlerin, Peygamberlerin soyundan geldikleri husûsunda insanlar tereddüde düşürülecek. Seyyidlerin diğer insanlarla karışmaları, kaybolmaları temin edilecek.

13- Bütün Müslümanlara hürriyyetin önemini bahâne ederek, “Herkes dilediğini yapabilir. Emr-i bil-ma’rûf ve nehy-i anil münker ve İslâm ahkâmının öğretimi farz değildir” diyeceksiniz!. Böylece İslamiyetin emir ve yasaklarını ortadan kaldıracaksınız.

14- İslâmın yalnız arabların dîni olduğu fikri yayılacak. Mahalli inançlar desteklenerek, İslâmın yayılması ve Müslüman olmayanlara öğretilmesi faaliyyetleri önlenecek.

15- Hayır müesseselerinin sınırları daraltılacak. Öyle olacak ki, kişi câmi, medrese ve bunlara benzer hayır kurumları yapamaz hâle getirilecektir.

16- Fıkıh kitapları saf dışı edilerek, dinin doğrudan Kur’andan öğrenilmesi için yönlendirme yapılacak. Sonra, Müslümanları Kur’ân hakkında şübheye düşürecek ve içinde noksanlık ve fazlalık bulunan tahrîf edilmiş her dilde Kur’ân tercemeleri hazırlayıp, diyeceksiniz ki: “Kur’ân bozulmuş. Birbirini tutmuyor.” Aynı şekilde, hadisler hakkında da şüphe uyandırılacak. Ayrıca, Arab memleketleri dışında, ezân, namaz gibi ibadetlerin arapça yapılmasını önleyeceksiniz.

17- Misyonerliğin sahasını genişletip, her sınıf ve mesleğe bilhassa doktor, mühendis, muhasebeci v.s. gibi mesleklere sokmalıyız. İslâm memleketlerinde Kilise, okul, hastahâne, kütüphâne ve hayır cemiyyetleri ismi altında propaganda, neşriyât merkezleri açmalı ve bunları, İslâm memleketlerinin dört bir bucağına yaymalıyız. Milyonlarca Hıristiyan kitâblarını ücretsiz dağıtmalıyız. İslâm târîhinin yanında, Hıristiyan târîhini, devletler hukûkunu da neşir etmeliyiz. Kilise ve manastırlara râhib ve râhibe ismi altında câsûslarımızı yerleşdirmeliyiz. Bunları vâsıta olarak kullanıp, Hıristiyan hareketlere rehberlik yapmalarını temîn etmeliyiz. Müslümanların her hareket ve fikirlerini öğrenip bize aktarmalarını temîn etmeliyiz. İslâm târîhini bozup, tahrîf edecek ve Müslümanların ahvâl ve dinlerini iyice öğrendikden sonra, onların bütün kitâblarını imhâ edecek, islâm ilimlerini yok edecek, profesör, ilim adamı, araşdırmacı gibi isimler altında, bir Hıristiyan ordusu kurmalıyız.”

Dikkatinizi çekerim bu planlar, yaklaşık 250 sene önce yapılmıştır. Uygulamalar da ısrarlı bir şekilde takip edilmiş ve edilmektedir. Bugünkü İslam âleminin perişan haline bakıp yapılan çalışmalarda ne derece başarı elde ettiler, siz karar verin!

SAPLA SAMAN KARIŞTI

Zamanın şartlarına göre değişim şart. Fakat bu değişimde ölçü kaçırılırsa, ortalık curcunaya döner ve toplumu ayakta tutan değerleri yok olma noktasına getirir. Hele bir de değişmeyecek şeyleri değiştirmeye zorlarsanız kendinizi inkar etmiş, bir nevi “**harakiri**” yapmış olursunuz.

Her nedense iki asırdır, gelişimi, değişimi hep yanlış uyguluyoruz veya uygulatıyorlar. Batı, değişimde teknolojiye yönelirken biz dine, manevi değerlere yöneldik. Onlar dinlerine hiç dokunmazken biz teknolojiyi bir tarafa bırakıp nasıl yaparız da dini değiştiririz, hep bunun planı, projesi ile uğraştık. Çünkü kasıtlı olarak geri kalmanın müsebbibi olarak din gösterildi.

Bu kadar yanlış zorlamanın çarpık neticeleri de artık alınmaya başlandı. Manevi değerlerimiz, dinimiz, her kesim tarafından tartışılmaya, sorgulanmaya başlandı. Eskiden bidatler hurafeler sokularak bozulmaya çalışılan din, şimdi iman esasları sarsılarak bozulmaya yok edilmleye çalışılmaktadır.

Dikkat edilirse, televizyonlarda en çok tartışılan konular dini konular. Halbuki dini inançlarda doğru, tartışmakla bulunamaz. Bulunabilseydi bu kadar peygamberin, kitabın gönderilmesine lüzum kalmazdı.

Aydın din adamı yetiştirmek ve dünyaya İslamiyeti tanıtmak için açılan İlahiyat fakültelerinin bazılarında (Özellikle İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde) ; derslerde, verilen konferanslarda sistemli bir şekilde öğrenciler, değişim adı altında dinden, **namazdan manevi değerlerden uzaklaştırmaya çalışılıyor. Manevi değerlere önem vermeyen, namaz kılmayan kimseler, imanı kuvvetli ideal insan olarak lanse edilmektedir.** Kabın içinde ne varsa dışarı onu sızdırır, bu normal. Beni hayrete düşüren, konferansta, derste hiçbir öğrencinin söz isteyip, "**hocam siz diyorsunuz, hem namaz kılmayacak hem de imanı kuvvetli olacak bu nasıl olur?"** dememesi.

Bir ilahiyatçı bayan çıkıyor, " **Benim başımı kapatmam sizi yanıltmasın; ben başı örtmenin farz olmadığına inanıyorum, benim başımı kapatmam örfe dayalı"** demesine de bir itiraz gelmiyor öğrenciden. Böyle olaylar, dinin tahrip edilmesinde epeyce yol alındığını göstermekte.

Din tahripçilerinin hepsinin ortak özelliği, "doğruyu sadece ben bilirim, sadece benim dediklerim doğru" demeleri. Bir taraftan, Kur'an kafidir, herkes okuyup dinini buradan öğrenebilir; bir alime, bir mezhebe, hatta peygambere ihtiyaç yok derken; diğer taraftan her biri İslamiyeti anlatan, "İslamiyet budur" diyerek bir sürü kitap yazıyorlar. Bununlala da kalmıyorlar, konferanslarla, televizyon programlarıyla, gazete yazılarıyla dini yorumluyorlar. Demekki samimi değiller.

Hani herşey açıktı, rehbere, alime ihtiyaç yoktu! Bir alime, rehbere ihtiyaç olduğunu onlar da biliyorlar, fakat hinliklerinden öyle söylüyorlar.

Anadolu'nun ücra bir köyünde yaşayan Ali askere gider. İlk günlerde paşa teftişe gelir. Paşa bizim saf Anadolu çocuğu olan Ali'nin karşınıda durup sorar: Oğlum benim adım ne? Bizim Ali, kendi kendine düşünür: Koskoca paşanın adını bilmemesi mümkün değil. Bu işte bir bit yeniği var, diyerek ne cevap vereceğini aramaya başlar. Birden gözleri parlar, işin sırrını çözmenin sevinciyle kendinden emin bir şekilde; komutanım der, sen adını bilmesine biliyon da, bunu bana hinliğinden soruyon. Ali'nin bu saf ve samimi cevabı paşanın çok hoşuna gider, kahkaha ile güler.

Şimdi bana diyecesiniz ki, "sen hep olumsuzları dile getiriyorsun, pek çok da iyi gelişmeler oluyor. Mesela, son yıllarda, dine yöneliş arttı, namaz kılanlar çoğaldı, başörtülülerde kayda değer artış oldu." Böyle söyleyenler, görünüşte haklı olabilirler. Fakat, sayıya değil kaliteye bakmam lazım. **Adam namaz kılıyor ama, günde on defa küfre dalıp çıkıyor haberi yok. Kadın başını örtüyor ama, açıktan farkı yok.Hatta pek çok açık kadın bunlardan daha edepli. Uzaktan bana bak dedirticek, daracık bir elbise, uzun yırtmaçlı etek, tesettürlü- tesettürsüz defileler, o toplantı senin bu toplantı benim akşama kadar sokakta. Halbuki başı örtmek tesestürün bir**

parçasıdır. Tesettür sadece başı örtmekten ibaret değildir. İnancı gereği başını örten, bunun diğer icablarını da yerine getirmesi gerekmez mi?

Tesettürün defilesi olur mu?

Her kuralın kendi içinde bir mantığı vardır. Bu mantığa dikkat edilmezse, kuraldan istenilen netice alınamaz. Hatta kuralın neticesi menfi olur, zarara dönüşebilir. Dinimizin emrettiği “tesettürlü olma” kuralı da bir mantığa dayanır. Buna uyulmazsa “sevap” almak için yapılan fiil “harama” dönüşebilir.

Son yıllarda yapılan, herkesimden tepki alan “Tesettür defileleri” buna örnek gösterilebilir. Az çok tesettür kuralının Hikmetini bilen sol kesim bile buna tahammül edemedi. Haklı olarak tepkilerini dile getirdiler. Mesela sosyal demokrat bir yazarımızın tepkisi özetle şöyle oldu:

“İnandığımız gibi yaşayacağız” diyorlardı. Haklarıydı. Bir süredir bu değişti. Artık, yaşadıkları şeye inanıyorlar.” Dahil oldukları hayatı, vicdanen meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Öyle olmasa “tesütter defilesi “ gibi ucubeyi kabullenebilirler mi? Kadını iştahlı gözlerden sakınmayı amaçlayan “tesettür”ün bizzatihi bir teşhir seansı olan “defileye” konu olması, başlı başına bir çelişki değil mi? Mankenlerin dolaştığı, namahremlerin bakıştığı bir “gösteri”, herkesin her şeyini sergilediği asrımızın gösteriş dünyasının dışında kalmayı seçmiş mümin kadını bozmaz mı? İsrafı teşvik eden hazları yücelten, nefsi kışkırtan, tüketimi kamçılayan bir seyirlik, kanaatkarlığı, tevazuu, nefsin ve hazların ıslahını tembihleyen islam terbiyesiyle bağdaşabilir mi? “

Evet bağdaşa bilir mi? Tesettürü sadece başı örtmek olarak görenler bağdaştırabilir. Bunlar, helal olan bir malın tanıtımının da helal olacağına dair fetva aldıklarını söylüyorlar. Herhalde bunlar helal tanıtımla haram tanıtımı karıştırıyorlar.

Son yıllarda para hırsının yani sıra bir de aşağılık kopleksi gelişti bazı Müslümanlarda. Başka bir yazar da konuya bu açıdan yaklaşıyor. (Bazı ifadeler için affınıza sığınıyorum)

“Müzik, ışıklar, renkler... Manken kızlar... "Tak... tak... tak..." yürüyecekler. Podyumun sonuna gelecekler... "Rak..." diye dönecekler... Tesettürlü giysiler içinde endam kıracak, kalça sallayacaklar. Abdestli, namazlı, örtünmüş hanımla evli erkekler, "tesettürlü mankenlerin" bacaklarını, kalçalarını, mahrem yerlerini gözleriyle soyacaklar. Göz zinası yapacaklar. Olacak sana tesettür defilesi. Hayata bak dincileri ne hale getirdi. Laikler gibi olacaklar ya.Onlarla yarışacaklar ya. Örtünmenin defilesini yapıyorlar. Örtünmenin defilesi mi olur? Altı kaval, üstü şişhane! İslam kültüründe defile mi vardı? İslamcı kadın, laik kadına yaklaşıyor. Aslında İslamda reform yapıyorlar. Aslında "Yapın yapın..." demeli... Daha çok tesettür defilesi yapın. Ne kadar çok yaparsanız iyidir, demeli”

Bu tür faaliyetler İslama büyük zarar vermektedir.Tesettür defilesi ve bunun gibi gayri İslami davranışlar ya İslamın tesettür emrinin ne olduğunu bilmemenin veya para hırsının gözleri bürüdüğünün ifadesidir.

Tesettür yani hicab ayetinin içinde yapılanların tam aksine; kadının teşhir edilmemesi, gözden ırak olması, zaruret olmadıkça sesini duyurmaması, erkelerin arasına karışmaması, sokağa çıktığında giyinişinin sade olması, dikkati celbedici giyim ve hareketler içinde bulunamması, tahrik edici olmaması... gibi davranışlar da vardır.

Nitekim. Tergib'te bildirildiğine göre: **Hz.Fâtıma'**ya sorarlar: "Kadınlar için en iyi olan nedir?" cevâbında**,** "Erkeklerden uzak durmalarıdır" buyurur. Âişe validemize, kadın sokağa çıkmak zorunda kaldığında nasıl olmalı diye sorulduğunda; başörtüsünün üstüne eski bir örtü almalı, belini büküp yeni elbise giymemelidir. Konuşmasının düzgün olmaması için ağzına bakla gibi bir şey koymalıdır." buyurur. Defilecilerin yaptığına bir bakın bir de bu hükümlere. Nereden nereye değil mi?

Yanlış anlaşılmasın; İslamiyet, papazlar gibi kadından uzak durun demiyor. Meşru şekilde evlenin, yuva kurun; komşunun karısını, kızını baştan çıkarmayın, onların haya perdelerini parçalamayın, aile yavalarını yıkmayın diyor. Tesettürün gayesi de bu değil mi zaten!..

İZZETBEGOVİÇ'İN DİN ANLAYIŞI

Vefatının ardından **Aliya İzzetbegoviç** için günlerce yazıldı. "**Kör ölünce badem gözlü olur**" ata sözünün ne kadar doğru, isabetli olduğuna bir kere daha şahit oldum. Ayrıca Ehli sünnetin ne kadar garip kaldığını gördüm. Herkes Begoviç'i övme yarışına girdi. Reformistlerin, yenilikçilerin övmelerini anlıyorum. Tabii ki kendi görüşlerinde, düşüncelerinde olan Begoviç'i övecekler. İşin garibi dinde reforma karşı olan kimseler de bu yarışa katıldı. Bu adam kimdi, neler yaptı, neler yapmak istedi? Sorularının cevabı araştırılmadan yazıldı, çizildi...

Haydi size göre bazı övülecek tarafları vardı diyelim; "**Ancak.."** kelimesi ile başlayıp, Begoviç'in, reformist fikirlerine, dinin akla, zamana göre yorumlanması düşüncelerine katılmıyorum, denilemez miydi? Önce, "**Merd-i kıpti...** " deyimini hatırlatarak hayranları **Aliya İzzetbegoviç** için ne demişler ona bir bakalım:

"Begoviç, **Muhammed İkbal** hayranıydı. Pakistan İslam Cumhuriyeti'nin kurulması genç Begoviç'i çok heyecanlandırmıştı; bu önemli hadiseden sonra **Mevdudi**'nin kitaplarıyla tanışmış, ondan çok etkilenmişti. Begoviç'i derinden etkileyen bir başka isim **Muhammed Hamidullah'**tır."

Begoviç, yukarıda ismi geçen, çok etkilendiği reforcular gibi kendi aklına göre bir İslamı savunuyordu. Bunun için İslamın zamanımıza göre yeniden yorumlanması, reforma tabi tutulmasında örnek alınacak kitaplar, şahsiyetler arasında Begoviç'in kitapları da bulunuyor. Yandaşlarının bununla ilgili tespitleri:

"Aliya İzzetbegoviç'in '**Doğu-Batı Arasında İslam'** adlı eseri , Muhammed İkbal'in İslam Düşüncesinin Yeniden İnşaası, Mevdudi'nin, **Ali Şeriati'**nin bütün eserleri bu bağlamda anılabilir."

"İzzetbegoviç, 'Doğu ile Batı Arasındaki İslam' isimli kitabında, kendine mahsus düşünceler ortaya atan ve İslam düşüncesini çağdaş döneme taşıyan bir '**feylesof'** tur. Örneğin, İslam ile demokrasinin bağdaşabilirliğinin en önemli ip uçları o kitapta mevcuttur. İslam pratiği ile Anglo-Sakson düşünce kalıbı arasındaki çarpıcı benzerlikler, sadece o kitapta ortaya konmuştur."

"İzzetbegoviç'in İslam düşüncesine katkısı ile **Prof. Fazlurrahman'**ın düşünceleri arasında önemli yakınlıklar bulunuyor." "Pakistanlı Muhammed İkbal Doğu İslamının, İzzetbegoviç Batı İslamının simgesidir"

"Begoviç, Batı ile Doğu dünyalarının kesişme çizgisinde yaşayan ve her ikisine de aidiyet hisseden, Müslüman bir entelektüeldi, filozoftu... "Doğu ile Batı Arasında İslam" onun temel konusuydu. Eserlerinde **Kuran, İncil ve Tevrat'tan ayetler, Aristo, İbn Rüşd, Milton, Marcel Proust ve totalitarizmin büyük eleştirmeni George Orwell'e kadar çok zengin kaynaklar görürsünüz."**

Bozacının şahidi şıracıdır, derler ya. Bütün bu övgülerden sonra, Begoviç'in nasıl biri olduğu anlaşıldı herhalde. Burada dikkatinizi bir hususa çekmek istiyorum. Begoviç'in hayranlık duyduğu, rehber edindiği Fazlurrahman, Muhammed İkbal, Mevdudi, Hamidullah gibi kimseler; Batı'nın yetiştirdiği dolayısıyla, Batılı gibi düşünen, İslama müsteşrik gözü ile bakan, Batı'nın yönlendirdiği dolayısıyla onların menfaatleri doğrusunda çalışan reformcu kimselerdir. Begoviç de bu ekiptendi.

Batı, bu tür adamları önce meşhur eder, kahramanlaştırır. Sonra da sinsi emellerine ulaşmada bunları vasıta yapar. Maksatları, İslamda yenilik, Modernlik adı altında dini bozmak ve siyasi amaçlarına bunları alet etmek. Ayrıca, Bosna- Hersek'te 250 bin Müslüman katledildi. Şimdi Müslümanlar Bosna'da öncekinden daha iyi bir durumda mıdırlar? Ne gezer. Hem 250 bin kişi gitti, hem de önceki ağırlığı kalmadı. O zaman bu nasıl kahramanlık, nasıl "Bilge Krallık!"

Begoviç ve ekolü

Aliya İzzetbegoviç, "Akla göre, zamana göre din" ekolünün temsilcilerindendir. Bu ekolün temsilcileri, aklı ve vahyi aynı derecede mütalaa ederler. Hatta bazan, aklı vahyin önüne çıkartırlar. Bunlara göre, Kur'an belirli bir zamanda ve belirli bir mekanda indi. O zamanın ve mekanın şartlarını veri olarak kullandı. Zamanın ve şartların değişmesi durumunda dini devam ettirmek için yeni hükümler çıkartmak şarttır.

Nitekim bu ekolün önde gelen temsilcisi **Muhammed İkbal**, bazı hadislerin tarihsel olduğunu söyler. İkbal'e göre dinin temel amaçları doğrultusunda zamana şartlara göre yeni hükümler konulmalıdır.

Begoviç'te nakli değil aklı esas alanlardan. Herşeyi kendi aklına, mantığına dayandırmaya çalışıyor: Diyor ki, "Hz. Muhammed mağaradan dönmeye mecburdu. Bu dönüşü olmasaydı Hanif olarak kalacaktı. Fakat döndüğü için İslam'ın resulü olmuştur. Bu, dahili ile harici dünyanın, mistik ile aklın, meditasyon ile eylemin karşılaşmasıydı. İslam mistik olarak başlamıştı, siyasi ve devlet fikri olarak devam etti. Din, gerçekler dünyasına girerek İslam oldu."

Görüldüğü gibi hep akıl akıl. Sanki Resulullah efendimiz bütün bunları kendiliğinden yaptı. Sanki vahiy ile yaptırılmadı.

Begoviç ve diğerleri, kendi akıllarına uygun olarak tasarladıkları sistemi oturtmada, karşılarına yorum yapamayacakları kadar açık bir ayeti kerime engeli çıktığı takdirde, "**Tarihsel"** yani o gün için geçerli idi; bugün için geçerliliği kalmadı, diyorlar. Nitekim, Begoviç'e göre; Kur'an, evrensel değerlere vurgu yaparak, yeni yorumları zamanın Müslümanlarına bırakmıştır.

Begoviç'in hayran olduğu **Seyyid Kutup** ta, tarihsellik ile kafasını bozanlardan. "Tarihte oluşmuş mezhep ve akımlar bizim için birer veridirler. Gelecek yüzyıllarda yeni mezhep ve akımların oluşması gerekir..." diyor.

Bu, akla dayalı, felsefi kaynaklı yenilikçilik, reformculuk hareketinin yakın tarihteki belli başlı temsilcileri şunlardır: **Mehmet Akif, Sait Halim Paşa, İsmail Hakkı İzmirli, Ömer Rıza Doğrul, Muhammed Abduh, Ali Şeriati, Muhammed İkbal, Fazlur Rahman, Roger Garoudy, Aliya İzzet Begoviç** vb. isimler aralarındaki nuanslara rağmen bu çizgiyi temsil etmektedirler.

Bunlara göre, "İslam'ın emir ve yasakları o zamanın şartlarında o zamanın insanları içindi. Aradan asırlar geçti. Bunun için yeni şartlara göre yeni anlayışlar geliştirmelidir. İslam, her devirde yeni bir dille, kendini yeniden inşa ederek insanların karşısına çıkmalıdır. İslamın her toplumsal ve kültürel ortama uygun bir formu geliştirilmelidir. Bu formu ona verecek olan müslüman ilim adamları, müslüman düşünürler, felsefeciler ve sosyal bilimcilerdir..."

Bütün bunlar, vahyi, nakli bir tarafa bırakıp, zamana akla dayalı bir din arayışlarını dile getiren sözlerdir. Dikkat ederseniz, Begoviç ve diğerleri hep akıl üzerinde duruyorlar. Vahiyden, nakilden bahsetmiyorlar. Bunun sebebi şu: Çünkü, vahyin bildirdikleri kesin olarak bellidir. Günümüze kadar nakil yolu ile gelmiştir. Bunu yıkmadıkları takdirde, kendi kafalarından yorum getirip dinde reform yapamayacaklardır. Bunun için, hep akıl üzerinde duruyorlar, aklı ön plana çıkartıyorlarlar. İş akla kalınca da, insan sayısı kadan inanış ortaya çıkacağı için, din diye bir şey kalmayacak ortada!.. Varmak istedikleri son nokta da bu zaten!..

HACI BEKTÂŞ-I VELÎ VE BEKTAŞILIK

Hacı Bektaşi, Osmanlı Devletinin kuruluş yıllarında yaşayan evliyânın büyüklerinden biridir. 1281 târihinde Horasan'ın Nişâbûr şehrinde doğdu. Seyyid olup, nesebi (soyu) hazret-i Ali'ye dayanmaktadır. 1338 târihinde Kırşehir'e yakın bir yerde vefât etti. Türbesinin bulunduğu kasabaya sonradan Hacıbektaş ismi verilmiştir.

Hacı Bektâş-ı Velî, küçük yaşta ilim öğrenmesi için, âilesi tarafından Ahmed Yesevî'nin halîfesi Şeyh Lokman-ı Perende'ye teslim edildi. Öğrenimini tamamladıktan sonra, Anadolu'ya geldi. Halka doğru yolu göstermeye başlayıp, kıymetli talebeler yetiştirdi.

Kısa zamanda herkes tarafından tanındı, sevildi ve büyük iltifât ve rağbet gördü. Bu sırada Anadolu'da dînî, iktisâdî, askerî ve sosyal bir teşkilât olan kendisine bağlı "**ahîlik"** teşkilâtı ile büyük hizmetler yaptı .

Hâcı Bektâş-ı Velî, Sultan Orhan ile sohbet etti. Yeniçeri askeri kurulurken duâda bulundu. Onlara İslâmiyetten, Ehli sünnet yolundan ayrılmamalarını nasihat etti. Böylece Hacı Bektâş-ı Velî'yi kendilerine mânevî pîr olarak kabul eden bu ordu, mânevî hayâtını ve disiplinini ona bağladı.

Büyük evliyâ **Hacı Bektâş-ı Velî'**nin derslerini dinleyen, sohbetlerine katılan ve ondan feyz alanlara tasavvuftaki usûle uyularak **"Bektâşî**" bu yola da "**Bektâşiyye**" veya **"Bektâşîlik**" adı verildi . Bektâşîler zamanla azaldı. İki üç asır sonra hakîkî Bektâşîlik unutuldu. Tîmûr Hanın önünden kaçan İslam düşmanı "**Hurûfîler"** kendilerini kurtarmak için Müslüman kılığında Bektâşî tekkelerine sığındılar. Kendilerini Bektaşî gibi göstererek bu tarîkatı kendilerine

siper olarak kullandılar. Haramlara helâl, nefsin arzû ettiği kötü isteklere serbesttir demekle, bozuk rûhlu insanlar arasında yayıldılar. Halk arasında anlatılan Bektâşî fıkraları bu sahte ve yalancı Bektâşîlere âittir.

Hacı Bektaşi hazretlerinin bu Bektaşilerle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Hacı Bektaşi Veli hazretleri Ehli-i sünnet idi. Mübarek dedeleri ve hocaları gibi İslamiyetin emir ve yasaklarına bağlılığı tamdı. İslamın beş şartını eksiksiz yerine getiridi. Bunun en büyük ispatı bizzat kendisinin kaleme aldığı "**Makâlât**" kitabıdır.Bu kıymetli kitabından aldığımız aşağıdaki ifadeler inancını ve yaşayışını tartışmaya mahal bırakmayacak kadar açık bir şekilde ortaya koymaktadır:

"Gerçeğe ulaşmış kimseler, şu dört mertebede bulunan kimselerdir: **Birincisi**; din-i İslam, i**kincisi**; tarikat, **ücüncüsü**; marifet, **dördüncüsü** hakikat. Bu mertebeler ancak İslam dinine uygun olduğu müddetçe tamam olur. Çünkü, Resuli Ekrem buyurdu ki, **" İslam dini bir ağaçtır. Tarikat onun dolları, marifet yaprakları, hakikat da meyveleridir."**

Ağaç mevcut olmazsa, dalları ve meyveleri de olmaz. Kısımların varlığı ancak aslın varlığı sayesindedir. Asıl olmayınca kısımlar da olmaz. İslam dininin sınırından dışarı çıktığı halde kendisini hala doğru yolda sanırsa, ziyana uğrayan helak olan mülhidlerden, dinsizlerden olur.

İslam dininde on makam vardır: **Birincisi,** Allaha ve Resulüne iman etmektir. **İkincis** ilim öğrenmektir. **Üçüncüsü**, namaz kılmak, oruç tutmak, zekat vermek, gücü yeterse hacca gitmektir. **Dördüncü**, helal rızık kazanmaktır. **Beşincisi** evlenmektir. **Altıncısı** hayz ve nifas bilgilerini öğrenmektir. **Yedincisi,** Ehli sünnet vel cemaat ehlinden olmaktır. **Sekizincisi**, şefkat ve merhamettir. **Dokuzuncusu,** temiz giyinmek ve temiz yemektir. **Onunucusu**, emr-i maruf ve niyhy-i münkerdir. Yani dinin emirlerini yaymak; haramlara mani olmaktır."

Hacı Bektaşi hazretleri, bu maddelerle yolunu yani gerçek "**Bektaşiliği**" özetlemektedir.

Fakat, Bektaşi denilen bu tarikatın hak yolda olan mensupları zamanla azaldı. Tekkelere, kendilerini Bektaşi gösteren **Fadlullah-ı Hurufi**'nin bozuk fikirleri yayıldı. Bir müddet sonra da hakiki Bektaşilik tamamen unutularak yerini hurufi fikirleri aldı.

Bugün bektaşi deyince iki çeşit insan anlaşılır: **Birincisi**, hakiki doğru bektaşi olup, Hacı Bektaş-ı Veli'nin gösterdiği hak yolda giden temiz Müslümanlardır. **İkincisi** sahte, yalancı bektaşilerdir. Bunlar bozuk yolda olan hurufiler olup "**batıla**" ismi ile anılırlar.

Bu arada, Bektaşiliğin içine sızıp, adeta istila eden "**Hurufilik"** nedir, biraz da bunun üzerinde durmak istiyorum. Hurifilik, İslâmiyeti yıkmak için kurulan bozuk yollardan biridir. Kurucusu bir Acem (İran) Yahûdîsi olan **Fadlullah bin Abdurrahman Tebrizî'**dir.

Kurduğu bozuk yolun esaslarını anlatmak için **Câvidân** adında Farsça büyük bir kitap yazdı. Kitabında, Kur'ân-ı kerîmdeki harflere mânâlar vererek, kendisinin tanrı olduğunu bildirdi. Bütün dinleri inkâr ve İslâmiyetle alay etti. Kurduğu bu bozuk yola, Yahûdîlik, Hıristiyanlık, Zerdüştlük gibi inançları da

karıştırdı. Bunlarla iç içe oldu.

Nitekim,Yahudi Sabataist **Ilgaz Zorlu**, Bektaşiliğin içine nasıl sızdıklarını şöyle ifade ediyor: “Sabetaycılar kendi din adamlarını Melamilik tarikatı içinde yetiştirmişlerdir. Bu çok ilginç; adam hahamdır, ama dışarıdan baktığınız zaman **Melamilik**, **Mevlevilik** ve **Bektaşilik** tarikatları içinde din adamı gibi görünür.” (Eğitim-Bilim dergisi, Kasım 2000)

Hurûfîliğin bu bozuk inanışları İslâm ülkelerinde câhil halktan bazı kimseler arasında yayılmaya başlayınca Tîmûr Hanın oğlu Miran Şah, babasının emri ile 1393 senesinde **Fadlullah-ı Hurûfî’**yi öldürdü. Bacağına ip takıp sokaklarda sürükledi. Böylece Tîmûr Han, İslâmiyet için çok tehlikeli olan Hurûfîliğin yayılmasını önledi. Bunun için Bektâşî ismi altında kendini gizleyen Hurûfiler, **Tîmur Hanı** sevmezler, hep kötülerler.

Fadlullah-ı Hurûfi öldürülüp, Esterâbâd şehri yakılınca dokuz yardımcısı kaçtı. Bunlardan Aliyyül-a’lâ adında bir kimse, Anadoluya gelerek bir Bektâşî tekkesinde Câvidân’ı gizlice yaymaya ve câhilleri aldatmaya başladı. “Hacı Bektâş-ı Velî’nin yolu budur.” dedi. Hacı Bektâş-ı Velî’in yolundan ayrılmayan hakîkî Bektâşîler, bunlardan tamamen ayrıldılar.

Bektâşî tarîkatı adı altında saklanan Hurûfîlere göre, namazı bir kere kılmak, orucu bir kere tutmak, guslü de ömründe bir kere almak farzdır. Gusül edip vücudunuzu hırpalamayın, derler. Dinin emir ve yasaklarından uzak bir hayat sürerler.

Bunlar, çoğu zaman bilhassa Tanzimattan sonra siyasetle de içli dışlı olmuşlardır. Diyanet Vakfı, İslam Ansiklopedisine göre; Bektaşiliğin siyasetle yakın ilgisini gösteren hadiseler 19.yüzyılda da devam etmiştir. **Jön Türkler** ile Bektaşi Tekkelerinin münasebetleri eskiden beri bilinmektedir. (bk.Ramsaur s.7-14)

Özellikle 1826’dan hemen sonra, Mason locaları ile iş birliğine girmeleri ilgi çekicidir. Bektaşi şeyhlerinin çoğunun bu localara kaydoldukları, bunun sonucu olarak Bektaşilerin siyasi düşüncelerinde, tarikatın ayinlerinde önemli ölçüde mason tesirlerinin belirdiği görülmektedir (bk.Melikoft,Turcica, XV,160-162)

Özetleyecek olursak, Bektaşilik Ehli sünnetten ayrıldıktan sonra, İslam inancından tamamen uzaklaşarak; Şaman, Şii, Budist, Maniheist, Zerdüşt, Hıristiyan (Hıristiyanların teslisine,üçlü ilah inancına benzeyen “Hak-Muhammed-Ali” inancı gibi) vs pek çok bozuk düşünceleri içine alan bir inanç haline gelmiştir. (Daha geniş bilgi için, Diyanet İslam Ansiklopedisi,”Bektaşilik” maddesine bakılabilir.)

“KERBELA” OLAYINA “EHLI SÜNNET”iN BAKIŞI

Son yıllarda, “**Ehli Beyt**” ve “**Kerbela olayı**” geçen hafta olduğu gibi her 10 Muharremde yazılı ve görsel basında geniş yer almaktadır. Haberler objektif olarak değil, tek taraflı olarak verildiğinden bu iki konuda, “**Ehli sünnet**” in “görüşünü” (inancını) sunmak istiyorum.

Ehli sünnet İslam büyükleri Ehl-i Beyti sevmenin her mümine farz olduğunu bildirmişlerdir. Bunlarda Resûlullah’ın zerreleri vardır. Onlara kıymet vermek, saygı göstermek her Müslümanın vazîfesidir. Ehl-i Beyt ile ilgili Peygamber efendimiz buyurdu ki:

“Ehl-i Beytim, yâni evlâdlarım, Nûh aleyhisselâmın gemisi gibidir. Buna binen kurtulur, binmeyen helâk olur.”

“Benden sonra size iki emanet bırakıyorum. Bunlara yapışırsanız, yoldan çıkmazsınız. Birisi, ikincisinden daha büyüktür. Biri Allahü teâlânın kitâbı olan Kur’ân-ı kerîmdir ki, gökten yere kadar uzanmış, sağlam bir iptir. İkincisi, Ehl-i Beytimdir. Bunların ikisi birbirinden ayrılmaz. Bunlara uymayan Benim yolumdan ayrılır.”

“Sizlere dîn-i İslâmı getirdiğim için, bir karşılık istemiyorum. Yalnız bana yakın olan Ehl-i Beytimi sevmenizi istiyorum.”

“Ümmetimden Ehl-i Beytimi sevenlere şefâat edeceğim.”

Büyük İslâm âlimi **İmâm-ı Rabbânî** hazretleri buyurdu ki: “Babam çok âlim idi. Her zaman Ehl-i Beyti sevmeyi tavsiye ve teşvik buyururdu. Bu sevgi insanın son nefeste imanla gitmesine çok yardım eder, derdi. Vefât edeceklerinde baş ucunda idim. Son anlarında şuurları azaldığında kendilerine bu nasîhatleri hatırlattım ve o sevginin nasıl tesir ettiğini sordum. O hâldeyken bile:“**Ehl-i Beytin sevgisinin deryasında yüzüyorum’’** buyurdular.

Dinimiz **“ölçülü**” olmayı emredir. Bunun için sevgide ve düşmanlıkta haddi aşmamak, dinimizin dışına çıkmamak lazımdır. Çünkü, bir kimse ne kadar, zalim olursa olsun, ne kadar alçakça işler yaparsın yapsın, açıkça dini inkar etmedikçe, inanılacak şeylere inandığı müddetçe, Müslümandır, buna kafir denilemez. Denilirse bunu söyleyen dinden çıkar. Günah ne kadar büyük olursa olsun, küfre taşmadığı müddetçe imanı götürmez.

Yezid, zalimliğine, caniliğe sebep olmasına rağmen, İslâmiyete düşman değildi. Namaz kıldığı İslamiyete yaymak için cihad ettiği tarihi bir gerçektir. **Kerbela**’nın sebebi, Yezid’in din düşmanlığından değil, **Hz.Hüseyin’**in kendisine karşı geldiği için saltanatının tehlikeye gireceği korkusundandı. Babası **Hazret Muaviye**, Eshab-ı kiramdandı, Resulullahın kayın biraderi ve vahiy katibi idi, Onun zamanında İslamiyet geniş bir coğrafyaya yayıldı. İstanbul’u fethetmeye gelen ordunun başında Yezid vardı ve emrinde Hz. Halid bin Zeyd ve Mesleme gibi büyükler bulunuyordu. Hadis-i şerifte, **“Ümmetimden İstanbul’a ilk sefer yapanları Allah mağfiret etti**” buyurulmuştur. Hz. Hüseyin’in neslinden **Seyyid Abdülhakim Arvasi** hazretleri, “Yezid ve Velid meşru halife idi” buyurmuştur. Hal böyle olunca, Yezid’in ve Babası Hz. Muaviye’nin Müslüman olmadığını hangi dil söyleyebilir? Burada Yezid’in

yaptıklarını savunacak halimiz yok; zaten hiçbir Müslüman bu yapmaz. Onu sevmez, fakat sevmemek ayrı, küfürle itham etmek ayrı. Maksadımız onu temize çıkartmak değil dinimizin yani, Resulullahın "birinci emaneti" olan Kur'an-ı kerimin ölçüsünü bildirmektir.

Hazret-i Muaviye ehli beyti çok severdi. Şu vasiyeti ehli beyt sevgisini açıkça göstermektedir. Hz. Muaviye vefâtına yakın, çok hastalandı. Öleceğini anlayınca oğlu Yezîd'i çağırtarak dedi ki:

"Ey oğlum! Hazret-i Hüseyine, çocuklarına, kardeşlerine, kardeşlerinin çocuklarına, bütün akrabasına iyi davran! Ey Yezîd! Hz.Hüseyin ile istişare etmeden, halk hakkında hiçbir iş yapma. Senin yanında onun emrinden daha yüksek emir, onun elinden daha yüksek el olmasın. Onsuz ve onun çoluk çocuğu olmadan bir şey yeme ve içme. Ondan ve onun çoluk çocuğundan önce kimseyi giydirme. Ey oğlum! Biz sadece onun babasının ve dedesinin köleleriyiz.

Ey oğlum! Bir harcama yaparsan yarısı Hz.Hüseyin için olsun. Onun üzülmesinden ve kızmasından çok sakın. Çünkü onun dedesi Resûlullah efendimiz önce gelenler ve sonra gelenler hakkında şefaat edecektir. Onun babası Hz.Ali bin Ebî Tâlib kıyamet gününde Kevser Havuzunun suyundan dağıtacaktır. Liva-i Hamd onun elindedir. Annesi Fâtımat-üz-Zehrâ kadınların efendisidir. Büyük annesi Hadîce-i Kübrâ'dır. Allahü teâlâ onlar sebebiyle bizi doğru yola iletti. Onlara ve çoluk çocuğuna herkesin iyilik etmelerini tavsiye et. Onları râzı et. Hazret-i Hüseyin, çoluk çocuğu, akrabâları ve Benî Hâşim hakkında ileri gitme!"

"Dillerimizi bulaştırmayım!"

Birisine, mal için, makam için olan düşmanlıkla, dini için, nesebi için düşmanlık aynı değildir. Birincisinin neticesi günah, ikincisinin neticesi küfür olur. Ehli Sünnet büyüklerinin görüşüne göre, Yezid'in, **Hazret-i Hüseyin'**ne, karşı oluşu düşmanlıktan olmayıp, makam ve dünyalık içindi.

Her ne olursa olsun, bu alçakça yapılan vahşeti, Yezîd bile üzerine almamış. İbni Ziyâd'a, bu yüzden la'net etmiştir. Yezîd'in suçu da büyük ise de, bundan dolayı, babası Hazret-i Muaviye'yi lekelemeye kalkışmak, pek haksızlık olur. Hâbil'in kâtili olan Kâbil'in babasını, yanî Âdem aleyhisselâmı kötülemek gibi olur.

İşin diğer bir yönü Yezîd, **Hazret-i Hüseyin'**i öldürmek için emir vermedi. Kendisine bi'at ettirilmesini emretti. Adamları haddi aşarak bu akıl almaz cinayeti işlediler. Yezid, şehit edildiğini işitince ağladı ve Hazret-i Hüseyin'e rahmet okudu. "**Hüseyin bana gelseydi buna mani olurdum."** dedi. Haberi getiren Zübeyr mükafat isteyince bir şey vermedi. "**Allah İbn-i Mercâne'ye lânet eylesin! Hüseyin'in istediklerini kabul etmeyip de onu katlettirdi. Böylece beni kötü tanıttı."** diye üzüntüsünü bildirdi.

Hazret-i Hüseyin'in çocuklarını **Kerbelâ**'dan Şam'a getirdiler. Yezîd onları sarayına alıp çok hürmet ve ikramda bulundu. Yezîd'in âilesi de Hazret-i Hüseyin için çok üzülüp çok ağladılar. Yezîd, İmâm-ı Hüseyin'in Ehl-i beytini

kendi sarayına yerleştirdi. Çok ikramda bulundu. Sabah akşam yemeklerini **İmâm-ı Zeynelâbidîn** ile yedi. Onlar bir müddet Şam'da kaldıktan sonra Medîne'ye gitmek istediler. Yezîd, onlara çok mal ve hayvan ile iki yüz altın verdi. "Her ihtiyâcınızı bildirin, hemen gönderirim." dedi.

Nûmân bin Beşir'i beş yüz süvâri ile bunların emrine verdi. İzzet ve hürmetle Medîne'ye gönderdi. **Zeynelâbidîn** hazretleriyle vedâlaşırken de; **"Allahü teâlâ İbn-i Mercâne'ye lânet etsin. Vallâhi ben olsaydım babanın her teklifini kabul ederdim. Allah'ın takdiri böyleymiş ne çâre. Ne istersen bana yaz, hemen gönderirim.**" dedi. Hattâ Hazret-i Hüseynin kızı Sükeyne' o kadar iyi davrandı ki, ayrılırken" **Mu'âviyenin oğlu Yezîd'den dahâ hayrlı kimse görmedim"** dedi.

Yezîd'in suçu için, bu olay esnasında hayatta olmayan babası Hazret-i Mu'âviyeyi kötülemek de uygun olmaz. O zaman hazret-i Hüseyni salıvermeyip, asıl şehîd eden, Ömer'in babasını da haşa kötülemek gerekir. Ömer'in babası olan Sa'd ibni Ebî Vakkâs Cennetle müjdelenenlerdendir.

Hz.Hüseyin gibi yüce bir imamın şehid edilmesi, bütün Müslümanlar için büyük musibet ve üzüntüdür. Hz.Osman'ın ve Hz.Hamza'nın, Hz. Ali'nin pek feci şekilde şehid edilmeleri de, böyle büyük musibet ve üzüntüdür. Fakat, Peygamberimiz, Hz.Hamza'nın şehid edildiği günün yıldönümlerinde matem tutmadı. **Matem tutmayı** emretmedi.

Hadis-i şerifte: "**Matem tutan kimse, ölmeden tevbe etmezse, kıyamet günü şiddetli azab görecektir." "İki şey vardır ki, insanı küfre sürükler. Birisi, bir kimsenin soyuna söğmek, ikincisi, ölü için matem tutmaktır**." (Müslim)

Kerbela vahşetini kimse savunmuyor, kimse bununla övünmüyor. Bunun için bu vahşeti öne çıkarmanın, her sene gündeme getirmenin kimseye faydası yoktur. Aksine, İslam tarihinin en büyük yarasını deşmek olur. Müslümanları üzmek olur. Müslümanlar arasına tefrika sokmak olur.

Ateş düştüğü yeri yakar, Bu olaya en çok üzülenler, Hazreti Hüseyin'in soyundan gelen seyyidlerdir. Çünkü, dedeleriydi. O'nun mübarek kanını taşıyorlardı. Fakat buna rağmen **Abdülkadır-ı Geylani, Ahmed Bedevi, Ahmet Rufai, Abdülhakim Arvasi** gibi seyyidlerin büyükleri ve meşhurları bağırlarına taş basıp asırlarca bu olayı dile getirmediler. Olaya sebep olanları, küfürle itham etmediler.

Bizler de bu şerefli insanlar gibi davranıp bu vicdanları paralayan cinayetleri konuşmamalıyız. Konuştuğumuz zaman kime ne faydası olacak? Bu mübarek şehidler geri mi gelecek? Tabii ki hayır, sadece acılar tazelenecek, birlik ve beraberliğimiz bozulacak. Huzur içinde ve kardeşçe yaşamak için bunları dile getirmemek şarttır.

Sözümü Ehli sünnetin büyük imamı, **İmam-ı Şafi** hazretlerinin sözü ile bitirmek istiyorum: **"Allahü teâlâ, bu kanlara ellerimizi bulaştırmaktan bizleri korudu. Biz de dillerimizi bulaştırmaktan korumalıyız!"**

VI. Bölüm
İSLAMIN PROTESTANLAŞTIRILMASI

MARTİN LUTHER'İN ÖRNEK ALINMASI

Batı dünyası, yani Hıristiyan âlemi, ilk zamanlar İslamiyeti pek ciddiye almadı. Arabistan yarımadasında, Araplar arasında dini bir mücadele olarak baktı olaya. İslamiyet Arabistan dışına taşıp, doğuya, batıya, özellikle de Anadolu kapılarına dayanıp, Bizansı, Avrupayı tehdit eder duruma gelince Hıristiyan âlemi telaşlandı.

Haçlı seferlerini başlattılar. Kudüs'e kadar ulaşıp binlerce müslümanı kılıçtan geçirdiler. Fakat, Müslümanları yıldıramadılar, Müslümanlar tekrar toparlanıp, Haçlı sürüsünü, Kudüs'ten ve Anadoludan attı.

Hıristiyan âlemi bu yenilgiyi bir türlü hazmedemedi. Her fırsatta saldırıya devam etti. Ancak, asırlar süren savaşlara rağmen bir netice alamamaları onları farklı taktik uygulamaya sevketti. Kaba kuvvetle bir yere varamayacaklarını anlayarak, Müslümanları içeriden yıkmaya karar verdiler.

18. asırda bu yeni planı uygulamaya koydular. Yetiştirdikleri casuslarla (Hempher gibi) ve Müslümanların arasından satın aldıkları kimselerle İslamın esaslarını bozmaya, yani protestanlaştırmaya karar verdiler.

Yapılmak istenilenin iyi anlaşılabilmesi için protestanlık nedir, buna kısaca bir göz atalım:

15. yüzyıla kadar, Hıristiyanların üzerinde Katolik Kilisesi, yani Papa hakimdi. Merkezi bir din otoritesi vardı. Keşiflerden sonra, ortaya çıkan burjuva sınıfı, zenginliğin verdiği güçle, kontrolsuz bir şekilde, haram günah tanımadan zenginliğin tadını çıkarmak istediler. Fakat, bozulmuş da olsa, kendine göre emir ve yasakları olan Hıritiyanlığın ahlaki kuralları ile çatışınca, isteklerini rahat bir şekilde yapabilmenin yollarını aramaya başladılar.

Mesela, zenginleşen tüccarlar faiz ile çalışmaya başladılar. Hıristiyanlık buna müsaade etmedi. 1517'de Alman papazı olan **Martin Luther** çıkıp her türlü isteğe izin verince burjuva sınıfı yani zenginler rahatladı. Din baskısından kurtulmuş oldular. Dini kendi âdi isteklerine alet etmeye başladılar.

Şimdi, Protestanlığın esası olan maddelere bir bakıp, zamanımızda İslama karşı yapılanlarla mukayese edelim:

1- Dinin yorumlanması ve anlaşılması tek otoritenin (Katolik Kilisesinin) tekelinden çıkartılmıştır.

(Günümüz Luther'leri de, 14 asırdır, Müslümanların dinlerini öğrendikleri, akaid ve fıkıh kitaplarını bir tarafa atıp, herkesin dinini doğrudan meallerden öğrenip, istediği gibi inanıp ibadet etmesi ve belli bir mezhebe bağlı kalınmaması için Müslümanları yönlendirmiyorlar mı? Dinin belli bir kaynaktan öğrenilmesini savunanları, çağdışılıkla, gericilikle suçlamıyorlar mı? İlahiyat fakültelerinde öğrencilere, her biriniz birer **Luther** olmalısınız, telkininde bulunulmuyor mu?)

2- Dinin yorumlanmasında vahiy değil akıl ön plana alınmıştır. Akıl, dini istediği şekilde yorumlayacaktır. Din, kamusal alandan uzaklaştırılarak birey alana çekilecek.

(Günümüz Lutherleri de, Hadis-i şerifleri, âyeti kerimeleri yorumlarken, aklı ön planda tutmuyorlar mı? Herkesin aklı farklı olduğuna göre, herkesin anlayışı farklı olacağından, akıl sayısı kadar görüş, din, yani dinsizlik ortaya çıkmayacak mı? Getirilmek istenen nokta da bu değil mi zaten.)

3- Ayinler, (ibadetler) dinin esası değildir. Tanrının ibadete ihtiyacı yoktur. Dinde esas olan, kalbin temiz olmasıdır, dinde bu kafidir.

(Günümüz reformcuları da, namaz kıldırmamak, ezanı kaldırmak ve diğer ibadetleri yaptırmamak için uğraşmıyorlar mı? İbadeti, emir ve yasağı olmayan hiç din olur mu? Sen her türlü pisliği işleyeceksin, kanalizasyon çukurundan çıkmayacaksın, sonra da ben tertemizim diyeceksin! Böyle kalb temizliği, böyle inanç olur mu?)

4- Latince olan İncil diğer dillere çevrilerek yaygınlaştırılacak.

(İslam tarihi boyunca, son senelerdeki kadar meal, tefsir basılmadı. Her önüne gelen Kur'an-ı kerim meali, tefsiri yazıyor ve bu mealler gazetelerde promosyon olarak verilerek mukaddes kitabımız ayağa düşürülüyor. Anadille ibadet öne sürülerek, Kur'an-ı kerimin orijinali unutturulmaya çalışılıyor.)

Bu kadar benzerliğe ne dersiniz? Herhalde kimse buna bir tesadüf diyemez. Bu protestanlaştırma projesini, İngiltere'nin yönlendirdiği Avrupa yürütüyordu. 11 Eylül olayından sonra ABD de açıkça aktif bir şekilde projeye destek vermektedir.

11 Eylül olayı belki de, Müslümanlara gösterdiği toleransı kırmak ve ABD'yi de projeye dahil etmek için hazırlanan sinsi bir plandır.

PROTESTANLAŞTIRMAYA DESTEK VERENLER

Önce şunu ifade edeyim, Ehli sünnet inancına sahip İslam âlimlerinin dışında kalan bütün Müslüman aydınlar bilerek veya bilmeyerek; az veya çok bu sinsi faaliyetine destek vermişler ve vermektedirler.

İslam dünyasında protestanlaştırma hareketlerine ilk destek**, Muhammed Abduh, Cemalettin Efgani, Mercani, Musa Carullah...** gibi reformistlerden geldi. İslamın yeniden yorumlanması fikrini ortaya atarak protestanlaştırmaya öncülük ettiler. (Ülkemizdeki, günümüz Refomcularını, Luther'lerini herkes bildiği için bunların isimlerini zikretmeği luzumsuz görüyorum. Arife tarif gerekmez.)

Kulvarları farklı da olsa, **Hasan el Benna, Seyyit Kutup, Mevdudi, Raşit el Gannuşi, Hasan Turabi, Malik bin Nebi, Muhammed İkbal, Hamidullah** gibi kimselerin ortaya attıkları "**Kur'an'a**" dönüş hareketi de **Protestanlaşmaya** katkı sağladı. Ayrıca, isyancı terörist faaliyetleri ile insanları islamiyetten soğuttular, ürküttüler.

Türk dünyasında; Türkçülüğü, Turancılığı esas alan, **Yusuf Akçura**, **Gaspralı İsmail**, **Ziya Gökalp** gibi "***Türk Yurdu***" mecmuası etrafında toplanan aydınların faaliyetleri de, İslamın Protestanlaştırılması hareketinin ekmeğine yağ sürdü. Çünkü bunlar da Hıristiyanlık gibi, İslamın da değişime ayak uydurmasını, reformu savundular.

İçeride ise, protestanlaştırma çalışmalarına ilk ciddi destek, **10 Haziran 1928** tarihinde, İlahiyatçıların yayınladığı beyanname ile geldi. **Köprülü Fuâd, Şerâfeddin (Yaltkaya), İzmirli İsmail Hakkı, İ. Hakkı (Baltacıoğlu), Halil Halid, Halil Nimetullah, Arapkirli Hüseyin Avni, Hilmi Ömer, Yusuf Ziya (Yörükan) ve Mehmed Ali Aynî'**nin

imzaladığı, İbadeti zamana uydurmak ve İslamiyeti ıslah projesi adı ile yayınlanan bu beyanname protestanlaştırma hareketine açık bir destekti.

Bu beyanname ile ibadetlerin biçiminde ve dilinde reform yapılarak; camilere müzik âletleri konulmasını, hutbeleri filozofların okumasını, ibâdetlerin ana dille yapılması isteniyordu.

İzmirli İsmail Hakkı'nın şu ifadeleri Protestanlığın kurucusu **Luther**'in düşüncelerinden farklı değildi: **" Hayır ve sevap, insana has olan kanuna itaat ve hayırlı ameldir. Kalbimizin, Allah ve insan sevgisi ile dolu olması, üzerimize vacip olan vazifeleri yapmakta ve cenab-ı Hakkın hayırlı amel irade etmesi için gereken vazifeleri yerine getirmekte irademizin bulunması namazın kendisidir... İbadetler bir takım vesilelerden ibarettir. İnsana, kendine has iradesi ile ibadet ve din lazımdır...Bu İbadetler kalpleri temizlemeye vesiledir. Bizzat istenen maksatlar değildir... Akıl asıl, din ona dayanır**. (İslam Dini ve Tabii Din, 42-63)

Dikkat ederseniz, İzmirli de, Luther gibi ibadetlere önem vermiyor, aklı esas alarak vahye inanmıyor. Halbuki din vahye dayanır, akla dayanmaz.

"Dinlerarası diyalog" da Protestanlaştırma projesi kapsamındadır. Diyalog faaliyetinde bulunanların niyeti ne olursa olsun, hatta iyi niyetle bile yapılması bu neticeyi değiştirmez. Zaten Vatikan maksadını saklamıyor, açıkça ifade ediyor. Nitekim, Papa 2. Jean Paul da, Sen Pietro Kilisesinde, 25. 6. 2000 günü pazar ayininde, **"Kilise ile diğer dinler arasındaki diyaloga evet. Ama aynı zamanda tek kurtarıcının İsa olduğunu ilan etmek gerekiyor''** diyerek diyalog sonunda nerede birleşileceğinin adresini de vermiş oluyor.

Batı diyalog çalışmasını bu maksatla başlattı. Böyle bir diyalogtan, zarardan, yıkımdan başka ne beklenir?

Diyanetin "**Güncel Dini Meseleler İstişare Toplantıları"** da protestanların kararları ile örtüşüyor. İşte toplantıda ele alınan konulardan bazıları: Dîni metinleri okuma, anlama ve yorumlama; din ve sosyal değişme ile ilgili konular; tarihte ve günümüzde kadının toplumsal konumu ve rolü, ana dil ile ibadet, Kuran ve hadislerin anlaşılmasında, yorumlanmasında yöntem, Hz. Peygamberin dindeki konumu, Akıl vahiy ilişkisi vb. Luther'in yaptığı gibi hep, **"Yeniden yorum"** üzerine bina ediliyor. Sanki din yeni geldi, bugüne kadar hiç yaşanmadı!

Kimsenin kalbini okuyamadığımız için tabii ki, bütün bunların art niyetle mi iyi niyetle mi yapıldığını kesin olarak söylemek zor. Ancak, her olayda olduğu gibi burada da gelinen noktaya bakmak gerekir. İyi niyet her zaman iyi netice vermez. İyi niyetli olmak insanı vebalden kurtaramaz. Cehennemin yolları iyi niyet taşları ile döşelidir. Cehennem iyi niyetlilerle doludur. (Dinde Reform faaliyetleri hakkında geniş bilgi için, Hakikat Kitabevi'nin yayınladığı, "*Faideli Bilgiler*" kitabına müracaat edilebilir.)

LİGHT İSLAM

Son aylarda gazetelerin, televizyonların hiç gündeminden düşmediği konu; bankaların içlerinin boşaltılması, bu yolla yapılan vurgunlar... Biliyorum, hemen diyeceksiniz ki, bu konuları yazan birçok kimse var, sen niçin bu konulara giriyorsun, başka konu mu kalmadı? Haklısınız merak etmeyin bankalardan bahsetmiyeceğim;

“**İçini boşaltma**” tabiri bana başka bir konuyu hatırlattı, ondan bahsedeceğim. Bu konu, Batı’nın “**İslamın içini boşaltma**” projesi Batı’nın ifadesiyle, “**Light İslam”...**

İsterseniz tarih boyunca oynanan bu tür oyunların daha iyi anlaşılması için konuyu biraz geriden, işin başından ele alalım: İslamiyet ortaya çıkınca, Peygamber niçin kendilerinden değil de başka bir kavimden çıktı diye ilk karşı gelen, yok etmek isteyen Yahudiler oldu. Önce bunu güç kullanarak yapmak istediler, buna muvaffak olamayınca, Peygamber efendimizin vefatından sonra, Müslümanlar arasındaki iman birliğini bozmak istediler. **Abdullah ibni Sebe** isminde Yemenli bir Yahudi vasıtasıyla Müslümanlar arasında ilk fitneyi soktular.

Bu fitne, Hazret-i Osman'ın şehid edilmesine, **Cemel** ve **Sıffin** vakalarının meydana gelmesine sebeb oldu. Bununla da kalmayıp, Peygamber efendimizden sonra, halifelik tartışmalarını körükleyerek Eshab-ı kirama dil uzatan kimselerin çıkmasını sağladılar.

Müslümanları birbirine düşürmek isteyen fitneciler, Dört Büyük Halife’den sonra da durmadılar. Elde ettikleri kimselere , müteşabih ayet-i kerimelere yanlış manalar verdirerek müslümanları farklı fırkalara ayırmak için çalıştılar. Her devirde içerde dışarda Müslümanları parçalamak için kendi fikirlerini uygulayacak adamlar yetiştirdiler. Çeşitli akımların, yolların çıkmasını sağladılar.

Bu akımların yedinci asırda temsilcisi, **İbni Teymiyye** ile talebesi **İbni Kayyım**'dır. Bu cereyan on ikinci hicri asırda, **Muhammed bin Abdülvehhab'**ın kurduğu “**Vehhabilik”** ile devam ettirildi. Daha sonra Cemaleddin Efgani, Muhammed Abduh, Musa Carullah, Seyyid Kutub gibi kimselerle bu bozuk yolu devam ettirdiler.

Bu arada İslamiyeti yok etmek için güç kullanmaktan da geri kalmalıdlar. Gelişmekte, yayılmakta olan İslamiyeti yok etmek için Yahudilerin tahriki ile Hıristiyanlar Müslümanların üzerine haçlı seferleri düzenlediler.

Fakat asırlarca yaptıkları acı tecrübelerle bu yolla başarı sağlayamayacaklarını görünce taktik değiştirip, 18. yüzyılın başından itibaren içeriden yıkma faaliyetlerine tekrar ağırlık verdiler. Bu faaliyetlerin başını da İngilizler çekiyordu.

İngilizler iki asırlık, planlı programlı çalışma sonunda muvaffak oldular; İslamın tek temsilcisi olan Osmanlı Devletini yıktılar. Fakat nihaî hedef Osmanlı olmadığı, “İslamiyet” olduğu için çalışmalarına ara vermeden yeni stratejilerle yine devam ettiler.

Önce Osmanlıdan kopardıkları İslam ülkelerine el attılar. Asırlardır İslamın kalesi durumunda olan İslam alimlerine karalama kampanyası başlattılar. Mezheplere gizli savaş açtılar. Biliyorlardı ki; alimlerin, mezheplerin varlığı maksatlarına kavuşmalarına en büyük engeldi. Alimlerden, mezheplerden kopmuş kimseleri dinden uzaklaştırmak çok daha kolay olacaktı. Bozuk yolları yaymak, kabullendirmek bu iki engelin yok edilmesine bağlıydı. Bunun için, 18. Asırdan itibaren çalışmalarını bu yöne kaydırdılar.

Alimler, mezhepler, fıkıh kitapları ortadan kalkınca en azından önem veren azalınca, halk doğrudan Hadis-i şeriflerden, Kur’an-ı kerimden dini öğrenmeye kalktı. Elde ettikleri, satın aldıkları adamlarına istedikleri manaları verdirerek de Müslümanları parça parça ettiler. Bununla da kalmadılar, birbirlerine düşürdüler. Müslüman ülkeler Batı’nın bir sömürgesi haline geldi. Yerli halk, kendi memleketinde yabancı muamelesi görmeye başladı.

Gidenler, orada yaşayanlar bilir; mesela, Suudi Arabistan'da, İngiliz ve Amerikalılar birinci sınıf insan muamelesi görür. Girişlerde bunlara öncelik tanınır. Sonra yerli halk gelir, bundan sonra da diğer Müslümanlar gelmektedir.

Müslümanların bütün bu perişanlıkları rahatlatmadı bunları. Esas hedef tamamen yok etmek olduğu için, şimdi de" **Light İslam"** projesini yürürlüğe koydular. Yarın da, bu proje ile ne yapmak istiyorlar, bunun üzerinde durmak istiyorum.

KENDİLERİNE BENZETMEK İSTİYORLAR

Yahudi - Hıristiyan işbirliği ile İslamiyet tamamen yok edilemeyince, yeni bir stratejinin geliştirilmesine ihtiyaç duyuldu. Bu maksatla, **"Light İslam**" ismini verdikleri yeni bir proje geliştirdiler. "**Light İslam**" , hafif, yumuşak İslam manasına gelmektedir. Fakat gerçek manası, " **İslamın içinin boşaltılması**" dır. Buna en kısa ifadeyle, "**Kendilerine benzetme**" projesi diyebiliriz.

Geçenlerde Hıristiyanlıkla ilgili bir bilgi lazım oldu, kaç tane Hıristiyana sordumsa bilen olmadı. Bugün, Batı'da Hıristiyanların tamamına yakını, sorulduğunda, sadece Hıristiyan olduğunu söylüyor, bunun dışında; Hıristiyanlık nedir, kuralları nelerdir, nasıl Hıristiyan olunur, nasıl Hıristiyanlıktan çıkılır? bilen yok. Hıristiyanların dini bilgisi, sadece boyunlarına bir haç takmak ve Pazar günleri Kiliseye gidip Kilise müziğini dinlemekten ibaret.

Batı'nın istediği, Türkiye'de de bu tür din anlayışı ve yaşayışı olsun. Haftada bir cumaya gidilsin, cenaze namazları, bayram namazları kılınsın, bunu dışında İslamiyet ile ilgili bilgi sahibi olunmasın, İslami şuur olmasın. Bugüne kadar altı asırlık Osmanlı kültürü buna engel oluyordu. Artık bu sermaye de tükenmek üzere...

İçi boşaltılmış bu tip Müslümanlığı, Türkiye'nin dışında;Türk Devletlerinde, Balkanlarda çoktan gerçekleştirdiler. Türk devletlerinin çoğunda insanlar sadece Müslüman olduğunu biliyor, başka bir şey bilmiyor. Geçen Ramazan Kazakistanlı bir genç gelmişti. Konuşma esnasında rehber arkadaşa sigara teklif etti. Kabul etmeyince, sigarayı doktor mu yasakladı? diye sordu. Arkadaş, hayır bugün oruç tutuyorum, diye cevap verdi. Bu defa da oruç nedir diye sordu. Müslümanlar her sene Ramazan da bir ay oruç tutarız, deyince, bu defa da Ramazan nedir? diye sordu.

Bu kimse Hıristiyan filan değildi, ateist de değildi. Samimi olarak Müslüman olduğunu söylüyor ve inanıyordu. Fakat o hale getirilmiş ki, Müslümanlıkla ilgisi, sadece Müslüman olduğunu bilmesinden ibaret kalmış...

Yine, Semerkand'dan gelen **Numan Bey** anlattı: "Büyük bir markette alış-veriş yapıyordum, bir genç geldi votka istedi, paketleyip kendisine verdiler. Genç parasını vermek üzere iken " Burada domuz eti bulunur mu?" diye sordu. "Var tabii, ne kadar olsun?" dediler. Genç öfke ile eline aldığı votkayı bırakıp, " Ben domuz satılan yerden alışveriş yapmam!" diyerek çıkıp gitti."

Zavallı nereden duyduysa islamiyette domuzun yasak olduğunu duymuş; fakat başka yasaklardan, içkinin haramlığından haberi yok.

Yine orada türbe ziyaretinde bir şey dikkatini çekmiş Numan Beyin: Halk türbeye geliyor, ellerini kaldırıp bir müddet böyle kalıyor, sonra ellerini yüzlerine sürüp gidiyorlarmış. Merak edip kendilerine sormuş. Cevapları şu olmuş: Dedelerimiz

anlatırlardı. Türbede eller açılıp bazı şeyler okunup sonra el, yüze sürülürmüş. Biz okunacak şeyleri bilmiyoruz, geriye ellerimizi yüzümüze sürmek kalıyor, biz de onu yapıyoruz.

Balkanlar'da da Müslümanlığın sadece ismi kalmış. Manevi değerlerinden o kadar uzaklaşmışlardı ki, Boşnaklar, savaştan önce Sırplardan kız alıp vermekte bir sakınca görmüyorlardı, çocuklarına Müslüman ismi koyup koymamak onlar için bir şey ifade etmiyordu.

Türkiye'yi bu hale getiremedikleri için korkuyorlar. Çünkü, bugün Batı'da Hıristiyanlık bitmiş durumda; gençlerin çoğu ateist. Bunun için de bir arayış içindeler. Avrupa Birliğine, Türkiye bu hali ile girerse Avrupa kendi halkından korkuyor. Türkler'den İslamiyeti öğrenir de Müslüman olur, Batının çehresi değişir diye ödleri kopuyor. Bunun için de İslamiyeti emir ve yasakları olmayan tamamen ahlaki, felsefi bir sistem haline getirmek istiyorlar. Son senelerde Batı'nın öncülüğünde sık sık gündeme getirilen, dinlerin birleştirilmesi, dinlerarası diyalog, hoşgörü programları da **"Light İslam**" projesinin bir parçasıdır.

Günümüz şartları da bu projeyi uygulamaya elverişli. Çünkü, farklı ekonomik sistemler sebebiyle yapılan kavgalar gerilerde kaldı artık. Yeni dönemde çatışmalar, farklı medeniyetler, inançlar arasında olacak.

Bu durum Amerika'nın da işine geliyor. Sovyet sisteminin çökmesi ile ABD, süper güç olarak yalnız kaldı, başka bir ifade ile düşmansız kaldı. İslam medeniyetini kendine gizli düşman seçti. Zaman zaman müdahale edebilmek için de fanatikler besleyip büyütmeğe başladı. ABD'nin Afganistan'daki Taliban'ı desteklemesi ve Taliban'ın İsyancı **Usame bin Laden'**i teslim etmemesi bu planın bir parçası... Böyle olmasaydı, Afganistan'daki kampların ve Sudan'daki ilaç fabrikasının bombalanmasına nasıl bir mazeret bulacaklardı. ABD bir taraftan fanatikleri besleyip büyütüyor, diğer taraftan onları bahane ederek askeri güç kullanarak jandarmalığı elden bırakmıyor. "**Ben ne dersem o olmalı**", kuralını uyguluyor...

İslam dünyası, oynanan oyunları bilip terörizmden uzak durmalıdır. Demokrasi çağı olan günümüzde kavgasız bir şekilde farklı medeniyetler, asli değerlerini muhafaza ederek bir arada yaşamayı öğrenmelidir**.** **"Evrensel İnsan Hakları**" da bunu gerektiriyor.

YANLIŞIN TERSİ DOĞRUYU GÖSTERİR

"**Light İslam**" yazımdan dolayı hayli arayan oldu. Tebriklerini, teşekkürlerini bildirdiler. Bu arada da, **"Bu tür faaliyetlerden zarar görmemek için ne yapmamız lâzım?"** diye sordular.

Fazla yapılacak bir iş yok aslında. Ne diyorlardı, "Alimleri, fıkıh kitaplarını bir tarafa bırakın, dininizi doğrudan Kur'an-ı kerimden öğrenin!" Söylediklerinin tersini yapmak kafi, zarar görmemek için.

Çünkü, asırlardır, dinimizin emir ve yasakları fıkıh kitaplarından, ilmihâl kitaplarından öğrenilmiştir. Bu yol sağlam yoldur. Fakat Meşrutiyetten beri, belli odaklar, Müslümanları sinsice fıkıh kitaplarından uzaklaştırıp, meallere, tefsirlere, tercümelere yönlendirme gayretine girmiş bulunmaktadır. Bu maksatla, "Dinimizi esas kaynağından

öğrenin, aracıları ortadan kaldırın" gibi sloganları ortaya attılar. İşin aslını bilmeyen çok kimse de, bu sinsice hazırlanmış tuzağa yakalandılar.

Birçok şey alıştıra alıştıra kabullendirilir. Bazı yanlış inanç, fikir, görüş, metot ve kanaatler vardır ki, insanlar onları önce iter, reddeder. Fakat devamlı propaganda, beyin yıkama ve telkin neticesinde, bu itiş ve reddetme, zamanla zayıflar ve toplumun direnişinde gevşeme başlar. Gün gelir, bakarsınız ki, o bozuk ve bâtıl fikir ve metotlar, aynı topluluk tarafından benimsenir ve kabul görür.

İşte, büyük-küçük her Müslümanın, bir adet Kur'an tercümesi edinerek, İslâmiyeti doğrudan doğruya kutsal kitabından veya kaynağından öğrenmesi fikri de böyle olmuştur. Bu, yıllardır yaptıkları beyin yıkama propagandalarının bir neticesidir. Maalesef zamanımızda Müslümanların çoğu, bu propagandanın tesiri ile evlerinde bir meal bulundurma, dini buradan öğrenme yanlışlığına düştüler. Hâlbuki bizim, dinin temel bilgilerini Kur'an tercümelerinden elde etmemiz, öğrenmemiz mümkün değildir.

İslâmiyeti içeriden yıkmak, dinimizin temellerini dinamitlemek isteyen reformcuların ve inkârcıların, yıllar boyu devam eden teraneleri şu olmuştur: "Herkes dinini doğrudan doğruya Kur'an-ı kerimden öğrensin. Bunun için de herkese bir tercüme, yahut meal veya tefsir temin edilsin. Onu okusunlar; eski kafalı hocalar, fıkıh kitapları aradan çıksınlar!.."

Nihayet onların dediği olmuş, bu sinsi oyun, yani dini bilgileri meallerden ve tercüme kaynaklardan almak fikri, doğru olarak kabul edilmiş ve tercümeler, mealler peynir ekmek gibi satılmaya başlamıştır.

Neticede ne olmuştur? İslâmî otorite ve hiyerarşi kavramları yıkılmış... Söz ayağa düşmüş... Reform hareketleri başlamış... Mezhepsizlik yayılmış... Hemen arkasından da dinsizlik yayılmaya başlamış. Bu hareketler, ne zaman ve kimler tarafından başlatılmış o da çok önemli. Bunu da, 1924 tarihli Sebilürreşad Mecmuasından öğrenelim:

"Kur'an-ı kerim'i tercüme etmek, basıp yaymak bir müddetten beri moda oldu. Ne gariptir ki, ilk defa bu işe teşebbüs eden, **Zeki Megamiz** isminde, Arap asıllı bir Hıristiyandır. Daha sonra Cihan Kütüphanesi sahibi **Ermeni Mihran Efendi** acele olarak, diğer bir tercümenin basımına başladı ve az zamanda sona erdirerek, "Türkçe Kur'an" ismiyle yayınladı."

Asırlardır, bütün ömürlerini dini yaymakla geçiren, bu uğurda hiçbir fedakârlıktan kaçınmayan İslâm âlimlerinin, Kur'an-ı kerimin tercümesini, meallerini hazırlamayıp da, yabancıların böyle bir çalışma yapması, bizlere çok şey hatırlatmalıdır...

Netice olarak şunu söyleyebiliriz ki, tercüme ve meal, gerçekten dine faydalı olsaydı, İslâm büyükleri bu faaliyeti gayri müslimlere bırakırlar mıydı? En güzelini kendileri yapmaz mıydı?

BATILILAŞMA SÜRECI

İki asır önce sadece yönümüzü çevirdiğimiz Batıya yönelişimiz son yıllarda koşar adıma dönüştü. Son günlerde toplumun herkesiminde bunun tartışmasını yapılıyor. Eksileri artıları gündeme geliyor. Gerçi Batıya yönelişimizin miladı iki asır öncesi değil. Osmanlı kuruluşundan itibaren Batıya yönelmişti. Fakat iki yönelişin arasında çok büyük fark var. İlk yönelişin hedefinde, onlara İslam ahlakını tanıtmak ve onların İslam ile şereflenmelerini sağlamak vardı. Batıdan bir şey öğrenmek, onların medeniyetlerin

istifade etmek için değil, onlara gerçek medeniyeti gerçek insan haklarını sunmak, onları despot yönetimlerden, akıl olmaz zulümlerden kurtarmak içindi.

İkinci yönelişimizde tam tersine, onların medeniyetinden istifade, insan haklarından yararlanma söz konusu. Şimdi aynı şeyleri onlar söylüyor; sizde insan haklarına uyulmuyor, adaletiniz güvenilir değil, din ve vicdan hürriyetiniz yok, diyorlar. Nereden nereye geldiğimizin resmi işte budur.

Bu iki farklı, yönelişin altında ekonomik güç yatıyor. Güçlü olanın sözü geçer. Güçlü olanın cazibesi, çekim gücü fazla olur. Gücünüz yoksa, sahip olduğunuz değerler ne kadar kıymetli olursa olsun uygulama alanı bulamazsınız.

Bir hikmet ehli, "**İnsanlık tarihinden bugüne kadar ve bundan sonra da kıyamete kadar, her kaidenin bir istisnası olmuş ve olacaktır. Sadece bir kaidenin istisnası yoktur. O da; 'parası olan her zaman güçlüdür!' kaidesidir**" diyor.

Gerçek manada hürriyet, bağımsızlık; paraya, güçlü olmaya bağlıdır. **J.J. Rousseau**, " Eldeki para hürriyetin simgesidir. Fakat peşi kovalanan para tam tersine köleliğin simgesidir." **Thomas Fuller** de, " Para insanı avlamak için en iyi yemdir" der. **Thomas Carlyle** de, " Para yağmuru altında çok şeyler delinir" demiştir.

Bugün, bütün milletlerde Avrupalı, Amerikalı gibi olma özlemi var. Bu ülkelere düşman bile olsalar para gücüne dayalı propagandaların tesiri ile gizli bir hayranlık var.

Paranın, ekonomik gücün etki alanına girmeyen hiçbir şey yoktur. Siyaset, moda, kültür hatta inançlara bile tesir eder. Tarih boyunca bu hep böyle olmuş bundan sonra da böyle olacaktır. Örneğin, Osmanlılar 15. 16.17. asırlarda siyasi sahada olduğu gibi sosyal ve ahlaki yönden de dünyada örnek alınan, taklid edilen devlet konumundaydı.

Osmanlı medeniyleti, mensubu oldukları İslam dinine ve onun güzel ahlakına, iyilik, çalışkanlık, adalet gibi emirlerine dayanıyordu. Bu emirlere sarıldıkları müddetçe çağının zirvesine çıkmış ve diğer milletlere üstün ve örnek olmuşlardı. Ekonomik yönden de karşılarında rakib olabilecek bir kuvvet yoktu.

Bu güçten dolayı dünyada Osmanlı örf ve adeti, Osmanlı modası hakimdi. Her Batılının içinde, İslamiyete düşman da olsa gizli bir Osmanlı hayranlığı vardı. Bunun için İslam ahlakını, adaletini yaymak kolay oldu, milletler toplu olarak İslama geçti. Çünkü 10. yüzyıldan beri Avrupa'da medeniyet yoktu, halk açlık, sefalet, hastalık ve zulüm içerisinde inim inim inliyordu.

Batı, Osmanlı medeniyetinden çok şey öğrendi. Haçlı seferleri ve çeşitli vesilelerle İslam memleketleri ile olan irtibatları sırasında bu medeniyeti tanıma fırsatı buldular. Rönesans denilen hamlelerinde bunun büyük tesiri oldu.

Şartlar zorladı, Avrupalılar, deniz yoluyla Hindistan'a ulaşabilme çarelerini aradılar. Bu yüzden pekçok deniz seyahatleri yaptılar. Bu faaliyetleri sırasında denizcilik bilgi ve tecrübeleri genişledi. Denizcilik mektepleri açarak bu bilgi ve tecrübelerini ilerlettiler. Donanmalarını bu bilgilerle teçhiz ettiler.

Osmanlının son zamanlardında ve daha sonraki zamanlarda, İslam medeniyeti bütün dünyada orijinalliğini kaybetti. Orijinal olmayan bir sistem model olamaz. Bunun sonucu bu modele yakın orijinal bir medeniyet olan Batı medeniyeti ortaya çıktı. Yakın derken maksadım, inanç yönü değil tabii ki. Çalışmak, insana ve emeğe değer verme, teknolojiyi kullanma gibi değerlerdir. Bunlar zaten dinimizin emridir. Kim olursa olsun

dinin dünya ile ilgili emirlerine uyarsa, dünayada rahat eder, ahıret ile ilgili emirlerine uyan ahırette de rahat eder.

Aslında biz, kıymetini bilmediğimiz, bunun için de elimizden kaçırdığımız değerlerin peşindeyiz. Fakat Batı bizden aldığı bu değerleri tekrar bize verirken KDV'sini de ihmal etmiyor. Bu da, kendi örf adeti ve inancı. Yani kırk katır mı kırk satır mı?

Batılılaşmanın neresindeyiz?

Batının teknolojisine değil de örf adetine, yaşayışına talip olarak "**Batılılaşma"** 1839 yılında tanzimat fermanından sonra başladı. Bunun öncülüğünü de Mustafa Reşid Paşa yaptı. İskoç Mason teşkilatı üyesi Lord Rading vasıtasıyla tatlı vadlere Reşid Paşa, Mason locasına üye yapıldı. Daha sonra da sadrazamlık makamına tayin ettirildi. Reşid Paşa'nın ilk işi daha önce Lord Rading'le beraber hazırlamış olduğu reform ve ıslahatları **Tanzimat Fermanı** adı altında yayınlatarak yürürlüğe koymak oldu. Ardından, casusluk ve hıyanet ocakları faaliyete başladı.

Osmanlıyı geri bırakan sebepler olarak İslamiyet gösterilmeye çalışıldı. Gençlere ecdat düşmanlığı aşılandı ve milli birlik parçalandı. Fatih devrinden beri medreselerde okutulmakta olan fen, hesap, hendese, astronomi dersleri, "din adamlarına lazım değildir" denilerek kaldırıldı.

Osmanlıyı medeniyete götüren tek vasıta İslamdı. Bunun için Osmanlıyı yıkmak için İslamı yıkmak veya gücünü yok etmek gerekiyordu.

Peki bugün bu uzun maratondan sonra Batının istediği kıvama geldik mi? Bu halimizle bizi AB'ye alacak mı? Bana göre, bütün siyasi, ekonomik kriterler yerine getirilse bir bahane ile yine almayacak veya geciktirecek. Niçin geciktirecek? Çünkü, İslamiyet bugün hala potansiyel bir tehlike. İslamiyet gerçek, orijinal şekliyle yaşandığı müddetçe Batı için büyük tehlike devam ediyor demektir. AB'ye girdiğimizde, inanç boşluğu içinde olan Hıristiyanların, toplu olarak Müslüman olmaları riski onların uykularını kaçırıyor.

Bunun tahlilini yapan Batı, içeriden dışarıdan İslamiyeti bozma, orijinal halinden uzaklıştırma faaliyetine hız verdi. Son yıllarda gündemden düşmeyen, dinler arası diyalog ve hoşgörü, İslamda reform, erkek müslümanlığı, Müslüman feminist kadın tartışmaları bu dini aslından uzaklaştarma faaliyetinin birer parçasıdır.

Dikkat edilirse, dinde reformu, değişimi savunan kimseler devamlı, Din, Allah, Peygamber... "**Dinde ne varsa herşeyi tartışalım. Tartışılmadık bir şey bırakmayalım"** sloganları ile bu tartışmayı gündemde tutuyorlar. Diyanetten sorumlu Devlet Bakanı Mehmet Aydın'ın, " **Tesettür, namaz... herşeyi tartışalım, kelam ve fıkıh kitapları tartışmayı önlediği ve stantart bir inanma ve ibadet etme şartı getirdiği için İslam bu hale geldi"** gibi sözleri ve yeni Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu'nun, **"Beş vakit namaz nereden çıktı, üç olmaz mı, iki olmaz mı gibi bir soru olabilir. Bu tartışılabilir. Allah'ın varlığını tartışan bir geleneğe sahibiz biz. Allah'ın varlığını, birliğini, sıfatlarını tartışmışız, farklı görüşler ortaya çıkarmışız. Tatmin olmuyorsanız her şeyi tartışabilirsiniz. Dinin kendisini de, din gerekli mi, değil miyi de tartışırsınız.... Bir insan, Peygamber'in açıklamalarını da kaale**

almıyorum' derse, dini çok iyi anlayamaz ama tabii gene bu onun tercihidir. Kişinin böyle bir tercih yapma hakkı vardır. " (Radikal, 27.3.2000) gibi sözleri, bunların söyleniş niyetlerini bilemem fakat bana hep Batının AB'deye giriş sürecindeki isteklerini hatırlatıyor.

Halbuki tartışacak şeyler var tartışılmayacak şeyler. Din peşin kabule dayanır. Ya inanırsın ya da inanmazsın. Fakat kimsenin kendi inancını din haline getirmeye hakkı yoktur. Nasıl ki, fennin, teknolojinin esası tartışmaya dayalı ise, bu ilimler ancak tartışmayla gelişip olgunlayşıyorsa, din de tartışmamak, olduğu gibi kabul etmekle mükemmelliğini, orijinalliğini koruyabilir, gerçek din olarak kalabilir. Biz bugüne kadar tartışılması gerekeni tartışmadık, hep tartışılmaması gerekeni tartıştık.

Şu da bir gerçek ki, AB'ye girmemek artık mümkün değil. Çünkü, insan tabiatına en yakın sistem bugün Batıda. Bunun da bir bedeli var. Fakat zaten resmi olarak girmesek te, fiili olarak Batının bizim öf adetimize, inancımaza aykırı kültürleri içimize girmiş durumda. Bunun için işimiz zor. Aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık misalı.(Gerçi şimdi ne bıyık kaldı ne sakal) İstesek te istemesek te, Batının kültürü sel gibi geliyor. Bundan kurtuluş yok. Ne kadar az zararla inancımızı, ahlakımızı koruyabiliriz, bunun hesabını yapmak zorundayız.

Bunun için de eskisinden daha çok gayret göstererek, önce kendimizi sonra çoluk çocuğumuzu manevi değerlerimizle donatmamız gerekiyor. Artık taaruzda değil savunmada olduğumuzu unutmayalım. Şunu da unutmayalım ki, mücadele ne kadar zor şartlar altında yapılırsa mükafat da o kadar fazla olur.

VII. Bölüm
YABANCI İLİM ADAMLARININ GÖRÜŞLERİ

PROF. NEUMARK'IN İTİRAFLARI

Avrupa ülkeleri, bilhassa akıl hocaları İngilizler, planlarını hep İslam düşmanlığı üzerine kurdular. "**Ne yapalım da İslamiyet zayıflasın, dolayısıyla Hıristiyanlık kuvvetlensin"** düşüncesi bu planlarına esas oldu. Dün olduğu gibi bugün de geçerlidir bu kural. Demokrasi, din ve vicdan hürriyeti kendileri için, yani Hıristiyanlık için geçerlidir. Müslümanlar için böyle bir şey söz konusu değildir. "Nerede görülürse sinsice yok edilmelidir " prensibi uygulanmış hep. En büyük düşmanları da Osmanlı olmuş.

Sebebi de şu: İslamiyeti, Eshab-ı kiramdan sonra gerçek manada, en mükemmel şekilde sadece Osmanlılar temsil etmişler ve üç kıtaya yaymışlar. Dünyanın en büyük Müslüman Türk İmparatorluğunu kurmuşlar. Türk = Müslüman olarak algılanmış asırlar boyunca. Hal böyle olunca da nasıl yeni nesli, Osmanlıdan uzak tutabiliriz hesabı yapıldı. Bu yapılmazsa gerçek islamı öğrenirler diye korkuyorlar. Bunun için de Abbasilerden sonraki islam tarihini dondurdular; yok farzettiler. Çünkü bundan sonra, Selçuklulular ve Osmanlılar dönemi geliyor. Ne zaman dolaptan çıkardılar? Birinci Dünya savaşından sonra, yani Osmanlının fiilen bitişinden sonra.

Bu dönemi merak edenlere karşı da devamlı karalama kampanyaları düzenlediler. Çeşitli akıl almaz iftiralar sebebi ile de Arap ülkelerinde ve bizde de bu kampanyalar

kabul gördü. Bilhassa, Arap ülkelerinde arap milliyetçiliğini kuvvetlendirerek, asırlardır kendilerine hizmet eden Osmanlıya Arap ülkelerini düşman ettiler.

Batının bu faaliyetlerini, sadece biz söylemiyoruz, kendilerinden insaf sahibi olanlar da söylüyor. Bunlardan biri de Alman **Prof. Dr. Fritz Neumark'**tır. Her Müslümanın bilmesi gereken çok önemli tespitleri var bu meşhur ilim adamının.

Kimdir Bu Neumark? Yabancı sayılmaz, bizi ve Avrupa'yı çok iyi tanıyan biri. Hitler'in zulmünden kaçarak 1933'te Türkiye'ye gelen, İstanbul Üniversitesi İktisat ve Hukuk Fakültelerinde , maliye ile iktisat dersleri veren,1952'de Almanya'ya döndükten sonra Frankfurt Üniversitesinde hocalık ve rektörlük yapan, Türkiye'de kaldığı 1933-1952 yılları arasında ülkemizde Cumhuriyetin yerleşmesinde önemli katkıları bulunan bir ilim adamıdır Alman Prof. Dr. Fritz Neumark.

Yıllar sonra ziyarete geldiği ülkemizde kendisine, Avrupa'nın bizi sevmemesinin, ezeli düşmanlığının sebebi sorulduğunda samimi itiraflarda bulunuyor. Diyor ki:

"Çok samimi olarak itiraf edeyim ki, Avrupalı, Türkleri sevmez ve sevmesi de mümkün değildir. Asırlardır Kilisenin Türk ve İslam düşmanlığı Hıristiyanların hücrelerine sinmiştir. Sebeplerine gelince; en başta Müslüman olduğunuz için sevmez. Ama faraza, laiklik şöyle dursun, Hıristiyan olsanız da size düşman olarak bakmaya devam ederler. Çünkü sizler hangi kimliğe bürünürseniz bürünün, her zaman onların korkulu rüyasısınız. Sizi silahla yenemeyenler, sizleri kendilerine benzeterek hakimiyet sağlamağa çalışıyorlar. Böylece kendilerini İslamiyet tehlikesinden korumuş olacaklar.

Sizler farkında değilsiniz, ama onlar şu gerçeğin farkındalar: En az 400 yıl Avrupa'da sırtımızda ve ensemize at koşturdunuz. Selçuklular Anadolu'yu, Osmanlılar ise Orta Avrupa ve Balkanlar'ı, Haçlı ordusuna mezar ettiler. Bizlere medeniyeti, insanlığı öğrettiler. Avrupa Müslüman olma tehlikesiyle karşı karşıya geldi. Osmanlı Arşivi, tam olarak ortaya çıkarsa, bugünkü tarihlerin yeniden yazılması gerekir.

Sizler, gerçek hüviyetinize döndüğünüz an, Avrupa'nın refahı ve medeniyeti yıkılır.

Bunun için sizler, Avrupa'nın tarihi düşmanısınız ve daima düşman olarak kalacaksınız.

Selçuklu ve bilhassa Osmanlı ,İslamiyet uğruna her şeyini feda etmeseydiler, İslamiyet bugünkü varlığını belki sadece Hicaz da varlığını devam ettirirdi. Kaldı ki ,Vehhabiliği kuranlar da, İngiliz Sömürgeler Bakanlığının adamlarıdır.

Batı her yerde yetiştirdiği adamları vasıtasıyla İslamiyeti sapık inançlara kanalize etti. Bütün bunlara rağmen, Osmanlının inancını bozamadı; Osmanlı, Asr-ı Saadeti temsil etmeğe devam etti. Bünyesinde, bozuk düşünce, bozuk mezhep barındırmadı. Evet, Kilise size kin kusmaktadır. Ve sebepleri bunlardır."

PRENS METTERNİCH'İN TAVSİYELERİ

Hıristiyan âleminin özellikle İngilizlerin baskı ve hileleri ile, Batı'da beyinleri yıkanmış, geçmişine düşman yapılmış, sözde aydınların yönlendirmeleri ile 1840'lı yıllarda Osmanlı yeni bir sistem arayışına girmişti... Bir kısım devlet adamları, Fransa'nın, bir kısmı da Avusturya'nın örnek alınmasını istiyorlardı. İkinci grup; Fransa Cumhuriyet olduğu için bize uymaz, Avusturya imparatorluk olduğu için bize daha yakın diyorlardı. Fakat her iki grup da sistemin mutlaka değiştirilmesinde hemfikirdi.

Bu tartışmalar yapılırken, Avusturya Başbakanı **Prens Metternich'**in İstanbul'daki sefiri Appony Kontuna aracılığı ile gönderdiği tavsiye mektubu ortalığı allak bullak etti. Batılılaşma düşüncesiyle yanıp tutuşan devlet ricalini sarstı bu mektup... Reşit Paşa hükümetinin düşmesine sebep oldu.

Aslında, bu nasihat diğerlerinden farklıydı; her şeyden önce dostçaydı. Sinsice değildi. Reçetenin bir Osmanlı devlet adamından değil de Hıristiyan bir devlet adamından gelmesi de manidardı.

Şimdi bakalım **Prens Metternich'**in reçetesinde neler var?..

"İmparatorluk günden güne zayıflamakta ve çökmektedir. Bu bir gerçektir. Gizlenmesi mümkün olmayacak kadar açıktır. Bir an önce bunu masaya yatırıp çöküş sebepleri ve çöküşün nasıl durdurulabileceği hususunun tartışılması gerekir.

Bana göre, Osmanlıyı bu hale düşüren sebeplerin başında Avrupalılaşma zihniyeti gelir. Bunun temelinde, tam bir cehalet ve akıl almaz hayalperestlikten başka bir dayanağı olmayan ve ısrarla savunulan Avrupa kopyası reformlar yapma hevesi yatar.

Osmanlı Devletine tavsiyemiz şudur: Hükümetinizi varlık sebebiniz olan dininize saygı esası üzerine kurunuz! Devlet olarak varlığınızın temeli, Padişahla Müslüman halk arasındaki en kuvvetli bağ, dindir. Zamana uyun, çağın ihtiyaçlarını dikkate alın. Fakat dinden uzak olmayın!

İdarenizi yeni bir düzene, sisteme sokun, ıslah edin. Ama yerine size hiç de uymayacak olan müesseseleri koymak için eskilerini yıkmayın! Avrupa medeniyetinden sizin kanun ve nizamlarınıza uymayan kanunları almayın. Zira bu, sultanı, yıktığı ve yerine koyduğu şeylerin değerini bilmeme durumuna sokar.

Avrupa uygarlığından, sizin kurumlarınızla uyuşmayan sistemler almayın. Zira Batılı kurumlar, imparatorluğunuzun temelini meydana getiren ilkelerden farklı ilkelere dayanmaktadır.

Batı kanunlarının temeli Hıristiyanlıktır. Siz Müslümansınız,Türk'sünüz; böyle kalınız. Tatbik edemeyeceğiniz kanunu çıkarmayın! Hak bellediğiniz yolda ilerleyin. Batı'nın sözlerine kulak asmayın. Siz ilerlemeye bakın...

Dininizin sizi toleranslı yapacak, diğer medeniyetlerden üstün kılacak ilkelerinden yararlanmaya bakın. Diğer dinlerden olan halkınıza tam bir himaye sağlayın. Onların dini işlerine karışmayın.

Kanunlarınızı kesinlikle uygulayın. Batının gösterdiği yollara aldırmadan doğruca yürüyün. Bu yollara sapmayın. Çünkü tavsiye edilen bu yollar sizin bilmediğiniz yollar...

Adalet ve bilgiyi elden bırakmayın. Avrupa kamuoyunun az çok değeri olan kısmını yanınızda bulacaksınız...

Kısaca, biz Osmanlı'yı kendi idare tarzının tanzim ve ıslahı için giriştiği teşebbüslerden vazgeçirmek istemiyoruz. Fakat ona, bu ıslahatın, Osmanlı imparatorluğunun şartlarına ortak hiçbir yöne sahip bulunmayan modellerde aranmamasını, kanunlarında Doğulu âdetlere zıt düşen devletlerin kanunlarını taklide yönelmemesini tavsiye ederiz. Ama, Avrupa'yı örnek olarak almamalıdır kendine. Zira Avrupa'nın şartları başkadır, Türkiye'nin başka... Avrupa'nın temel kanunları Doğu'nun örf ve âdetlerine taban tabana zıttır. İthal malı ıslahattan kaçının. Bu gibi ıslahat Müslüman memleketlerini ancak felakete sürükler. Onlardan hayır gelmez sizlere." (Tanzimat - Ed. Engelhardt)

Bu tavsiyeye uyuldu mu? Tabii ki uyulmadı. Aksine Avrupalılaşma hızı arttı. Gençler cahil olarak yetiştirildi. Zamanla aydın kesim; kültürümüzden, örfümüzden, dinimizden tamamen uzaklaştı. Halk da câhilleşti. Halkın cahilliği, aydınların inançsızlığı altı asırlık Osmanlı'nın çökmesine, yok olmasına sebep oldu.

Bizden tam 29 sene sonra, 1869'da benliklerinden taviz vermeden Batı'ya dönen Japonlar, bizden kat kat ilerlediler. Hem de dinlerinden hiç ayrılmadan! Milletleri millet yapan, kendi öz değerleridir...

LORD DAVENPORT'ÜN SÖZLERİ

İstanbul'da toplanan, "**Medeniyetler**" toplantısına, Batılılar lütfen katıldılar. Hal ve hareketleri ile konuşmaları ile bunu hissettirdiler; İslam medeniyetine aşağılayıcı bir yaklaşımla tepeden baktılar. Din adına geçmişte yaptıkları vahşetleri yok farzettiler.

Halbuki, bugünkü medeniyetlerine ulaşmalarında, İslam medeniyetinin büyük rolü olmuştur. Bunun için minnet borçları vardır İslam medeniyetine. Bunu sadece biz söylemiyoruz. Tarafsız düşünebilen Batılı ilim adamları da aynı şeyi söylüyorlar. Bütün dinleri, medeniyetleri iyi incelemiş olan, İngiliz ilim adamlarından **Lord Davenport** bakınız bu konuda neler söylüyor:

"Ahlâk üzerinde son derece titizliğidir ki, müslümanlığın az zamanda süratle yayılmasına sebep olmuştur. Müslümanlar, muhârebede kılınca boyun eğmiş olan başka din adamlarını, dâima af ile karşılamışlardır. Juryo'nun dediği gibi, Müslümanların Hıristiyanlara karşı davranışı ile, papalığın ve kralların Müslümanlara reva gördüğü muamele, aslâ kıyâs edilemez. Meselâ, 24 Ağustos 1572 günü, yani Sent Bartelemi yortu günü, dokuzuncu Şarl ve kraliçe Katerina'nın emri ile Pâris ve civârında farklı inançlarından dolayı altmışbin protestan öldürüldü. Böyle nice işkencelerde dökülen Hıristiyan kanları, Müslümanların harp meydanlarında döktükleri Hıristiyan kanlarından katkat fazladır.

Bunun içindir ki, birçok aldanmış insanı, İslamiyetin zâlim bir din olduğu zannından kurtarmak lâzımdır. Böyle yanlış sözlerin hiçbir vesikası yoktur. Papalığın vahşet ve yamyamlık derecesine varan işkenceleri yanında, Müslümanların, gayri müslimlere karşı davranışları, ağzı süt kokan bir sübyanınki kadar yumuşak olmuştur. İslamiyet, başka dinlerin hurâfeler ve şüpheler bataklığı ortasında, çiçek temizliği ile yükselmiş bir aklî ve fikrî asâletin sembolü olmuştur.

İslamiyet, ilâhlara insan kanı dökmek fâcia ve felaketinden beşeriyyeti kurtardı. Bunun yerine, ibâdeti ve sadakayı getirmekle, insanlara iyilik aşıladı. Sosyal adaletin temelini kurdu. Böylece, kanlı silâhlara hâcet bırakmadan, dünyaya kolayca yayıldı. İlme Müslümanlar kadar bağlı ve saygılı hiçbir millet gelmemiştir.

Bugünkü fennin ve medeniyetin kurucuları, eski ve yeni eserlerin ve edebiyatın koruyucuları, Emevîler, Abbâsîler, Gaznevîler ve Osmanlılar zamanındaki müslümanlar olmuştur."

Bazı parçalarını aldığımız bu ingilizce kitap, misyonerler ve Yahudiler tarafından piyasadan alınarak, yok edilmek istenmiştir. Fakat güneşi balçıkla sıvayamadılar. Çünkü sadece **Lord Davenport** değil birçok ilim adamı da aynı şeyi söylemişlerdir.

Mesela, Alman din adamı ve tarihçisi **Jean Mocheim** diyor ki, "Onuncu asırdan

beri, Avrupa'da yayılan fen bilgilerinin, fizik, kimya, astronomi ve matematiğin, İslam mekteplerinden alındığı ve hele Endülüs Müslümanlarının Avrupa'nın üstâdı oldukları muhakkaktır. Romalılar, Gotlar, İspanya'ya hâkim olmak için ikiyüz sene uğraşmışlardı. Hâlbuki Müslümanlar, bu yarımadayı yirmi senede ele geçirdi. Pirene dağlarını geçerek Fransa'ya kadar yayıldılar. Müslümanların ilim, irfân, ahlâk bakımından üstünlükleri, silâhlarının tesîrinden daha az değildi."

İslam devletleri, asırlarca, en ehil, en muktedir ellerle idare edilmiştir. Müslümanların üç kıta üzerine yayılması, tarihin en şerefli zaferleri olmuştur. Ehil kimseler devlet idarelerinden uzaklaştırılınca, İslam alemi bugünkü hale gelmiştir. Bugünkü gerilemenin suçu İslamiyette değil, İslamiyeti temsil ettiklerini söyleyen idarecilerdedir.

Batı medeniyeti biraz güçlenince, minnet borcu oldukları İslam medeniyetini, devlet baskısı ile, zulüm, işkence ederek, ibâdet etmeyi, İslam ahlakını, dîni içten bozdular. Diğer taraftan da, insanlık, iyilik duygularını okşayıcı sözlerle, herkesi, zevk, safâya daldırdılar. Müslüman halkları, mâneviyattan, din bilgilerinden mahrum bıraktılar. Düzme hikâyeler, yalan örnekler göstererek, milyonlarca insanı aldatarak, fen ve din câhili olarak yetiştirdiler.

İlim olmayınca da İslam alemi perişan hale düştü.

ALBERT SCHWİTZER'İN YORUMU

İslam medeniyetinin farkını belirtmeden önce, medeniyet nedir, ne değildir buna bir açıklık getirelim. Medeniyet demek, yalnız ilim ve teknoloji demek değildir. Bunlar, medeniyet için, ancak bir âlet, bir vasıtadır. İlimde, fende çok ileri olan milletlere teknolojilerini ne yolda kullandıklarını incelemeden, medenî demek büyük gaflettir. Teknolojinin çok gelişmiş olması, gözleri kamaştıran yeni buluşların artması, medeniyeti göstermez. Bunları medeniyet sanmak, her silâhlıyı gâzi, asker sanmaya benzer. Evet, iyi bir asker olmak için en yeni harp vasıtalarına sahip olmak lâzımdır. Fakat, bunlara sahip olan, eşkıyâlık da yapabilir, cana da kıyabilir.

Medeniyete bu açıdan baktığımızda, Batı medeniyeti ile İslam medeniyetinin çok farklı olduğunu görürüz. Çünkü, İslam medeniyeti insan merkezlidir. İnsanın da iki yönü vardır. Biri ruhani yönü, ikincisi cismani yönü. Bu ikisinin toplamı insandır. Bunun için insanın sadece cismani yönünü esas alıp, medeniyeti bunun üzerine bina ederek, her türlü maddi ihtiyaçlarını en konforlu şekilde temin etmek yeterli değildir. Bu ihtiyaçları en iyi şekilde temin edilmiş olsa bile zaruri ihtiyacının ancak yüzde ellisi temin edilmiş olur. Geri kalan ruhi ihtiyaçlar temin edilmediği için insanın rahat ve huzuru, gerçek manada sağlayamaz.

İslamiyet dış güzellikten daha ziyade iç güzelliğe önem verir. Dolayısıyla insanların iyi niyetli, güzel huylu olmalarını ister. Çünkü görünürde her ne kadar güzel de olsa insanlar güzel huylu olmadıkça vahşice birbirlerinin canlarına, mallarına, şahsî menfaatler için kıymaktan çekinmedikçe o güzel görünen medeniyet, medeniyet değil bir vahşet olur. Dolayısıyla hayatın tadı tuzu kalmaz, çekilmez bir hal alır.

Bunun için İslamiyet, önce insanın keşfedilmesini daha sonra da yer yüzünde, yer altında, denizlerin dibinde ve gök yüzündeki sırları keşfetmeye teşvik eder. Çünkü

insanlar kendi tabiatlarının sırlarını keşfedemeyince nefislerine hakim olamazlar, nefislerine hakim olamayınca da ne kadar medeni olurlarsa olsunlar birbirine zarar vermekten teknolojik gelişmeleri birbirlerinin aleyhine kullanmaktan çekinmezler. Dolayısıyle ilimde ne kadar ilerleseler mutlu olamazlar. Çünkü ahlâkî yönden çökmüşlerdir. Medeniyetleri de bir gün uçuruma gider ve sonra da çökmeye, yok olmaya mahkum kalırlar.

Bunun farkına varan birçok batılı yazarlar Avrupa medeniyetinin çöküşünden bahsetmektedirler. Bunlardan birisi **Oswald Spengler'**dir. Diğer biri de **Sir Richard Livingstone**'dir. "Şaşkın Âlem için Eğitim" adlı eserinde ahlâksızlığın, ruhsuzluğun insanları ve Avrupa medeniyetini nasıl dejenere ettiğini ortaya koymaktadır.

Albert Schweitzer Avrupa medeniyetinin çöküşü ile ilgili olarak şöyle yazıyor: "Maneviyat dondurulmuştur. Bunun için maddî girişim, teknoloji çok zararlı bir şekil almıştır. Biz bugün coşkun dalgalarla dolu şelâleler altındaki bir denizde gemiyle yüzmekteyiz. Gemiyi bu tehlikeli gidişten kurtarmak ve doğru yola sokmak için büyük çabalar sarfetmemiz gerekir."

Bundan dolayı bugün en ileri medeniyete sahip olan toplumlar hemen hemen en çok cinayetlerin, kötülüklerin, intiharların bulunduğu milletler haline gelmişlerdir. Yapmış oldukları en tehlikeli silâhlarla birbirlerini her an yok edebilecek güce sahip olduklarından birbirlerinin şerrinden korkarak kâbus içerisinde yaşamaktadırlar.

İşte bundan dolayı İslamiyet, tarih boyunca insanlık için değerli olan şeylere önem verilmesine ve o sahalarda daha çok ilerlemeye teşvik etmiştir. Çünkü, din ve fen, insanlara çok lüzûmlu, çok faydalı olan iki yardımcıdır. Fen bilgileri, rahat için, huzur için, medeniyet için lâzım olan vâsıtaları, sebepleri hazırlar. Din bilgileri de, fennin hazırladığı âletlerin, rahat için, huzur için ve medeniyet için kullanılabilmelerini sağlar. Bu denge sağlanmazsa, bugün gelişmiş birçok ülkede örneğini gördüğümüz gibi, ruhsuz teknoloji, medeniyete değil, vahşete yardımcı olur.

KAREN ARMSTRONG'UN YAZISI

Bugün dünyanın süper gücü nasıl ABD ise, bir zamanlar da Osmanlı İmparatorluğu idi. Hem de asırlarca üç kıtada devam eden bir üstünlük. Her devlet bir iş yapacağı zaman, "**Osmanlı ne der?"** diye düşünürdü.

Osmanlının himayesinde ve idaresinde olan her millet Osmanlıdan kendisine bir zarar gelmeyeceğinden emindi. Bunun için Osmanlıya düşmanlık aklından bile geçmezdi.

Yakın zamana kadar, ABD'deki müslümanlar hangi milletten olurlarsa olsunlar, gururla "**Amerikalıyız"** diyorlardı. Şimdi diyemiyorlar. 11 Eylül'den sonraki, farklı, haksız muameleler bu noktaya getirdi onları. Halbuki hukukta genel kaidedir. Birinin yaptığı suçtan dolayı diğerleri cezalandırılamaz.

Peki, sayıları çok az da olsa bazı Müslümanları anarşiye, teröre iten sebep nedir? Terörün hiçbir haklı sebebi olamaz; fakat durup dururken bu hale gelmedi bunlar. Onları canlı bomba çılgınlığına ne sevketti? İsterseniz bunun cevabını kendilerinden dinleyelim.

Müslümanlar böyle değildi

İslâm araştırmacısı **Karen Armstrong**, İngiliz **The Guardion** gazetesindeki bir yazısında bu soruların cevabını şöyle veriyordu:

“Bundan yüz sene kadar önce, Müslümanlar böyle değildi; hepsi barış severdi. Bugün İslâm dünyasının her yerinde Batı’ya özellikle de Amerika’ya karşı bir hınç var. 11 Eylül eylemini samimiyetle kınasalar bile, içlerinden bir de oh olsun demektedirler.

Usame bin Ladin ve diğerlerini Bush ve müttefikleri şimdi imha etseler bile, yüzlerce yeni lider ve lider ruhlu insanlar mantar gibi bitecektir. Çünkü insanların Amerika’ya kini vardır. Biz İngilizler bu kinin ne demek olduğunu İrlanda meselesi yüzünden çok iyi biliriz. Zira İrlanda’daki çatışmaların sorumlusu İngiltere’dir.

Bu çalkantının, bu kinin ve bu öfkenin birinci sebebi sömürü ve istismardır. Batı hemen hemen İslâm âleminin bütün ülkelerini işgal etti. İşgal ettiği her yeri sömürdü. Bütün ham maddelerine el koydu. Birinci Dünya Savaşı sonunda Osmanlı Devleti’nin yıkılmasıyla da Batı, işgal etmedik İslâm diyarı bırakmadı.

Halbuki Müslümanlar dünyanın en büyük medeniyetlerinden birini ve dünyanın en güçlü devletlerini kurmuş köklü bir geleneğe sahiptiler. Hz. Muhammed’in vefatından 100 sene sonra Atlantik Okyanusu’ndan Çin ortalarına kadar uçsuz bucaksız bir sahayı ellerine geçirmişlerdi. Daha sonra ise Osmanlı Devleti, kendi döneminde dünyanın en güçlü ve biricik devleti idi.

İşte böyle tarihi bir mirasa sahip Müslümanlar, Batı’nın kendisini büyük görüp İslâm âlemini küçümsemesini, horlamaya kalkışmasını hiç hazmedemedi. Yapılan haksızlıklar Batı’ya karşı büyük bir nefret doğurdu.

Mısır gibi bazı ülkeler, Batı’yı taklit yoluyla modernleşmeyi denediler. Bu ise halk arasında ters tepki yaptı. Zira halk yeni yöneticilerin kendi örf ve adetlerini, dini geleneklerini hor gördüklerini müşahede etti.

Aydınları halkına düşman ettik

Diğer taraftan Batılılar sömürgeleştirdikleri ülkelerde okullar, hastaneler açtılar. Fakat bütün bunlar Batı’nın menfaatlerine yönelik faaliyetlerdi. Ülkeyi Batı’ya daha fazla bağımlı hale getirmek maksadıyla yapılan işlerdi.

Nitekim misyonerler bu okullarda halkın çocuklarına kendi dini geleneklerini kötülüyor, kültürlerini küçük gösteriyordu. Bu okullardan mezun olanlar sonunda kendilerini ne Doğulu hisseder oldular, ne de Batılı. Okumuşlar, dinden ve halktan koptu; aydın halka, halk aydına yabancılaştı. Batı yanlısı zümre ile dindar halk birbirinden uzaklaştı.

İslâm ülkelerinin petrollerini sömürebilmek için Batılılar bu ülkelere en zâlim diktatörleri yerleştirdiler. Sonraları Batı’yı temsil eder hale gelen Amerika, CIA yoluyla pek çok ülkede iktidar değişikliği yapıp, Amerika’nın çıkarını gözetecek kişileri başa getirdi.

Müslüman halklar, sevmedikleri kişileri başa geçirip başta tuttuğu için Batı’ya diş bilemeye başladı. İran’da, Irak’ta, Mısır’da ve daha pek çok yerde Batının adamı diktatörler ve yönetimler başa getirilmedi mi?

Kısa görüşlülükle hareket ederek ve sırf kendi çıkarlarını düşünerek İslam ülkelerine yön veren Batılılar, gitgide sevimsizleştiler ve nefret edilir duruma düştüler.

Bir yandan insan haklarından ve demokratik değerlerden dem vururken, diğer yandan despot yönetimleri ayakta tuttuğu için ABD, sahtekâr devlet olarak görülmeye başlandı. Çünkü bu halkların, ne hakları vardı, hatta ne de protesto etme yetkileri. Yüzbinlerce Filistinli, İsrail işgali yüzünden mülteci durumda bulunurken, hangi insan haklarından, hangi demokratik değerlerden bahsedebilirdi?

Demokrasi adı altında yapılan zorbalıkları, laiklik adına yapılan baskıları, insan hakları maskeli işgalleri göre göre Batı'dan ve Batılı değerlerden tiksinmeye başlayan Müslüman kitleler, çareyi giderek İslâmı daha iyi yaşamakta aramaya başladılar.

Nerede Batı tipi bir toplum olmuşsa, orada mutlaka, fundamentalizm de ortaya çıkmıştır. Nitekim ben bunları yakından inceledim. Hepsinde de gördüğüm şudur: Bu insanlar Batının gerçek maksadının hakiki imanı ve dini değerleri yok ettiği kanaatini taşıyorlar. Bu fundamentalistler hayatta kalma mücadelesi verdiklerine inanıyorlar. Üzerlerine fazla gidildiği ve duvara dayandıkları zaman da mecburen saldırıya geçiyorlar.

İslâmda intihar da, masum insanları, savaşmayan kadın, çocuk ve yaşlıları öldürmek de haramdır. Fakat bazı gruplar, yapılan zulümlerden gına getirmiş ve eylemden başka çarenin kalmadığı kanaatine varmışlardır. Bu kimseler, hayatında çok zulüm görmüş ve sonunda da Seyyid Kutup'tan ilhamla zâlim yönetimleri silah yoluyla devirme yolunu seçmişlerdir.

Kur'ân'da Allah ancak haklı savaşa izin verir ve bu savaş herhangi bir saldırıya karşı savunma savaşıdır. Fakat insanların; Filistin'deki Müslüman evlerinin Amerikan füzeleriyle yerle bir edildiğine, Irak'ta milyonlarca çocuğun Amerikan ambargosu yüzünden öldüğüne bakarak, Amerika'yı saldırgan olarak görmüş olmaları mümkündür.

İtiraf edelim ki

Bununla beraber itiraf etmeliyim ki, 11 Eylül saldırısı beni tam anlamıyla hayrete düşürdü. Çünkü bu saldırı, benim incelemiş olduğum Müslümanların hiçbirinin yapacağı bir işe benzemiyordu. Görünen o ki Muhammed Atta uçağa binmezden önce votka içmişti. Oysa alkol Kur'ân'da kesinkes yasaklanmıştır ve bir şehit adayının nefesi votka kokarken cennete girebilmeyi düşünmesi asla ve kat'a mümkün değildir. Pansilvanya'da düşen uçaktaki terörist olduğu iddia edilen Lüblanlı Ziyad Cerrahi'nin de gece kulüplerine devam eden biri olduğu iddia ediliyor.

Halbuki Müslümanlar çok disiplinli bir hayat sürerler. Kesinlikle içki içmezler. Gece kulüpleri gibi eğlence yerlerine adımlarını dahi atmazlar. Bütün bunları cahiliye davranışı olarak görür ve nefret ederler.

Bir olup bitene, bir de bildiğim hakikatlere bakıyorum, bu meselenin Müslümanlarla hiçbir bağının olmadığını görüyor ve diyorum ki galiba bu çok garip, çok tuhaf ve hiç görülmedik bir eylem şekli. Böyle bir eylemi de Müslümanların yapmayacağına inanıyorum.

İslam düşmanlığını bırakmak zorundayız

Peki bundan sonra Batılılar olarak bizler ne yapmalıyız? Zira bu trajediyi hayra çevirmek de pekâlâ mümkündür. Öncelikle bizler, biz Batılı vatandaşlar terörle mücadeleyi, politikacılarımıza veya ordularımıza bırakmalıyız! Artık yapılan zulüm ve

cinayetlere kayıtsız kalamayız. Hem İslâm âlemini, hem de diğer Üçüncü Dünya ülkelerinin gönüllerini kazanacak hareketlerde bulunmalıyız.

Sadece Müslümanlar diş bilemiyorlar Amerika'ya ve Avrupa'ya, Müslüman olmayan ülkeler de bize en az Müslüman ülkelerin insanları kadar öfke ve kin duyuyorlar. Çünkü Batı'nın ticaret ve sanayi yolu ile başta olmak üzere her bakımdan kendilerine zulmettiğine, sömürdüğüne inanıyorlar.

Bizler İslam düşmanlığını bırakmak zorundayız. Bu kötü imajımızı düzeltmemiz gerekiyor. Çıkarlarımızı, onlara zulmetmeden demokratik haklarımızı kullanarak korumak zorundayız. İslam ülkelerindeki terörü, ancak bu hususlarda dikkatli ve son derece titiz olursak önleyebiliriz. Biz güçlüyüz istediğimizi yaparız anlayışı ile bir yere varamayız!"

Karen Armstrong, yanlışlıkları ve yapılması gerekeni açık yüreklilikle ortaya koymuş. Bize söyleyecek söz bırakmamış. İnşaallah akılları başına gelir de bunları hemen tatbike koyarlar. İslam ülkeleri de böylece yüz sene önceki huzura kavuşur! Herkes rahatlar!

PROF. CAMPENHAUSEN'İN ÜZÜNTÜSÜ

Hıristiyan âlemi batıl dinini yaymak için milyar dolarlar harcarken bizler nelerle uğraşıyoruz? Sen ben kavgasıyla zamanı boşa harcıyoruz. Birlik beraberliğin önemini, parçalanmanın zararlarını biliyoruz hepimiz. Parçalanmanın, milletlere, devletlere, dinlere ne kadar zarar verdiğini tarihteki geçmiş hadiseleri okuyarak öğreniyoruz. Fakat bu zararı yaşayarak, görerek idrak etmek daha başka oluyor. İnsan müşahhas örnekleri görünce, yaşayınca iliklerine kadar hissediyor bu acıyı. Hele de bu bir yabancı tarafından dile getirilmiş ise. Sizi fazla meraklandırmadan konuya gireyim.

Geçenlerde, SİSAV, KONRAD Adenauer ve İSAR vakıflarının ortaklaşa düzenlendiği Armada Oteli'ndeki bir konferansa katıldım. Yerli-yabancı ilim adamları, "Din ve devlet İlişkileri"ni anlattılar. Özellikle Fransa'nın, Almanya'nın ve Amerika'nın devlet olarak dine bakış açıları dikkat çekiciydi. İlk gün Alman Prof. Dr. Axel vorn CAMPENHAUSEN'in konuşmasında bir örnek dikkatimi çekti ve beni çok üzdü. Bunu ele almak ve sizlerle paylaşmak istedim.

Sayın **CAMPENHAUSEN** Almanya'nın dinlere ve din eğitimine verdiği önemi belirttikten sonra karşılaştıkları bir problemi şöyle anlattı: "Bizde hangi dinden olursa olsun, herkesin dinini istediği gibi yaşaması ve dinini öğretebilmesi serbesttir. Anayasamız da devletin bunu sağlamasını emreder. Okullarımızda çocuklara dinlerini öğretmek yine anayasamızın emridir.

Biliyorsunuz, Almanya'da okullarmızda binlerce Türk çocuğu okuyor. Biz devlet olarak anayasamızın emrini yerine getirmek için Türklere, çocuklarınıza İslamiyeti öğretmek istiyoruz. Neleri öğretmemizi istiyorsanız, bize getirin okullarda öğretelim, dedik.

Karşımıza elliye yakın cemaat çıktı. Her biri illa da bizim istediğimiz İslamiyeti öğreteceksiniz, dediler. Ama bizim her birini öğretme imkanımız yok, aranızda anlaşın bir tek program getirin bunu öğretelim dedik. Ortak bir program getiremediler.

Biz gerçekten samimi olarak okullarımızda Türk çocuklarına İslamiyeti öğretmek istiyoruz. Kanunen buna da mecburuz zaten. Bu defa Ankara'ya yazdık. Böyle bir

problemle karşılaştık. Bize yardımcı olun, okullarımızda İslamiyet olarak ne anlatalım, diye sorduk.

Ankara'dan gelen cevap ise şöyleydi: Onların hiçbirini öğretmeyin, bizim programımızı uygulayın. Tam bunu uygulamaya hazırlanırken, Türklerden ikiyüz bin imzalı dilekçe aldık. Dilekçede, bu programın okutulmasını istemiyoruz. Okutursanız, çocukların bu derslere girmelerine izin vermeyiz, diyorlardı.

Zorla İslamiyeti öğretecek halimiz yoktu. Üzülerek şunu belirteyim ki, anayasamızın emri olduğu ve samimi olarak öğretme isteğimize rağmen halen okullarımızda İslam dinini öğretemiyoruz. Bu problemi, engeli bütün gayretlerimize rağmen bir türlü aşamadık. "

Alman pofesörün bu anlattıklarına önce inanamadım. Toplantıdan sonra, 20-30 senedir Almanya'da olan bazı arkadaşlara sordum, anlatılanların doğru olduğunu söylediler.

Nasıl oluyor hâlâ hafsalam almıyor. Okulda öğretilecek olanlar zaten temel bilgiler. İmanın altı şartı, islamın beş şartı gibi ana konularda da mı anlaşamıyorlar. Okullarda, temel bilgiler öğretilse, her cemaat kendi doğrularını evinde öğretse olmaz mı sanki? "Bir şeyin hepsi elde edilemezse hepsinden de vazgeçmemek" gerekir.

İlla benim dediğim olacak, inadının kime ne faydası var. Bazıları diyebilir ki, Almanlar samimi değil, el altından cemaatleri kışkırtıyor. Böyle bile olsa en azından oradaki Müslümanların vebalden kurtulmaları için, bir araya gelip Alman devletinin istediği şartları yerine getirmeleri gerekir. Yoksa ahırette bunun hesabını kimse veremez. Bu vebal başka vebale benzemez!

Böyle hadiseleri öğrenince Resulullah efendimizin "Birlik" üzerine niçin bu kadar durduklarını daha iyi anlıyor insan. Peygamber efendimiz ne buyurmuş: **"Birlikte rahmet, ayrılıkta, (parçalanmakta, bölünmekte) azab vardır"**

"PARÇA PARÇA OLMAKTAN SAKININ!"

Daha önce ayrılıkların, parçalanmaların nelere mâlolduğunu Almanya'dan bir örnekle gözler önüne sermeye çalışmıştım. Bu çok önemli konu üzerinde bugün de durmak istiyorum.

İnsanların hayvanlardan önemli bir farkı da, beraber, toplu olarak yaşama mecburiyetinde olmalarıdır. İnsan, hayatta kalabilmesi için mutlaka diğer insanlara muhtaçtır. Hayvanlarda böyle bir mecburiyet yoktur.

İnsan topluluklarının huzur içinde yaşamalarının en büyük düşmanı, aralarındaki ayrılık, fitne, fesattır. Bunun için, insan topluluklarında, birlik beraberliğin önemi büyüktür. Ayrılıkların zararı, kötülüğü de meydandadır. Hele bu ayrılık îmânda, inançta olursa durum daha tehlikeli olur. Çünkü îmândaki ayrılık, Âhırette insanı sonsuz felâkete sürükleyebilir.

Bunun için dînimiz, bu ayrılığın üzerinde çok durmuştur. Dünya ve âhıretteki zararlarını geniş olarak bildirmiştir. Bu konuda ciltler dolusu kitaplar yazılmıştır.

En'âm sûresinin 153. âyetinde meâlen**, "Doğru yol budur. Bu yolda olunuz! Fırkalara bölünmeyiniz!"** buyuruldu. Âl-i İmrân sûresinin yüzüçüncü âyetinde meâlen, **"Hepiniz, Allahü teâlânın ipine sarılınız! Fırkalara bölünmeyiniz!"** buyuruldu.

Tefsîr âlimleri, Allahü teâlânın ipi, cemâ'at, birlik demektir dediler. Cemâ'at de, fıkıh ve ilim sâhibleridir. Fıkıh âlimlerinden bir karış ayrılan, dalâlete, sapıklığa düşer. Allahü teâlânın yardımından mahrûm kalır, Cehenneme gider. Çünkü, fıkıh âlimleri doğru yoldadırlar. Muhammed aleyhisselâmın sünnetine yapışan ve Hulefâ-i râşidînin yanî dört halîfenin yoluna sarılan bunlardır. İslâm âlimleri, bunların yolundan ayrılanların Cehennem ateşinde yanacaklarını bildirdiler.

Bunların yolunda olan kimselere, "**Ehl-i sünnet vel-cemâ'at**" denilmiştir. Allahü teâlânın yardımı ve koruması bu fırkada olanlaradır. Bugün bu i'tikâddaki kimseler dört mezhebde toplanmıştır.

Resûlullah efendimiz, birlik beraberlik üzerinde çok durmuş, cemâ'atten, topluluktan ayrılmanın zararlarını açık ifâde ile dile getirmiştir:

"Kim Cennetin ortasında olmak isterse, cemâatte, Eshâbımın yolundaki kimselerle beraber bulunsun. Muhakkak şeytan, yalnız kalan kimseyle beraberdir. İki kişi olunca, o yaklaşamaz."

"Allahü teâlânın rahmeti cemâat üzeredir. Şeytan, cemâate katılmayıp, muhâlefet eden kimse ile beraberdir."

"Sürüden uzak kalan koyunu kapan kurt gibi, şeytan da insanın kurdudur. Parça parça olmaktan sakının. Cemâ'at hâlinde olun. Mescidlere koşun!"

"İki kişi, bir kişiden hayırlıdır. Üç kişi, iki kişiden, dört kişi de, üç kişiden daha hayırlıdır. Cemâate koşunuz. Muhakkak ki Allahü teâlâ, ümmetimi hayır üzere toplar."

Peygamber efendimiz, bir sohbetinde, ümmetinden sâdece bir fırkanın kurtulacağını bildirince, orada bulunan Eshâb-ı kirâm, bu fırkanın kimler olduğunu sordular: Peygamber efendimiz, "Cehennemden kurtulan fırka, benim ve Eshâbımın gittiği yolda gidenlerdir" buyurdu. Bunun için bu fırkaya ehl-i sünnet vel-cemâ'at denilmiştir.

Eskiden din, temel fıkıh kitaplarından, ilmihallerden öğrenildiği ve bu kitaplar da herkesin anlayabileceği seviyede olduğu için Müslümanlar arasında bugünkü gibi parçalanma yoktu. Birlik ve beraberlik vardı. Sinsi din düşmanları, Müslümanları fıkıhtan uzaklaştırıp, doğrudan Kur'an-ı kerime ve hadis-i şeriflere yönlendirince görüşler, anlayışlar çoğaldı, bugünkü dağınık parçalı durum ortaya çıktı. Asırlardır devam etmiş birliğe tekrar dönülmek isteniyorsa bu ancak fıkıh kitaplarına geri dönüşle mümkündür.

VIII. Bölüm
DİNLERARASI DİYALOG ve DİNDE REFORM

DİNDE REFORM

Dinlerarası diyalog ve **Dinlerin birleştirilmesi** fikri hemen oluşmadı. İki asırlık aşamalı faaliyetler sonucunda ancak gelinebildi. Önce alimler ve temel fıkıh kitapları devre dışı bırakıldı. Arkasından dinde reform faaliyetleri yapıldı. Bunun için İslam aleminde ısrarla şu görüş öne sürüldü: "İslamiyet çağın şartlarına artık uymamaktadır. Zamanımıza göre, dînimizde de yenilikler, değişiklikler yapılmalıdır.."

Reformcular, “**reform**” kelimesine karşı halkta bir tepki oluştuğunu bildikleri için bu kelimeyi ağızlarına almıyorlar. Yeri geldiğinde, “Biz reforma karşıyız, İslamiyetin reforma ihtiyacı yoktur. Biz dini aslına döndürmek istiyoruz” diyorlar. Fakat yaptıkları, savundukları dinde reformun ta kendisidir. Reform kelimesinin yerine, modernlik, modernize, Müslümanlara yeni elbise, çağa göre.. gibi kelimeler kullanıyorlar. Maksatları, refom demeden reformu yerleştirmek.

Bu, açıkca ifade edilmese de dolaylı olarak İslamiyette Reform yapılmasını istemektir. Reform bozulmuş dini yenileme, eski haline getirme demektir. İslamiyet, Hıristiyanlık gibi bozulmadı ki reform yapılarak eski haline getirilsin!..

Müslümanlarda, birkaç yüz seneden beri bir duraklama, hatta gerileme olduğu meydandadır. Bu gerilemeyi bakarak, islâmiyetin bozulduğunu söylemek, çok haksız ve pek yanlıştır. Geri kalmanın sebebi, Müslümanların dine sarılmamaları, dinin emirlerini yerine getirmekte gevşek davranmalarıdır. İslâm dinine, başka dinlerde olduğu gibi, hurâfeler karışmamıştır. Cahillerin yanlış inanışları ve konuşmaları olabilir. Fakat bunlar, islâmın temel kitaplarında bildirilenleri değiştirmez.

Bu temel kitaplar, Resûlullahın sözlerini ve Eshâb-ı kirâmdan gelen haberleri bildirmektedirler. Hepsi, büyük âlimler tarafından yazılmışlardır. Bütün islâm âlimlerince sözbirliği ile beğenilmiştir. Asırlar boyunca, hiçbirinde hiçbir değişiklik olmamıştır. Cahillerin sözlerinin ve kitaplarının ve dergilerinin hatalı olması, islâm dininin temel kitaplarına kusur ve leke kondurmaya sebep olamaz.

Dinin emir ve yasaklarını, her asrın modasına, gidişine göre değiştirmeye kalkışmak, mesela, namazı üç vakte indirmek, ibadetin Türkçe yapılmasını istemek, Haccın her mevsimde yapılmasını savunmak, Kurban kesmeyip parasını vermek, kadınların başını örtmeleri dini bir emir değil Anadolu kadınının adetidir demek gibi şeyler her zaman için yeni bir din yapmak demek olur. Böyle değişiklikleri, Kur'an-ı kerime ve hadis-i şeriflere dayanarak, bunlara uydurarak yapmaya kalkışmak, Kur'an-ı kerimi ve hadis-i şerifleri bilmemenin, islâmiyeti anlamamanın bir alâmetidir.

İslâmın emirlerinin, yasaklarının zamana göre değişeceğini sanmak, islâm dininin hakikatine inanmamak olur. İslâm dini ilim üzerine kurulmuştur. Her bakımdan, selim olan akıllara uygundur. Kur'an-ı kerimde ve hadis-i şeriflerde açıkça bildirilmemiş olan şeylerde, akla ve ilme uygun yeni emirler çıkarmak, yani kıyâs ve ictihâd yapmak islâmiyetin ana kaynaklarından biri ise de, bunu mezhep sahibi müctehid alimler zaten yapmışlar, eksik bir şey bırakmamışlardır.

Dinimiz dört ana direk üzerine bina edilmiştir. Edille-i şeriyye denilen bu dört direk; **Kur'an-ı kerim, hadis-i şerifler, icma** ve **kıyastır**. Burada esas kaynak, Kur’an-ı kerim ve hadis-i şerifler ise de, bunların doğru anlaşılabilmeleri diğer ikisi sayesinde olmaktadır.

İslâmın bu ana bilgilerini, temel kitaplarını değiştirmeye, zamana uydurmaya kalkışmak, islâmiyeti değiştirmek, bozmak olur. Müslüman demek, bu ana bilgilere inanan, saygı gösteren, bunları bozmaya kalkışmamaya söz veren kimse demektir.

Reform yapmak istiyenler, önlerinde en büyük engel olarak mezhepleri, âlimleri gördükleri için, bunları kötüleyerek devre dışı bırakmak istiyorlar, kendilerini onların yerine geçirmek istiyorlar. İmam-ı azam olmak istiyorlar. İslâmiyetin temel bilgilerini

toplamış, dünyaya yaymış olan islâm âlimlerini ve topladıkları islâm ilimlerini ayaklar altına alıyorlar.

Dinde reform istiyenler, temel kitaplara dokunmayıp, yalnız cahil halk arasına yerleşmiş olan hurâfeleri yok etmeyi düşünüyorlarsa, buna birşey denemez. İslâmiyete hizmet etmiş olurlar. Fakat, böyle iyi düşündüklerine inanabilmemiz için, önce kendileri İslamiyeti eksiksiz olarak yaşayarak hakîkî ve samîmî müslüman olduklarını isbât etmeleri gerekir.

İslâm çağa uymuyor diye reform yapmak istiyenler, bilerek veya bilmiyerek İslamın yıkılmasına yardım etmektediler. Reform yapmak istiyenlerin ortak özelliği, dinimizin temel fıkıh kitaplarını kabul etmemek, doğrudan Kur'an-ı kerimden hüküm çıkarılmasını savunmaktır.

Halbuki, İslamiyetin bozulmadan bugüne gelmesini sağlayan temel fıkh kitaplarımızdır. Bundan sonra da bozulmadan devamı bu fıkıh kitaplarına ve alimlere tabi olmaya bağlıdır!..

DİNİN YENİDEN YORUMLANMASI

Bazı okuyucularım," Sende Batı saplantısı oluşmuş. Her olumsuzluğu dönüp dolaştırıp Batı'ya mal ediyorsun..." diyorlar. Evet, bu saplantı değil gerçeğin ta kendisidir. Kusura bakmasınlar, son zamanlarda temcid pilavı gibi tekrar gündeme getirilen, **"İslamda Reform" "Kur'anın Çağdaş Tefsiri" "Dinin Yeniden Yorumlanması" "Dinlerarası Diyalog**"gibi tartışmalar için de aynı şeyi söyleyeceğim. Diyanet İşleri Başkanı'nın**, "Ben reform kelimesini kullanmadım, İslamın reforma ihtiyacı yok**!" demesine rağmen, Diyaneti de kattılar bu kampanyaya. Hem de lokomotif görevi uygun görülerek. Kampanyanın ilgi görmesi için böyle olması planlandı.

Bütün bu çalışmaların gerçek sebebi şu: Dünya küçüldü. Herkes çeşitli vesilelerle gittiği yerlerde fikirlerini, inançlarını yaymakta. Türkiye AB'ye girdiğinde bu yayma işi daha da hızlanacak. Batı alemi, Hıristiyanlığın mensuplarını tatmin etmediğini, yeni bir inanç arayışı içinde olduklarını görüyor. Ya İslamiyet bu inanç boşluğunu doldurursa!.. Hıristiyanlık yok olursa!... İşte bütün korkuları bu...

Bunun için de İslamiyeti Hıristiyanlığa benzetmek istiyorlar. Nihaî maksatları İslamiyeti, dünya hayatına ait, emir ve yasakları olmayan felsefi bir sistem haline getirmek.. Bazı kesimlerce ikide bir gündeme getirilen Ahkam ayetlerini yok farzetme veya yeniden yorumlama gayretleri bunu göstermiyor mu? Böylece asli unsurları yok edilmiş bir İslamiyet cazibesini kaybedecek, Batı'da taraftar bulamayacak.

Bu işin belli mihrakların zorlamaları ile yapıldığının en büyük alameti de, dinin gerçek temsilcisi Müslüman halkın gündeminde bu çalışmaların olmamasıdır. O'nun dininden bir şikayeti asla yok. O, 1400 yıldan beri nasıl inanmışsa, nasıl yaşamışsa, bunu aynen devam ettiriyor. 14 asırdır dini taşıyıp bugünlere getirmesini de, yolunun doğruluğunun ispatı olarak görüyor.

Hal böyle olunca birilerinin onun adına, onun dinini kurtarma(!) gayretleri sırıtıyor. Bunlara sormak lazım: İslamiyet modern hayatta, bilimde, teknolojide ne yapmak istediniz de mani oldu? Telefona mı mani oldu, televizyona mı? Yoksa internete mi mani oldu?

Yok, maksat teknoloji değil, bizim yaptıklarımıza, yaşayışımıza din mani olmasın, haram helal sınırlaması getirmesin diyorsanız, bu Müslümanların işi değil, dinin sahibi yüce Allah koymuş bu kuralları. Dolayısıyla ne Müslümanların ne de reformcuların böyle bir yetkileri yok. Reformu, dinin yeniden yorumlanması görüşünü savunanlar zaten istedikleri gibi yaşıyorlar. Karışan da yok.

Burada bu işle uğraşanların karakter yapısı, niyetleri de önemli. Bunlar genelde –istisnalar hariç- dinle alakası olmayan, inançsız veya inançlı görünseler de dini yaşayışı olmayan kimseler. İnsan sormadan edemiyor: Zaten bu tarakta sizin beziniz yok, farzedelim ki din bozuldu, ilahi özelliğini kaybetti. Size ne zararı olacak? Sizin için değişen bir şey yok ki...

Yapılmak istenenler de bazı ip uçları veriyor: Dini daha iyi öğrenmek, daha iyi yaşamak maksadı ile çalışmalar yapılsa, bunları yapanların iyi niyetle yaptığı kanaatına varabiliriz. Fakat yapılanlar tam aksine, dinin emir ve yasaklarından nasıl kurtulunur, bunun peşindeler. Fıkıh kitapları yetmiyor bahanesi ile dinin temeli olan“fıkhı” yok etmek istiyorlar.

Mesela, namaz daha iyi bir şekilde nasıl kılınır, zekat nasıl verilir? Bunun çalışması yapılmıyor. Namaz nasıl kaldırılır, zekattan nasıl kurtulunur, bunun peşindeler. Düzce depreminde, Ramazan günü bir vatandaş, etkili yetkili meşhur bir din adamına soruyor: Felaketten dolayı yaşayışımız kısıtlı, bu şartlarda nasıl gusledip, nasıl abdest alalım, nasıl namaz kılalım? Sayın yetkili, şartlarının ne olduğunu bile sormadan, “ Siz depremzedesiniz, gusletmeseniz de, namaz kılmasanız da, oruç tutmasanız da olur!" Sanki, dinin sahibi kendisiymiş gibi istediğini kaldırıyor, istediğini değiştiriyor. Televizyondan bizzat dinlemeseydim, başkası söyleseydi inanmazdım bu sözlere.

Kısacası, Müslüman halkımızın gündeminde, ne reform, ne çağdaş tefsir var. Yıllardır ikide bir ortaya atılan "İslamın çağa uydurulması" zırvalarına alışık. Bunun için böyle şeylerin konuşulmasına bile ihtiyaç duymuyor. İyi ki de bu konular halkımızın gündeminde değil. Eğer o da söylenenleri, yapılanları ciddiye alıp, ilgilense kafası iyice karışacak, inancından şüphe eder hale gelecek! Zaten bu kadar propagandaların sebebi de bu: “Şüphe”yi yerleştirebilmek. İnanıyorum ki, halkımız bu oyuna gelmeyecek. İslamiyetin Hıristiyanlaştırılması oyununu bozacak!

REFORM VE İSLAMİYET

İslam aleminde “**reform**” 18. asırda gündeme getirildi. Hıristiyan ülkeler özellikle İngiltere, asırlardır yaptıkları mücadelede kaba kuvvetle **“Haçlı Seferleriyle**” bir yere varamayacaklarını anlayınca, reform fitnesini soktular müslümanlar arasına. Netice alabilmek için de 150 yıl gibi uzun bir süre koydular.

Bu süre içinde içerden elde ettikleri veya el altından destek verdikleri; **Abduh, Reşid Rıza, Kursavi, Ş. Mercani, Musa Carullah, Efgani, Hasan el Benna, S. Kutup, Mevdudi, M.İkbal, Hamidullah** gibi kimselerle reformu, yenilikleri devamlı gündeme getirdiler.(Herkes tarafından bilindiği için bunların günümüzdeki uzantılarını yazmaya lüzum görmedim.) Şunu tespit etmişlerdi:

“İslamda birliği sağlayan; alimler, mezhepler ve bunların yazdıkları temel fıkıh kitaplarıdır. Bunlar devre dışı bırakılmadıkça netice almamız mümkün değildir. Bu da

ancak reformla, İslamın zamana göre yorumlanmasıyla devre dışı bırakılabilir”. Son zamanlarda yine aynı maksatla gündeme getirilen,”**Dinde yenilik, yenileme, hurafelerden temizleme**” yaygaraları ile yapılmak istenen, dinde reform hareketidir. Tepki görmesin diye bu kılıfta sunuluyor. “Reform” nedir, ne değildir? Buna bir bakalım:

Reform, ıslah etmek, bozulmuş bir şeyi düzelterek, eskiyi doğru haline getirmek demektir. Hıristiyanlık bozulduğu için reform yapıldı. Müslümanlık bozulmadığı için böyle bir hareket bozmak olur. İslamiyet her çağa uygundur, reforma ihtiyacı yoktur.

Şunun bunun adına, menfaat adına konuşmayan herkes bunun öyle olduğunu bilmektedir. Bir zamanlar komünizmin fikir babası meşhur fikir adamı **Roger Garaudy** “Niçin İslâmı seçtiniz? sorusuna “İslâmı seçmekle çağı seçtim" şeklinde cevap verdikten sonra şöyle devam ediyor: **"İslam, çağları arkasında sürükleyen bir dindir. Diğer dinler ise, çağların arkasında sürüklendi. İslam dışındaki bütün dinler zamana uyduruldu. Reforma tabi tutuldu. Mukaddes kitablar zamana göre tahrif edildi. Kur'an-ı kerim ise, indirildiği günden beri hep zamana hükmetti. O, zamanı değil, zaman onu izledi. Zaman yaşlandıkça o gençleşti. Bu, çağlar üstü bir olaydır. Bugüne kadar, bunca savaşların bıraktığı korkunç, sosyal, siyasi ve ekonomik sarsıntılardan daha büyük bir olaydır. İslâm, materyalizme de, pozitivistlerin görüşüne de hakimdir. Fakat bunlardan hiçbiri, İslama hakim değildir."**

İslam çağa uymuyor diye reform yapmak isteyenler, bilerek veya bilmeyerek İslamın yıkılmasına yardım etmektedirler. Reform yapmak istiyenlerin ortak özelliği, dinimizin temel fıkıh kitaplarını kabul etmemek, doğrudan Kur’an-ı kerimden hüküm çıkarılmasını savunmaktır.

Halbuki, İslamiyetin bozulmadan bugüne gelmesini sağlayan bu temel fıkh kitaplarımız, Resûlullahın sözlerini ve Eshâb-ı kirâmdan gelen haberleri bildirmektedirler. Hepsi, en salâhiyyetli, yüksek âlimler tarafından yazılmışlardır. Bütün islam âlimlerince sözbirliği ile beğenilmiştir. Asırlar boyunca, hiçbirinde hiçbir değişiklik olmamıştır. Her çağın ihtiyacını karşılayacak kapasitede olduğu için, değişikliğe lüzüm yoktur. Değişiklik yapmak isteyenlerin esas maksadı tamamen ortadan kaldırmak.

Bu temel fıkıh kitaplarını her asrın modasına, gidişine göre değiştirmeye kalkışmak, her zaman için yeni bir din yapmak demek olur. Böyle değişiklikleri, Kur'an-ı kerime ve hadis-i şeriflere dayandırdıklarını iddia etmeleri Kur'an-ı kerimi ve hadis-i şerifleri bilmemenin, islâmiyeti anlamamanın bir alâmetidir. İslâmın emirlerinin, yasaklarının zamana göre değişeceğini sanmak, islâm dîninin hakîkatine inanmamak olur.

Dinde reform istiyenler, temel kitaplara dokunmayıp, yalnız câhil halk arasına yerleşmiş olan hurâfeleri yok etmek isteseler, buna birşey denemez. Böyle yaparlarsa İslâmiyete hizmet etmiş olurlar. Fakat niyetlerinin bu olmadığı, maksatlarının üzüm yemek değil bağcıyı dövmek olduğu anlaşılıyor.

Reformcular, Avrupa’nın, Amerika’nın bütün âdetlerini, modalarını, ahlâksız, sömürücü, ezici hareketlerini almaya, gençler arasına yaymaya çalışıyorlar. Bu arada, dînimizi üstü örtülecek bir kabahat imiş gibi hiç ağızlarına almıyorlar. Yâhut, altında ezilecek bir yük gibi, ağır ve korkunç görüyorlar. Bazıları da, sağlam bir varlık ve birlik elde etmek için, din lâzımdır. Fakat dîni zamana uydurmalı, islâmiyeti hurâfelerden temizlemeli, diyorlar.

Hâlbuki, Ehl-i sünnet âlimlerinin temel kitaplarında hiçbir hurâfe yoktur. Din câhilleri arasında hurâfeler bulunur. Bunları temizlemek reform ile değil, **“Ehl-i sünnet”** kitaplarını yaymak, gençlere bunları öğretmekle olur.

Dinde reformcular, islâmiyetin Allah tarafından, Peygamber vâsıtasıyla bildirilmiş bir din olduğuna inanmadıkları hâlde, güzel ahlâkın, iyi geçinmenin ve dünya işlerinde yükselmenin başarılması için, din lâzımdır diyorlar. Milleti, koyun sürüsü gibi kendilerine bağlamak için, dîne yer verecekler. Onları inandıracaklar, fakat kendileri inanmıyacaklardır. Dîni her gün yeni bir kalıba sokabilecekler. Dini kendi gayelerine alet edecekler. Bunlar dine değil din bunlara tâbi olacak. Böyle bir inanca din denilemeyeceğini aklı başında olan herkes bilir.

"EZANDA BİRLİK" REFORMU!

Sene 1970 veya 71 idi. Kasabamızın merkez camii minaresine din görevlilerinin arzusuyla hoparlör yeni takılmıştı. Hoparlörden çıkan gür sesi işiten halk sevinç içindeydi.

O günlerde Ahmet Amca’nın dükkanına uğramıştım. Kendisini üzgün ve düşünceli görünce, “ Hayrola Ahmet Amca, Karadenizde gemilerin mi battı yoksa?” diye takıldım.

Başını kaldırıp, “ Evlad, iyi olmadı! Bunlar bindikleri dalı kesiyorlar.” dedi. Ben, “ İyi olmayan nedir?” diye sorunca, karşısındaki caminin hoparlörünü gösterdi. Ben, “ Bunun neresi kötü?” diye sorduğumda, “ **Bu, bu kadarla kalmaz, bir gün gelir bütün camilere bağlanır, sonra da ezan tek camiden okunarak ezan olmaktan çıkarılır; hatta namaz da bu şekilde merkezi olarak kılınır, müezzine, imama ihtiyaç kalmayacak, diye korkuyorum**” demişti.

Geçen hafta, bazı illerde ezanın merkezi bir sistemle okunmaya başlandığı haberini okuyunca, rahmetli Ahmet Amca’yı hatırladım. İleri görüşlülüğünü bir kere daha takdir ettim. “Diyanet İşleri Başkanlığı son dönemde yürüttüğü, “dinde reform” çalışmalarını "Ezanda Birlik" projesiyle sürdürüyor.” şeklinde başlayan habere göre; bazı illerde ezan, müzik dersi alan sesi güzel müezzinler tarafından bir merkezden okunuyormuş artık. Bundan böyle altyapısı hazır olan illerde ezan merkezi bir camide okutulacakmış. Zamanla bütün şehirler merkezi sisteme geçecekmiş.

Açıkça söylenmese de işin içinde, tasarruf ve dini zamana, teknolojiye adapte etme yani dinde reform var. Ne diyelim devir iktisat devri. Her işte iktisat yapılıyor, din hizmetlerinde olmasın mı? Bu sistem genişletilince, daha da merkezi hale getirilince müezzinlere ihtiyaç kalmayacak. Hatta daha çok tasarruf için teyp kaseti de kullanılabilir. Teknik açıdan aralarında zaten fark yok. Çünkü, insan sesi, mikrofona gelince gayb oluyor, bitiyor. Elektriğe, sonra miknâtıs dalgalarına çevriliyor. Bu elektro-manyetik dalgalar, antene gelip, elektriğe ve sonra yeni bir sese çevriliyor. Hoparlörde de böyle olmaktadır. Zâten hoparlör, elektrik dalgalarını ses dalgalarına çeviren âlet demek olduğu, Fransızca “Larousse” da bile yazılıdır.

Ayrıca minareler baz istasyonu olarak kiraya da verilmeye başlanmış. Bu da önemli bir gelir kaynağı. Dedik ya devir tasarruf devri! Zaten minareye çıkılmadığı için sadece hoparlör direği olarak kullanılıyordu, minareye çıkan yoktu. Minareler işe yaramış olur!

Oldu olacak, başlamışken Ahmet Amca'nın söylediği ikinci kısmı da hayata geçirseler bari! Bundan daha çok tasarruf sağlanır. Merkezi bir camiden namaz kıldırılıp, bağlantı kurulmuş diğer camilerdeki cemaat buna uyarsa, imamlardan da tasarruf sağlanır. Böylece ekonomik krize büyük destek sağlanmış ve teknolojiye de uyulmuş olunur.

Hizmette sınır yok, ileride evlere de hat çekilip, cemaat camiye gitmekten de kurtarılabilir. Evinde çoluk çocuğu ile namazını kılar. Camilere de ihtiyaç kalmaz. Zaten bazı islam(!) ülkelerinde bu var. Demek ki daha sırası gelmemiş, sırası gelince bizde de uygulanır. Nasıl olsa teknoloji her gün gelişiyor. Ben imamın kendini de göreceğim diyenlere görüntü sağlamak ta mümkün. Böylece Medine'de kılınan namaza evinde görüntülü olarak uyabilir. İmam Medine'de siz burada huşu (!) içinde namazınızı kılabileceksiniz.

Hıristiyanlar, bu teknolojiyi bulmuşlar, fakat geri zekalı oldukları için(!) kendileri ibadetlerinde kullanmayı akıllarına getirememişler. İbadetlerini asırlardır yaptıkları gibi yapıyorlar, mikrofon kullanmıyorlar ayinlerinde; hâlâ Kiliselerde çan çalıyorlar. Halbuki, herkes duyamıyor çan seslerini. Çan sesini hoparlör ile yükseltseler her tarafta duyulacak. Bütün Hıristiyanlar Kiliseye koşacak. Kiliseler, boş kalmaktan, kapanmaktan kurtulacak!

Değerli okuyucularım, teknoloji yerinde kullanılmazsa böyle garabetler ortaya çıkar. İbadetlerin yerini elektronik aletler alır. Programlanmış ruhsuz robotların yatıp kalkması haline döner. İşte dinde reform, dine bid'at sokmak budur. Bid'atler dini, gerçek din olmaktan çıkartır. İsterseniz biraz da ibadetleri ruhsuz, zamana ve kişilere göre değişen, şekli hareketler haline getiren bid'atin dinimizdeki yeri üzerinde duralım.

REFORM VE BİD'AT FELAKETİ

Teknolojide, müspet ilimde değişme, gelişme esastır; dinde ise değişmemezlik esastır. Bu kurala uyulmazsa, mesela, esası değişmezlik olan din değiştirilmeye, teknolojiye, zamana uydurulmaya çalışılırsa dün bahsettiğim merkezi ezan, merkezi namaz gibi garabet ortaya çıkar. Din, din olmaktan çıkar, oyuncak haline gelir.

Bunun için dinimiz, dinde değişiklik, dini tabirle "bid'at" üzerinde çok durmuştur. Peygamberimiz, **"Her bid'at sapıklıktır ve her sapık da Cehennemdedir."** buyurmuştur.

Dinde bu kadar önemli bir yeri olan bid'at nedir, bunun üzerinde duralım. Bid'at, Resûlullah efendimizin ve Eshâbının zamanında olmayıp da daha sonra ortaya çıkan ve ibâdet olarak yapılan şeyler demektir.

Allahü teâlâ, kullarını, kendisini tanımaları ve ibâdet etmeleri için yarattı. İbadetin nasıl yapılacağını da Peygamberimiz vasıtasıyla kullarına bildirdi. Kullarına bırakmadı. Bir insan, kendi görüşü, anlayışı ile ibadet yaparsa, O'na kulluk yapmamış olur. Resûlullahın bildirdiklerinde eksik veya fazlalık bulmuş olur. Hâlbuki dinde eksiklik olmaz. Böyle yapılırsa daha iyi olur demek, Resûlullahın bildirdiğini beğenmemek olur. Hadis-i şerifte "**İbadetleri bizim gibi yapmayan bizden değildir** " buyuruldu.

Bugün dini hassasiyet kalmadığı için bazı bid'atler güzel görünse de, Ahırette hepsinin zararlı olduğu anlaşılacaktır. Çünkü Peygamberimiz**, "Her bid'at sapıklıktır**"

buyurmuştur. Kur'an-ı kerimde, "**Bazı şeyleri faydalı sanıp seversiniz. Hâlbuki o şeyler sizin için zararlıdır"** buyuruldu. (Bekara 216)

Bid'atin ne kadar tehlikeli bir girişim olduğunu şu hadis-i şerif de göstermektedir: "**Bid'at ehlinin namazı, orucu, haccı, cihadı, farz ve nafilesi kabul olmaz, yağdan kılın kolayca çıktığı gibi dinden çıkması kolay olur."**

Bu, teknolojik gelişmelere tamamen kapalı olmak manasına gelmez. Dinde, ibâdette olmayıp, âdette olan yenilikler, yanî yapılırken sevap beklenilmiyen değişiklikler bid'at olmaz. Meselâ, yemekte, içmekte, binme ve taşıma vâsıtalarında, binalarda yapılan yenilikleri, değişiklikleri dînimiz reddetmez. Bunları yapmak ve faydalı yerlerde kullanmak lazım olur.

Meselâ radyo, hoparlör, elektronik makinalar yapmak ve bunları ibâdetlerin dışında vaazda, konferansta kullanmak câizdir. Fakat, ibâdetlerde kullanmak, meselâ, radyo, TV'deki imâma uyup namaz kılmak, ibâdetin şeklini değiştirmek olur, bid'at olur. Böyle kılınan namaz kabûl olmadığı gibi, ibâdet değiştirildiği için ayrıca büyük günâha girilmiş olur.

Enes bin Mâlik hazretleri, birgün ağlıyordu. Sebebi sorulduğunda," **Resûlullahtan öğrendiğim ibâdetlerden, değiştirilmemiş bir namaz kalmıştı. Şimdi, bunun da elden gittiğini görüyor, bunun için ağlıyorum"** buyurdu.

Bid'atin bir tehlikesi de tevbe etme durumu olmamasıdır. Çünkü, bir Müslüman, bid'at ortaya çıkarırsa veya başkasının çıkarmış olduğu bir bid'ati yaparsa, bu bid'ati iyi bildiği ve karşılığında sevap beklediği için, bundan tevbe etmek alına gelmez. Bir hadîs-i şerîfte, "**Bid'at sahibi, bid'atini terk etmedikçe, Allahü teâlâ ona tevbe etmesini nasîb etmez**." buyuruldu.

Tevbe etmedikçe de yaptıklarından sevap alamaz. Hadîs-i şerîfte de, "**Allahü teâlâ, dinde bid'at olan birşeyi yapan, bu bid'ati, Allah rızâsı için terk etmedikçe, onun hiçbir amelini kabûl etmez.**" buyuruldu.

Bunun için bid'atten, bid'at sahibi olanlardan uzak durmak lazımdır. Bid'at sâhibi olanlara, hürmet eden, dirilerini ve ölülerini medheden, bunları büyük bilen, dîn-i islâmı yıkmaya, dünyadan kaldırmağa yardım etmiş olur.

Bilerek veya bilmeyerek, bir Müslümanın dinin yıkılmasına yardım etmesi ne büyük felaket!..

BATI, TASAVVUFA DA EL ATTI

Tasavvuf, kalbi saf hale getirmek, kötülüklerden temizlemek demektir. Kişinin kalbini, Allahü teâlânın muhabbetine, sevgisine bağlamak, îmânını, i'tikâdını düzeltip, Resûlullahın söz, hareket ve ahlâkına uyup, O'nun yolundan gitmektir. Kalb ile yapılması ve sakınılması lâzım olan şeyleri ve kalbin, rûhun, kötülüklerden temizlenmesi yollarını öğreten ilimdir tasavvuf .

Tasavvuf, îmânın vicdanîleşmesini, yerleşmesini, fıkıh ilmi ile bildirilen ibâdetlerin seve seve, kolaylıkla yapılmasını, kötü huylardan kurtulup güzel ahlak sahibi olmayı ve Allahü teâlânın sevgisine kavuşmayı sağlar. İmâm-ı Kettânî: **"Tasavvuf, güzel ahlâktan ibârettir."** buyurmuştur.

Bu güzel ahlakla ahlaklanan, tasavvuf büyükleri, asırlardır, bıkmadan, usanmadan, İslâmın güzel ahlâkını anlatıp, İslâmı herkese sevdirmişlerdir. Her hâlleri ile İslâmiyeti yaşayarak örnek olmuşlardır. Bu büyükler ayrıca, İslâmiyeti dünyaya yaymakta bir nevi öncü kuvvet olmuşlardır.

Tasavvuf büyüklerinin dini yaymaktaki bu önemli fonksiyonunu gören İslâm düşmanları, bütün güçleri ile tasavvufa yöneldiler. Yüz yıldır, tarikat diyerek, birçok şey uyduruldu. Eshab-ı kiramın yolu unutuldu. Cahiller, sahtekârlar, şeyh maskesi altında, müslümanlara her çeşit günahı işlettiler. İslâm memleketlerini, gerçek manada tasavvuf ile ilgisi olmayan, müslümanları sömüren sahte mürşidler, sahte şeyhler istila etti.

Böyle karışık zamanlarda, yani hakiki tasavvuf âlimi olmadığı devirlerde, eskiden yaşamış, bilinen meşhur evliyaların, mürşid-i kâmillerin kitaplarını okuyan, bunları kendilerine rehber edinen, dinini ve dinimizin güzel ahlâkını buralardan öğrenenler ancak bu tehlikeden kendini koruyabildi.

Zamanımızdaki bu sahte şeyhlerden, aydın din adamı kılığındaki mezhepsizlerden, sinsi din düşmanlarından kurtulmanın yolu budur. İşte bu doğru yolu bilenleri ve elinde ehl-i sünnet ölçüsü olanları, kimse kandıramaz. İlmin olmadığı, âlimin bulunmadığı yerde, din de kalmaz. Nitekim, hadis-i şerifte**, "İlim bulunan yerde müslümanlık vardır. İlim bulunmayan yerde müslümanlık kalmaz"** buyuruldu.

Eskiden, yani zamanımızdan 100-150 yıl önce, ilim sahibi, dinimizin emir ve yasaklarını iyi bilen ve öğreten; severek, zorlama olmadan yapılmasını sağlayan, insanlara dinimizin güzel ahlâkını aşılayan birçok tarikat, birçok şeyh vardı.

Fakat, Osmanlıların son zamanlarından itibaren, tarikatlar bozulmaya başladı. Tarikatlara, çeşitli ajanlar sızdı. Müslüman kılığındaki bu ajanlar, yerine göre talebe, yerine göre şeyh ve mürşid rolüne girerek çeşitli yollar ile tarikatlara haramlar, bid'atler karıştırdılar. Din ile ilgisi olmayan, dinimizin yasak ettiği şeyleri, dinimizin emri olarak gösterdiler.

Bilhassa son zamanlarda, tarikat adı altında, insanların imanını çalmak için uğraşan, sayısız sahte şeyhler türedi. Namaz kılmanın farz olmadığını, kadınların açık gezmesinin sevap olduğunu açıkça söyleyebilen şeyhler çıktı ortaya. O hâle geldi ki gayesi, insanlara dini sevdirmek olan tarikatı, insanları dinden uzaklaştırmak şekline çevirdiler.

"Mürşidi olmayanın mürşidi şeytandır" sözünü öne sürerek, topladıkları müslümanların imanlarını, itikadlarını bozdular. Bu söz, dine uygun tasavvuf ehli bir

kimse olduğu zaman için geçerlidir. Yoksa her önüne gelen, ne olduğu belirsiz kimselere gidip, bağlanacak demek değildir. Böyle kimseler şeytandan daha kötü kimselerdir. Böyle bozuk bir tarikata girmek, yağmurdan kaçalım derken, doluya tutulmaktan, Dimyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan da olmaktan daha kötüdür. Çünkü bulgursuz yaşanır da, imansız yaşanmaz.

Bunların tuzaklarına düşen kimse, sahte, cahil doktora giden hastaya benzer. Sahte doktora giden, hayatından olduğu gibi, sahte şeyhe giden de dininden, imanından olur.

Şimdi de, yerli tarikatları bozdukları yetmiyormuş gibi, dışarıdan **Moon** gibi Hıristiyan kökenli ithal tarikatlar getirilmeye başlandı. Bozulan, dinden uzaklaştıralan kimseler Hıristiyanlaştırılmak isteniyor.

NE GÜNLERE KALDIK

Eğer araba yoldan çıkıp yuvarlanmaya başlamışsa, nerede duracağı belli olmuyor... Son yıllarda olup bitenleri gördükçe, dinimizin temelde nakli esas almasının ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlıyor insan. Bu sayede bozulmadan bu günlere gelebilmiş. Belli bir ölçüsü olmayan insan, şeytanın bile aklına gelmeyecek düşünceler üretebiliyor.

Bu tehlikelerden kurtarmak için cenab-ı Hak, bizlere sadece Kur'an-ı kerimi göndermekle kalmamış, bunu açıklaması, tatbik etmesi için Peygamberimiz Hz. Muhammed'i de göndermiş. Peygamberimiz dinimizin esaslarını, sınırlarını göstermiş, ancak bunlara uyanların Müslüman olabileceğini bildirmiştir. Peygamberimizden sonra, Eshabı ve daha sonra gelen İslam büyükleri kendi şahsi fikirlerini katmadan bu esasları, aynen kendilerinden sonra gelenlere nakletmişler. Bu kaideye uyulduğu zamanlarda İslamiyet, dolayısıyla Müslümanlar kuvvet bulmuş; felsefi, şahsi fikirler karıştığı zamanlarda perişan olmuşlardır.

Bunun en bariz örneği **Endülüs Devleti'**dir. Önceleri bu kurallara uydukları için her alanda, dünyaya parmak ısırtmışlar; memleketleri dünyada ilmin, medeniyetin merkezi olmuştur. Ne zaman ki, nakli bilgiler terk edilip felsefi fikirler ön plana alınmış... İşte o zaman olan olmuş; perişan halde tarih sahnesinden çekilip gitmişlerdir.

Bu girizgahtan sonra konuya artık girelim. Değerli yazar **Ali Eren** Bey'in geçen haftaki yazısından bahsetmek istiyorum bu gün. Ölçüsüzlük, sınır tanımamak, şahsi, felsefi fikirlerin insanları ne hale getirdiğini çok güzel sergilemiş yazısında Ali Bey. Önce bu yazıdan kısa bir özet vereyim:

"Bazı ilâhiyat profesörleri, kelime-i şehadetin yarısını yok sayıyor, yani "Muhammedün resûlûllah" kısmını mühimsemiyor ve Peygamberimiz'e inanmadıkları halde Hıristiyan ve Yahudilerin de cennete gideceklerini iddia ediyorlardı. Meğer beterin de beteri varmış. Şimdi de bazıları çıkmış ateistlerin Hanif olduklarını söylüyor. Bu zamanda da bir kimsenin ahlâkı Hanif gibi düzgün olursa cennete girer. Peygamberimiz'e inanması şart değil, diyorlar. Eee, o zaman din nerede kaldı? Hz. Allah, Peygamberimizi boşuna mı gönderdi? Madem dürüst olmak cennete girmeye yetiyor da inanç ve ibâdete ne lüzum var?

İlahiyatçı Profesöre, “Bu zamanda nasıl Hanif olunur? Bir kimsenin Peygamberimiz’e inanmadan kurtulması mümkün müdür? Bunu nasıl söylersiniz?” diye sordum.

Net cevap alamadım ama konuşmamızın arkası enteresan. Kendisine, “Peki sizce bu zamanda bir insanın ahlâkı düzgün de olsa, Peygamberimize inanmazsa cennete girebilir mi?” diye açık açık sordum ve net bir cevap almak istedim.

Ne var ki, “Peygamberimize inanmayan kimsenin cennete girmesi mümkün değil” cevabını alamadım. Ancak şöyle söylüyordu:“Allah’ın kimi cennete koyacağını ben bilemem.” Aman Allahım! Bu nasıl şey! Bir ilâhiyat profesörü, “Allah’ın peygamber olarak gönderdiği zatı kabul etmeyenlerin cennete giremeyecekleri kesindir. Cennete girmenin şartı, peygamberlerin tamamına inanmaktır” diyemiyor... “

Halbuki ayeti kerimelerde, hadis-i şeriflerde Cennete giremeyecekleri açıkça bildirilmektedir. Buna rağmen sanki Kur’an-ı kerim onlara gelmişcesine ayetleri kendilerine göre yorumluyorlar. Kur’an-ı kerimin gerçek muhatabı olan Peygamberimizin sözleri, tatbikatı hiç konuşulmuyor. Çünkü işlerine gelmiyor. Bunları görünce ister istemez, halk arasında, Celal Bayar’dan naklen; İlahiyat Fakültelerinin ve diğer dini okulların açılmasının esas maksadı ile ilgili anlatılan şeyler geliyor insanın aklına...

Ne günlere kaldık! Daha neler göreceğiz; neler işiteceğiz kim bilir? Çok şükür ki, Peygamberimiz böyle günlerde ne yapacağımızı da bildirmiş: **“Benden sonra Müslümanlar arasında çok ayrılık olacaktır. O zamanlarda yaşayanlar benim yoluma ve Hulefâ-i râşidînin yoluna yapışsın! Sonradan meydana çıkan şeylerden kaçınsın! Çünkü, dinde yenilik, reform yapmak doğru yoldan çıkmaktır. Benden sonra, dinde yapılacak değişikliklerin hepsi dinsizliktir”.**

YENİ BİR DİN KURMA GAYRETLERİ

Aslında bu değiştirme işi sadece kurbanla sınırlı değildir, bunların gerçek niyeti dini tamamen değiştirmek, kendilerine göre yeni bir din kurmak. Vahye dayalı, nakli esas alan İslamiyeti yok edip, Protestanlık gibi yeni bir dinin tarih sahnesinde yerini almasını sağlamak.

Bunun için önce dinin, temeli esası olan imandan başladılar işe. Dinlerarası diyalog çalışmaları ile, Hıristiyanlığın da Yahudiliğin de hak din olduğu, bunlara inanların da Cennete gideceği fikri gündeme getirildi.. Bu dinlerle, amentüde yani inanılacak şeylerde ittifak olduğu söylendi. Halbuki, ibadetlerde olduğu gibi iman konusunda da bunlarla ortak noktamız yoktur. Mesela, Hıristiyanlarda, üç tanrı inancı vardır, meleklerin Allahın kızları olduğuna inanırlar, biz Hz. Musa’ya, Hz. İsaya inanırız, onlar Muhammed aleyhisselama inanmaz.

Diyalogtan esas maksat, müslümanların imanını bozmak, özellikle de, imanın özü olan, “**Hubbu fillah ve buğdu fillah**” ı yani, Müslüman olanı Allah için sevmek, Müslüman olmayanı Allah için sevmemek, ona düşman olmak esasını yıkmak. Bir de, **emri marufu, neyhi münker’**i yani, dinimizin doğru inanışını yaymak, yanlış inanışlara, yaşayışlara mani olmak, emrini ortadan kaldırmak.

İmandan sonra sıra namaza geliyor. Burada da iddiaları şu: Namaz duadan ibarettir, Allahı hatırlayıp ona sığınmak kafidir. Namaz kılma imkanı olmayanlar, namaz

vakitlerinde bunu yaparlarsa namaz şartı yerine gelmiş olur. Kur'an'da ne namazın şekli ve ne de vakitleri hakkında bir açıklık olmadığını söyleyerek dinimizi bu Arap hurafelerinden kurtarmak gerek diyorlar.

Halbuki namaz dinin direğidir. Peygamber efendimiz, en zor şartlarda mesela çetin savaş şartlarında bile beş vakit namazı bilinen şekliyle mutlaka kılmıştır. Peygamberimizin varisi olan âlimler de, namazı bedendeki başa benzetmişlerdir, başsız beden olamayacağı gibi namazsız din olamayacağını ve namaz kılmayanın dinini yıkmış olacağını bildirmişlerdir.

Zekat için de, zekat bir vergidir, vergisini veren zekatını da vermiş sayılır diyorlar. İlla vermek istiyenler de, Kur’an-ı kerimde oranı bildirilmediği için, gönlünden ne koparsa, sembolik bir şey vermekle zekat borcunu ödemiş olur, heyezanında bulunuyorlar.

Dinimizin hac şartını da, kurban meselesinde olduğu gibi, fakir, muhtaç kimseler varken hacca gidilmez, hac parasını onlara vermek lazım, fikrini ortaya attılar. Hac ibadetini bozmak için de, senenin belli günlerinde değil de senenin diğer günlerine yaymak gerekir, diyorlar. Ayrıca, şeytan taşlama da yok. O nefsinizdeki şeytanı taşlamaktır, diyorlar.

Oruca gelince; aslında o bir diyet ve kötü söz söylememe, yanlış iş yapmama konusunda yılda bir kez insanın kendi kendini otokontrole tabi tutması ve disiplin altına alması olayıdır. Bunu bir gün durup bir gün yapmak da mümkün. Aralıksız otuz gün tutmak ta şart değil diyorlar.

Sadece bu saydığımız ibadetlerde değil tabii ki, her konuda yeni projeleri var bunların. Bunlara göre kalb temiz olsun, herkese iyilik yap yeter. İbadete bile luzum yok. İsim vermeden hümanizmi din diye halkın önüne koymaya çalışıyorlar.

Peki, biz bu olup bitenlere seyirci mi kalacağız. Hayır, dinimizi fıkıh kitaplarından, ilmihal kitaplarından en iyi şekilde öğreneceğiz ve öğreteceğiz. Öğrendiklerimizi en güzel şekilde yaşayacağız ve yaşatacağız. Aksi takdirde, Cenâbı Hak, verdiği nimetin kıymetini bilmediğimiz için elimizden alır, dünya ve ahıretimiz harab olur.

Allahü teâlâ kıyamete kadar dinini devam ettireceğine göre, başka milletlerle de devam ettirebilir bu dini. Bu İslam nimetinin on asırdır, bizde olması bundan sonra da bizde kalacak manasına gelmez. Yüce Allah**, “Gönderdiğim nimetlerin kıymetini bilir, şükrünü yaparsanız, nimetlerimi artırırım. Şükrünü yapmazsınız elinizden alır, şiddetli azab ederim”** buyuruyor.

Unutmayalım, tarihte bunun örnekleri çoktur!..

YENİ İSLAMCILIK PROJESİ

Kanal 7’de, Türkiye’deki Müslümanların durumu tartışılıyordu. Aralarında ilahiyatçıların da bulunduğu birçok konuşmacı, Müslümanların bugünkü, dağınıklılığını, sıkıntılarını ve bunların sebeplerini konuşuyordu. Başka bir ifade ile suçlu aranıyordu Müslümanların bugünkü iç açıcı olmayan hallerine.

Ben kendi kendime, “ Suçu niçin şurada burada arıyorsunuz, dini kendi kafalarına göre yorumlayan, refomcu ilahiyatçılar değil mi?” diye söylenirken, ilahiyatçı **Prof. Hayri Kırbaşoğlu** söz alarak, katili bulmuş bir komiser edasıyla, kendine göre birçok safsata

gerekçeleri de sıralayıp, “ Bütün bu olumsuzlukların müsebbibi, ilmihal kitaplarıdır” demez mi?

Yine kendi kendime, “Pes! Doğrusu” dedim. Hani derler ya, “Yavuz hırsız ev sahibini bastırır!” aynen öyle! Çok şükür başka bir ilahiyatçı söz alarak beni biraz olsun ferahlattı. Şükürler olsun ki, az da olsa insaf ehli ilahiyatçılar da varmış, dedim. Bu ilahiyatçı Prof. dedi ki:

“ Biraz insaflı olalım, Allahtan korkalım, eğer bugün öyle veya böyle memleketimizde Müslümanlık varsa, bu ilmihaller sayesindedir. Bir “Mızraklı ilmihal’in yaptığı hizmeti nasıl inkar edebiliriz. Halkımızın sahip olduğu din bilgilerinin esas kaynağı, “Mızraklı ilmihal’dir. Bugün halkımız islamiyeti yaşıyorsa, bu beğenmediğiniz ilmihaller sayesindedir. İlmihal kitaplarını şekilcilikle suçlamak, bu kitaplarda, ahlâk bilgisi, hikmet, şuur yok demek yanlış olur. İlmihal’lerin konusu zaten şekildir; yani namaz nasıl kılınır, abdest nasıl alınır... bunları anlatmak. Bir kitap konusu gereği anlattıkları ile nasıl suçlanabilir. Sonra din kitapları sadece ilmihallerden ibaret de değil ki. Ahlak kitapları, hikmet kitapları da var. Bunların hepsini ihtiva eden kitaplar da var. İsteyen bunları da alıp okuyabilir. Bunu engelleyen mi var?”

Eski ve günümüz ilmihallerine karşı çıkan ilahiyatçı Prof, kendisinin yeni bir ilmihal kitabı yazacağını söyleyince, bir başka konuşmacı hoşuma giden, yüzde yüz gerçeği yansıtan çok güzel bir söz söyledi: “ Zahmet etmeyin hocam, yazacağınız ilmihali hiç kimse okumaz. Niçin diyecek olursanız, sebebini de hemen söyleyeyim: **Dini bir kitabın okunması için, yazanın, ihlaslı olması, ilmi ile amil olması, yani İslamiyeti yaşaması, takva sahibi olması lazımdır. Bugün bu vasıflarda din adamı kalmadı**. Eski kitapların çok okunmasının hikmeti de burada zaten. Çünkü, onlar gerçekten takva sahibi samimi insanlardı. Söylediklerini, yazdıklarını eksiksiz olarak yaşayan kimselerdi. Sadece Allah rızası için yazıyor ve konuşuyorlardı. Bugünkü din adamları için bu söylenebilir mi?”

İlmihal, özellikle Mızraklı ilmihal düşmanlığı yeni değil. Fakat son yıllara kadar, bu düşmanlığı dinsizler, ateistler yürütüyordu. Mesela, **Nazım Hikmet’**in Mızraklı ilmihal düşmanlığını hedef alan bir şiiri vardır. İşin düşündürücü, ürkütücü yönü, ilahiyatçıların da bu kampanyaya katılmaları. Nazım Hikmet’in düşmanlığını anlıyorum; düşüncesi gereği dini ortadan kaldırmak istiyor. Zira kendisi inançsızdı. Peki, ya İlahiyatçılar ne yapmak istiyor acaba? İster istemez insanın aklına geliyor, yoksa bazı ilahiyatçıların da nihai hedefleri dini ortadan kaldırmak mıdır?

Bu konularda kafa yoran bir yazarın şu tespiti de bu şüpheyi doğrulamaktadır:

“Yeni İslâmcılık projesi, daha önce dinle ilgisi olmayan elitler, aydınlar tarafından yürütülüyordu. Bundan netice alınamayınca yeni proje yürürlüğe konuldu. Bu yeni projeye göre, “Yeni İslam” başka bir ifadeyle dinsizleştirme, İslâmcı elitler ve aydın din adamları(!) eliyle yürütülecek. İslâmı Protestanlaştırma Projesi ile de buna destek verilecek. Veya, İslamı protestanlaştırma projesine dönüştürülecek.”

Dış güçlerin özellikle de, İngilizlerin ve “**Vatikan**”ın yönlendirdiği bu projeyi önlemenin yolu, asırlardır olduğu gibi, dinimizi ilmihal, fıkıh kitaplarından öğrenmekten geçer.(*Tam İlmihal Seadet-i Ebediyye* ve 2. Kısımda “Mızraklı İlmihal” olan *İslam Ahlâkı*

kitapları fıkıh bilgilerini, İslâm ahlâkını, hikmet ve İslâmi şuuru çok güzel bir şekilde bildirmektedir. Sinsi oyunlara gelmemek için, bunlar mutlaka dikkatlice okunmalıdır.)

"KELAM" ve "FIKIH " DÜŞMANLIĞI

Büyük İslam âlimi **İmam-ı Gazali** hazretlerinin ölüm yıldönümleri her nedense, sönük geçiyor. İslam âleminin yetiştirdiği bu ender şahsiyetten yıldönümlerinde pek bahsedilmiyor; şatafatlı anmalar yapılmıyor.

Bu durum, zamanımızda İmamı Gazali hazretlerinin on asırdır felsefecilere, inançsızlara karşı savunuculuğunu yaptığı Ehli sünnet inancının zayıfladığını gösterir. Halbuki, İmam-ı Gazali'nin Osmanlı ve Anadolu coğrafyası üzerinde çok büyük bir hizmeti vardı. Bunun için şahsı ve kitapları çok sevilirdi. Katip Çelebi'nin bu büyük imamın İhya'sı hakkındaki "**Eğer İslam hakkındaki bütün kitaplar kaybolsa ve sadece İhya kalsa, bu kitap diğerlerinin boşluğunu doldururdu**" sözü bunun bir göstergesidir.

İmam-ı Gazali hazretleri bir mihenk taşıdır, insanların fikri yapısını gösteren çok önemli bir ölçüdür. Eğer bir kimse, bu büyük zatı tenkit ediyorsa, üstünlüğünü kabul etmiyorsa, mezhepsiz olduğu, dinin nakli olduğunu kabul etmediği; dine, felsefeyi, aklı, mantığı ortak etmek istediği fikri çıkar. Nakle dayalı olmayan yani vahiy kaynaklı olmayan, kişinin kendi düşünceleri din olmaz, şahsi fikir olur.

İşte İmam-ı Gazali hazretleri, bunun mücadelesini verdi. Gazali, Endülüs devleti ile başlayıp, daha sonra bütün İslam ülkelerine yayılan, **İbni Sina, Farabi** ve **İbni Rüştün** din haline gelen felsefi düşüncelerini yok etti. İslam âlemini büyük bir tehlikeden kurtardı. Eğer bu mübarek zat, bütün gücüyle ortaya çıkıp bunun mücadelesini vermeseydi on asır önce dinin yerini felsefe almış olacaktı.

Felsefeciler ve bunların etkisinde kalmış bazı cahiller bunun için, İmam-ı Gazali hazretlerini sevmezler, ona düşmanlık ederler. İmam-ı Gazali'ye karşı olan bir felsefeci profesör (Mehmet Aydın) mealen diyorki, " **Tesettür, faiz, namaz... gibi konular tartışılmalı, bunlara akla, zamana uygun yeni yorumlar getirilmeli. Bir hükme takınılıp kalınmamalı. Bugüne kadar âlimler, Müslümanları, "kelam" ve "fıkıh" kitapları ile tek tip hükme uymaya zorladı. Yeni yorumlar yapıp, halkımız, inançta ve ibadette tek tip Müslümanlıktan kurtarılmalıdır"**

Bu görüştüki kimseler, halktan çekindiği için ben reform kelimesine karşıyım deselerde bu sözleri, fikirleri tam bir "dinde reformdur". Bu düşüncelerini, gerçekleştiremediklerinden İmam-ı Gazali ve diğer mezhep imamlarına düşman oluyorlar, halkın gözünden bunları düşürmek istiyorlar.

İslam alimleri, gece gündüz çalışarak, Peygamberimiz ve Eshabının nasıl inandıklarını nasıl ibadet ettiklerini araştırmışlar elde ettikleri nakle dayalı iman bilgilerini "Kelam" ve amel, ibadet bilgilerini de "fıkıh" kitaplarında toplamışlar. 14 asırdır, her müslüman bu bilgileri bu kitaplardan öğrenmiş ve buna göre ibadetini yapmıştır. Herkes kendi anladığı ile amel etmeye kalkarsa Müslümanların hali ne olur? İnsan sayısı kadar din(!) yani dinsizlik ortaya çıkar. Maksat ta zaten bu değil mi?

İmam-ı Gazâlî'nin, felsefecilerin görüşlerini çürütmek ve felsefeci sapık fırkalara cevap vermek için yaptığı bu çalışmasını işiten bir takım kimseler de onu felsefeci zannetmişlerdir. Bunun sebebi, felsefe ile tefekkür arasındaki mühim farkı bilmemektir.

Felsefeciler aklı rehber edinmişlerdir. Mütefekkirler, İslam âlimleri ise aklı kullanmakla berâber, akla da rehber olarak peygamberleri ve onların bildirdiği îmânı almışlardır. Göz için ışık ne ise, akıl için îman odur. Işık olmayınca göz göremediği gibi îman olmayınca akıl da doğru yolda yürüyemez.

İmâm-ı Gazâlî, filozof değil müctehiddir. Felsefenin değil, Ehli sünnetin yılmaz savunucusudur. Ehli sünnetin ne olduğunu bilmeyen, İmam-ı Gazali'yi ve diğer İslam âlimlerinin büyüklüğünü anlayamaz. Bunları anlayamayan da, İslam bilgileri ile felsefecilerin bozuk fikirlerini ayırt edemez.

CEDİTÇİLİK (Dinde Reform) ÇALIŞMALARI

Bugün İslam âleminin içler acısı durumu ortada. Hıristiyan âleminin ve **Vatikan'**ın yoğun baskısı altında. İç ve dış düşmanlar, İslamiyeti tamamen ortadan kaldırmak için bütün güçleri ile saldırıya geçmiş durumdadırlar. Şunu unutmayalım ki, bu duruma hemen gelinmedi. En az üç yüz yıllık bir çalışma sonunda, İslam âlemi içeriden çökertilerek bugüne gelindi. Bu yıkımı gerçekleştirebilmek ve **"Misyonerliği"** kolaylaştırabilmek için dinde reform projeleri hazırlandı.

Her türlü yıkıcı akım yoğun faaliyette. İçerideki reform faaliyetleri yetmiyormuş gibi, dışarıdaki yıkıcı reformist akımlar da ülkemize getirilmeye çalışılmaktadır.

Bunlardan biri de, 20.yüzyılın başlarında ortaya atılan Rus idaresindeki Müslümanların "**Ceditçilik**" yani reform hareketleridir. Şimdi bu akımın ileri gelenlerinden **Musa Carullah'**ın kitapları piyasaya sürülmekte; bunun bozuk fikirleri "İslam" adı atında tanıtılmaya çalışılmaktadır. Bunun için bu akım hakkında biraz bilgi sunmak istiyorum.

19.yüzyılın ortalarından itibaren, Osmanlının iyice zayıflaması ile, Batı özellikle İngilizler İslamı içeriden yıkmak için harekete geçti. İslam âleminin ilim merkezi olan, **Mısır (Ezher), İstanbul** ve **Buhara - Semerkant** hedef seçildi. Önce, Ezher ele geçirildi. Yetiştirdikleri, (Abduh, Reşit Rıza gibi) masonları buraya yerleştirdiler. Sonra burada eğittikleri kimseleri (Cemaleddin Efgani gibi) Tataristan'a (Kazan şehrine) göndererek, Müslümanları Ceditçi- Kadimci diye ayırarak birbirlerine düşürdüler.

O tarihlerde ele geçiremedikleri sadece İstanbul kalmıştı. Osmanlıdan kalma Ehli sünnet kültürü buna mani oldu. Şu anekdot bu kültürün gücünü ortaya koymaktadır: Cumhuriyetin ilk yıllarında, Moskova'da görevli diplomatımız **Rıza Nur**, hatıralarında şöyle bir hadise anlatır:

"Musa Carullah ile zaman zaman görüşürdüm. Kendisi tuhaf bir adamdı; asabi, hislerine tâbi, ileriyi göremeyen biriydi. Bir kitap yazmıştı; müsveddelerini bana verip, Ankara'da bastırmamı ve Türkiye'de kendisine görev verilmesini istedi. Zamanın Adliye vekili **Abdullah Azmi Bey'**e dileğini ilettim. Cevap vermedi. Birkaç defa daha hatırlatınca, kitabın basılmasına razı olmadığı gibi bana şu cevabı verdi: **Musa Carullah, içtihat kapısı açmak, dini değiştirmek isteyen, mezhepsiz, dinsiz biridir. Böylelerini burada hizmete alamayız!"**

İşte böyle Osmanlıdan kalma sağlam bir alt yapı olduğu için İngilizlerin planı o tarihlerde Türkiye'de tutmadı. İstedikleri reformist fikir ortamına ancak seksen sene sonra, (18 Mayıs 2002 tarihli Diyanetin Şura Toplantısı kararları ile resmiyet kazandı)

getirebildiler. Son yıllarda dillerden düşürülmeyen**, "Dinlerarası diyalog ve hoşgörü**" faaliyetleri de bu çalışmanın bir uzantısıdır.

Şimdi Rusya'daki Müslümanlar arasındaki, Ceditçilik hareketlerine bir göz atalım:

19. yüzyılın ortalarından itibaren, 1917 yılına kadar, Tataristan'da, "hızlı bir **"Dinde reform"** hareketi yaşandı. "**Cedidçilik"** hareketi denilen bu akımdan önce, asırlardır bu bölgelerdeki medreselerde eğitim, tarihi Buhara ve Semerkant medreselerinde yetişip gelen âlimler tarafından yapılırdı. Asırlarca bu böyle devam etti. Gerek müderrislerin gerekse halkın Ruslarla doğrudan irtibatları yoktu.

Ruslar, bu içe dönük sağlam yapıyı yıkmak için Avrupa ile özellikle İngilizlerle bağlantılı olarak, Müslümanları parçalamak, aralarına nifak sokmak için faaliyete geçtiler. Kazan'da okul açarak, Tatar dili ile eğitim gören sınıflar oluşturdular. Buralarda yetiştirdikleri gençleri, Avrupa ile de irtibatlandırarak dini inançlardan koparıp, yeni bir inanç hareketine yönelttiler.

Bu hareketin öncüleri, medrese tahsilinden sonra Rus okullarında da okuyan, Rus, Avrupa pozitivist (maddeci, inançsız) ve Ezher'in (Mısır) dinde reform fikirlerinden etkilenen kimselerdi. Mesela bunlardan biri olan **Cemalettin Efgani** 1888'de Petersburg'ta bulunmuş, ceditçilerle görüşerek onları yönlendirmiştir. **Carullah** ve **Rızaeddin bin Fahreddin** bundan çok etkilenmiştir. O kadar çok etkilenmiş olacaklar ki, daha sonra Rızaeddin bin Fahreddin, Efgani hakkında müstakil bir kitap neşretmiştir.

Musa Carullah, Ziya Kemali gibi reformcular Mısır'a giderek, Cemaleddin Efgani gibi reformcuların ders halkalarına katılmışlardır. Bunlar Ruslarla iç içe olmuşlardır. 1917'deki Komünist ihtilalinden sonra, milyonlarca Müslüman ve din adamının katledilmesine rağmen**, Carullah'ın, 1930 yılına kadar, Rusya'da kalması ve Moskova'da imamlık yapması ve çeşitli dini toplantılara katılması bu bakımdan dikkat çekicidir.** Hal böyle iken ülkemizdeki milliyetçi kesimin Carullah'a sahip çıkmaya kalkışmasını anlamak mümkün değildir.

Bu akımın organizatörlüğünü yapanlar, bu işte kullandıkları kimselerin eski ile tamamen irtibatlarını koparmak gayesiyle milli duyguları da harekete geçirdiler. O zamana kadar mevcut olan ümmetçilik düşüncesini yıkarak Milliyetçiliği dini inancın önüne çekmek istediler. Dini reformlarda, **Kursavi, Mercani, Carullah** gibi reformcuları kullandıkları gibi, Milliyetçilik hareketinde de, İttihatçılarla işbirliği yaparak Kırımlı **İsmail Gaspıralı**, **Yusuf Akçura** gibi kimseleri kullandılar.

Kadimciler ve Ceditçiler diye Müslümanları ikiye böldüler. Özellikle 1905'de Rusya'da meşruti idarenin gelmesiyle, bu ayrılık ve düşmanlık iyice hızlandı. Her iki grup da çıkardıkları yayın organları ile birbirlerini suçluyorlardı. Eskiyi savunan Kadimciler, Ceditçileri, dini konularda serbest fikirli, din reformcusu, dini bozmaya çalışan "**misyoner"** kişiler olmakla suçluyorlardı.

Ceditçilik, (Dinde reform) hareketinin öncüleri:

Abrurrahim bin Osman Otuzimeni (1754-1834)
Abdünnasır b. İbrahim Kursavi (ö. 1812)
Şehabettin Mercani (ö.1889)
Ziyaeddin Kemali (ö.1942)

Alimcan Barudi (ö.1921)
Musa Carullah Bigi ö.1949)
Rızaeddin b. Fahreddin (ö.1936)

Hareketin bütün temsilcileri bunlar değil tabii ki. Bunlar sadece meşhur olanları. Özellikle de, hareketi başlatan, Kursavi; tanıtan, sistemleştiren Mercani; hareketi yayan, taraftar toplayan Carullah'tır. Bunun için bu harekette daha çok bu üçünün ismi geçer. **Musa Carullah**, Batı'da **"İslamın Luther'i"** olarak tanınır.

Hareketin belli başlı fikirleri:

1- Bugüne kadar gelmiş geçmiş bütün âlimler, bütün kitaplar, dört mezhebin fıkıh kitapları da dahil olmak üzere yok farz edilip, din Kur'an ve hadis ışığında yeniden yorumlanacak.

2- Bütün âlimlerin yok farzedilmesi ile beraber, dinin yeniden yorumlanmasında, **İbni Teymiyye, İbni Kayyum el- Cezviye, Muhammed Abduh, Reşid Rıza, Cemalettin Efgani** gibi reformcuların fikirlerinden ilham alınacak.

3- Medreseler yeniden yapılandırılacak; Batı ölçülerinde, eğitim reforma tabi tutulup Rusça okullarda mutlaka okutulacak. (İsmail Gaspıralı 1881'de yayınladığı, "Russkose Musulmanstvo" (Rus İslamı) kitabında bu eğitimin temel unsurlarını bildirmektedir)

4- Aklı esas alıp, vahiy ile eşit duruma getirilecek. Asırlardır devam eden Vahiy inancı yıkılarak; bütün dini bilgilerin nakle dayandırılması bırakılıp din akıl ile yorumlanacak. Bu konuda, **Kindi, İbni Rüşt, Farabi, İbni Sina** gibi felsefecilerin fikirlerinden ilham alınacak. Buna dayalı olarak Mercani, akıl-vahiy ikiz kardeş prensibini getirmiştir. Sonrakiler de buna sıkı sıkıya sarılmışlardır. Aslında bunların esas fikri aklı esas almaktır, çekindikleri için ancak bu kadarını söyleyebildiler.

5- İbni Sina, İbni Rüşt, Farabi gibi felsefecilerin, "dünya, âlem ebedidir, sonsuzdur" görüşü benimsenecek. **İmam-ı Gazali** hazretleri felsefecilerin bu fikirlerini çürütüp, onların küfre düştüklerini bildirdiği için onunla mücadele edilecek. **İmam-ı Gazali** hazretleri taassupçulukla suçlanacak.

6- Ehli sünnet inancına; kelâm, itikat kitaplarının bildirdiği şekilde iman edilmesine ve yine fıkıh kitaplarında bildirildiği gibi amel, ibadet yapılmasına karşı çıkılacak. Bu İslamın önünde en büyük engel olarak görülecek. Herkesin, istediği gibi inanması ve istediği gibi ibadet yapması teşvik edilecek. Herkes istediği gibi inanır, istediği gibi ibadet ederse ortada din diye bir şey kalmayacak; böylece bunlar da nihai maksatlarına ulaşmış olacaklar.

7- Kur'an-ı kerimde geçen, kafirlerin "**ebedi**" olarak Cehennemde kalacağı ifadesi , uzun süre manasında ele alınıp, Cehennemin sonsuz olmadığı, kafirlerin de sonunda cennete gireceği fikri savunulacak. Halbuki sadece Kur'an-ı kerimde değil hadis-i şeriflerde de, kafirlerin ebedi, sonsuz olarak Cehennemde kalacağı bildirilmiş, 15 asırdır, bütün alimler, müminler böyle inanmışlardır. Vahyi değil, aklı öne çıkarmalarının bir sebebi de budur. Herkes istediği gibi yorumlasın, din diye bir şey kalmasın.

8- Tasavvufa karşı çıkılacak, tasavvufun dini bir ilim olmadığı, İslama, Hint, Fars ve Yunan kültüründen geçtiği fikri savunulacak.

9- Kur'an-ı kerimin mutlaka tercümesinin yapılması ve namazlarda, her milletin kendi ana diline göre yapılan tercümenin okunması savunulacak. Carullah, bir makalesinde, tercümenin mukaddes bir vazife olduğunu hatta farz olduğunu dile getirmiştir. Kendisi de bir tercüme yapmış fakat bastıramamıştır. Bastırması için **Cemal Kutay'**a vermiş, daha sonra da bu tercüme kaybolmuştur. Cemal Kutay'ın ısrarla Türkçe ibadeti savunması fikri demek ki Carullah'tan geçmiş.

10- Miracın bir rüya olduğu, bedenen gerçekleşmediği fikri işlenecek

11- Bunlara göre, ictihadın terk edilip belli bir mezhebe uyulması yanlıştır, her Müslümanın gücüne göre, ictihad yapması farzdır. İctihad kapısı kapanmamıştır. Mercani, daha da ileri gidip, hadis varken fıkıh kitapları ile amel etmenin küfür olduğunu söylemiştir. Carullah da, bir mezhebe uymanın, bu mezhebi Kur'an yerine geçirmek olduğunu söylemiştir.

12- Kadınlar ön plana çıkartılacak. Eski fıkıh âlimleri, erkek oldukları için, taraf tutup, İslamiyetin bildirdiği hak ve hürriyetleri kadınların ellerinden aldığı söylenecek. Kadın ve erkeğin, nikahta, boşanmada, mirasta eşit hakka sahip olmaları gerekir fikri savunulacak. Carullah, hazırladığı raporda, birden fazla evliliğin yasaklanmasını istemiştir. Kadının, hukuki, sosyal, dini yönden eşit olduğu iddia edilerek. Kur'an-ı kerimde geçen, erkeklerin üstünlüğü ifadesini alimlerin yanlış anladıkları fikri yayılacak; bu konularla ilgili hadisi şeriflerin Yahudi inancını yansıttığı bildirilecek.

24-27 Nisan 1917'de Ceditçilerin Kazan'da yaptığı Kadınlar kurultayında, kadınların erkeklerle eşit oldukları ve çok evliliğin, insanlık ve adalete aykırı olduğu fikrine varılarak bitirilmesine karar verilmiştir. 1-11 Mayıs 1917'de Moskova'da toplanan genel kurultayda da bu kararlar aynen kabul edilmiştir.

Bu kurultayın tutanaklarında geçen şu ifade gerçek niyetleri açıkça göstermektedir. **" Efendiler, unutmayınız ki, Kur'anın bazı kuralları eskimiştir. Bunları tarihin malı saymak lazım..."** *(Rusya'da Birinci Müslümanlar Kongresi Tutanakları- Kültür Bakanlığı yayınları sh.394)*

Ancak bu kurultaydan altı ay sonra, meydana gelen komünist ihtilali, reformcuların yaklaşık 70 yıllık çalışmalarını yerle bir etti. Böylece "**Dinsizin hakkında imansız gelir**" sözü bir kere daha gerçekleşmiş oldu.

Bu ifadeler, bu iddialar sizlere bazı sözleri, bazılarının çalışmalarını hatırlattı zannederim. Bugün ülkemizde bu ve buna benzer sapık fikirleri, dinde reformu savunanların da aynı yolun yolcuları olduğunu unutmayalım!

"İslâm'ı bozma gayretleri"

Dinlerarası diyaloğun, reformist faaliyetlerin dinimize verdiği zararı bilenlerin sayısı maalesef çok az. İşte bu az sayıdaki insanlardan biri de M.Şevket Eygi'dir. Sayın Eygi bir yazısında bu tehlikeyi şöyle dile getiriyor:

"İKİNCİ Meşrutiyet hareketi bir Mason-Dönme hareketiydi. O günden bugüne İslâm dinini tahrif etmek (bozmak) için birtakım gizli mihraklar sinsi bir şekilde hiç aralık vermeksizin çalışmaktadır.

Onlar gerçek İslâm'ı kaldırıp, yerine reforme edilmiş, yenilenmiş, ilahî bir din olmaktan çıkartılıp beşerî bir hümanizma veya ideoloji haline getirilmiş muharref bir İslâm koymak istiyorlar.

1950'li, 60'lı yıllara kadar imparatorluk devrinden kalma eski icazetli sünnî ulema, dersiâmlar, müftüler, hakikî hocalar vardı. Onlar dinde yenilik, reform, tağyir (değiştirme), tahrif (bozma), yeni bir din türetme hareketine karşı çıkıyorlardı. Halkı da uyarıyorlardı. Maalesef onlar gittikten sonra dengeler bozuldu ve reformcular, yenilikçiler, tahrifçiler hayli tahribat yaptı.

Reformcular, yenilikçiler, tahripçiler en büyük zararı Kur'ân tercümeleri, mealleri, tefsirleri sahasında vermişlerdir.

Eskiden dinsizler şöyle söyleyip yazıyordu:

"Yobaz hocalar aradan çıksın, her Müslüman dinini kutsal kitabın Türkçe tercümesini, mealini, yorumunu bizzat okuyarak öğrensin..."

Böyle bir öğrenme metodu elbette yanlış bir metottur. İslâm dinini öğrenmenin en güzel ve doğru yolu:

1. Hacimce küçük, orta, büyük ilmihal kitaplarını,

2. Ehl-i sünnet ve cemaat ulemasının tertip etmiş oldukları akaid (inanç bilgileri), fıkıh, ahlâk kitaplarını muteber, güvenilir hocalardan okuyup ders almaktır.

İslâm hakkında bilgisi olmayan bir kimseye on ciltlik bir tefsirle, yanında yine on ciltlik bir hadîs külliyatı verseniz, o bu iki kitabı kendi kafasına göre okuyarak abdest almasını, iki rekat namaz kılmasını öğrenemez. İslâm dininin temel bilgilerini öğrenmenin en güzel ve pratik yolu bir ilmihal alarak onları kolayca, kısa zamanda, açık ve seçik olarak öğrenivermektir.

1950'li yıllarda önemli bir mevkide bulunan kodaman bir Farmason ve dinsizin bir içki sofrasında şöyle demiş olduğu rivayet olunmaktadır:

"Biz şimdiye kadar cepheden savaşarak dini yıkamadık, bu sefer işi mihraptan halledeceğiz..."

Maalesef günümüzde İlahiyat fakültelerine birtakım reformcular, yenilikçiler yuvalanmıştır.

Hoca geçinen bazıları mezhepsizlik, fıkıh ve sünnet düşmanlığı, telfik-i mezahip (Fıkıh mezheplerinin dini hükümlerini karışık şekilde uygulayarak dini oyuncak etmek), Ehl-i Sünnet aleyhtarlığı yapmaktadır.

Sanki İslâm tarihinde doğru dürüst imam, müçtehid, büyük hoca kalmamış gibi azılı Farmason, yalancı, Müslümanları kandıran, İranlı olduğu halde kendisini Afganistanlı olarak tanıtan, şiî olduğu halde takiye yaparak sünnî görünen, arrivist ve maceraperest Cemalüddin Afganî'yi kurtarıcı olarak gösteren bir fırka bile türemiştir.

Ankara İlahiyat Fakültesinde Pakistanlı Fazlurrahman cereyanının hayli taraftarı bulunduğunu öğrendiğim zaman çok üzüldüm. Bu adam İslâm'daki, Kur'ândaki, Şeriat ve fıkıhtaki hükümlerin bir kısmının bu devirde geçerli olmadığını iddia ediyormuş. Böyle bir inanç sapıklık değil midir? Allah'ın inzal etmiş olduğu hükümlerin bir kısmını kabul etmek, bir kısmını reddetmek dalalet değil midir? İslâm bir bütün değil midir?

Tabiî ki, bütün ilahiyatçıları suçlamıyorum. Ehl-i Sünnet dairesi içinde olanlarını tenzih ederim, kendilerine hürmet beslerim.

Maalesef Diyanet İşleri Başkanlığı da hayli yara almıştır. 1970'li yıllarda, Farmason ve yalancı Afganî'nin tilmizi Abduh'un talebesi Reşid Rıza'nın Telfik-i Mezahib konulu bozuk ve kafa karıştırıcı kitabı maalesef Başkanlık yayınları arasında basılmıştır.

İslâm dini ilahî ve kutsal son dindir. Ana kaynaklarında bir kayıp yoktur, herhangi bir tahrifat olmamıştır. İslâm Şeriatının hükümleri Kıyamet'e kadar baki olacaktır. İslâm dininin gelmesi ile diğer dinlerin ve Şeriatların hükümleri ortadan kaldırılmıştır.

Son zamanlarda garip, acayip, şüpheli, şaibeli bir "**Dinlerarası Diyalog**" cereyanı çıktı. Zünnarlı papazlar, kippalı hahamlar, İslâm hocaları, Bahaîler, Dr. Moon dini temsilcileri bir araya geliyor ve **"Diyalog**" yapıyorlar. Nedir bu diyalog? Mahiyetini, içyüzünü bilen yok. Diyalog diyorlar ama fazla açıklamıyorlar. Müslümanlar daha önceki dinlerin peygamberlerini kabul ediyor ama ötekiler Hazret-i Muhammed'in hak peygamber olduğunu, Kur'ân'ın hak kitap olduğunu, İslâm'ın hak din olduğunu kabul etmiyorlar. Bu **"Dinlerarası Diyalog**"un bir tuzak olduğu besbellidir. Her bulaşık işte olduğu gibi bu işte de birtakım kimselerin birtakım rantlar yediklerinden, sebeplendiklerinden şüpheleniyorum.

Aklı başında ve vicdanlı Müslümanlar din konusunda yanlış işler yapmamak, bindikleri dalı kesmemek istiyorlarsa geleneksel Ehl-i Sünnet Müslümanlığına sımsıkı bağlı kalmalıdır. Reform, yenilik, mezhepsizlik, fıkıh ve sünnet düşmanlığı, Kur'ân'ı kendi heva, heves ve re'yi ile tercüme ve tefsir etmek bunlar İslâm'a ve Ümmet'e zarar veren işlerdir.

Dinde reform ve yenilik cereyanını Müslümanlar değil Dönmeler çıkartmıştır.

Nitekim menfi Türkçülüğü, milliyetçiliği de onlar çıkartmıştır. Tekin Alp, nâm-ı diğer Moiz Kohen efendiyi unutmayalım. İslâm'a karşı, dine saldıran bir Türkçülük ve milliyetçilik olmaz. Hakikî Türkçü ve milliyetçi, kendisi dindar olmasa bile dine saygılıdır.

Açıkça beyan ediyorum:

Dinde reform, dinde yenilik, Fazlurrahmancılık, telfik-i mezahip, mezhepsizlik, Sünnet düşmanlığı Mevla'ya götürmez, belaya götürür.

Amerika'nın, İsrail'in, Siyonizmin, Haçlıların, Dönmelerin gayesi İslâm'ı bozmaktır. Bunu yapamayacaklardır. Çünkü dinimiz ilahî koruma altındadır.

Müslümanlar! Din konusunda tartışmayınız, din konusunda hiziplere ve fırkalara ayrılmayınız. Din ticareti yapanlara yardım etmeyiniz. Ehl-i Sünnet çizgisinden bir milimetre bile ayrılmayınız.

Dinde reform ve yenilik yapılmasını istemek İslâm'ın ilahî, mükemmel bir din olduğundan şüphe etmek demektir.

Reform ve yenilik tuzağına düşmeyiniz.

Ehliyetsiz, icazetsiz, liyakatsiz kişilerin para kazanmak veya ortalığı karıştırmak için yazdıkları tercüme, meal, tefsirleri okumayınız.

Sizi akaid, taharet, ibadetler, kısaca muamelat, ahlâk bölümlerini ihtiva eden muteber bir ilmihal kitabı kurtarmaya yeter. Muteber din kitaplarındaki bilgileri öğreniniz ve hayata uygulayınız."

MÜSLÜMANLAR NİÇİN GERİ KALDI?

Son yıllarda, bazı yazarlar köşelerinde bu sorunun cevabını arıyorlar. Bu konuyu tartışmaya açtılar. Bazıları da bundan istifade ederek "**Vur abalıya**" misali İslamiyete, İslam büyüklerine saldırmayı fırsat bildi. Aslında önemli bir konu bu. Herkesin çala kalem fikir beyan edeceği bir konu değil, uzmanlık istiyen hassas bir konu. Daha önemlisi de uzman bile olsa kişilerin art niyetli olmaması.

Asırlar önceki gelişmeler ile ilgili fikir yürütmek kolay değil. Tarihi olayları kendi zamanlarındaki şartlar içinde değerlendirmek gerekir. O günün şartlarını bilmeden, “bu da yapılır mıydı? Bu hatayı ben bile yapmam!” gibi serzenişler büyük yanlış olur, başkaları da yanıltılır.

Müslümanlar niçin geri kaldi? Sorusunun cevabını bulabilmek için, isterseniz önce meseleyi biraz geriden ele alalım, konunun iyi anlaşılması için. İslâm tarihi incelendiği zaman görülür ki, İslâm dünyasının en kuvvetli olduğu dönem, 7. ve10. asırlar arasıdır. 17.ve 18.asır, Fetret Devri, bir bakıma ayakta kalma mücadelesinin verildiği dönem. 19. ve 20**.** yüzyıl ise, Batı’nın üstünlüğünü mecburen kabullenme ve onların kontrolüne girme devri.

İslâm dünyasının yükselmesini, onuncu asra kadar Müslüman Araplar sağladı. On birinci asırdan itibaren, bayrağı Türkler ellerine aldı. Türkler, doğuda Bizans’ı çökerterek Viyana kapılarına kadar ilerlediler. Endülüs Devleti de Avrupa’yı batıdan sıkıştırmaya başladı. Böylece Avrupa iki güç arasında sıkıştı.

Bu kıskaç sebebiyle, yarı vahşî bir hayat süren Avrupa, gerçek bir medeniyet ile tanıştı. Güçsüzlüklerini anladılar. Kendilerini tenkit etmeye başladılar. Bu öz eleştiri, Avrupa’nın toparlanmasına sebep oldu. Birçok buluşların, üstün başarıların kaynağında, zaten çaresizlik yatar.

Bernard Lewis'in "İslam'ın en büyük talihsizliği" dediği kurak Ortadoğu coğrafyası, bir de denizlerden kopunca, Avrupa'nın ürettiği sosyal gelişmeyi üretemedi, elindeki mirası bile yitirdi.
Hele de dünya ticareti Akdeniz'den okyanuslara kayınca islam âlemi çöktü!

Avrupa’da gelişmeler olurken, Müslüman dünyası elde edilen zaferlerin rehavetine kapıldı. Sahip olunan üstünlük sebebiyle, Avrupalıları küçümsediler. Avrupa teknolojide, buluşlarda hızla ilerlerken, Müslümanlar bu yenilikleri ciddiye bile almadılar.

Müslümanların bir dezavantajı da, zirvede olmaları... Çünkü, zirvede kalmak, zirveye çıkmaktan çok daha zordur. Zirvede rüzgârlar sert eser. Zirvenin düşmanları çoktur. Bir dezavantaj da, insanın zirveye ulaşınca, gayretinin zayıflaması... İnsan isteklerine kavuşunca, rahata düşkünlük, uyuşukluk hastalığına tutulur. Zirveye çıkmada en büyük etken olan aşk, şevk kalmaz. Makam mücadelesi ve mal mülk yarışı başlar.

Bu kural, her devirde, her medeniyet, her cemiyet, cemaat ve millet için geçerlidir. Böyle durumda, herkes, külfetsiz nimet peşine düşer. Başka bir ifadeyle, herkes birer mirasyedi olur. Herkes, geçmişteki birikimden, payına düşeceğinin peşindedir. **“Her nimet külfet karşılığıdır.”** prensibi unutulur, vermeden alan hazır yiyiciler çoğalır. Hâlbuki ayet-i kerimede, **“Bilinsin ki, insan için kendi çalışmasından başka bir şey yoktur.”** (Necm-39) buyurulmuştur.

Bu tehlikeli hastalığa, Osmanlı da maalesef yakalandı. Bunun neticesinde, devlet ricali oyun, eğlence peşine düştü. Yeniçeri, kendi vatanında, sanki bir işgalci orduydu. İkide bir kazan kaldırdıkları için, halkın ve padişahların korkulu rüyası hâline gelmişti. Tanzimattan sonra fen dersleri kaldırıldırığı için Medreseler teknolojiden kopuk haydeydi. Tekkeler, tembellerin barınağı oldu. Memurluk, gizli işsizlerin sığınağı durumundaydı. Aslında, görünüş olarak, medeniyeti zirveye çıkaran bütün müesseseler ayaktaydı. Fakat bunların gerçek temsilcileri yoktu. İçleri boşaltılmıştı.

Bütün bunlar, dinimizin yasakladığı şeylerdi. Zaten ne zaman insanın başına bir iş gelmişse, bunun altında mutlaka dine uymamak yatar. Hâlbuki dinimiz boş kalmayı yasaklamaktadır. Ayet-i kerimede, **“Boş kaldın mı hemen başka işe koyul!”** (İnşirah-7) buyurulmaktadır. Aynı hâlde bile kalmak uygun görülmemektedir. Hadis-i şerifte de, **“Mümin gayretlidir; iki günü eşit olan zarardadır.”** buyuruldu.

Demek ki, gerilemenin sebebi Müslümanlık değil, Müslümanlardır. İslamiyetin emirlerine uyan kim olursa olsun, muvaffak olur. Avrupalılar bilmeyerek de olsa bu emre uyup; çalıştılar, çabaladılar ve neticede zirveye ulaştılar.

İmam-ı Gazali’yi suçlayanlar art niyetli

Müslümanlar niçin geri kaldı, tartışmasını fırsat bilenler, geri kalmanın suçlusu olarak, İslamiyeti ve büyük İslam âlimi İmam-ı Gazali hazretleri gibi bazı İslam büyüklerini göstermeye çalışmaktadır. İmamı Gazali, **Farabi**, **İbni Sina** gibi felsefecilerin fikirleri ile mücadele edip yok ettiği için İslam âleminin bu hale düştüğünü iddia etmektedirler.

Halbuki Gazali, dini inançlarımızı temelinden sarsan bu felsefecilerle mücadele yapmamış olsaydı, İslam âlemi bugünkü inanç boşluğuna 11.yüzyılda daha o zaman düşmüş olacaktı. Bunun için her Müslümanın bu büyük imama **“teşekkür borcu”** vardır. Bizdeki sözde ilim adamları, peşin fikirli Gazali düşmanları böyle söylerken insaf ehli yabancı tarihçiler ise suçun Gazali’de olmadığını yazmaktadırlar.

Mesela, meşhur tarihçi **Fernand Braude,** Gazali’nin sorumlu tutulması fiikrine katılmaz. Bunun insafsızlık olacağını kaydeder. Batı, yüzyıllarca karanlık çağları yaşarken, İslamın ilimde, medeniyette bir altın çağ yaşadığını anlatır. Misal olarak da Endülüs’te Halife II. Hakem’in kitaplığında 400 bin yazma eser varken, komşusu Fransız Kralı V. Charles’in kütüphanesinde sadece 900 adet kitap bulunduğunu belirtir .(Medeniyetlerin Tarihi)

Tarih boyunca, iman ve fen ilmi atbaşı olduğu sürece devletler başarılı olmuş, halk rahat ve huzur içinde yaşamıştır. Mesela, İspanya’daki Endülüs Emevi Devleti’nde bu dengenin sağlandığı zamanlarda medeniyette zirveye çıkmışlar; ne zaman ki, iman felsefecilerin etkisiyle zafiyete uğramış ardından da çöküş hızlanmış; Osmanlı’da ise teknolojide Batı’ya ayak uydurulamayanca gerileme başlamıştır.

Endülüs ilim ve fen merkeziyken, islâm ahlâkını, Allahü teâlânın emirlerini bıraktıklarından, hattâ Ehl-i sünnet itikâdını bozarak, İslâmiyeti içerden yıkmak alçaklığı başladığından, Pirene dağlarını aşamadılar. İspanyollar, 1492 de, Gırnata şehrini de alıp müslümanları kılınçtan geçirdiler. Böylece, Allahü teâlânın emirlerine uymamanın cezasını buldular. İspanya fâcisı olmasaydı, felsefeci **İbnürrüşdün** ve **İbni Hazmın** bozuk fikrleri, belki din ve iman hâlini alıp dünyâya yayılacak, bugünkü hazîn levha, yüzlerce sene önce meydana çıkacaktı.

Osmanlı’dan önce, İslam aleminin gerilemesinin sebebini de, yabancı tarihçiler şöyle açıklar: **Fernand Braudel'**e göre, Haçlı seferleri, iç savaşlar, Moğol istilası, Müslümanların Akdenizden kopup karalara kapanması, İslamı zora sokmuş ve dünya ekonomisindeki değişmeler gibi son derece karmaşık, sosyal, ekonomik ve siyasi sebepler İslam dünyasının geri kalmasına yol açmıştır**.** Osmanlıların yükselişi bu

gerilemeyi bir ölçüde telafi etmiştir ama istenilen netice tam sağlanamamıştır, yükseliş devam ettirilememiştir.

Çünkü, Osmanlı İmparatorluğu, 16. yüzyılda zirvedeydi. Böyle çok iyi bir durumda olduğumuz bir devrede, Avrupa çok zor durumdaydı. Şartlar Avrupa'yı artık zorlamaya başlamıştı. Bir çıkış yolu aramaya mecbur etti. Bu arayışlarla Amerika keşfedildi, 15. Asırda, 16. Asır ve 17. Asrın başlarına doğru Amerika'dan, özellikle Güney Amerika'dan büyük bir servet Avrupa'ya akmaya başladı. Altın, gümüş ve birçok kıymetli taşlar geliyor; hak hukuk tanımadan kaçırılan bu maddelerle Avrupa zenginleşiyordu.

Bu zenginlik, fiyatların yükselmesine sebep oldu. Osmanlı ülkesinden de mal kaçmaya başladı. Çünkü, mal daima, nerede daha iyi fiyat bulursa, oraya gider**.** Sadece bununla kalmadılar. Hindistan, Uzakdoğu, Avustralya'da da koloniler kurdular.

Batı, biriken sermayeyi sanayi devriminde kullandı.Sanayi devrimi tabiatıyla Avrupa'yı değiştirdi. İleriye götürdü. Bizde, ise bu devir Osmanlı'nın gerilemesinin hızlandığı bir devredir. Ekonomik olarak o yarışa giremedik. Aynı şeyleri yapamadık, aynı şekilde gelişmemizi sürdüremedik.. Avrupa'nın artan zenginliği bize menfi tesir etti. Ekonomimizi sıkıntıya soktu. Sonunda İslam âlemini temsil eden Osmanlının ekonomisini çökertti.

Özetlemek gerekirse; **İslam âleminin iman-teknoloji dengesini zaman zaman sağlayamaması, Hıristiyan âleminin blok halinde Müslümanların üzerine saldırması; haçlı seferleri tertiplemesi ve iç karışıklıklar çıkartması, Osmalının sahip olduğu cağrafyanın yapısı, Batı'nın çaresizlikten dolayı açık denizlere açılması, gasbettiği mallar ile zenginleşerek bunu sanayileşmede kullanması, Osmanlı'nın zirvede bulunması sebebiyle rehavete, gevşekliğe kapılıp Bat'ının ilerlemesine karşılık yeni açılımlar getirememesi gibi sebepler müslümanları bugünkü hale getirmiştir. Suç müslümanlıkta değil; Müslümanlardadır.**

Bugün yapılacak olan; şunu bunu suçlamak değil bundan sonra ne yapılabilir, bunun hesabını iyi yapmaktır.

İmam-ı Gazali'ye neden düşmanlar?

Bu sorunun cevabına geçmeden önce, Gazali düşmanlarının bir tahlilini yapmak lazım. Dikkat edilirse bunlar, İslamiyeti kendi kafalarına göre yorumlamak isteyen; kısa akıllarına göre dine ilaveler çıkarmalar yaparak ismi “İslam” olan fakat gençek islamla ilgisi olmayan yeni bir din kurmak isteyenlerdir. Veya alt yapısı müsait olmadığı, dine ait temel bilgilerden yoksun oldukları için bu tür art niyetli kimselerin oyununa gelen kimselerdir.

İşte, imam-ı Gazali hazretleri bu inançsızlık yolunu kapadığı için ona düşman oldular. İmam-ı Gazali bu tehlikeli yolu öyle sağlam engellerle kapatmış ki on asırdır bu yolu açamak için zorluyorlar. İtiraf edelim ki otoban olarak olmasa da stabilize yol olarak geçiş yapabilecek hale getirdiler. Nihai hedefleri otoban haline getirmek.

İmam-ı Gazali hazretlerinin savunduğu doğrular neydi, bunun karşısında olan felsefecilerin yanlışları neydi, şimdi de biraz bunun üzernide duralım:

İmam-ı Gazali hazretleri bir ehli sünnet âlimi idi. İlimde tek ölçüsü vahye dayalı nakil bilgileri idi.Yani Cenab-ı Hakkın, Muhammed aleyhisselam ile bildirdiği bilgilerdi. Gazaliye göre daha doğrusu dinimize göre, bu bilgiler herşeyin üzerinde idi. Başta akıl olmak üzere diğer bilgi kaynakları buna uygun ise bir değer ifade ederdi; uygun değil ise hiçbir kıymeti yoktu.

İmam-ı Gazali hazretlerine karşı olan felsefeciler ise aklı esas almışlardı. Başta Kur'an-ı kerim ve Rusulullahın bildirdikleri olmak üzere herşeyi akıl süzgecinden geçiriliyor, akla uygun değil ise kabul görmüyordu. Bunlarla ilgili bir-iki örnek verecek olursak:

Mesela, Müslümanlara, (yahudilere ve nasârâya ve mecûsîlere) göre, varlıkların maddeleri de, sıfatları da hâdistir. Yani bunlar yok iken sonradan yaratıldı. Sonunda yine yok edileceklerdir. Ezeli ebedi değildirler. Ebedi ve ezeli olan sadece Cenab-ı Haktır.

Aristoya ve onun yolunda olan Fârâbî, İbni Sînâ felsefeciler bunu akıl ile anlayamadıkları için , cisimlerin maddeleri de, sıfatları da kadîmdir. Yâni ezelîdir, hep vardır dediler. Bu sözün yanlış olduğunu, bugün modern kimya bilgisi kesin olarak bildirmektedir. Böyle bir inanç küfürdür.

Aklı yaratan Allahü teâlâdır. Yaratanı bırakıp aklı esas almak, aklı ilahlaştırmak en büyük akılsızlıktır. Felsefenin tek dayanağı akıldır. Fakat, gerek zamanla tecrübî bilgilerin değişmesi ve gerekse bir başka insanın aklının bir önceki filozoftan daha farklı bir yapıya sâhib olması sebebiyle kurdukları felsefik sistemler şu veya bu oranda ve bâzan tamâmen değişmiştir.

Böylece ortaya çıkan çeşitli felsefe okulları birbirini devamlı reddetmişlerdir. Felsefecilerin tek bildiği, hakikati, tekte değil, çokta; nihâyet hakta değil, bâtılda aramanın sanatıdır.Ancak bunlar akılları ile her şeyi çözmeye çalıştıkları için bir sonraki filozof, bir öncekini kötüleyerek yükselmektedir.

Peygamberlerin, aklın dışında ve üstünde bulunan sözlerini, akla danışmaya kalkışmak, akla aykırı bir iş olur. Gecenin koyu karanlığında bilinmiyen yerlerde, pervâsızca yürümeye ve engin denizde, acemi kaptanın, pusulasız yol almasına benzer ki, her ân uçuruma, girdâba düşebilirler.

Nitekim, felsefeciler ve tecrübeleri hayâlleri ile îzâha kalkışan maddeciler, akılları dışında bulunan sözlerinin çoğunda yanılmış, bir yandan birçok hakîkatleri meydana çıkarırken, bir taraftan da, insanların saadet-i ebediyyeye kavuşmalarına mani olmuşlardır.

Yunan, Hind, Fars, Latin felsefelerinden ilhâm alan**, İbni Sînâ, Fârâbî, İbni Tufeyl, İbni Rüşt, İbni Bâce** gibi filozoflar zuhûr ederek, bazı bilgilerde Kur'an-ı kerimin hak yolundan ayrılmışlardır. Örneğin, **İbni Sina,** Muad kitabında Kıyamette dirilmeği inkar etmektedir**. İbn-i Tufeyl** ise öldükten sonra dirilmeye inanmamakla birlikte ilk insanın Âdem aleyhisselâm ile hazret-i Havvâ'dan çoğaldığını kabul etmemektedir.

Bu ve buna benzer inançlarından dolayı, felsefecilerin bütün fikirlerini incelemiş olan **İmam-ı Gazali** ve **İmam-ı Rabbani** gibi İslam büyükleri bunların imanlarını kaybettiklerini küfre düştüklerini bildirmişlerdir.

FELSEFE VE TEFEKKÜR

Madde ve hayâtı, kâinât, cemiyet, rûh, ölüm-ölüm sonrası, din ve tanrı konularını inceleyen ve bunlarla ilgili akla dayanarak ortaya konulan düşünce ve görüşlerin tamamına "felsefe" denir.

Felsefede vahyin yerini akıl aldığı için İslam dininde felsefenin yeri yoktur. Çünkü felsefenin cevap aradığı soruların hepsine hiç değişmez ve aksi iddia ve isbat edilemeyecek bir mükemmellikte dinimizde cevap verilmiştir. Kur'ân-ı kerîm, yaratanı (Hâlık'ı) ve yaratılmışı (mahlûku) birbirinden kesin bir şekilde ayırarak, her şeyin aslını haber vermektedir.

İnsan, ruh, yaratılış, hayat, ölüm, ölümden sonraki hayat, ahlâk, cemiyet düzeni ve idâresi ve felsefecilerin akıllarına dayanarak îzâh etmeye çalıştıkları her şey, Allahü teâlâ tarafından, Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâma bildirilmiş ve O da bütün insanlara, kıyâmete kadar değişmemek üzere, tebliğ etmiştir. Îmânın altı esâsı içinde bütün bunlar vardır ve kaynağı akıl değil vahiydir.

Felsefeciler kendilerine, akıllarına o kadar güneniyorlar ki, Eflâtûn, Îsâ aleyhisselâmın zamanında yaşamasına rağmen, "Olgunlaşmış olanın olgunlaştırıcıya ihyacı yoktur" diyerek O yüce Peygambere ümmet olma şerefinden mahrum kalmıştır.

Dini bilgiler vahiy ile geldiği insan aklından çıkmadığı için, fen bilgisinin, tekniğin, zamanın, coğrafyanın ve insan aklını değişmesiyle değişmez. Kıyâmete kadar bâkidir, devamlıdır. Îmânın altı esâsını iyi öğrenen, Muhammed aleyhisselâmın bildirdiği gibi inanan bir Müslümanın, felsefecilerden öğreneceği bir şey ve felsefe yapacağı bir konu kalmaz.

Batı âleminde ve bilgileri tamamen batıya dayananlar nazarında, İslâm dünyâsındaki tasavvuf, felsefe zannedilmiş ve tasavvuf büyüklerinin (evliyâların) pek çoğu haksız ve yanlış olarak filozof olarak isimlendirilmiştir. "İslâm felsefesi" tâbiri de bu yanlışlıktan doğmuştur.

Felsefe ile tefükkürü karıştırmamalıdır. İslâm dîninde "tefekkür" vardır ve çok kıymetli bir ibâdettir.Tefekkür "Fikri, bâtıldan hakka çevirmek." olarak târif edilmiştir.Tefekkür eden kimseye "mütefekkir" denir.

Tefekkürden maksat iki şeydir. **Birincisi**:Allahü teâlânın azametini (büyüklüğünü), kudretini düşünerek, insanın bu azamet karşısındaki acz ve zayıflığını anlayarak, O'na yönelmek ve sığınmak, eşyadan, olaylardan, kâinattan ibret alarak, eserden müessire (o eseri yaratana) yol bulmak

İkincisi:Günlük hayatta karşılaşılan güçlük ve sıkıntıları yenmek, eşyayı, ilmi ve tekniği İslâm dîninin bildirdiklerine uygun, insanların râhat ve huzûrunu temin etmekte kullanmak için akıl ve fikir yormak.

Her iki tür tefekkür de çok mühimdir, birincisinin ikincisinden daha kıymetli olduğu bildirilmiş olup, her ikisi de Müslümanlara emredilmiştir.

İmâm-ı Gazâlî; "Gördüm ki akıl izmihlâl (yıkılma) içindedir. Akıl daha kendisinden bile habersizdir.Her şey peygamberlik gerçeğindedir. Bu gerçeğe yapıştım ve kurtuldum." demiştir.

Hazret-i Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî'nin; "Hocam Şems-i Tebrîzî'yi tanıyınca ona tâbi oldum. Aklıma uymadım, kurtuldum." sözü meşhurdur.

İslâm âlimlerinin yüz binlerce cilt kitaplarında bu konu ile ilgili her söz, aynı şeyi tekrarlamaktadır. Dolayısıyla İslâm dünyasında aklı temel alan bir felsefe olmamış, vahyin bildirdiklerine uygun tefekkür (düşünme, fikir yorma) olmuştur. Böylece akıl, yerinde kullanılmıştır.

Hiçbir Müslüman, peygamberlik makâmının ve peygamberlerin bildirdiklerinin yerine aklını koymamıştır. **Fârâbî, İbn-i Rüşd** ve **İbn-i Sînâ** gibi bâzı felsefeciler Yunan filozoflarının tesirinde kalıp, akla çok güvendikleri, nakli değil, aklı esas aldıkları, Kur'ân-ı kerîmi ve hadîs-i şerîfleri kendi akıllarına göre açıkladıkları için, doğru yoldan ayrılarak küfür bataklığına düşmüşlerdir.

"İSLÂM'I BOZMA GAYRETLERİ"

Dinlerarası diyaloğun, reformist faaliyetlerin dinimize verdiği zararı bilenlerin sayısı maalesef çok az. İşte bu az sayıdaki insanlardan biri de M.Şevket Eygi'dir. Sayın Eygi bir yazısında bu tehlikeyi şöyle dile getiriyor:

"İKİNCİ Meşrutiyet hareketi bir Mason-Dönme hareketiydi. O günden bugüne İslâm dinini tahrif etmek (bozmak) için birtakım gizli mihraklar sinsi bir şekilde hiç aralık vermeksizin çalışmaktadır.

Onlar gerçek İslâm'ı kaldırıp, yerine reforme edilmiş, yenilenmiş, ilahî bir din olmaktan çıkartılıp beşerî bir hümanizma veya ideoloji haline getirilmiş muharref bir İslâm koymak istiyorlar.

1950'li, 60'lı yıllara kadar imparatorluk devrinden kalma eski icazetli sünnî ulema, dersiâmlar, müftüler, hakikî hocalar vardı. Onlar dinde yenilik, reform, tağyir (değiştirme), tahrif (bozma), yeni bir din türetme hareketine karşı çıkıyorlardı. Halkı da uyarıyorlardı. Maalesef onlar gittikten sonra dengeler bozuldu ve reformcular, yenilikçiler, tahrifçiler hayli tahribat yaptı.

Reformcular, yenilikçiler, tahripçiler en büyük zararı Kur'ân tercümeleri, mealleri, tefsirleri sahasında vermişlerdir.

Eskiden dinsizler şöyle söyleyip yazıyordu:

"Yobaz hocalar aradan çıksın, her Müslüman dinini kutsal kitabın Türkçe tercümesini, mealini, yorumunu bizzat okuyarak öğrensin..."

Böyle bir öğrenme metodu elbette yanlış bir metottur. İslâm dinini öğrenmenin en güzel ve doğru yolu:

1. Hacimce küçük, orta, büyük ilmihal kitaplarını,

2. Ehl-i sünnet ve cemaat ulemasının tertip etmiş oldukları akaid (inanç bilgileri), fıkıh, ahlâk kitaplarını muteber, güvenilir hocalardan okuyup ders almaktır.

İslâm hakkında bilgisi olmayan bir kimseye on ciltlik bir tefsirle, yanında yine on ciltlik bir hadîs külliyatı verseniz, o bu iki kitabı kendi kafasına göre okuyarak abdest almasını, iki rekat namaz kılmasını öğrenemez. İslâm dininin temel bilgilerini öğrenmenin en güzel ve pratik yolu bir ilmihal alarak onları kolayca, kısa zamanda, açık ve seçik olarak öğrenivermektir.

1950'li yıllarda önemli bir mevkide bulunan kodaman bir Farmason ve dinsizin bir içki sofrasında şöyle demiş olduğu rivayet olunmaktadır:

"Biz şimdiye kadar cepheden savaşarak dini yıkamadık, bu sefer işi mihraptan halledeceğiz..."

Maalesef günümüzde İlahiyat fakültelerine birtakım reformcular, yenilikçiler yuvalanmıştır.

Hoca geçinen bazıları mezhepsizlik, fıkıh ve sünnet düşmanlığı, telfik-i mezahip (Fıkıh mezheplerinin dini hükümlerini karışık şekilde uygulayarak dini oyuncak etmek), Ehl-i Sünnet aleyhtarlığı yapmaktadır.

Sanki İslâm tarihinde doğru dürüst imam, müçtehid, büyük hoca kalmamış gibi azılı Farmason, yalancı, Müslümanları kandıran, İranlı olduğu halde kendisini Afganistanlı olarak tanıtan, şiî olduğu halde takiye yaparak sünnî görünen, arrivist ve maceraperest Cemalüddin Afganî'yi kurtarıcı olarak gösteren bir fırka bile türemiştir.

Ankara İlahiyat Fakültesinde Pakistanlı Fazlurrahman cereyanının hayli taraftarı bulunduğunu öğrendiğim zaman çok üzüldüm. Bu adam İslâm'daki, Kur'ândaki, Şeriat ve fıkıhtaki hükümlerin bir kısmının bu devirde geçerli olmadığını iddia ediyormuş. Böyle bir inanç sapıklık değil midir? Allah'ın inzal etmiş olduğu hükümlerin bir kısmını kabul etmek, bir kısmını reddetmek dalalet değil midir? İslâm bir bütün değil midir?

Tabiî ki, bütün ilahiyatçıları suçlamıyorum. Ehl-i Sünnet dairesi içinde olanlarını tenzih ederim, kendilerine hürmet beslerim.

Maalesef Diyanet İşleri Başkanlığı da hayli yara almıştır. 1970'li yıllarda, Farmason ve yalancı Afganî'nin tilmizi Abduh'un talebesi Reşid Rıza'nın Telfik-i Mezahib konulu bozuk ve kafa karıştırıcı kitabı maalesef Başkanlık yayınları arasında basılmıştır.

İslâm dini ilahî ve kutsal son dindir. Ana kaynaklarında bir kayıp yoktur, herhangi bir tahrifat olmamıştır. İslâm Şeriatının hükümleri Kıyamet'e kadar baki olacaktır. İslâm dininin gelmesi ile diğer dinlerin ve Şeriatların hükümleri ortadan kaldırılmıştır.

Son zamanlarda garip, acayip, şüpheli, şaibeli bir "**Dinlerarası Diyalog**" cereyanı çıktı. Zünnarlı papazlar, kippalı hahamlar, İslâm hocaları, Bahaîler, Dr. Moon dini temsilcileri bir araya geliyor ve **"Diyalog**" yapıyorlar. Nedir bu diyalog? Mahiyetini, içyüzünü bilen yok. Diyalog diyorlar ama fazla açıklamıyorlar. Müslümanlar daha önceki dinlerin peygamberlerini kabul ediyor ama ötekiler Hazret-i Muhammed'in hak peygamber olduğunu, Kur'ân'ın hak kitap olduğunu, İslâm'ın hak din olduğunu kabul etmiyorlar. Bu **"Dinlerarası Diyalog**"un bir tuzak olduğu besbellidir. Her bulaşık işte olduğu gibi bu işte de birtakım kimselerin birtakım rantlar yediklerinden, sebeplendiklerinden şüpheleniyorum.

Aklı başında ve vicdanlı Müslümanlar din konusunda yanlış işler yapmamak, bindikleri dalı kesmemek istiyorlarsa geleneksel Ehl-i Sünnet Müslümanlığına sımsıkı bağlı kalmalıdır. Reform, yenilik, mezhepsizlik, fıkıh ve sünnet düşmanlığı, Kur'ân'ı kendi heva, heves ve re'yi ile tercüme ve tefsir etmek bunlar İslâm'a ve Ümmet'e zarar veren işlerdir.

Dinde reform ve yenilik cereyanını Müslümanlar değil Dönmeler çıkartmıştır.

Nitekim menfi Türkçülüğü, milliyetçiliği de onlar çıkartmıştır. Tekin Alp, nâm-ı diğer Moiz Kohen efendiyi unutmayalım. İslâm'a karşı, dine saldıran bir Türkçülük ve milliyetçilik olmaz. Hakikî Türkçü ve milliyetçi, kendisi dindar olmasa bile dine saygılıdır.

Açıkça beyan ediyorum:

Dinde reform, dinde yenilik, Fazlurrahmancılık, telfik-i mezahip, mezhepsizlik, Sünnet düşmanlığı Mevla'ya götürmez, belaya götürür.

Amerika'nın, İsrail'in, Siyonizmin, Haçlıların, Dönmelerin gayesi İslâm'ı bozmaktır. Bunu yapamayacaklardır. Çünkü dinimiz ilahî koruma altındadır.

Müslümanlar! Din konusunda tartışmayınız, din konusunda hiziplere ve fırkalara ayrılmayınız. Din ticareti yapanlara yardım etmeyiniz. Ehl-i Sünnet çizgisinden bir milimetre bile ayrılmayınız.

Dinde reform ve yenilik yapılmasını istemek İslâm'ın ilahî, mükemmel bir din olduğundan şüphe etmek demektir.

Reform ve yenilik tuzağına düşmeyiniz.

Ehliyetsiz, icazetsiz, liyakatsiz kişilerin para kazanmak veya ortalığı karıştırmak için yazdıkları tercüme, meal, tefsirleri okumayınız.

Sizi akaid, taharet, ibadetler, kısaca muamelat, ahlâk bölümlerini ihtiva eden muteber bir ilmihal kitabı kurtarmaya yeter. Muteber din kitaplarındaki bilgileri öğreniniz ve hayata uygulayınız."

REFORMİST "İSLAMCI" FEMİNİST KADINLAR

İnsanın haddini bilmesi üstün bir meziyettir. Haddini bilmek gibi üstün irfan olamaz. Hadis-i şerifte, **"Haddini bilene ne mutlu!"** buyurulmuştur. Hatta bazıları bunun önemini bildirmek için, "**İslâmın şartı beş, altıncısı ise haddini bilmektir**" diye de bir latife ederler. İnsanın haddini bilmemesi büyük bir noksanlıktır. Böylesine üstün bir meziyetten mahrum olanlar kendine de toplumada büyük zarar verirler. Kimin başına ne gelmiş ise haddini bilmediğinden dolayı gelmiştir.

Bunun için, kişi, sınırını iyi bilmeli, çapına göre hareket etmeli, boyundan büyük işlere girişmemelidir. Burnunu her yere sokmamalıdır. Bilmediği konuda ahkam kesmemeli; **"Ne oldum delisi**" olmamalıdır. Güç ve kapasitesinin üzerinde işlere talip olan herkes sonunda hem rezil hem de perişan olmuştur.

Son yıllarda, manken, şarkıcı, artist, müzisyen... pek çok entel bayanın,"Hidayete kavuşma" gerekçesiyle tesettüre girip İslamı savunduklarını(!) görüyoruz. Ayrıca bu entel bayanların, her birinin dini gazetelerde bir köşe kaptıklarını; sunucu, programcı, bilir kişi sıfatıyla da, TV'lerde İslami programlarda ön planda yerlerini aldıklarını görüyoruz. Bu hızlı entellerimiz bunlarla da yetinmeyip, İslamı anlatan kitap üzerine kitap yazıp ahkam kesiyorlar..

Diyeceksiniz ki, bunda ne var, sevinilecek gelişmeler değil mi? Evet, sadece görünüşe, görüntüye bakarsak öyle. Fakat, faaliyetlere, konuşmalara, yazılan kitaplara baktığımızda hadlerini fersah fersah aştıklarını görüyoruz. Bu sanatçı; müzisyen, manken, artist bayanlarımızın, kafalarının içinin değişmediğini, değişikliğin sadece başlarını örtmekten ibaret kaldığını üzülerek müşahade ediyoruz.

Gerçekten iyi bir performans gösteriyorlar. Fakat, bu gayret, maalesef, geldikleri çevredeki insanları, içine düştükleri bataklıktan kurtarmaya yönelik değil. Aksine, yeni çevrelerindeki insanların, kafalarını karıştırıp, bunlara geldikleri çevrenin zihniyetini aşılamaya yönelik. Muhafazakâr, mütedeyyin kadınlarımızı sokağa dökmeğe endekslemişler kendilerini.

İstismar ettikleri de, **Hz. Hadice, Hz. Aişe** ve **Hz.Fatıma** gibi mübarek insanlar. Bu mübarek validelerimizi kendileri gibi sokağa dökülmüş "**Entellektüe**l" "**Siyasi lider**"

olarak takdim ediyorlar. Müslüman hanımları en hassas noktalarından vurup onları meydanlara çekmek istiyorlar.

Geçenlerde meşhur “Liberal” bir yazarın köşesinde, hararetle böyle bir kitabı tavsiye ettiğini gördüm. (Entelektüel ve siyasi kişilik olarak Hz.Aişe - M.Canan Ceylan)

Beni en çok da, yazının sonunda yaptığı yorum etkiledi. Çünkü önemli ipucu veriyordu. Yorum mealen şöyleydi: ” **Görüldüğü gibi Müslüman entel kadınlar istediğimiz konuma kendiliklerinden hızla geliyorlar. Başörtüsü ve irtica suçlaması ile üzerlerine gidilmesi bu süreci uzatıyor. Kendi hallerine bırakırsak neticeye ulaşmamız daha çabuk olacak!”**

Bu yorum üzerine kitabı alıp, baştan sona dikkatlice okudum. Tahmin ettiğimden daha bozuk ve zararlı gördüm. Aslında hepsini okumaya lüzüm yok.Önsözü okuyunca işin vahameti hemen anlaşılıyor. Çünkü, kitabın yazılmasına destek veren, alkış tutan, mezhepsizliği, reformculuğu yayan kimseler; bilerek veya bilmeyerek dinin temeline dinamit koyanlar. (Prof.Mehmet S.Hatipoğlu, Prof.Mehmet Aydın, Prof.Hayrettin Karaman, Ekrem Sağıroğlu, Ali Bulaç, Yaşar Kaplan)

Sözde **hazret-i Aişe validemiz** methediliyor, fakat sinsice, bu mübarek annemizin, ulviliği, yüceliği, âlimliği, müctehidliği yok ediliyor. Hafızalara, feminist, müzik, eğlence, süs düşkünü sıradan **“entel**” bir kadın imajı yerleştiriliyor. Kendisinden, sanki rol arkadaşı gibi, aişe, geldi, aişe gitti gibi saygısızca bahsediliyor. Peygamber efendimizden, dört büyük halifeden ve Eshab-ı kiramdan bahsederken de aynı saygısızlık sürdürülüyor. “Hazreti”, “aleyhisselam”, “Radıyallühü anh” gibi ifadelerle saygı olmayacağı iddia ediliyor.

“Kılavuzu karga olanın.... “ diye bir atasözü vardır. Bu entel bayanımız da, **Seyyid Kutub** gibi, Eshabı kiram ve Türk düşmanı, fitneci, isyancı, sosyalist fikirli birini kendine kılavuz edinmiş, çünkü, hidayetine bu vesile olmuş. Hal böyle olunca başka ne beklenir?

Feminist entellektüellerin marifetleri!

“Hidayete kavuşmuş(!)” entel bayanların ortak özelliklerinden biri, 1400 yıllık geçmişi, birikimi bir kenara itip akıllarınca, doğrudan Kur’an-ı kerime ve hadis-i şeriflere ulaşıp buradan neticeye varmak. Çünkü bunlara göre, asırlardır, âlimler genellikle erkek oldukları için dini yanlış anlattılar; kadınların aleyhine hüküm verdiler. Bunun için de, dini baştan alıp kadınların lehine yeniden yorumlamak, lazım diyorlar.

Bu düşünceleri ya bilgi eksikliğinden veya birilerinin kasıtlı olarak onları yönlendirmesinden ileri geliyor. İnanıyorum ki çoğunun bundan haberleri bile yok. Bunun için de hem kendilerine hem de topluma zarar veriyorlar.

Mesela, “Entelektüel ve siyasi kişilik olarak Hz.Aişe” (M.Canan Ceylan) kitabında, **Hz.Aişe** validemizin “Siyasi kişiliği” nin anlatıldığı kitapta işlenen konular, İslam büyüklerinin bildirdiklerine tamamen ters şeyler: Aişe validemiz, ataerkil aileye karşıymış, bunun mücadelesini vermiş, müminlerin annesi kadın filozof’ tanımına uyarmış, Kur’an ile yetinmemiş.. erkek despotizmini yıkmış, dogmatizmi eleştirirmiş, müziğe karşı değilmiş, müziği severmiş...Ensardan bir kadının kızı olan, Esma şarkıcıymış. Peygamber efendimiz, şarkı söyleyen kadına, devam etmesini, şarkısını icra etmesini söylemiş! Müzikten etkilenmeyen kimseler, kaba yaratılışlıymış,

hayvanlardan daha az ince ruhluymuş. Çünkü bütün hayvanlar müzikten hoşlanırlarmış...vs.

Paygamberimizin döneminde, Müslüman kadınlar makyaj yaparlarmış, Peygamberimizin huzuruna makyajlı gelirlermiş... Hz.Aişe validemizin Entekllektüel, siyasi bir lider olarak takdim edildiği bu kitabın bazı konu başlıklarına baktığımızda muhafazakar müslüman kadınların hangi yöne çekilmek istendiği daha iyi anlaşılıyor: "Kadın Lider, Eğlence ve Sanat Anlayışı, Hz. Peygamber'in Müzik Esprisi, Peygamber Devrinde Kadın Evde mi Otuyordu?, Kadın Hakları, Kadının Toplumda Yerini Alması...vs"

Bu konuları işlerken de istifade ettiği kimselerin çoğu dinle ilgisi olmayan, meyhaneden çıkmayan mason **Ömer Rıza Doğrul** ve **Ali Şeriati** gibi sapık inançlı kimseler. Ama, **İmam-ı azam**, **İmam-ı Gazali** gibi asırlardır sözleri, kitapları dinde senet kabul edilmiş âlimlerden istifade edilmemiş.

Bırakın böyle büyük âlimlerin sözlerini, işine gelmeyen femistliğe aykırı gördügü Hadis-i şerifleri bile kabul etmiyor. Mesela, Peygamber efendimizin **"Dul kadınla evlenmeyin... "** sözünü anlamak mümkün değil, diyor. Halbuki bu bir emir değildir, tavsiyedir, tercih meselesidir.

Yine Peygamber efendimizin, Hz.Aişe'ye olan sevgisini, sokaktaki bir insanın aşkı gibi ele alıyor, Aişe validemizi görünce herşeyi unuttuğunu, yanından ayrılmak istemediğini söylüyor.

Entel bayana göre, dört büyük halife ve diğer Eshabı kiram mal, makam için birbirleri ile kıyasıya mücadele edip, birbirlerini itham ediyorlar. Dönüp dolaşıp, Hz.Osmana ve Hz.Muaviyeye çatıyor. Hz.Osman'ın Kur'an-ı kerimi değiştirmeye teşebbüs ettiği bile iddia idiliyor. Hz.Osman için bu nasıl söylenebilir?.

Peygamberlerden sonra insanların en üstünleri olan, Eshab-ı kiram öyle tanıtılıyor ki, kitabı okuyanlar, Eshab-ı kiram bunları nasıl yapar, bunu ben bile yapmam, noktasına getiriliyor. Yazara göre, Hz. Muaviye ve taraftarları, Kisra, Herakliyus yolunda zorba, zalim birer melik; Hz.Ali çevresindekiler ise cahiliyye devri çekişmeleri içinde. Halbuki, başta Hz.Aişe validemiz olmak üzere bunların her biri müctehid olduğu için, ictihad farklılıkları suç, günah değil. Bundan dolayı suçlamak İslami ölçülere uymaz.

Kitapta birçok çelişkiler de mevcut. Bir taraftan, okuyucusuna, Hz.Aişe gibi meydana çıkın siyasete karışın telkinini verirken, diğer taraftan, Aişe validemizin, çok kimsenin ölümüne sebep olan bu savaşı yaşamaktansa ölmeyi tercih ettiğini, her zaman, " **Peygamber eşleri, evlerinzde oturun!"** ayetini okuyarak başörtüsü ıslanacak kadar ağladığını söylüyor. Yine, Hazret-i Aişe'nin " Beni Peygamberin yanına değil, Baki kabristanını defnedin. Çünkü ben, Peygamberden sonra onun hoşunna gitmeyecek bir harekette bulundum" sözünü naklediyor.

Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu demezler mi? Maksat belli; bilerek veya bilmeyerek Müslüman kadının en hassas noktası olan inancını kullanarak, onu sokağa dökmek, siyasete bulaştırmak. Asırlardır huzur yuvası olan aileyi bozmak. Ailenin, İslamın düşmanı olan feminizmi hakim kılmak!

Feminist entellerin yanlışı

Bundan önceki yazımda islamcı entel feminist aydın bayanlarımızın sözde dinimizi anlatan kitaplarından bahsederek, din adına ne çamlar devirdiklerini anlatmıştım. Pek çok bayan okuyucum arayarak, bu konu üzerinde biraz daha durmamı istediler. Bayan olduğumuz için hem cinslerimizin yazıları ilgimizi çekiyordu, kitaplarından yazılarından istifade etmeye çalışıyorduk, ne kadar yanılgı içinde olduğumuzu gördük, sayesinizde onların gerçek yüzünü öğrendik, dediler.

Gerçekten de bu entel bayanlarımızın bilhassa genç kızlarımız üzerinde büyük etkileri var. Halbuki dinin emir ve yasakları bellidir. Bu, bir bayanın, bir erkeğin anlatması ile değişmez. Değişiyorsa o zaten din olmaz.Yorumcunun kendi sapık görüşü olur.

Bu entel bayanlarımızın en büyük yanlışı, feminist inançlarından dolayı, âlimlerimize, İslam büyüklerine karşı peşin hükümlü olarak karşı cıkmalarıdır. Erkek oldukları için dini erkeklerin lehine anlattıkları iftirasıdır. Halbuki, beğenmedikleri kadınlarla ilgi hükümlerin tamamını başta **Hz.Aişe** validemiz olmak üzere Peygamber efendimizin mübarek hanımları rivayet etmişlerdir. Bakın bu entellerden biri işi hangi boyuta vardırıyor:

“Şüphesiz kadınlar geçmiş asırlarda bugünkü haklarını bilseler ve bilinçli olarak bu hakların gerçekleşmesini talep etselerdi; bilimsel olarak Kur'an ve Sünnet'e başvurma gücüne sahip olsalardı, bugünkü İslami fıkıh, özellikle boşanma ve evlilik gibi konularda çok daha farklı olurdu.” (Cihan Aktaş-KadınınTarihi Dönüşümü)

Allahım, bu ne büyük iftira! bu ne büyük cür’et! Yani alimlerimiz, mesela, ehli sünnetin göz bebeği, müslümanların önderi büyük imam **İmam-ı azam** hazretleri diğer mezhep imamları ve onların talebeleri ve de bugüne kadar gelmiş geçmiş milyonlarca âlim, dini yanlış anlatmışlar. Erkek oldukları için taraf tutmuşlar, evlenme, boşanma, miras fıkhi hükümleri hep kadınların aleyhine bildirmişler.

Silsileyi uzatacak olursak, bu âlimleriz dinimizi Eshab-ı kirmadan öğrendiler. O zaman o mübarek insanlarda zan altında. İşi daha da ileri götürmek mümkün, haşa sümme haşa, Eshab-ı kiram da dini peygamberimizden öğrendiğine göre bu çarpık mantığa göre Peygamberimiz de buna dahil. Zaten bazı entel bayanlar bunu ima ediyorlar, hatta bazıları da açıkca söylüyorlar. Aklı başında bir Müslüman bunu nasıl söyleyebilir?

Ekol haline gelmiş onlarca kitabı olan başka bir İslamcı bayan yazar da bakınız neler söylüyor: “**Kur'an ve sünnete iman ediyoruz, yetmiyor. Mezheplere iman etmemiz isteniyor. Mezheplere inandığımızı, ama mezhepleri din ile aynı görmediğimizi, dinin hatasız olduğunu, ama mezheplerin hata yapabileceğini, biz bu bilinçle mezheplerin İslam'a uygun olan yönlerini aldığımızı söylüyoruz, yetmiyor...”** (emineşenlikoğlu.com)

Yani Hadis-i şerifle geleceği bildirilen, medhedilen **imam-ı azam Ebu Hanife** hazretlerin yanlışı ve doğrusu varmış da, bu ilkokulu dışırıdan bitirmiş eski artist yazarımız, doğrularını alıp yanlışlarını almayacakmış! Pes doğrusu! Mezhebin, müctehidin, ictihadın ne olduğunu bilmeyen bir kimseden başka ne beklenir. Buna değil de, bundan istifade etmek istiyenlere acımak lazım!

İnsan cahilliğin, haddini bilmezliğin kurbanı olup uçuruma yuvarlanınca nerede duracağı belli olmuyor. Başka feminist islamcı bir kadın da, işi daha ileri götürüp, Kur'an-ı kerimi sorgulamaya kalkışıyor:

"Bir sene yogun bir şekilde sırf Kuran üzerinde, onun kadına yönelik bakış açısını yakalayabilmek için çalıştım. Kuran'da gerçekten ataerkil bir fonun varlığını farkettim. Kuran-ı Kerim, o gün orada yaşayan Arapların zihinlerine hitap ediyor. Bu durumda da sorun çıkıyor. Örneğin miras konusunda, erkeğin kavvamlığı noktasında, eşitlik konusunda, özetle pekçok konuda sorun çıkıyor. Örneğin bu araştırmaya başlamadan önce, Nisa suresinin 34.ayetini hiç düşünmek istemezdim. Bu ayet yokmuş gibi davranmak isterdim.Çünkü, bizim modern bilincimizle böyle bir şeyi kabul etmemiz mümkün değil, ama bu ayet var!" (Hidayet Tuksal- Kadın ve İslam, Ruşen Şakır'ın röpörtajı, Milliyet 2000)

Feminist islamcı aydın kadınlarımızın en önemli eksikliği altyapılarının olmamısı. Dinin esasını, kaynaklarını bilmemeleridir. Bunun için de bir bataklıktan kurtulup daha tehlikeli başka bir bataklığa saplanıyorlar. Denebilirki ki, birinci bataklık ikinciden daha az zararlı. Hiçbir kadın yaşadığı gayri meşru hayattan memnun olmaz. Yaptığının farkındadır bunun için de devamlı üzüntü içinde olur. Pişmanlık, üzüntü de tevbe sayılır. Fakat, insan bid'atten, dini sapıklıktan pişmanlık duymaz.Çünkü yaptığını doğru bilmektedir. Bunun için de tevbe etmek aklına gelmez. Zamanla küfür bataklığında boğulur gider de haberi bile olmaz.

Feminist enteller şeytana iş bırakmadı

İslamcı feminist aydın bayanlarımız, kafalarında kendilerine göre, bir İslam şablonu çizmişler veya birileri çizdirmiş, bunun dışına çıkamıyorlar. Kim derse desin eğer bir husus bu feminist şablona uymuyorsa tanımıyorlar. Bunu dinde söz sahibi alim de söylese, Peygamber efendimiz de söylese hatta Kur'an-ı kerimde bile geçse fark etmiyor.

Bu feminist islamcılara göre, âlim söylemişse, erkek olduğu için erkekler tarafında yer alır gerekçesiyle red ediliyor. Hadis-i şerifte geçiyorsa, mevdudur yani uydurmadır. Kur'an-ı kerimde geçiyorsa, erkekler yanlış yorumlanmışlardır. Hatta daha da ileri gidilerek, bilinen meşhur bir hadis-i şerifse, Peygamber de olsa Kur'ana aykırı söz söylemeye yetkisi yok diyerek red ediliyor, istedikleri gibi çarpıtamayacakları kadar açık ayet varsa, ya görmemezlikten geliniyor ya da bu ayet o devirdeki araplar içindir, tarihsel sürecini dordurmuş diye yok farzediliyor.

Bütün maksatları,kadını dinden imandan çıkartıp sokağa dökmek. Bütün yollar buraya çıkıyor. Bu konuda epey de yol aldıkları anlaşılıyor: Kadınlarla ilgili meselelerin tartışıldığı Kanal'7 deki programında, bir feminist islamcı, **"Biz Gazali'nin anlattığı kadınlar değiliz! Müslüman kadın artık evin dışına çıkmak istiyor!"** diye bağırınca, kapalı seyirci kadınlardan büyük alkış aldı.

Bu konuda âyet olmasına rağmen programda sorulan "Kadın evde otursun mu?" sorusuna kadınlarımızın yüzde 33'ü **"**evet", 66'sı "hayır**"** dedi. Eskiden, müslüman kadınlar **imam-ı Gazali**, **imam-ı azam** gibi ehli sünnet büyüklerimizin isimlerini ağızlarına abdestle alırlardı. Nereden nereye!

Bir entel bayan da, feministliğe aykırı gördüğü için, kadınların dikiş nakış, örgü işleri ile ilgili hadis-i şerifleri mesela "**Dikiş öğretin ve Nur Suresini de iyi öğretin**." hadisini inkar ediyor. Yine Kur'an-ı Kerimin ruhuyla uyuşmadığı gerekçesiyle 'Bana dünyada üç şey sevdirildi: Kadın, güzel koku ve namaz' hadisini inkar ediyor, güvenilir kaynaklarda yok diyor, (Cihan Aktaş- Kadının Tarihi dönüşümü) halbuki bu hadis-i şerif, Kütübü sittede mevcuttur.

Nisa suresinin birinci ayetini de kendine göre yorumlayarak, "Kadının erkekten bir farklılığı, erkeğin kadından bir üstünlüğü yoktur. Kadın da erkekle aynnı fıtrata sahiptir" derken, aynı surenin, "**Allah'ın insanlardan bir kısmını diğerlerine üstün kılması sebebiyle erkekler kadınların yöneticisi ve koruyucusudur. Onun için sâliha kadınlar itaatkârdır**." mealindeki 34.ayeti kerimesini görmemezlikten geliyor. Halbuki dinimiz, kadına hiçbir düşüncenin vermediği kıymeti, değeri vermiştir. Verilen görevlerin farklı olması bu kıymete zarar vermez.

O kadar çelişki içindeler ki, aynı pragrafta bile farklı farklı şeyler ifade ediliyor. Bir taraftan, İslam kadının haklarını elde etmesine engel değil, derken aynı prafrafta**, "Zamanın değişen koşullarında sadece şeri hükümler yeterli olamazdı"** diyebiliyorlar.(Elif Toros-Kadının Tarihi Dönüşümü)

Dönüp dolaşıp âlimlere ve ilmihal kitaplarına çatıyorlar. Neymiş efendim, erkeklerin kadınlar üzerindeki zulmünü alimler meşrulaştırmışlar. Kaynak olarak da, refomcu, sinsi din düşmanı, **Carullah, Abduh, İkbal, Fazlurrahman** gibi gibi kimselerden istifade ediyorlar. Yaptıkları bir alıntıda, Fazlur Rahman diyor ki, " Müslüman alimler hiçbir zaman Kur'ana dayalı bir ahlak sistemi oluşturmamışlardı. Kuran ahlakı ile ahlaklanmaktan söz ettiler ama, bu ahlak edinme çabası ne yazık ki ilmihal ahlakının ötesine geçmedi. Kadın-erkek ilişkileri ve gündelik hayat ilmihal bilgileri düzeyinde kaldı. Herşey kitabına uyduruldu" (Elif Toros-Kadının Tarihi Dönüşümü)

Burada akıllarınca bir taş ile iki kuş vuruyorlar. Hem alimler kötüleniyor hem de asırlarca Müslümanlara doğru olarak dinlerini öğreten ilmihal kitaplarnı müslümanların gözünden düşürmeye çalışıyorlar.

Biliyorsunuz, bir kıssa var. Şeytanının boş oturduğunu görenler şaşırıp, Müslümanları kandırmakla niçin uğraşmıyorsun diye sorduklarında, bu zamanın kötü din adamları benim vazifemi fazlasıyla yapıyorlar bana iş bırakmıyorlar, cevabını verir. Bugün, şeytanla işbirliği yapıp asırlardır âlimleri, mezhepleri yok ederek islamiyeti içeriden yıkmaya çalışan, siyonistlere, ingiliz casuslarına aynı soruyu sorsak, herhalde şöyle cevap verirler: Sizin feminist entel islamcı aydın kadınlarınız, müslüman kadınları kandırıyor; reformcu, diyalogcu, mezhepsiz din adamları da müslüman erkekleri kandırıyor, bize iş bırakmıyorlar!..

(Kadının Tarihi Dönüşümü, kitabı; Ayşe Nur Kurtoğlu,Nevin Meriç, Mualla Gülnaz,Nazife Şişman,Yıldız Ramazanoğlu, Cihan Aktaş, Elif H.Toros ve Sibel Erarslan'ın makalelerinden derlenmiştir.)

BİR ADIM ÖTESİ CAMİNİN İÇİ!

Zaman Gazetesi'nin pazar ilavesindeki, büyük bir övgü ve stayişle verilen haber ve fotoğraf dikkatimi çekti. Bir türlü inanamadım. Fotoğrafa tekrar tekrar dikkatlice

baktım.Yedi sütun ve yarım sayfa üzeriden verilen haberin manşeti, “**Kandil münasebeti ile ilk defa cami avlusunda tasavvuf konseri verildi”** şeklindeydi.

Fotoğraftan ilk göze çarpan Hoca Paşa camii. Kapının üzerinde, yeni haflerle caminin ismi ve üstünde İslam harfleri ile kitabe. Bunun hemen altında, cami duvarının dibinde, üçü bayan dokuz kişilik orkestra ekibi. Ellerinde ney, kanun, ud, kemençe, keman gibi çalgı aletleri. Huşu(!) içinde tasavvuf müziği adı altında vur patlasın çal oynasın sanatlarını icra ediyorlar.

Fotoğrafın altındaki bununla ilgili haber ise şöyle: “İstanbul'un tarihi semtlerinden Sirkeci, **Regaip Kandili**'nde bir ilke sahne oldu. Sirkecili bir grup esnaf, **Hoca Paşa Camii'**nin hemen girişinde halka öğle namazını müteakiben **tasavvuf musiki konseri** verdi, ikindi namazının ardından caminin girişinde **Çağdaş Mevlana Aşıkları Derneği'**ne bağlı bir grup genç yerlerine aldı. Huşu içinde yaklaşık bir saat süren konser, mübarek kandil günü Sirkeci'nin havasını değiştirdi.

Konsere hem halk hem de turistler yoğun ilgi gösterdi. Bir hafta öncesinden asılan ilanlardan dolayı İstanbul'un çeşitli semtlerinden vatandaşlar Sirkeci'nin bu lokantaları ile meşhur küçük sokağına akın ettiği gibi turistler de ellerinde fotoğraf makineleri ve kameralarla ön saflarda yerlerini almıştı.

Konseri tertipleyen **Sirkeci Yaşatma ve Güzelleştirme Derneği'**nin (SİYAD) projeden sorumlu ismi Kemal Çakırgöz ise bunu bir gelenek haline dönüştürerek **her kandilde tekrarlamak** istediklerini söylüyor.”

Bunun gibi her özendirici ve yönlendirici haberde olduğu gibi, konserle ilgili vatandaşların görüşlerine de yer verilmiş. Her nedense konuşanlar hep lehde şeyler söylemişler: Kimisi, “ilanlar dolayısıyla tasavvuf konserinden haberi olduğunu söylerek Regaip Kandili'nde yapılan bu etkinliği anlamlı” bulduğunu söylüyor. Kimisi, “Bu tür etkinlikler toplumda sivil toplum örgütlerinin rolü ve gücü arttıkça fazlalaşacak.” diyor.

Konseri izleyen turistler ise vatandaşlardan daha heyecanlıymış, daha önce görmedikleri bir müzik kültürünü izleme olanağı bulmuşlar. Böyle etkinlikler sebebi ile turist sayısı artacakmış... “ (31.8.2003, Zaman Gazetesi, turkuaz ilavesi)

Şimdiye kadar Batı’nın örf ve adetleri, her türlü pislikleri, ahlaksızlıkları içimize sokulmuştu. Sadece, Hıristiyanların dini inançları kalmıştı. O da gelmeye başladı. Kilise müziğine karşılık olarak, Tasavvuf müziği adı altında camilere müziği sokmak istiyorlar. Bunu caminin kapısına kadar getirdiler. Bir adım sonrası caminin içi. Hazırlık buna. Kolay değil, 1400 yıllık inancı yıkmak zor. Bunun için, yavaş yavaş alıştıra alıştıra, Hıristiyan inancı yerleştirilmek isteniyor. Camiye müziği sokunca arkasından camiye sıra koymaya gelecek. Çünkü Kiliselerde sıra var. Onlara benzemeleri gerekiyor. Ayakkabılarla camiye girip, sıralara oturup huşu(!) içinde tasavvuf müziği dinleyecekler. Böylece Hıristiyanlar gibi ibadet etmiş olacaklar.

Bu tür Hıristiyanlaştırma faaliyetleri yeni değil. Reformcu İlahiyat profesörleri de yıllar önce buna benzer bir rapor hazırlamışlardı. 20 Haziran 1928 tarihli Vakit gazetesi şu haberi vermişti: “Din de, diğer sosyal teşekküller gibi, hayatın akıntısına uymalıdır. Din, eski şekillere bağlı kalamaz. Câmilerimiz kâbil-i iskân hâle getirilmeli, sıralar konmalı, içeriye ayakkabı ile girilmelidir. Câmilere müzik âletleri koymalıdır... “

Evet, planlandığı şekilde, camilerin Kilise gibi olması için müzik caminin kapısına dayandı. Bir adım sonrasi caminin içi. Sıra bunda. Aklı başında Müslümanlar, olup bitenlerin farkına varıp, dinlerine sahip çıkmazlarsa Camilerimizin Kiliseleşmesi kaçınılmaz! Camilerin içi, hoparlör, merkezi sistem teşkilatı, elektronik donanım bakımından hazır zaten!

Kilise müziği ve tasavvuf müziği

Sirkeci Hoca Paşa Camii avlusunda, **Regaib Kandili** kutlamaları çerçevesinde, kadın erkek karışık müzisyenler tarafından "**tasavvuf müziği**" konseri verilmesi rezaletinden sonra, biraz da tasavvuf müziğinin dinimizdeki yerinden bahsetmek istiyorum.

Asırlardır, kandil geceleri, Kur'an-ı kerim okunarak, namaz kılınarak, mevlid okunarak, fakir fukara sevindirilerek ihya edilirdi. Artık bunlar geride kalacakmış. Batı ile her konuda "**diyalog**" kuruyoruz ya, dinlerarası "**hoşgörü**" tesis ediyoruz ya, bunun için onlara dini açıdan da benzememiz, uyum içinde olmamız lazımmış. Madem ki onlar Kilisede, ibadet olarak "**Kilise müziği**" çalıyorlar, bizim de, aynı gaye ile "**tasavvuf müziği"** çalmamız gerekiyormuş. Bundan böyle, kandil geceleri böyle kutlanacakmış!

Daha önce de, ilahiyatçı bir profesör yazısında, "Camilerde, resim sergileri açılmalı, klasik müzik, tasavvuf müziği konserleri verilmelidir. Yirmi birinci yüz yılda yaşıyoruz, dinde de değişim şart. Bunun için Kur'an felsefeleşmeli, Kur'an tefsirleri yeniden gözden geçirilmeli, zamana göre yeniden yorumlanmalıdır. Ben Londra'da kilisede, felsefe konuşmaları, Beethoven ve Mozartan örnekler dinledim. Resim sergileri izledim. Kilisede olanlar, camide de olmalıdır." diyordu.

Bütün bunlar, dinde reform yapılarak İslamiyetin porotestanlaştırıılması, Kiliseye benzetilmesi gayretleridir. Halbuki müziğin her çeşidi Hıristiyanlık da dahil bütün dinlerde yasaktı.

Hıristiyanlık gibi bozulmuş, aslından uzaklaşmış dinlerde, ruhlar beslenemediği için, müziğe yönelindi; nefse hoş gelmesi ruhanî tesir sanıldı. İncilin yasakladığı müziği, papazlar, Hıristiyanlığa soktu. Bu şekilde Kilise cazib hale getirilmeye çalışıldı.

Batıdaki müzik, Kilise müziğinden doğdu. Bugün yeryüzünü kaplıyan bozuk dinlerin hemen hepsinde, müzik ibadet hâlini almıştır. Müzikle, nefsler keyiflenmekte, şehvânî duygular rahat bulmakta, ruhun gıdası olan ibadetler unutulmakta, insanları, alkolikler ve morfinmanlar gibi gaflet içinde, uyuşuk yaşatmakta, böylece çok kimsenin ebedî saadetten mahrum kalmasına sebep olmaktadır. Dinimiz insanları bu felaketten korumuştur. Eğer müzik dine girerse, bu dinin gerçek İslamiyetle bir ilgisinin kalmadığını anlamalıdır.

Aletsiz, çalgısız nağmeli sese teganni denir. Alet ile, çalgı ile birlikte olan insan sesine gına yani müzik denir. Gına haramdır. Gına ve teganni hakkında hadis-i şeriflerde buyuruldu ki**: "İlk teganni eden şeytandır**." (Taberânî) "**Gına, suyun sebzeyi yeşertmesi gibi kalbde nifak hasıl eder."** (Beyhekî)

Dinimizde tasavvuf müziği diye bir şey yoktur. Müzik, azgın nefsin gıdası, ruhun zehiridir. Kalbi karartır. İslâmiyetten ve tasavvuftan haberi olmayan kimseler, dini, dünya kazançlarına alet edip tasavvufa, hatta ibâdetlere, mistik bir hareket olarak müzik sokmuşlardır. Müzik ile, ney ile ilgileri olmamasına rağmen, Mevlana hazretleri gibi tasavvuf büyüklerini de kendilerine alet etmişlerdir.

Kitab-ül-kırare'deki hadis-i şerifte, kıyamet alametleri sayılırken, "Kur'an-ı kerim mizmardan, yani çalgı aletlerinden okunur. Tecvid ile, güzel okuyanları, dine uyan hafızları dinlemeyip, musiki ile şarkı gibi okuyanları dinlerler" buyuruluyor. (Tergib-üs-salât)

İbni Arabi hazretleri (Müsamere) adındaki kitabında diyor ki:

Hadis-i şerifte, "Bir zaman gelir ki, müslümanlar birbirlerinden ayrılır, parçalanırlar. Dinden uzaklaşıp, kendi düşüncelerine, görüşlerine uyarlar. Kur'an-ı kerimi mizmarlardan şarkı gibi okurlar. Allah için değil, keyif için okurlar. Böyle okuyanlara ve dinleyenlere hiç sevab verilmez. Allahü teâlâ bunlara lânet eder. Azab verir" buyuruldu.

Derin âlim, şeyh-ul-islâm Ahmed ibni Kemal efendinin Kırk Hadisinin tercümesinde, 39. hadis-i şerifte, “Mizmarlları kırmak için ve hınzırları öldürmek için gönderildim” buyuruluyor. Mizmar, düdük ve bütün çalgı aletleridir. Bu hadis-i şerifin manası, her çeşit çalgıyı ve domuz eti yemeği yasak etmek için emrolundum demektir.

İlahileri, mevlidi,. Salevatı şerifleri, çalgı ile, ney çalarak okumak tehlikeli bid'attir. İnsanın dinden çıkmasına sebep olur. Resulullah efendimiz, geldiği bir evde, küçük kızlar def çalıp şarkı söylüyorlardı. Şarkıyı bırakıp, Resulullahı def çalarak övmeye başladılar. “**Benden bu şekilde bahsetmeyin! Beni övmek (**mevlid, ilahi**) ibâdettir. Eğlence, oyun arasında ibâdet caiz değildir”** buyurdu. (Kimya-i saadet)

Dinimize göre, müzik ile ibadet, necasetin, idrarın zemzem ile karıştırılması gibidir. Dolayısıyla, samimi bir Müslümanın yapacağı iş değildir. Bu tür teşebbüsler, dine Hıristiyanların ibadetlerini sokarak İslamiyeti bozmak isteyen sinsi düşmanların, art niyetli kimselerin işidir.

OTUZ YIL ÖNCE HABER VERİLMİŞTİ

Bundan yaklaşık otuz yıl önce, daha ilk yıllarında Türkiye gazetesi ve yayınlarında sık sık, “**Selefi”** “**Vehhabi**” tehlikesinden bahsedilirdi. “ **Vehhabiye Nasihat**” kitabında “**Vehhabilik”** hakkında geniş bilgi veriliyor, Osmanlıların son zamanlarında terör yoluyla binlerce Müslümanı nasıl katlettikleri anlatılıyor, bunların gerçek İslam ile ilgisi olmayan, İngilizler tarafından ortaya çıkartılan bir fırka olduğu bildiriliyordu. Ehli sünnet Müslümanlar, Vehhabilerin tuzaklarına düşmemesi için uyarılıyordu.

O günleri yaşayanlar hatırlar; bu uyarılardan dolayı her kesimden, her cemaatten büyük tepki alınmıştı. Gerçek İslam tam bilinmediği için, Arabistan’daki Vehhabilerin yaşayışı örnek olarak gösterilerek: “Böyle kimselenre siz nasıl, ‘sapık’ dersiniz” diye yapmadıkları hakaret bırakmamışlardı; bu kitapları satanlara ve Vehhabiliği kötüleyen kıymetli yazarlara.

Hala o günkü gazetelerin birinci sayfaları gözümün önünde. Kral Faysal öldüğü zaman, “Büyük şehid” “ Mücahid” “ Gerçek Müslüman” gibi manşetlerle ölümünü duyurmuştu gazeteler. Halbuki bu kral, Vehhabiliği bütün dünyaya yaymak için, milyar dolarlar sarfetmişti. Yumuşak, mutedil görünümü ile yaptıklarını örtmeye çalışmıştı.

Müslüman basiretli olur, bilmese bile çok şeyi sezer. Buna rağmen Vehhabilik anlaşılamamıştı ülkemizde. Bunları tanımak için fazla bilgiye, ilme ihtiyaç yoktu aslında. Adamların yüzüne, çenelerinin ucundaki sakala bakınca ne oldukları, en azından İslamla ilgilerinin olmadığı anlaşılıyordu zaten.

Son 2-3 yıldır, Afganistan, Irak... gibi ülkelerde şimdi de, ülkemizdeki Vehhabi kaynaklı terör olayları artık mızrak çuvala sığmaz hale gelince yediden yetmişe herkes, Vehhabiliğin, Selefiliğin kötülüklerini anlatmaya, bunula ilgili yazı dizileri, TV programları yapmaya başladı.

Tabii ki, Basra harab olduktan sonra... Bugün, hemen hemen her İslam ülkesinde, hatta Müslümanların bulunduğu her yerde Vehhabi ajanları cirit

atmakta. Hemen hemen her yerde elde ettikleri, kendilerine çevirdikleri kimseler ile korkunç bir şekilde, Vehhabi inancını yaymaktalar. Tabii ki bundan çoklarının haberi yok veya o tarakta bezleri olmadığı için olayın bu yönüne bakan yok.

Son 50-60 yıl içerisinde, Vehhabi propagandasına aldanıp bu inancı benimsemiş ve bu inanışta iken vefat etmiş milyonlarca insan var. Bunu düşünen yok. Yetmişli yıllarda, dünyada Vehhabi mi var, nereden böyle şeyler uyduruyorsunuz, müslümanlara iftira ediyorsunuz, diyenlerin, Vehhabilere arka çıkanların bunda hiç mi günahı vebali yok?

Bugün Çeçenenistan'da bile İslam dini Vehhabi ajanların tasallutu altında. Zaten Çeçenlerin Vehhabiliğe kaymaları ile çöküşleri de başladı. Balkan ülkelerinde de, Osmanlı eserleri yıkılarak, yerlerine Vehhabi camileri yapılmaktadır.

Osmanlılar, Ehli sünnet olduklarından, Osmanlıyı hatırlatacak en küçük bir tarihi esere tahammül gösteremiylorlar. Arabistan'da, özellikle Hicaz'da, mukaddes beldelerdeki o, eşsiz tarihi Osmanlı eserlerini yok ettikleri gibi buralardaki eserleri de yok ediyorlar.

Fakat anlayamadığım bir husus var, o da şu: Suudi Arabistan'a ve daha sonra bütün İslam alemine bu Vehhabilik terörünü, belasını musallat eden İnglizlerdir. Bu herkesin ortak kanaatıdır. Bunda kimsenin şüphesi yok. Böyle olduğuna göre, İngilizler Vehhabilerden niçin şikayetçi. Burada iki ihtimal akla geliyor: Birincisi, İngilizler Vehhabiler vasıtasıyla yapacaklarını yaptılar, İslamı yok etmek için yeni bir metot geliştiriyorlar. İkinci ihtimal ise, Vehhabi terörü bunların da kontrolünden çıktı. Bunun için yok etmek istiyorlar.

Her ikisi de bizim dışımızda olan olaylar. Çünkü Vehhabiliği biz getirmedik. Götürülecekse bunun kararını biz değil getiren verecek!

ESAS SUÇLU VEHHABİLİĞİ MUSALLAT EDENLER

Dini tabirle fitneyi, bugünkü ifadeyle terörü İslamiyet şiddetle yasaklamıştır. Mensuplarını bu felaketten uzak tutmuştur. Peygamber Efendimiz, fitne çıkaranları lanetlemiştir. Bunun için, İslamiyetin gerçek temsilcileri olan Ehli sünnet Müslümanlar bundan hep uzak kalmışlar, teröre hiç bulaşmamışlardır.

Tarih boyunca Müslümanların başına ne gelmiş ise, Müslüman kimliği ile ortaya çıkıp İslamiyeti istismar eden kimselerden gelmiştir. Ehli sünneti temsil eden Osmanlılar da, İslam düşmanlarının desteklediği bu tür sapıklıklardan, fitneden, terörden çok çekmiş, en çok da Vehhabi teröründen. 1730'lı yıllarda başlayan bu terörü, tamamen ortadan kaldırmaya Osmanlının ömrü kifayet etmedi. Osmanlı yıkıldığında bu bela devam ediyordu. Bugün de hala devam ediyor. Vehhabiler, özellikle Türk devletlerinde, Kafkaslarda (Çeçenlerde), Afganistanda, Balkanlarda aç insanlara milyarlarca dolar dağıtarak bozuk inançlarını hızla yaymaktadırlar. Afganlı Talibanlar, Vehhabi inancı ile hareket ettikleri için dünyadaki bütün Müslümanları sıkıntıya düşürdüler. İslama karşı nefretin oluşmasına sebep oldular. İslam düşmanlarının istediği de zaten buydu. Bugün de Vehhabilerin yaptıkları vahşetleri, Eyüb Sabri Paşa'nın "**Mir'at-ül**

Haremeyn" ve "**Tarihi Vehhabiyan**" kitaplarından özetliyerek bilgilerinize sunmak istiyorum:

1737 senesinde Abdülvehhâb oğlu Muhammed, İngiliz casusu Hempher ile birlikte "Vehhâbîlik" bozuk yolunu ortaya çıkarttı. Kısa zaman sonra, İngilizlerin siyasî ve askerî yardımları ile, Arabistan'da cahil çöl bedevileri arasına hızla yayıldı.

Bu hareket Necd şeyhi olan Muhammed bin Suud'dan siyasi destek gördü. Abdülvehhaboğlu bunun kızı ile evliydi. İngilizler de, bol para vererek ve siyasî, askerî yardımlar vaat ederek, Abdülvehhâb oğlu Muhammed ile işbirliği yapmasını temin etti. Vehhâbîliliği yaymak için, gaddar Muhammed bin Suud'u maşa olarak kullandı.

Vehhabiler, belli bir güce ulaşınca, Mekke emîri şerif Gâlib efendiye harp ilan ettiler. Kadın, çocuk demeden binlerce Müslümanı öldürdüler. Akla hayale gelmedik işkenceler yaptılar.

Suud oğlu ile Abdülvehhâb oğlu elele vererek, Vehhâbîliği kabul etmiyenlerin kâfir ve müşrik olduklarına, kanlarını dökmenin ve mallarını almanın helâl olduğuna fetva verdiler. Vehhabilere göre, amel imandan parça kabul edildiği için, namaz kılmayan, oruç tutmayan dinden çıkıyor öldürülmeleri mübah oluyor. Yine, onlara göre şefaat, evliyadan yardım istemek, mezar, türbe yapmak şirk olduğu için bunları yapanları Müslüman kabul etmemektedirler. Vehhabilere göre, "Şefaat Ya Resulallah" diyen dinden çıkıyor.

Hicâzda bulunan Ehli sünnet âlimleri ve bunların arasında Abdülvehhâb oğlunun kardeşi Süleymân efendi ve kendisine ders okutmuş olan hocaları, Abdülvehhâb oğlunun kitaplarını inceleyerek, İslâm dînini yıkıcı, bozguncu yazılarına cevaplar hazırladılar, sapık yazılarını çürüten kuvvetli vesikalarla kitaplar yazarak, müslümanları uyandırmaya çalıştılar.

İbni Suud ve adamları, bunları işitince, Ehl-i sünnete düşmanlıkları iyice arttı ve Mekke'ye saldırdılar. İlk saldırıda Mekke'ye giremediler fakat çok kan döktüler. Mekke'ye giremeyince bu defa da, Tâif şehrine asker gönderdiler. Önlerine çıkanları, kadın, erkek ve çocuk demeyip öldürdüler. Beşikteki yavruları bile parçaladılar. Sokaklarda dere gibi kan aktı. Evleri basıp herşeyi yağma ettiler. Halkı günlerce aç, susuz bıraktılar.

Şehitlerin cesedleri tepe üzerinde onaltı gün kalarak sıcaktan çürümüşlerdi. Her tarafı fena koku sarmıştı. Müslümanlar, çok yalvardılar, ağladılar, sızladılar. Nihâyet izin alıp, iki büyük çukur kazdılar. Babalarının, dedelerinin, akrabâlarının, arkadaşlarının, çocuklarının kokmuş cesedlerini bu çukurlara doldurup toprakla örttüler. Tanınacak tam bir ceset hiç yoktu. Kiminin yarısı, kiminin dörtte biri kalmıştı. Yırtıcı kuşların ve hayvanların uzaklara taşıyıp bırakmış oldukları insan parçalarının kokuları, vehhâbîleri de rahatsız ettiğinden, bunların toplanmasına da izin verdiler. Müslümanlar, her tarafı dolaşıp, bunları da topladılar. İki büyük çukura gömdüler.

Bütün bu olup bitenlere o zamanlar Batının hiç sesi çıkmadı. Şimdi silah kendilerine de dönünce yaygara koparıp İslama saldırıyorlar. Buna hiç mi hiç

hakları yok. Aslında bizim onları suçlamamız lazım. Çünkü bugüne kadar bu teröristleri besleyen, destekleyen onlardı.

TERÖRDEN KURTULMANIN YOLU

Bir TV haber yorum programında spiker Diyanetin bir üst düzey yöneticisine soruyor: "İstanbul"'daki terör olaylarına ne diyorsunuz, İslamiyetle dolaylı veya doğrudan bir ilgisi var mı? Bu terör olaylarını düzenleyenler Müslüman oldukları için soruyorum." Diyanet görevlisi mealen şöyle cevap veriyor.

"Bu tür terör olaylarına karışanlar, orijinal İslamı temsil eden kimseler değildir. Her inançta, her dinde olduğu gibi, İslam dininde de, orta yoldan ayrılan, ana caddeden sapan akımlar eskiden de vardı, bugün de var. Bunlar gerçek İslamı temsil etmedikleri için, bu olayları İslam ile irtibatlandırmak çok yanlış olur, İslama saygısızlık olur. Çünkü dinimiz, huzuru tesis için teröre, anarşiye mani olmak için geldi. Ondört asırdan beri de, orta yolda olan, müslümanlar bu tür olaylara karışmamışlar, bulundukları düzen, sistem ne olursa olsun, isyan etmemişler kanunlara, kurallara uymuşlardır. "

Spiker araya girip soruyor: "Hocam siz daha iyi bilirsiniz de, bu vasıflarını, sınırlarını çizdiğiniz Müslüman tanımına bildiğim kadarı ile, "**Ehli sünnet**" deniyor. Anlattıklarınızdan benim anladığım gerçek İslamı Ehli sünnet inancında olan müslümanlar temsil ediyor. Bunların da terörle uzaktan yakından ilgileri olmamıştır. Bu düşünceme katılıyor musunuz?" Konuşmacı şöyle cevap veriyor: "Ben, yanlış anlaşılmasın, mezhepçilik yapıyor denilmesin diye bu tabiri kullanmak istemedim. Şu bir gerçek ki bu inançta olanlar bu tür olaylara hiçbir zaman katılmamışlardır."

Evet, hem konuşmacının hem de spikerin tespitleri yerinde ve doğru bir yaklaşımdır. Tarihi bir gerçeğin ifadesidir. Ancak konuşmacı resmi görevinden dolayı, "**Ehli sünnet**" tabirini bir türlü ağzına alamadı. Halbuki doğrular her zaman açıkca ifade edilebilmeli. Böyle yapılamazsa, doğruyla, yanlış; sapla saman birbirine karışır. Halkımızın doğruları bilmek hakkıdır. Doğrular açıkca ifade edilmezse, işte birileri böyle çıkar, din adına akıl almaz vahşetler sergiler. Bunun faturasını da, bir kişiyi öldürmek bütün insanları öldürmek gibidir, bir insanı yaşatmak bütün insanları yaşatmak gibi yüce değerleri kendine gaye edinen dinimize çıkartırlar.

Aynı haber yorumda, spiker yine sivri bir soru soruyor: "Dikkatlice gözlemlediğimizde, İslami terör adı ile ortaya çıkan, **El Kaide** ve bununla bağlantılı olan örgütlerin beslendiği, ortaya çıkartıldığı ortam, Ehli sünnet ile ilgisi olmayan, **Selefi, Vehhabi** inancı. Bunlar, Osmanlılar zamanında, Kutsal topraklara yerleşebilmek için kadın çocuk, genç ihtiyar demeden binlerce Ehli sünnet Müslümanı katlettiler. Şimdi de Arabistan'dan çıkıp, diğer ülkelerde aynı vahşeti sergiliyorlar. Bu ve buna benzer sapık, kan dökücü akımları ortaya çıkartan, besleyip yönlendiren İngilizler olduğuna göre, bu terör olaylarının, bu

olaylarda can veren masum kimselerin kanının dökülmesine sebep İngilizler değil midir? Bunu niçin açıkca ifade edemiyoruz.”

Konuşmacı, Selefiliğin orta yoldan ayrılmış, İslamla ilgisi olmayan bir akım olduğunu ifade etmekle beraber, çekinmiş olacak ki, işi daha ileri götüremedi.

Ehli sünnetin bu özelliği sadece bizce değil; Amerikalılarca da, İngilizlerce de malum. Teröre karşı olanlar bütün İslam aleminde Ehli sünnetin yayılmasına destek verseler, bu ülkelere Ehli sünnet hakim olsa, buralarda terör anarşi diye bir şey kalmaz. Fakat terörün olmasını mı olmamasını mı istiyorlar bu açık değil.

Gerek 11 Eylül olayları, gerekçe daha sonraki terör olayları sıradan bir vakıa olmadığı gibi hiçbir İslam ülkesinin üstesinden gelebileceği basitlikte değildir. Arkalarında büyük devletler olmadan yapılabilecek eylemler değildir. Bunlar, kendi menfaatleri doğrultusunda bunlara destek vermektedirler. Bunlara destek verilmese, Ehli sünnete destek sağlansa törör diye bir şey kalmaz.

IX. Bölüm
YIKICI AKIMLARDAN KORUNMANIN YOLU

USUL (METOT) HATASI

Ondört asırdır dimdik ayakta duran İslam dini son yıllarda niçin sarsıntı geçiriyor? Türk toplumunda “**Misyonerler”** kendilerine nasıl taraftar bulabiliyorlar? On asırlık Müslüman Türk çocukları nasıl “**Hıristiyan**” olabiliyor?

Her Müslümanın bu sorunun cevabını doğru bir şekilde tespit etmesi lazımdır. Bu yapılmadığı müddetçe yapılanlar “**Havanda su dövmek**” ten öteye geçmez. Demek ki dini öğrenmede, öğretmede önemli bir metot hatasına düştük.

Usul, metod yanlış olursa netice de yanlış olur. Çünkü, usul, esasa tesir eder. Bunun için bu konu önemli! Biliyorsunuz her devletin bir anayasası vardır. Bu anayasalar kısa ve özdür. Bu anayasaya dayalı olarak kanunlar, kanunlara dayalı olarak, tüzükler, yönetmelikler... hazırlanır. Bir kimsenin çıkıp, anayasadan başka kanun, nizam tanımam demesi ne kadar yanlış ise bir Müslümanın: **"Ben fıkıh kitaplarına uymam, Kur'an'la amel ederim**" demesi de o kadar yanlıştır. Nasıl ki, Anayasada bütün hükümler, bütün cezalar bildirilmeyip Anayasa, kanunlara havale edilmişse dini hükümler de böyle havale edilmiştir.

Kur'an-ı kerimi hadis-i şerifler, hadis-i şerifleri de mezheb imamları açıklamıştır. Nasıl ki, kanunlar, anayasanın gösterdiği istikamette hazırlanıyorsa, mezhepler de, fıkıh kitapları da Kur'an-ı kerimin ve hadis-i şeriflerin bildirdiği istikamette teşekkül ettirilmiştir.

Kur'an-ı kerimi herkes kolayca anlasa idi, Peygambere ihtiyaç kalmazdı. Hadis-i şerifler, Kur'an-ı kerimin açıklaması mahiyetindedir. Hakiki âlimler de, hadis-i şerifleri açıklamışlar ve fıkıh kitapları ortaya çıkmıştır.

Büyük âlim **Muhammed Hadimi** hazretleri bu gerçeği şöyle ifade eder:

"Dindeki dört delil, müctehid âlimler içindir. Bizim için delil, mezhebimizin bildirdiği hükümdür. Çünkü biz, ayetten ve hadisten hüküm çıkaramayız. Bunun için, mezhebimizin bir hükmü, ayet ve hadise uymuyor gibi göründüğünde, mezhebimizin hükmüne uyulur. Başka bir ayet veya hadisle değişmiş olabilir o

hüküm. Bunları da ancak müctehid âlimler anlar. Bunun için dinimizi tefsir ve hadisten değil, âlimlerin kitaplarından öğrenmemiz gerekir."

İslâma, Kur'an'a uymak, tefsir okumakla değil, ancak fıkıh kitabına uymakla olur. Bir kimse, Kur'an-ı kerimden, tefsirden anladığına uyarsa, İslâma uymuş olmaz. Kur'an-ı kerimde her hüküm var ise de, bunları doğru olarak Resulullah efendimiz açıklamıştır. Resulullaha uymak farzdır. Kur'an-ı kerimde, **"De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız, bana tabi olun!", "Ona tabi olun ki, doğru yolu bulasınız."** buyuruluyor.

İmam-ı Rabbanî hazretleri buyurdu ki:

"Cenab-ı Hak, Kur'an-ı kerimde, Muhammed aleyhisselama itaat etmenin, kendisine itaat etmek olduğunu bildiriyor. O hâlde, Onun Resulüne itaat edilmedikçe, O'na itaat edilmiş olmaz."

Hadis-i şerifler olmasaydı, namazların kaç rekat olduğu ve nasıl kılınacağı, zekât hesabı, orucun, haccın farzları, hukuk bilgileri bilinemezdi. Yani hiçbir kimse, bunları Kur'an-ı kerimden çıkaramazdı. Şu hâlde Kur'an-ı kerimi anlamak için, onun açıklaması olan hadis-i şeriflere ihtiyaç vardır. Hadis-i şerifleri de anlamak için âlimlere ihtiyaç vardır. Bu bakımdan Peygamber efendimiz, İslâma, Kur'an'a tabi olmak isteyenin âlimlere tabi olmasını emrediyor. **"Âlimlere tabi olun!"** buyuruyor. Allahü teâlâ da, âlimlere uymayı emrediyor, **"Âlimlere sorun!"** buyuruyor.

Şu hâlde, Kur'an'dan, hadisten ve bunların tercümelerinden din öğrenmek mümkün olmaz. Her Müslüman dinini Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarından, ilmihallerden öğrenmelidir!

Eğer herkes Kur'an-ı kerimden hüküm çıkarabilseydi, hadis-i şeriflere, Eshab-ı kirama ve âlimlere ihtiyaç kalmazdı. Onun için Allahü teâlâ da, Peygamber efendimiz de âlimlere uymamızı emrediyor.

Abdülgani Nablüsi hazretleri: "**Kur'an-ı kerimin manasını öğrenmek isteyen, hakiki İslam âlimlerinin kelam, fıkıh ve ahlâk kitaplarını okumalıdır**!" buyuruyor.

Netice olarak; ondört asırdır İslamiyet bize bu yolla ulaşmıştır; bizden sonra da devam etmesi için bu yolu takip etmekten başka çaremiz yoktur!

AVUSTURYALI GAZETECİNİN TESPİTİ

Bugün, Müslüman ülkeleri denilen devletlerin durumları ortada. Çoğu geri kalmış üçüncü dünya ülkeleri durumundalar... Bilerek, planlı olarak bu ülkeleri perişan hale getiren Batı, şimdi de bunu bahane ederek**, "Müslüman olduğunuz için dininiz sizi bu hale getird**i" diyerek suçu İslamiyete yüklemekte. Çıkış yolu olarak da, ismi İslâm olan fakat İslâmiyetle ilgisi olmayan bir ahlâk sistemini yerleştirmeye çalışmaktadır.

Tabii ki bu çalışmayı doğrudan kendileri yapmıyorlar. Biliyorlar ki doğrudan müdahale ters etki yapar. Peki nasıl yapıyorlar? Müslüman ülkelerden elde ettikleri meşhur kimseler veya meşhur ettikleri kimselerle. Tartışmaya sebep olmamak için bu kimselerin isimlerini vermiyorum. Ancak, her ülkede bunların kimler olduğunu, az çok bu işle ilgilenen herkes biliyor. Görünüşte Müslüman olan bu kimseler, İslam adına çıkıp dini kurtarmak yaygaraları ile Batı'nın istediğini yerine getiriyorlar.

Bu kimseler her ne kadar biz dini değiştirmiyoruz, eski haline getirmek istiyoruz diyorlarsa da, yaptıklarına bakıldığında bunların sözlerinde samimi olmadıklarını açıkça

görüyoruz. Çünkü, söyledikleri, 1400 yıldan beri bilinen, uygulanan bütün hükümleri, Kur'an-ı kerimi, planlanan şekilde yorumlayarak tersine çeviriyorlar. Kur'an-ı kerimin bugünün şartlarına cevap vermediğini çoğu zaman dolaylı bazan da açıkça ifade ediyorlar.

Halbuki İslâm devleti ismini taşıyan memleketleri bu hale getiren İslamiyet değil Müslüman ismini taşıyan kimselerdir. Çünkü buralarda iman bilgileri bozulmuş, birçoğunun dinle bile alakası kalmamıştır. Hal böyle olunca kabahat, İslâm dininde değil, İslâm dininin esaslarını unutan şunun bunun oyuncağı olmuş kimselerdedir.

Bunun böyle olduğunu bilmek için allame olmak gerekmez. Az çok kafası çalışan herkes bilir. Dinler üzerine araştırma yaparak Müslüman olmaya karar veren Avusturyalı bir gazeteci bakın bugünkü İslâm âleminin durumunu nasıl izah ediyor:

"İslâm âlemini incelemem neticesinde şunun farkına vardım ki, islâm âleminin gittikçe bozulması, zayıflaması, âdeta çöküntüye uğramasının en büyük sebebi, Müslümanların dinlerine, gittikçe kayıtsız kalmalarıdır. Müslümanlar, tam Müslüman oldukları müddetçe, dâima yükselmişler, Müslümanlığı bırakmaya başlayınca, aşağılara düşmüşlerdir.

Halbuki, bir memleketin, bir milletin, bir cemiyetin yükselmesi için ne lâzımsa, Müslümanlıkta mevcuttur. Bütün medeniyet esasları onda vardır. İslâm dini, hem çok ilmi, hem de çok pratiktir. Koyduğu esaslar mantıkî ve herkes tarafından kolay anlaşılabilen, uygulanabilen, içinde; ilme, fenne, insan tabiatına uymayan tek bir unsur bile bulunmayan kâidelerdir. Onda lüzûmsuz hiç bir şey yoktur.

Diğer din kitaplarında bulunan, anlaşılmaz şeyler, yanıltmacalar, akla mantığa sığmayan hurâfeler, İslâm dininde yoktur. Bu hususları ben bütün Müslümanlarla konuştum ve onları, "Niçin bu güzel dîninize daha fazla bağlanmıyorsunuz, niçin ona iki elle sarılmıyorsunuz" diye azarladım.

Ben, Müslümanlıkta, Hıristiyanlıkta bulamadığım her şeyi buldum. Müslümanlığın hangi kâidesinin, hangi esasının bana daha yakın geldiğini söyleyemem. Çünkü onun her kâidesine, her esasına hayranım. Müslümanlık, muazzam bir âbidedir. Onun tek parçasını bile ondan ayırmak kâbil değildir. Bütün parçalar birbiri ile bir nizâm içinde kenetlenmiş ve perçinleşmiştir.

Parçaların arasında muazzam bir âhenk vardır. Hiç bir eksiği yoktur. Herşeyi yerli yerindedir. Belki, bu son derece takdire lâyık intizâm, beni İslâm dinine bağlıyan bir âmildir. İşte ben, bütün kalbimle ve aşkımla İslâm dinine sarıldım ve o da, bir daha çıkmamak üzere kalbime yerleşti." (Herkese Lazım Olan İman- Hakikat Kitabevi)

Bir inanç yaşanmazsa ayakta kalamaz. İslâmiyeti, islâm ahlâkını yaşamayanların bu konuda söz söyleme hakları yoktur. Suçu İslâmiyette değil, kendilerinde aramalıdırlar!..

KÜLTÜRÜ YAYMADA GÜCÜN ÖNEMİ

Tarih boyunca, ekonomik yönden zayıf olan devletler, milletler, ekonomik yönden kuvvetli olan devletlerin oyuncağı haline gelmiştir. Kuvvetli olanlar, inançlarını, kültürlerini kolay bir şekilde yaymışlardır. Ülkemizdeki **"misyonerlik"** faaliyetleri de,

Osmanlının ekonomik yönden zayıf olduğu son dönemde başlamıştır. Dış etkenlerden korunmak için güçlü olmak zorundayız. Bunun için de çok çalışmalıyız.

İnsanın yaratılışında vardır: Az çalışıp çok harcamak; hatta çalışmayıp yan gelip yatarak çok harcamak. Bu ise, eşyanın tabiatına aykırı. Çünkü, dünya nizamı çalışma kazanma üzerine kurulmuştur. Bunu tersine çevirmeğe kimsenin gücü yetmez. Denemeye kalkanı, çark ezer geçer.

Hatta çalışıp kazanmak da kafi değil. Kazanılan kadar da harcamak gerekir. Zamanımızda çalışmayana yaşama hakkı tanınmadığı gibi, kazandığından fazla harcayana da yaşama hakkı verilmiyor. Çünkü, fazla harcadığı için zamanla açık büyüyor, hiç çalışmayanın durumuna düşüyor hatta, ondan daha kötü duruma düşüyor. Çalışıp kazananın kölesi haline geliyor.

Devlet olarak, şirketler olarak, aileler olarak günümüzün en büyük sıkıntısı en büyük yanlışlığı bu; kazandığımızdan fazlasını harcamak. Şunu unutmayalım; aile olarak, üç kazanıp beş harcıyorsak aile bütçesinin; çalıştığımız iş yerine üç kazandırıp beşe mal oluyorsak bu müessesenin iflas etmesi kaçınılmazdır.

Devlet olarak da gelirimiz giderimiz dengeli değilse, giderimiz devamlı artıyorsa, eninde sonunda Devletin de iflası kaçınılmazdır. Borçlu aile, borçlu şirket nasıl alacaklının kölesi haline geliyorsa, bu devletin de alacaklı devletlerin kölesi olması kaçınılmazdır. Köle, efendisinin her istediğini yerine getirmek zorundadır. Osmanlı, borçlu olduğu devletlerin her istediğini yerine getirmedi mi?

Bunun için dinimiz insana, bu zelil duruma düşmemesi için çalışmayı, kazanmayı emrediyor. Peygamberimiz, **“Hiç ölmeyecek gibi dünya için; yarın ölecek gibi ahıret için çalışın!”** buyurdu.

Müslümanın kendine, evlâdına, ailesine lâzım olanları elde etmek ve borçlarını ödemek için çalışması farzdır. Çalışan, dünyada rahat ettiği gibi, bir farzı yerine getirdiği için ahırette de rahat eder. Özürsüz, yani çalışma imkanı olduğu halde çalışmayana ahırette azâb yapılacaktır. Dinimizde borç ödemek farzdır. Ödeyemeden vefât edenin, ödemek niyeti varsa, günâh olmaz. İslamiyet dinin temeli olan beş vakit namazdan sonra çalışmayı emrediyor. Hadîs-i şerîfte, “**Beş vakit namazı kıldıktan sonra, çalışıp helâl kazanmak, her Müslümana farzdır”** buyuruldu.

Bir Müslüman için en büyük nimet, Resulullah efendimizle beraber olmak onun sohbetinde bulunmaktır. Buna rağmen, Peygamberimiz önce çalışmayı, nafaka teminini teşvik buyurmuştur.

Bir sabah, Peygamber efendimiz, Eshâbı ile konuşurken, bir genç, erkenden dükkânına doğru geçti. Bazıları,"Erkenden dünyalık kazanmaya gideceğine, buraya gelip birkaç şey öğrenseydi iyi olurdu." dediler. Bunun üzerine Resûlullah efendimiz, **"Öyle söylemeyiniz! Eğer kimseye muhtaç olmamak, ana-baba ve çoluk-çocuğunu da muhtaç etmemek için gidiyorsa, her adımı ibâdettir. Eğer, herkese övünmek, keyif sürmek niyetinde ise, şeytanla beraberdir."** buyurdu.

Başka bir zamanda da, **"Ticâret yapınız! Rızkın onda dokuzu ticârettedir. Bir Müslüman, helâl kazanıp, kimseye muhtaç olmaz ve komşularına, akrabâsına yardım ederse, Kıyâmet günü, ayın ondördü gibi parlak, nûrlu olacaktır."** buyuruldu.

Borçlu olanın aklı dağınık olur, kendini tam toparlayamaz. Düzgün ibadet yapamaz. Yaptığı ibadetten zevk alamaz.

Lokman Hakîm, oğluna nasîhat verirken, "Çalış, kazan! Çalışmayıp, herkese muhtaç kalanların dîni ve aklı noksan olur, iyilik etmekten mahrûm kalır ve herkesten hakâret görür." buyurdu.

Hz. Ömer, "Çalışınız, kazanınız, Allahü teâlâ rızkımı çalışmadan gönderir, demeyiniz! Allahü teâlâ, gökten para yağdırmaz." buyurdu.

İmâm-ı Evzâî hazretleri, İbrâhim Edhem hazretlerini, sırtında bir yığın odun götürürken gördü. "Niçin bu kadar sıkıntı çekiyorsun? Kardeşlerin, seni hiçbir şeye muhtaç bırakmıyor" dedi.

İbrâhim Edhem hazretleri buna şöyle cevap verdi:"Öyle söyleme, hadîs-i şerîfte, **"Helâl kazanmak için sıkıntı çekenlere Cennet vâcib olur"** buyuruldu."

İslam büyüklerinin nasihatlarına, yaşayışlarına uyan rahat eder. Bugün çektiğimiz sıkıntıların sebebi bunlara uymamamızdandır. Zararın neresinden dönülürse kârdır!..

Boş durana selam vermedi

Dilimizde çok güzel deyimler vardır. Sayfalarca izah etmek isteseniz o bir cümlelik deyimin taşıdığı manayı veremezsiniz: “ Hem şoför mahalli, hem yirmibeş kuruş!”, “Ne kadar para o kadar köfte”, “Ayağını yorgana göre uzat!” gibi.

Bu ve buna benzer sözlerde, herkesin haddini, yerini bilmesi; buna göre hareket etmesi öğütleniyor. Boş durulmaması, mutlaka çalışılması ve herkesin çalıştığının karşılığını alması, fazlasına göz dikmemesi tavsiye ediliyor.

Dînimiz de, çalışmayı emretmekte; boş durmayı, kişinin dünyasına veya âhıretine faydası olmayan iş yapmayı yasaklamaktadır. Peygamberimiz bir gün Eshâbıyla beraber giderken, yol kenarında boş oturan bir kimsenin önünden, selâm vermeden geçti. Dönüşünde aynı kimseye, aynı yerde yine rastladılar. Bu defa Peygamberimiz ona selâm verdi.

Bu olay Eshâbı kiramın dikkatini çekti. “Yâ Resûlallah! Giderken selâm vermediniz, şimdi selâm verdiniz. Bunun hikmeti nedir?” diye sordular. Peygamberimiz, **“Giderken bomboş oturuyordu. Dönüşümüzde ise boş oturmuyordu. Bir meşguliyeti vardı. Onun için selâm verdim”** buyurdu.

Hz. Ömer, boş olarak oturan bir topluluk gördü ve kendilerine boş oturmalarının sebebini sordu. Onlar, “Bizler, Allaha tevekkül ediyoruz.” dediler.

Bunun üzerine onları azarladı: “ Hayır, sizler tevekkül etmiyorsunuz, hazır yiyicilersiniz! Tevekkül eden bir kimse, tarlasını nadas edip, tohum atan ve gerisini Allah’tan bekleyendir. Siz, başkasının sırtından geçinmeye hevesli tûfeyli gürûhusunuz! Dağılın karşımdan!” dedi.

Boş durana selâm bile vermeyen bir Peygamberin ümmeti olarak; meşguliyeti olmadan oturanlara, “Siz tevekkül etmiyorsunuz” diyen bir Sahâbînin yolunda olan bizlerin, bütün zamanlarımızı dînimizin emrettiği gibi değerlendirmemiz gerekmez mi?

İnsanın, hem dünyada hem de âhirette rahat edebilmesi çok çalışmasına bağlıdır. Allahü teâlâ çalışmayı emrediyor. Çalışmamak, yan gelip yatmak dînin emrine uymamak olur. Çalışmak, aynı zamanda kul olmanın gereğidir.

İnşirâh sûresinde, **“İşlerin de bittiği vakit, tekrar çalış ve yorul! Boş durma! Bir işi bitirince diğerine giriş! Her işinde ancak Rabbine sarıl, O’ndan iste!”** buyurulmuştur.

Dinimiz, Müslüman olsun veya olmasın herkese çalışmasının karşılığının verileceğini bildirmektedir. Avrupalılar, Amerikalılar, böyle çalıştıkları için, dünya nîmetlerine kavuşuyorlar. Ortaçağda, Müslümanlar, böyle çalıştıkları için, medeniyetin rehberi olmuşlardı. Osmanlıların son zamanlarında çalışma durdu, rehavet çöktü. Ve çöküş kaçınılmaz oldu.

Herkes çalışmadan kazanmak isterse ne olur? Millet olarak, devlet olarak bugün içinde bulunduğumuz acınacak hale düşülür. Dış devletler kıs kıs güler, sizinle alay ederler. Dünyaya rezil olursunuz. Hiçbir konuda ciddiye alınmazsınız.

Nitekim geçen hafta ünlü Fransız Liberation Gazetesi, **‘‘Türk iflası’’** manşetiyle çıktı, **‘‘Türkiye nefesi bitmiş bir cumhuriyet. Otoriter model artık uymuyor’’** diye yazdı.

Sadece bu mu? Fransız basınının önemli gazetesi Le Figaro da birkaç gündür arka arkaya üç haberde Türkiye'deki sıkıntılara geniş şekilde yer verdi. Sıkıntının Türkiye'deki ekonomik krizin, kurumların iflasından kaynaklandığını, ekonominin zayıflığının tüm kurumlarda krize sebep olduğunu, şubat ayından beri işten çıkarmaların ve iflasların katlanarak devam ettiğini yazdı.

Peki Devlet böyle de, fertler, şirketler bundan farklı mı? Ne gezer. Biz topyekün bu hale geldik. Bütün bunların sebebi, az kazanıp çok harcamak veya hiç kazanmadan çok harcamak. Yani israf, haksız kazanç.

Tarih tekerrürden ibarettir. İbret alınmazsa, tarih olmuş, batmış devletler, müesseseler safında yerimizi alırız. Kimse gözümüzün yaşına bakmaz!..

MAKSATLARI ÜZÜM YEMEK DEĞİL; BAĞCIYI DÖVMEK

Son yıllarda Kurban Bayramlarında çatlak kafalardan çatlak sesler yükselmeye başladı. Çok değil 15-20 sene önce böyle tartışmalar olmazdı. Herkes haddini bilirdi, 1400 yıldan beri, kurban hangi tür hayvanlardan nasıl kesiliyorsa, eti, derisi nasıl dağıtılıyorsa her müslüman böyle yapıyor dolayısıyla manevi bir huzur içinde bayramlar idrak ediliyordu. İslamiyete, kurbana inanmayanlar da haddini biliyor, **“Bu bir inanç meselesidir, herkes dininin emrettiği şekilde yapmalıdır**” diyerek Müslümanların işine karışmıyorlardı.

Daha sonra ne olduysa, nereden emir aldılarsa, topyekün dine müdahaleye, saldırıya geçtiler. Yapılanlar akla uygun değil iddiası ile dine, ibadetlere yön vermeye kalkıştılar. Maksatları, üzüm yemek değil bağcıyı dövmek; dini önce tartışmaya açmak, yıllardır dinden uzak bir şekilde yetiştirilen cahil kitlelerin kafalarını karıştırmak. Sonra da dine iki de bir müdahale ile, dinde reform yaparak dini oyuncak haline getirmek. Oyuncak haline getirdikleri dini, halka gösterip, “işte sizin inandıklarınız” diyerek, bunları dinden uzaklaştırmak. Adı islamiyet olup, İslamiyetle ilgili olmayan, insanların uydurdukları bir felsefi düşünce sistemi meydana getirmek.

Gelelim şimdi Kurban tartışmalarına: Daha önceki seneler ‘kurban kesmek vahşettir’ fikrini işlemeye çalıştılar. Bu tutmayınca da, kurban sadece, sığırdan, keçi, koyundan olmaz: horozdan, tavuktan da olur saçmalığını ortaya attılar. Bu sene de, kurban kesmeye lüzüm yok, bunun yerine bedelini fakirlere vermek daha sevaptır, fikrini gündeme getirdiler.

Bununla ilgili fakir, muhtaç kimselerin yaşayışlarını sergileyerek, halkın saf vicdanını etkilemek istediler. İslamiyetle ilgisi olmayan birçok köşe yazarı günlerce bunu işledi. Açılan kampanyalara öncülük ettiler. Şimdi bunlara sormak lazım; Müslümanlar, sizin yaşayışınıza, noel kutlamalarınıza karışıyorlar mı, istismar ettiğiniz fakirler sıkıntı içindeyken, lüks otellerde, lokantalarda, şampanya patlatmalarınıza su gibi para harcamalarınıza müdahale ediyorlar mı?

Lafa gelince, herkes uzmanlık alanında konuşsun diyorlar, kendileri ise, Diyanetin, “ **Kurban kesmek yerine bedelinin tasadduk edilmesi, bu ibadetin yerine geçmez.”** fetvasına rağmen dini konularda ahkam kesip Müslümanları yönlendirmeğe kalkışıyorlar.

Neymiş efendim, fakirler muhtaç iken, kurban kesilirmiymiş. Bunlar elmayla armudu toplamaya çalışıyorlar. Tabii ki muhtaçlara yardım etmek lazım. Nasıl ki kurban kesmek dinimizin emri ise fakirlere yardım etmek de dinimizin emridir. Fakat onun yeri başka. Devlete vergi borcu olan, bizim mahallede çok zor durumda olan kimseler var, ben vergimi bunlara vereceğim, diyebilir mi? Elli milyon vergi borcuna karşılık fakirlere 300 milyonluk yardımda bulunsa, vergi borcundan kurtulabilir mi? Vergini de vereceksin, fakirlere yardım da edeceksin. Zengin, üçyüz milyonluk kurban yerine fakirlere, üç trilyon yardım yapsa, kurban kesmeme günahından kurtulamaz. Bunu onlar da biliyorlar, fakat maksatları başka: Dinimizin önemli bir emri olan kurban ibadetini ortadan kaldırmak.

Dinin emir ve yasaklarını değiştirmek isteyenler, hep aklı mantığı öne sürüyorlar. İslamiyette, aklın ermediği şeyler çoktur. Fakat, akla uymayan birşey yoktur. Âhıret bilgileri ve Allahü teâlânın beğenip beğenmediği şeyler ve Ona ibâdet şekilleri, eğer aklın çerçevesi içinde olsalardı ve akıl ile doğru olarak, bilinebilselerdi, binlerce Peygamberin gönderilmesine lüzum kalmazdı. İnsanlar, dünya ve âhıret saadetini kendileri görebilir, bulabilirdi ve Allahü teâlâ, hâşâ Peygamberleri boş yere ve lüzûmsuz göndermiş olurdu.

Hiçbir akıl, âhıret bilgilerini bulamayacağı, çözemiyeceği içindir ki, Allahü teâlâ, her asırda, dünyanın her tarafına, Peygamber göndermiş ve en son ve kıyâmete kadar değiştirmemek üzere ve bütün dünyaya, Peygamber olarak, Muhammed aleyhisselâmı göndermiştir.

Bunun için, her müslümanın akla, mantığa vurmadan, dinimizin bildirdiklerine inanmak ve yapmak zorundadır. Bunlar da ancak, Peygamber efendimizin varisleri olan âlimlerimizin yazdığı fıkıh, ilmihal kitaplarından öğrenilir. Dini bozmak, yok etmek için çalışan reformcuların, dinsizlerin kitaplarından öğrenilmez.

DİNİN TEMEL DİREĞİ

Zararlı dış akımlardan, “**misyoner**” faaliyetlerinden korunabilmek için herkesin dinini çok iyi bilmesi lazımdır. Çünkü, dinini bilmeyenin dini olmaz!

Bunun için her Müslümanın dinini iyi öğrenmesi lazımdır. İmân, amel ve ahlâk ile ilgili, öğrenmesi ve yapması lâzım olan bilgileri ihtiva eden kitaplara “**İlmihal”** denir. İlmihâllerle zaruri din bilgileri verilir. Bu bilgileri öğrenmeyen bir kimsenin dînin emirlerini doğru bir şekilde yerine getirmesi mümkün değildir.

İlmihâl kitaplarında önce îtikâd (îmân) bilgilerine yer verilmiştir. Çünkü, inanılacak şeyler, dînin esâsını teşkil eder. Burada imanın altı şartı, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği şekilde anlatılır. Sonra islamın beş şartı; ibâdet, helâl ve haram bilgileri anlatılır. Bundan sonra da, İslâm ahlâkından bahsedilir. Bu kısım, kalbi kötülüklerden temizlemenin, kısaca iyi bir Müslüman olmanın yollarını öğretir.

İlmihâl kitaplarının kaynağı, fıkıh kitaplarıdır. Fıkıh ilmi, insanların yapması ve yapmaması lâzım olan işleri bildirir. Fıkıh bilgileri, edille-i şeriyye denilen, “**Kitap**”, “**Sünnet**”, “**İcmâ**” ve “**Kıyâs**”tan çıkarılır. Dînin hükümlerini bu dört kaynaktan çıkartan müctehid âlimlere “**Fakîh**” denir.

Müctehid olmıyanların doğrudan doğruya bu dört kaynaktan fıkıh bilgisi öğrenmeleri imkânsızdır. Bunun için din bilgileri ancak fıkıh kitaplarından öğrenilebilir. Cehenneme gidecekleri hadîs-i şerîfte bildirilen "Yetmiş iki sapık fırka" âlimleri, Kur'ân-ı kerîmden yanlış ma'nâ çıkardıkları için sapıttılar. Âlimler sapıtınca, âlim olmıyanların Kur’an-ı kerimden, hadis-i şeriflerden dinini öğrenmeye kalkışması felâket olur. Kur'ân-ı kerîmin hakîkî ma'nâsını öğrenmek isteyen, Ehl-i sünnet âlimlerinin kelâm, fıkıh ve ahlâk kitaplarını okuması lâzımdır.

Dört mezhebin kelâm (iman) kitapları aynı olup, fıkıh kitapları başka başkadır. Halk için yazılmış olan ve herkesin bilmesi ve yapması gereken iman, ahlâk ve fıkıh bilgilerini kısaca ve açıkça anlatan kitaplara “**İlmihâl**” kitapları denilmiştir. Her müslümanın, evinde mutlaka muteber ilmihâl kitabı bulundurması, dinini ilmihâl kitaplarından öğrenmesi şarttır.

İlmihâl kitabını alırken de rastgele almayıp, nakli esas alan, kafasına göre yorum yapmayan, dînini bilen, seven ve kayıran mübârek insanların ilmihâl kitaplarını alıp, çoluğuna ve çocuğuna öğretmek her müslümanın birinci vazîfesidir. Kendilerine aydın din adamı ismini ve süsünü veren câhil ve sapık kimselerin sözlerinden ve yazılarından din öğrenmeğe kalkışmak, kendini Cehenneme atmak demektir.

Bunun için dinimiz fıkıh bilgisine çok önem vermiştir. Bir kimse Kur'ân-ı kerîmi, ihtiyaç miktarı ezberledikten sonra, fıkıhla meşgûl olmalıdır! Çünkü, Kur'ân-ı kerîmi ezberlemek farz-ı kifâye, fıkhın kendine lâzım olan miktarını öğrenmek ise farz-ı ayndır. Peygamber efendimiz, **“İbâdetlerin en kıymetlisi fıkhı öğrenmek ve öğretmektir.”** “**Her şeyin dayandığı direk vardır. Dinin temel direği, fıkıh ilmidir**.” buyurmuştur.

Kur'an-ı kerimde, Resulullaha ve âlimlere uymamız emrediliyor. Peygamber efendimiz de, **“Âlimlere tabi olun”** buyuruyor. O hâlde, Allahü teâlânın emrine uyarak, âlimlere tabi olmamız, uymamız şarttır. Bu vesîkalardan anlaşıldığı gibi, din ancak, bu âlimlerin kelâm, fıkıh ve ahlâk kitaplarından ve bu ilimlerin biraraya getirildiği, toplandığı ilmihâl kitaplarından öğrenilir.

Asırlardır, İslamiyet böyle öğrenildi, bu yol sayesinde bozulmadan bize kadar geldi. İslamı yok etmek isteyen güçler acı tecrübelerden sonra bunun farkına vardılar. Bunun için, saldırılarını islam âlimlerine ve bunların yazdığı fıkıh ve ilmihal kitaplarına yönelttiler. Biliyorlar ki, bu kitaplar halkın gözünden düşürülürse, Müslümanlar arasındaki bütünlük bozulacak, dinde anarşi çıkacak. Müslümanlar birbirini yiyip bitirecek. Böylece, asırlardır top, tüfek ve diğer bütün güçleri ile yapamadıklarını hiçbir sıkıntıya girmeden yaptırmış olacaklardır.

Maalesef bunda da hayli mesafe katetmiş oldukları görülüyor. Sözde dini temsil eden, bu ilahiyatçıların, bu aydın din adamlarının televizyonlarda, açıkca ilmihal, fıkıh kitaplarının zararlarını tartışmaları bunun açık göstergesidir.

ANA CADDE

Bütün ömrünü, Türk Milleti'nin iç ve dış düşmanları ile mücadelede geçiren, vatansever büyük fikir adamımız, S. Ahmet Arvasi Hoca'nın dinin "ana kaynakları" ve "reform" hakkındaki sözlerine yer vermek istiyorum.

Rahmetli, sohbetlerinde ve kitaplarında en çok Osmanlıdan bahsederdi. Osmanlıya karşı normalin üzerinde bir sevgisi vardı. Bu sevgi daha çok Türklerin, dine, ilave çıkarma yapmadan nakle dayalı olarak yaymalarından, saf inançlarından kaynaklanıyordu.

En çok üzerinde durduğu diğer bir konu da, "**ana cadde**"den ayrılmış dini cereyanlardı. Bunlara hiç müsamahası yoktu; hatta bunların çoğunu art niyetli, şunun bunun adına çalışan kimseler olarak kabul ederdi. Bu konularla ilgili sohbetlerinden ve kitaplarından derlediğim kısa bilgileri sunmak istiyorum bu vesile ile:

" Dinimizde, Kitab (Kur'an-ı kerim), Sünnet, İcmâ ve Kıyas, "İslâm'ın ana caddesini" tâyin eder. Müctehidler, bu "Ana cadde"de yürümeyi kolaylaştıran vazifeliler, onların içtihadları da birer "**işaret taşı**" veya "**levhası**" gibidir.

"İçtihad ediyorum" diye, bilerek veya bilmeyerek "muhalif yol tutan" ve bu suretle "Ana cadde"den çıkan sapıklara müctehid ve onların açtıkları "aykırı yollara" asla "mezheb" denmez. İslâm'da, bunlara "firak-ı dâlle" (sapık yollar ve kollar) denir."

"Esef ile belirtelim ki, "**firak-ı dâlle**" arasında öyleleri vardır ki Kitab'a ve Sünnet'e dayanır gibi görünüp onları, içten yıkmaya çalışırlar yani, gizli "**dîn düşmanlığı**" ve tahribçiliği yaparlar..."

"İslâm dünyasında rastladığımız örnekleri ile "reformcular", İslâmiyet'in özünü, temelini teşkil eden "Kitab'ı ve Sünnet'i" değiştirmek, Allah ve Resûlü'nün ortaya koyduğu dinî ölçü ve esasların "bir kısmını beğenmek" ve "bir kısmını beğenmemek" tavrı içinde çalışırlar. Onların tenkidleri, esasa yöneliktir. Onlar, inançlarımızı, ibadetlerimizi, yaşayışımızı ve işlerimizi, kendi cüce idrak ve yorumlarına göre değiştirmeyi gaye edinen ve fakat bu maksatlarını "asra uymak", "zamana uymak" gibi maskeler altında gerçekleştirmeyi düşünen "dîn tahripçileri"dir. Bütün "din tarihi" boyunca "fırak-ı dâlle", hep bu biçim ve bahane ile ortaya çıkmış ve "dinde sapık kolların" doğmasına yol açmıştır."

"Reformcular, bozulmuş, saptırılmış ve şaşırtılmış dinî hayatı bahane ederek bizzat dinin özünü tahribe yönelen kimselerdir. İnançlarımızı saptırmaya kalkışan, beş

vakit namazı ve bir ay orucu çok bulan, zekâta ve Hacc'a itiraz eden, camilerimizi, Kiliselere benzetmek isteyen bu gibi sahtekârların foyası, sanırız iyice meydana çıkmıştır. Batı Dünyasındaki örneklerini düşündüğümüz zaman, bu gibilere "reformcu" bile denemez. Bunlar, "reformist" (yenileyici) değil, gerçekte "deformist" (bozucu) kimselerdir, bunlara "din tahripçileri" demek daha uygundur."

"Yüce ve mukaddes kitabımız Kur'an-ı Kerim'de "ilimde yüksek pâyeye eren" ve "Ulema-ı Rasihîn" olarak öğülen yüce din âlimleri, yani gerçek müctehidler ve müceddidler, Allah'ın emirlerine inanan, uyan sâlim akıl sahipleri olarak yüceltilir; halbuki, "din tahripçileri", dini yanlış yorumlayan ve kalblerinde eğrilik bulunan kimseler ise "fitne unsuru" olarak teşhir edilirler."

"Amelde imamlarımız, **İmam-ı a'zam, İmam-ı Mâlik, İmam-ı Şafiî, İmam-ı Hanbel ve itikatta imamlarımız, İmam-ı Mâtüridî ve İmam-ı Eş'arî** ... Tasavvufun muvazenesini bozmadan her ikisini birlikte yoğuran iki din büyüğümüz de **İmam-ı Gazalî** ve **İmam-ı Rabbanî...**

Bu sekiz din büyüğü, Peygamberlerden ve Eshab-ı kiram'dan sonra en büyük kadro... Bugün, İslâm dünyasının perişanlığında ve şaşkınlığında bu yüce kadronun ayak izlerini kaybederek ne idiğü belirsiz kişi ve kadroların peşine takılmanın rolü pek mühimdir.

Bu ne idiğü belirsiz kimseler, her kılığa girerler, her konuyu istismar ederler... Mesela, arap milliyetçiliğini istismar ederek, arap ülkelerinde, **Reşit Rıza, Abduh, C. Efgani, S. Kutup, M. İkbal...** gibi kimseler vasıtasıyla Osmanlı düşmanlığını ve mezhepsizliği yaydılar. Türkistanda'da, Türkçülüğü istismar ederek, **Kursevî, Ş. Mercani, Musa Carullah**... gibi kimseler vasıtasıyla dinde reform hareketi başlattılar. Her iki grubun da ortak özelliği Osmanlı düşmanlığı... Çünkü bu reforma en büyük engel Osmanlı..."

DİN DOĞRU OLARAK NEREDEN ÖĞRENİLİR?

Her Ramazan, bazı gazeteler promosyon olarak "**Kur'an-ı kerim meali**" verirler. Gazeteler bu vesile ile satışlarını artırırlar, neticede kazanıyorlar, fakat okuyucu kazanıyor mu, yoksa zararda mı bu tartışma konusu.

Yıllardır yapılan "**Dinimizi esas kaynağından öğrenin, fıkıh kitaplarını ortadan kaldırın**" gibi sloganlar sebebi ile maalesef zamanımızda Müslümanların çoğu, evlerinde bir meal bulundurma, dini buradan öğrenme yanlışlığına düştüler.

Bu yanlışlık çok tahribata ve karışıklığa sebep oldu... İslâmî otorite ve hiyerarşi kavramları yıkıldı... Söz ayağa düştü... Bir sürü ukalâ müctehid taslağı türedi... Dinimizde zararlı reform hareketleri başladı... Ayetleri yeniden yorumlayalım sesleri yükselmeye başladı. Mezhepsizlik yayıldı... Hemen arkasından da dinsizlik yayılmaya başladı. **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi'** nin dediği gibi "**Mezhepsizlik dinsizliğe bir köprüdür."** zaten.

İslâm düşmanları, asırlardır yaptıkları tecrübelerden, kaba kuvvetle bir yere varamayacaklarını; İslamiyeti yok edemeyeceklerini anladılar. İslâm âlimleri, hak mezhepler, fıkıh kitapları olduğu müddetçe, kısmen zarar verebilseler de, ciddî bir zarar veremediklerini gördüler. Çünkü, İslâm âlimleri, mezhepler ve fıkıh kitapları, İslâmiyeti

koruyan sağlam birer kaledir. Bu kale sağlam olduğu müddetçe, İslâmiyete zarar vermeleri mümkün değildir...

Bunun için, 18. asırdan itibaren, hücumlarını bu yöne çevirdiler. Âlimleri, kitapları kötülemek ve Müslümanların gözünden düşürmek için ne lazımsa yaptılar. Bugün, Müslümanların bu hâle düşmesinin en önemli sebebi cehalettir. Cahil kimseyi kandırmak kolaydır. Din düşmanlarının bu kadar taraftar toplamasının sebebi budur. Peygamber efendimiz, **"İlim olan yerde müslümanlık vardır, ilim olmayan yerde müslümanlık yoktur**" buyurmuştur.

İlmi olmayan, zaruri temel bilgilerden bile yoksun kimselerin önüne, meal, tefsir koymak bu kimselere yapılabilecek en büyük kötülüktür aslında. Çünkü, alt yapı olmadığı için herkes, zekâsına, bilgisine göre bir şeyler anlayacak, ortalık curcunaya dönecek. Zaten istenilen de bu. Hıristiyanlarda olduğu gibi, İslâmiyetin sadece "adı" kalsın.

İngiliz Casusu Hempher bakınız hatıralarında bu konuyu nasıl anlatıyor:

Çalışmalarımdan bir netice alamayınca, ümitsizliğe düştüm. Görevi bırakmak istedim. Müstemlekeler Bakanı bana şunları söyledi: " Sen bu işlerin, birkaç senelik çalışma ile neticeleneceğini mi zannediyorsun? Bırak birkaç seneyi, bu ektiğimiz tohumların meyvelerini, ben de sen de göremeyeceğiz, belki de senin, benim torunlarımız bile göremeyecek. **Bu tohumların meyvelerini en az yüz senede, belki de 150-200 senede ancak alabileceğiz**. Çünkü, bugüne kadar İslâmiyeti ayakta tutan, din bilgileri olmuştur. Âlimleri, ilmi yok edip, halkı cahil bırakmadıkça, onların dinlerini bozmak mümkün değildir. Bunun için, âlimleri, mezhepleri hissettirmeden kötüleyeceğiz. Bir müddet sonra da, peygamber sözleri (hadis-i şerifler) hakkında, "Uydurmaydı, değildi" diyerek şüpheye düşüreceğiz. Ayetleri istediğimiz gibi yorumlayacağız... Ancak bunları başarıp, halkı cahil bıraktığımız zaman, meyveleri toplamaya başlayacağız. Bir kültürü, hele asırların birikimi olan din kültürünü yıkmak, kısa zamanda olacak şey değildir."

Hempher, 1700'lü yıllarda bu faaliyeti gösteriyordu. Gerçekten de iki yüzyıl sonra, 1900'lü yıllarda meyvelerini toplamaya başladılar.

Mealden din öğrenmenin mümkün olmayacağı o kadar açık ki... Kur'an-ı kerim, İslâmiyetin temel kitabıdır, anayasasıdır. Bunu, Resulullahın, müctehid imamların ve diğer âlimlerin sözleri açıklar, tatbikini sağlar. Kur'an-ı kerimden başkasını kabul etmemek, bir devletin anayasasının dışındaki bütün kanunlarını, tüzüklerini, yönetmeliklerini, genelgelerini kabul etmemek, onları yok saymak gibidir.

FIKIH KİTAPLARI VE MEALLER

Ondört asırdır, dinimizi meallerden öğrenme kültürümüz yok iken, son yıllarda niçin bu yola yönelindi, bunda maksat neydi? Sebilürreşad Mecmuası'nın 18 Safer 1924 tarihli ve 618 numaralı sayısındaki, **"Yeni Kur'an Tercümesi**" başlıklı yazıda, bu sorunun cevabı özetle şöyle veriliyor:

Kur'an-ı kerim'i tercüme etmek, basıp yaymak bir müddetten beri moda oldu. Ne gariptir ki, ilk defa bu işe teşebbüs eden, **Zeki Megamiz** isminde, Arap asıllı bir Hıristiyandır. Fakat isminin duyulması üzerine, tercümeyi neşirden vazgeçti.

Daha sonra Cihan Kütüphanesi(yayınevi) sahibi Ermeni **Mihran Efendi** acele olarak, diğer bir tercümenin basımına başladı ve az zamanda sona erdirerek, **“Türkçe Kur’an**” ismiyle yayınladı.

Asırlardır, bütün ömürlerini dini yaymakla geçiren, bu uğurda hiçbir fedakârlıktan kaçınmayan İslâm âlimlerinin, Kur’an-ı kerimin tercümesini, meallerini hazırlamayıp da, gayrı müslimlerin böyle bir çalışma yapması, düşündürücü olsa gerekdir... Tercüme ve meal, gerçekten dine faydalı olsaydı, İslâm büyükleri bu faaliyeti gayrı müslimlere bırakırlar mıydı?

Hıristiyan yayımcılar tarafından başlatılan Kur’an tercümesi kampanyaları, şiddetli tenkitlere mâruz kalmıştır. Kur’an-ı kerimin tercüme ve meallerinin yayılması karşısında, Diyanet İşleri Başkanlığı da hareketsiz kalmamış, Müslüman halkı uyandırmak maksadıyla o tarihte bir beyanname yayımlamıştır.

Bu beyanname özetle şöyleydi:

1- Kur’an tercümesi furyası, İkinci Meşrutiyet’in ilanından sonra başlamış zararlı bir faaliyettir.

2 - İkinci Meşrutiyet’ten önce, Osmanlı devleti, dini yayınları kontrol altında tutuyor ve ulu orta, yalan-yanlış tercüme ve tefsirlerin neşrine asla müsaade etmiyordu.

3- Meşrutiyet’ten sonra, basın hürriyetinden istifade eden birtakım art niyetli kimseler, gayrı müslimler, sinsi gayelerine uygun Kur’an tercümeleri neşrine başlamışlardır.

4- Türkçe Kur’an demek, küfür sözüdür. Kur’an-ı kerim İlâhidir. Kur’an’ın tercümesi olmaz.

5- Kur’an tercümeleri vasıtasıyla, İslâm dünyasında bir reform hareketi başlatmak istemişler ve muvaffak da olmuşlardır.

6- İslâmiyeti halka ve gençlere Kur’an tercüme ve mealleri ile öğretmeye çalışmak, son derece yanlış ve zararlı bir metoddur. İslâmiyet, Kur’an tercümesinden değil, islam âlimlerinin, halk için yazdıkları ilmihâl (akaid, fıkıh, ahlâk) kitaplarından öğrenilir.

Bilhassa ilk zamanlar çeşitli maksatlarla kimler Kur’an tercümesi yapmamıştır ki? Tercüme paraları ile meyhanede her akşam arkadaşlarına içki ısmarlayan **Ömer Rıza Doğrul**... Arapça bilmeyen **İsmail Hakkı Baltacıoğlu**... Yıllar geçtikten sonra nasıl bir inanca sahip olduğunu, kendisi ilan eden **Abdülbaki Gölpınarlı** ve daha niceleri...

Anadolu’muzun yetiştirdiği büyük âlimlerden **İmam-ı Birgivî** hazretleri, bu konu ile ilgili olarak şu hadis-i şerifleri bildirmektedir:**“Bir kimse, Allahın kitabını kendi fikri, görüşü ile tefsir etse ve bu tefsirinde isabet etmiş bulunsa, açıklaması doğru olsa bile hata etmiş olur.” “Kim ki, Kur’an hakkında, ilmi olmadığı hâlde, kendi kafasına göre açıklarsa, cehennemdeki yerine hazırlansın.”**

Son devrin büyük din âlimlerinden Şeyhülislâm **Mustafa Sabri Efendi, Mes’eletü Tercümeti’l-Kur’an** adlı eserinde, Kur’an tercümesi modasının arkasındaki gizli ve sinsi emelleri ve dinimizi içten yıkma plânlarını açıklamaktadır. Bu kitap Bedir Yayınevi tarafından basılmıştır.

Netice olarak şunu söyleyebiliriz: **Asırlardır din, meallerden, Kur’an tercümelerinden değil, fıkıh kitaplarından, ilmihâl kitaplarından öğrenilmiştir. Dinimizi doğru olarak öğrenebilmek için, bu sağlam yolu devam ettirmemiz, çıkmaz yollara sapmamamız şarttır. Çıkmaz yollara sapan, kurda kuşa yem**

olmaya mahkûmdur! *(Bütün fıkıh bilgileri için Tamamen nakle dayalı, **TAM İLMİHAL SEADET-İ EBEDİYYYE** kitabını önemle tavsiye ederim- Hakikat Kitabevi, 0212 523 45 56)*

X. Bölüm
DİNLERARASI DİYALOG İLE İLGİLİ BASINDAN SEÇMELER

Dinlerarası Diyalog Dolapları

SORU: Müslümanlar Yahudiler ve Hıristiyanlarla diyalog ve kardeşlik havası içinde olabilirler mi?

CEVAP: Olamazlar. Çünkü: Müslümanlar Hazret-i Musa'ya, Hazret-i İsa'ya, gelmiş geçmiş bütün hak peygamberlere iman ederler ama Yahudiler Hazret-i İsa'ya ve Hazret-i Muhammed'e, Hıristiyanlar Hazret-i Muhammed'e iman etmezler, onlara -hâşâ- yalancı peygamber derler. Müslümanlar gerçek Tevrat'ı ve gerçek İncil'i kabul ederler. Yahudiler ve Hıristiyanlar ise Kur'ân'ın hak kitap olduğunu kabul etmezler. Yahudiler ve Hıristiyanlar İslam'ın hak din olduğuna inanmazlar. Bu şartlar altında onlarla biz Müslümanlar nasıl diyalog yapabiliriz?

SORU: Dinlerarası diyalog ve kardeşlik nedir?

CEVAP: Müslümanlara karşı bir tuzaktır.

SORU: Hıristiyanlık ile İslâm arasında temel inanç hükümleri bakımından büyük farklılıklar ve zıtlıklar var mıdır?

CEVAP: Vardır. Müslümanlar Allah birdir; eşi, ortağı, benzeri, oğlu, şeriki, naziri yoktur derken, Hıristiyanlar Teslis'e inanır, Hazret-i İsa'nın Allah'ın oğlu olduğuna, Allah olduğuna inanırlar. Tevhid ile Teslis birbirine tamamen zıt ve aykırı iki inançtır.

SORU: Diyalogçular İslâm'dan başka hak din olduğunu iddia ediyor. Bunun hükmü nedir?

CEVAP: Yanlıştır, bâtıldır. Allah katında hak din sadece İslâm'dır. İslâm Hazret-i Âdem'den beri olan dindir. Değişen sadece füruata ait hükümler, şeriatlardır. Hem, Tevhid dini olan İslâm hak din olacak, hem deTeslis dini Hıristiyanlık hak din olacak... Böyle bir şey akla ve mantığa sığar mı?

SORU: Hıristiyanlar, kendi dinlerinin dışında selâmet ve ebedî mutluluk olduğunu kabul ediyor mu?

CEVAP: Etmiyorlar. Katolik dininde "Kilise dışında selamet ve kurtuluş yoktur..." hükmü vardır. Hazret-i İsa'nın tanrılığına inanmayan bir kimse onlara göre Allah'ın melekûtuna giremez.

SORU: İslâm ile birlikte başka dinlerin de hak ve muteber olduğunu iddia eden bir kimse Müslüman ve mü'min sayılır mı?

CEVAP: Sayılmaz, çünkü Kur'ân'ın ve Peygamberin bildirdiği kesin bir inanç hükmünü reddetmiş olur.

SORU: Bazı Müslüman diyalogçular ne yapmak istiyor?

CEVAP: Onlar, İslâm dışı çevrelerden aldıkları "ilham ve teşviklerle" yeni, ucuz, kolay, light, fıkıhsız ve şeriatsız bir din çıkartmak istiyor.

SORU: Hazret-i Muhammed'i, Kur'ân-ı Kerim'i, İslâm'ı yalanlayanlarla diyalog ve kardeşlik yapmak Müslümanlar için ne demektir?

CEVAP: Kendilerini inkâr ve intihar etmek demektir.

SORU: Lâ ilâhe illallah (Allah'tan başka Kendisine ibadet edilecek hak tanrı yoktur) demekle iş biter mi?

CEVAP: Bitmez. Hazret-i Muhammed'in Peygamber ve Haberci olarak gönderildiği tarihten sonra, bu mübarek cümleye "... ve Muhammed Allah'ın kulu ve elçisidir" cümlesini ilave etmek gerekir. Allah'ın Peygamberini yalanlayanlar Allah'a karşı gelmiş, O'na isyan etmiş olurlar. Tıpkı vaktiyle Hazret-i İsa'yı yalanlayan ve tekzib eden inkârcılar gibi.

SORU: Bugünkü Hıristiyanlık, Hazret-i İsa'nın (selam olsun O'na!) Allah katından getirdiği hak din midir?

CEVAP: Değildir. Bugünkü Hıristiyanlığı Hazret-i İsa'yı hiç görmemiş olan Tarsuslu Yahudi Pavlos çıkartmıştır.Batılı ilim adamlarının, tarihçilerin, araştırıcıların ilmî eserleriyle isbat edilmiş olan bir gerçektir bu. Hazret-i İsa'yı teslis akidesinden tenzih ederiz. Hıristiyanlık İsa'nın dini değil, Pavlos'un dinidir. Bu konuda binlerce kitap ve ilmî araştırma makalesi yayınlanmış bulunuyor.

SORU: Hıristiyanların meleklere, âhirete, hesap gününe, cennet ve cehenneme inanmaları onlarla yakınlık, diyalog, kardeşlik kurmamıza yetmez mi?

CEVAP: Yetmez. İslâm'ın en büyük iki temeli Kelime-i Tevhid'te, Kelime-i Şehâdet'te beyan edilmiştir. "... Muhammed Resûlullah" demedikleri müddetçe aramızdaki ipler kopuktur; ne diyalog olur, ne kardeşlik.

SORU: Müslümanlar Yahudiler ve Hıristiyanlarla iyi geçinemezler mi?

CEVAP: Bizimle savaşmayanlarla elbette iyi geçiniriz. Tarih boyunca İslâm ülkelerinde Hıristiyanlara ve Yahudilere iyi muamele edilmiş, onlara din hürriyeti tanınmış, onların kendi kimlik, kültür ve inançlarını korumalarına izin verilmiştir. Yahudi ve Hıristiyanlarla iyi geçinmek başka şey, dinlerarası diyalog ve kardeşlik tuzağı başka şeydir. Bunları birbirine karıştırmamak gerekir. Resulullah Efendimiz Necran Hıristiyanlarına ahidnâme vermiştir. Hazret-i Ömer radiyallahu anh Kudüs Hıristiyanlarına ahidname vermiştir. Osmanlılar İspanya'dan kovulan Yahudileri ülkelerine kabul etmiştir. Yahudi ve Hıristiyanlara iyilik etmek, onlarla iyi geçinmek başka şey, İslâm'ın yegâne hak din olduğu akidesini gözardı ederek dinlerarası diyalog yapmak bambaşka bir şeydir. Kimse mügâlata ve safsata yapmasın, sapla samanı birbirine karıştırmasın.

SORU: Bazı ilahiyatçılar, bazı hocaefendiler, bazı pabucu büyükler diyalog ve kardeşlik istiyor. Buna ne dersiniz?

CEVAP: Hiçbir ilahiyatçının, hiçbir hocanın, hocaefendinin, pabucu büyüğün Kur'ân'a, Sünnete, İcmâya aykırı içtihad yapmaya, fetva vermeye, hüküm ihdas etmeye hakkı ve selahiyeti yoktur.Böyle içtihadlar, hükümler, fetvalar bâtıldır, keenlem yekûndur. Herkes haddini bilsin.

SORU: Hazret-i Ömer'in elinde Yahudilerin kutsal yazıtlarından bir rulo gören Peygamberimiz (salât ve selâm olsun O'na) ne demiştir??

CEVAP: "Kardeşim Musa sağ olsaydı ona da, bunu okuması hususunda izin vermezdim" diyerek kızmıştır. İslâm geldikten sonra başka din olmaz. İşin teorisi böyledir.

SORU: Bu dinlerarası diyalog ve kardeşlik işini kimler çıkartmıştır?

CEVAP: Müslümanlar çıkartmamıştır. Diyalog ve kardeşlik perdesi altında Müslümanları İslâm'dan uzaklaştırmak istiyorlar, dolaylı şekilde propaganda ve misyonerlik yapıyorlar.

SORU: Diyalog ve kardeşlik faaliyetlerinin sonunda kimler zararlı çıkacaktır?

CEVAP: Müslümanlar zararlı çıkacaktır. Çünkü İslâm dünyası, tarihî ârızalar ve kazalar sebebiyle kültür bakımından geri kalmıştır. Bizde, onlarla âşık atacak güçlü Batıbilimciler, Yahudilik ve Hıristiyanlık uzmanları yoktur. Onlar diyalog işleri için yekûn olarak milyarlarca dolar harcayacak güce sahipler. Bizde bu güç de yok.

SORU: İlle de diyalog ve kardeşlik yapılacaksa bunun olmazsa olmaz şartları nelerdir?

CEVAP: Şunlardır: (a) Hazret-i Muhammed'in hak Peygamber olduğuna, (b) Kur'ân'ın Allah katından gönderilmiş hak Kitab olduğuna, (c) İslâm'ın hak din olduğuna, (ç) Temel inancın Tevhid olduğuna iman etsinler biz de diyalog ve kardeşlik yapalım... Son söz: İyi geçinmeye evet, şâibeli ve şüpheli diyalog tuzağına hayır! (M.Şevket Eygi, Milli Gazete, 14.2.2004)

Bu da mı diyalog?

'DİYALOG' karşılıklı konuşma... 'Dinlerarası diyalog' deniliyor ama gerçekte 'Müslümanlık-Hıristiyanlık' diyaloğu... Ara sıra hahamlar katılsalar da, onların pek diyalogla ilgileri yok...

Diyaloğu en çok Hıristiyanlar ve özellikle de misyonerler seviyor... Onların tam aradıkları iklim...

Sovyetler Birliği döneminde ateizmin resmi ideoloji olduğu dönemlerde anlaşılabilir bir yanı olan bu 'diyalog' şimdilerde kime gerekli?

Sanırım Hıristiyan misyonerlere... Müslümanlar'ın direncini kırmak için bire bir...

Diyalog? Nasıl?

Müslüman konuşuyor:

- Biz Hazreti İsa'yı Allah'ın büyük elçilerinden biri olarak biliriz ve ona inanırız.

Hıristiyan konuşuyor:

- Biz İsa'yı Tanrı'nın oğlu olan Tanrı olarak biliriz ve ona inanırız.

Şimdi burada dinler nerede buluşacak? Daha dinin temeli olan Allah anlayışında

'uzlaşmaz çelişki' başladı. İslam'a göre 'Kul huvallahu ehad.' Hıristiyanlığa göre: 'Allah üçtür: Tanrı, oğul ve ruhülkudüs.' Müslüman, Hıristiyanlar'ın dediğini kabul etse dinden çıkar... Hıristiyanlar, Müslümanlar'ın inancını onaylasa Hıristiyan olmaz... Peki bu neyin diyaloğu?

Hazreti Muhammed son nebi
DÖNELİM İslam Peygamberi'ne: Müslüman konuşur:
- Hazreti Muhammed, Allah'ın kulu ve elçisidir. Elçilerin en büyüğüdür. Son peygamberdir. 'Hatemül Enbiya'dır.
Hıristiyan konuşur:
- İsa'dan sonra peygamber gelmemiştir. Muhammed peygamber değildir.
Peki nedir? Yalancı mı? Peki ben bir Müslüman olarak peygamberime hakaret eden Hıristiyan'la neyin diyaloğunu yapacağım? Ne güzel ortaklık değil mi?
Sadece kara ortak Hıristiyanlar...
Sadece zarara ortak Müslümanlar...
Dahası, biz Hazreti İsa'ya inanıyoruz. Allah'ın seçkin kulu ve elçisidir. Ama bizim inanışımıza göre Hıristiyanlar onun getirdiği dini bozmuşlardır.
Evanjelist Hıristiyanlığın bütün gücüyle insanlığın başına çöktüğü ve Müslümanlar'ın ciddi bir tehlike ile karşı karşıya olduğu bir dönemde yapılan işe bakınız?
Diyalog bile değil 'diyaloğ.' Bütün hayatı İslam'ı anlatmakla geçen ve geçimini bu görevden sağlayan bir insan için hazırlanan kitabın adı da 'Diyaloğa Adanan Hayat.'
Bırakın artık bu diyalog saçmalığını... Çözüm Kuran-ı Kerim'dedir:
'Senin dinin sana, benim dinim bana...'
Siz yüreklerinize ve beyinlerinize gerçek anlamda 'müsamaha' kavramını yerleştirin yeter. (N. Kemal Zeybek -Tercüman, 14.2.2004)

Allah'ın varlığına inanmak yeterli mi?

Fethullah Gülen hocayla yapılan röportajın yankıları devam ediyor. Üsame b. Ladin'in "dünyada en sevmediği insanlardan bir tanesi" olduğunu söylerken onu ortaya çıkaran şartların hazırlayıcıları hakkında susmayı tercih eden, bir arkadaşına İsrailliler tarafından teklif edilen "barış komisyonu" yönetim kurulu üyeliği teklifine Filistinli bir silah tüccarının mani olduğunu söyleyerek barışı Filistinliler'in baltaladığını söylemeye getiren Hocaefendi daha başka şeyler de söylüyor. Ancak bugün onun söyledikleri üzerinde değil, onun söyledikleri üzerine yapılan bir yorum üzerinde durmayı tercih edeceğim.

Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi öğretim üyesi **Prof. Dr. Bekir Karlığa**, Hürriyet'e verdiği mülakatta aynen şöyle demiş:

"İslam'ın temel anlayışı, Allah'ın varlığı ve birliğine dayanır. Birliği konusunda değişik spekülasyonlar olsa da, varlığını kabul ettikten sonra, gerisi üzerinde fazla durmaz İslam. Hatta, Allah'ın varlığından da öte, Hz. Peygamber'i kabul etmeyenlere bile hoşgörülü davranır. Nitekim bir hadiste,

‘Allah’tan başka ilah yoktur diyenler cennete girecektir’ denilir. Bu hadisten dolayı İslam bilginleri Hıristiyanların, Yahudilerin, Zerdüştilerin, hatta Budist gibi herhangi bir şekilde bir tanrıya inananların cennete gireceklerini kabul ederler. Halbuki, Kur’an tanrıtanımazlığa karşı derin bir hassasiyet göstermektedir. (...). Her çağ, dini metinleri kendisine göre yorumlama yetkisine ve imkânına sahiptir...”

Prof. Dr. Karlığa’nın sözlerinden anlaşılan şu:

1. Allah’ın varlığını kabul etmekle birlikte, O’nun yanında başka ilahların varlığına da inanarak “şirk”e düşmüş olmak İslam’ın ehemmiyet verdiği bir husus değildir.

Hoca bunu söylerken “**Muhakkak ki Allah, kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında olanları dilediği kimse için bağışlar**” (4/en-Nisâ, 48) ayetinin varlığından ve dahi “müşrik”te de “Allah inancı” bulunmakla birlikte, bu inancın “şirk”e bulandığı için muteber olmayacağından elbette habersiz değildir.

Öyleyse Kur’an’ın ve Hz. Peygamber ilk ve en önemli mücadelesinin müşriklere karşı verilmiş olmasını, yukarıda yer alan, “Her çağ, dini metinleri kendisine göre yorumlama yetkisine ve imkánına sahiptir” yargısında aramak durumundayız. Yani demek ki Kur’an’ın temel hedefi olan “şirkle mücadele” ile ilgili ayetler bu çağın “kendisine göre” yorumuna tabi tutulduğunda tersyüz edilebilecektir!!!

2. İslam’ın, Hz. Peygamberin peygamberliğini tanımayanlara hoşgörülü davranması, onların da cennete buyur edileceği anlamına geliyor Hoca’ya göre. İşte burada işler birbirine iyice karışıyor. Benim Hoca’nın yukarıdaki paragrafından anladığım şu: Allah’a şirk koşanlar cennete gideceği gibi, Hz. Peygamber (s.a.v)’e inanmayanlar da cennete gidecektir.

Meseleyi böyle “cımbızlama” yöntemiyle ele alacak olursak Hoca’nın fena halde yanıldığını söylemek durumunda kalacağız. Zira Kur’an, ebedî kurtuluş için ne Allah, ne de Peygamber inancı arar ve şöyle der: **“O gün ne mal fayda verir, ne de evlatlar. Ancak Allah’a selim bir kalp ile gelen müstesna.”** (26/eş-Şu’arâ, 87)

Öyleyse Karlığa hoca’nın “İslam’ın temel anlayışı, Allah’ın varlığı ve birliğine dayanır” demesinin herhangi bir kıymet-i harbiyesi yoktur. Bu durumda birisi kalkıp da, bu ayete dayanarak “Din taassubuna gerek yok; İslam’a göre de her kim kalbi temiz olarak Allah’a kavuşursa paçayı kurtarmış demektir” iddiasını dillendirecek olursa kim ne diyebilir?

İşin bu kısmı bir yana, yukarıdaki paragrafta benim anlamadığım bir nokta var: Hıristiyanlar’ın, Yahudiler’in, Zerdüştîler’in, hatta Budistler gibi herhangi bir şekilde bir tanrıya inananların cennete gireceklerini kabul eden, aklını peynir ekmekle yemiş bu “İslam bilginleri” kim ola ki?! (Ebu Bekir Sifil, Milli Gazete, 20.4.2004)

Misyonerlik faaliyetleri...

SAMSUN (A.A) - 17.01.2004 - Ondokuz Mayıs Üniversitesi (OMÜ) İlahiyat Fakültesi Felsefe ve Din Bilimleri Bölüm Başkanı **Doç. Dr. Mustafa Köylü**, son yıllarda **"dinlerarası diyalog"** adı altında sürdürülen çalışmaların bir amacının da "misyonerlik faaliyetlerini yürütmek" olduğunu söyledi.

Köylü, Anadolu Ajansı muhabirine yaptığı açıklamada, Hıristiyanlık dünyasının misyonerlik faaliyetlerinden vazgeçmediğini, bu kapsamda entelektüel, sosyal ve ekonomik sömürgecili ğin bugün büyük boyutlarda devam ettiğini belirtti.

Her din mensubu gibi Hıristiyanların da kendi dinlerini yaymak istediğini belirten Doç. Dr. Köylü, "Günümüzde dinler arası diyalogun bir amacı da misyonerlik faaliyetleridir. Burada önemli olan kendi inanç ve yaşantımızla güzel ve çağdaş bir model olu şturarak, bu tür faaliyetlere meydan vermemektir" diye konuştu.

Dünyada konuşulan toplam dil sayısının 6 bin 528 olduğunu belirten Köylü, şöyle dedi:

"Günümüzde tercüme faaliyetleri, artarak devam etmektedir. 1990 yılı itibariyle Kitab- ı Mukaddes 51 milyon 410 bin, Yeni Ahit ise 76 milyon 865 bin basılıp dağıtılırken, son yıllarda ise 70 milyon Kitab-ı Mukaddes, 110 milyon Yeni Ahit basılmıştır.'

Köylü, dünyada son yıllarda **517 bin civarında misyonerin görev yaptığını**, sadece Protestan misyonerlerin sayısının ise 296 bini bulduğunu söyledi.

Hıristiyanlığı yaymak için harcanan paranın 1990 yılında 157 milyar doları bulduğunu ve son yıllarda bu rakamın 220 milyar dolara çıktığını öne süren Köylü, sadece Hıristiyanlığı yaymak için hazırlanan yıllık planlara harcanan paranın 45 milyar dolar olduğunu ifade etti.

Köylü, **"Türkiye'de, yılda ortalama 25 bin İncil dağıtıldığını"** sözlerine ekledi.

Allah kendi İslâm'ını başka İslâm'lardan korusun

Günümüz insanı ve Müslümanı, ilimleriyle cahiliyyeyi kutsayanlarca Allah'ın gönderdiği İslâm'a mukabil uydurulmuş bir sürü sahte İslâm'la karşı karşıyadır. **Resmi İslâm, irsi İslâm, geleneksel İslâm, modern İslâm, radikal İslâm, sivil İslâm, askeri İslâm** vb. Bütün bunlar, Allahû Teâlâ'nın gönderdiği İslâm'dan berî olan İslâm'lardır.

İslâm, İslâm'dır; başkası olamaz. İslâm'ı başkasıyla karıştırmak, ilahlık iddiasında bulunan sahte rablerle barışmaktır. Sahte rablerle barışanlar, Allah'ın gönderdiği İslâm'ı yanlış anlamaya mahkûmdurlar. Tabii ki, İslâm'ın yanlış anlaşılması, hayatın yanlış yaşanmasıdır. Hayatın yanlış yaşanması demek, hayatın Allahû Teâlâ'dan gayrısına bağışlanması demektir. Bu nedenle diyoruz

ki; Allah'ın arzında Müslüman insanın en mühim meselesinden birisi de, **"İslâm'ı Allahû Teâlâ'dan geldiği gibi anlamak ve olduğu gibi yaşamak meselesi"** dir.
Allah'ın arzında zorba güçleri en çok rahatsız eden mesele, işte Müslüman insanın bu meselesidir. Yani zorba güçleri en çok rahatsız eden şey, İslâm'ın geldiği gibi anlaşılması ve olduğu gibi de yaşanmasıdır.
Allah'ın arzında İslâm'ın geldiği gibi anlaşılmasından ve olduğu gibi yaşanmasından rahatsızlık duyanlar, şeksiz ve şüphesiz bu asrın Ebu Cehil ve Ebu Leheb'leridir. Bunların işleri güçleri, ilimleriyle cahiliyyeyi kutsayanlar vasıtasıyla Allahû Teâlâ'nın gönderdiği İslâm'a mukabil birtakım kul patentli yeni İslâm'lar uydurmaktır.
Zorbalara karşı İslâmî diriliş ve direnişi bizzat Kur'an'la engellemek, Allah'ın gönderdiği İslâm'a mukabil sahte bir İslâm'ın uydurulmasına katkıda bulunmaktır. Altını çizerek diyoruz ki; aklın putlaştırılmasına dayanan rasyonalizm cenderesinde terbiye edilen İslâm, Allah'ın gönderdiği İslâm'a muhalif olan İslâm'dır. Böyle bir İslâm'dan Allahû Teâlâ'ya sığınmak gerekir.
Allah'ın gönderdiği İslâm'ın yükselişini sahte İslâm'larla engellemek, dünyanın en büyük cinayetini işlemektir. Şunu bilelim ki; Allah'ın İslâm'ını kullanarak sahte İslâm'larla insanları aldatmak, hevalarını kendilerine ilah edinen zorbaların kadim geleneklerindendir. Allahû Teâlâ buyuruyor:
"Bir de zarar vermek, inkâr etmek, mü'minler arasına tefrika sokmak ve daha önce Allah ve Resûlü'ne karşı savaşmış olan adamı beklemek için bir mescid kuranlar ve 'Bununla iyilikten başka bir şey istemedik' diye mutlaka yemin edecek olanlar da vardır. Halbuki Allah, onların kesinlikle yalancı olduklarına şahitlik eder." (Tevbe/107)
Dikkat edilirse, Allahû Teâlâ'ya secde edilmek üzere yapılan camilere, mescidlere karşı aynı cinsten camiler, mescidler vasıtasıyla savaş veriliyor. Zarar, küfür, nifak ve tefrikaya hizmet eden mescidler, camiler bir terör karargâhı sayılırlar. Böyle mescidlerden, camilerden de Allahû Teâlâ'ya sığınmak gerekir.
Allah'ın İslâm'ına karşı yeni bir İslâm uyduranlar, elbetteki insanlara ve Müslümanlara "Sizi yeni bir dine, Allah dışında sahte bir ilaha davet ediyoruz" diyerek konuya girişmezler. Onların karakteri, Hz. Musa (as)'nın döneminde yaşayan Samiri'nin karakteridir. Allahû Teâlâ (cc) buyuruyor:
"Bu adam (Samiri) onlar için, böğürebilen bir buzağı heykeli yaptı. Bunun üzerine (Samiri ve ona uyanlar) işte dediler, bu sizin de, Musa'nın da ilahıdır. Fakat o unuttu." (Taha/88)
Şimdi bu âyet-i kerimenin ışığında düşünelim. Günümüzde Ezherlerde, Zeytuniyyelerde, İlahiyatlarda kitabı, sünneti, icma-ı ümmet ve kıyas-ı fukahayı dışlayan, devre dışı bırakan bir İslâm'ı gündeme getirenlerle, yaptığı buzağı heykeline; "İşte bu buzağı, Musa (as)'nın ilahıdır" diyen Samiri arasında ne fark vardır? Samiri'nin buzağısı aramızda dolaşıyor. Resûlullah (sav)'ın sünnet ve siretini devre dışı bırakan İslâm tarifleri, anlayışları, yorumları, Samiri'nin günümüze kadar gelen buzağı heykelinin temsilcileridir.

Günümüzde genelde dünyada, özelde ise İslâm coğrafyasında Allah'ın İslâm'ı dışında bir hayli sahte İslâm ortalıkta dolaşıyor. "Çağdaş Samiriler" vasıtasıyla Kur'an ve sünnetin tarihselliği ispat edilmeye çalışılarak, Allah'ın İslâm'ı tarihin belli bir dönemine münhasır kılınıp hapsedilmek isteniyor. Müsteşriklerin teşviki ile yeni sahte İslâm'lar oluşturuluyor.
Müsteşriklerin, "Allah'ın indirdiğini bırak, sen kendi dinini kendin yaz" kampanyasına katılanlar, "Allahû Teâlâ bugün Kur'an-ı Kerim'i inzal etseydi, bence şu hususta böyle değil de şöyle buyururdu" diyerek, beşer patentli bir İslâm'ı Allahû Teâlâ'ya nispet etmeye çalışıyorlar. Elbetteki bunların bu sahte İslâm'larına karşı mücadele edeceğiz. Ama şu duayı da etmeden geçmeyeceğiz: "**Allah kendi İslâm'ını başka İslâm'lardan korusun**." Şunu unutmayalım ki; **kişi, İslâm'ın İslâm'dan başka bir şey olmadığına inanmakla Müslümanlaşır. Aksi halde Müslüman olmaz**. (Vakit, 30.3.2004, Mustafa Çelik)

Hıristiyanları Müslümanlaştırmak dinsizlikmiş

Yıl 2000... 3-7 Mayıs tarihleri arasında The Marmara Oteli'nde, Diyanet İşleri Başkanlığının Uluslararası Avrupa Birliği Şûrası yapılıyor. Konuşmalar hep alışık olduğumuz cinsten. İlahiyatçılardan kimisi eskiden beri bilinen İslâm dininden yakınarak, "Bu gelenek dini başımızın belâsı; bunun bir şekilde üstesinden geleceğiz" dedi; kimisi en kuvvetli hadis kitabı Sahih-i Buhâri'ye bile dil uzatarak, "Hadisler kafa karıştırıyor" dedi.
Böyle ilahiyatçıların tavrı zaten bu. Aksine, ehl-i sünnete uygun konuşsalardı hayret ederdik.
Gazetemizden İbrahim Acar da haber yapmak üzere orada. Yemek vakti otelin üst katındayız. Karşımızda iki kişi oturuyor. İzmir İlahiyat'tan iki doçentmiş. Şimdi Diyanet'in bağlı olduğu Devlet Bakanı Mehmet Aydın da o zaman İzmir İlahiyat'ta idi.
Ben, doçent arkadaşlara, Sayın Aydın'ın Hıristiyan ve Yahudiler hakkındaki tavrından duyduğum rahatsızlığı dile getirdim. İkisi de itiraz etti ve "Yanılıyorsunuz; Mehmet Bey Hıristiyanlık hakkında doğru kanaat taşıyor" dediler. Halbuki, biri Konya, diğeri İzmir İlahiyat'taki iki Mehmet Aydın'ın da diğer dinler hakkındaki düşünceleri aynı idi ve müsbet değildi.
Bakın ne oldu? Yemek yendi, konuşmalar başladı. Kürsüde S.Ü.İ.F.D. Prof. Mehmet Aydın var. Aaaa! Çok güzel şeyler söylüyor. Biraz önce konuştuğumuz doçentlerden birisi, "Bak görüyor musun? Demin söylediklerin yanlış değil miymiş!" dercesine mânâlı mânâlı yüzüme bakıyordu. Sustum, cevap vermedim. Az sonra Mehmet Bey konuşmanın şeklini değiştirdi. Hıristiyanlık hakkında öyle şeyler söylemeye başladı ki, neredeyse insanın Hıristiyan olası geliyordu. Bu sefer ben o doçent arkadaşa döndüm ve "Şimdi anladın mı profesörümüzün vaziyetini?" demek istedim. Bu sefer de o "evet" dercesine sustu.

Ama iyi niyetli ve samimi bir arkadaşımızmış. Konuşma bittikten sonra Mehmet Aydın'a şunu sordu: "Sayın Hocam! Siz Hıristiyanlığı böyle anlatıyorsunuz. Peki bizim çocuklarımız bu konuşmaları duyup, 'Madem Hıristiyanlık böyleymiş, biz de Hıristiyan olalım' derlerse ne olacak?"
Bu çok haklı soruya Sayın Aydın'ın cevabı sadece şu oldu:
-Konumuz o değil.
Ne kadar samimi bir cevap değil mi?
O günden beri, bu ibretlik manzarayı bir yazıda dile getirmek istememe rağmen, o doçentin ismini not edemediğim için yazamıyordum. 7 Mart tarihli Vakit'teki bir haber imdadıma yetişti. Haber, 9 Eylül Üniversitesi'nden Doçent Ali İhsan Yitik'in, Antalya Serik'te yaptığı misyonerlikle ilgili konuşmadan bahsediyordu. Fotoğrafını görünce tanıdım. Yukardaki soruyu soran işte bu samimi doçentimizdi. Kendisi de hatırlayacaktır, sohbetimizde, evli ve bir kızı olduğunu da söylemişti.
Devlet Bakanımız Sayın Mehmet Aydın'a dönelim...
Sayın Bakanım! Diyanet'in tertip ettiği II. Din Şûrası'nda, bir söz sarf etmiştiniz. Daha sonra Marmara İlahiyat'ta yaptığınız bir konuşmada, o sözünüz hatırlatılınca, "Ben öyle bir şey söylemedim" diye reddetmiş, bunun üzerine, "Bu sözü söylediğinize dair şahit var; hatta o şahit bir gazetecidir" denilince de, "Gazetecilerin şahitliği kabul edilmez" demiştiniz.
Diyanet, o Şûra'da yapılan konuşmaları kitaplaştırdı. Haliyle sizin konuşmalarınız da bu kitapta. "Ben öyle bir şey söylemedim" dediğiniz sözleriniz orada var. Bunu yazıya dökenler üstelik gazeteci de değil, emriniz altındaki Diyanet. Artık reddedemezsiniz, çünkü belgelenmiş oldu.
Gelelim ne dediğinize: Bazı Müslümanlar, Hıristiyanlarla diyalog yaparken, "Yahu bir fırsat doğdu. Müslümanlığı anlatalım Hıristiyanlara" diyorlarmış. Siz, Müslümanların bu tavrını şiddetle tenkit ederek diyorsunuz ki, "Bu, bir din mensubuna yapılacak en dinsizce bir hakarettir." Hızınızı alamıyor, "Dinsizce diyorum" diyerek ikinci bir vurgu yapıyorsunuz.
Kaynak: (II. Din Şûrası Tebliğ ve Müzakereleri c. 2, s.322)
Müslümanların, Hıristiyanların Müslüman olmalarına yönelik söz-hareketlerini en dinsizce bir hareket olarak gördüğünüz artık belgelendi. Bir de Hıristiyanların Müslümanları Hıristiyan yapmalarına yönelik misyonerlik faaliyetlerini değerlendirseniz de onu da öğrensek. Bekliyoruz... (Ali Eren – Vakit)

Ilımlı İslam ve ABD

Diyanet İşleri Başkanı geçtiğimiz günlerde ABD'ye, zihinlerde birçok soru işareti bırakan bir ziyaret gerçekleştirdi. Ziyaretin açık gündeminde **"Ilımlı İslam"** vardı. Utah Üniversitesi Ortadoğu Araştırmalar Merkezi'nde bu konuda bir sempozyum düzenlenmiş, Sayın **Bardakoğlu** da orada bir konuşma yapmıştı.

Ziyaretin tek gündeminin bundan ibaret olmadığı anlaşılıyor. Çünkü daha sonra Bardakoğlu ABD'deki birtakım resmi ve yarı resmi kurum ve kuruluşların yetkilileriyle ikili görüşmelerde bulunmuştu. Bunlar arasında Ulusal Güvenlik Konseyi'nin yetkilileri de bulunuyordu.

Basında yer alan açıklamalardan anlaşılan o ki, ABD **"Ilımlı İslam"** projesine destek istemiş, Bardakoğlu da bu desteğe hazır olduklarını söylemişti. ABD bu desteği isterken, bunun karşılığında da "Türkiye örneği"ni İslam dünyasına pazarlamayı teklif ediyordu. Hatta 'Başkan'ın demecine bakılırsa, bu konuda Diyanet'ten "somut projeler" bile istenmişti.

Anlaşılan o ki, Bardakoğlu ABD'lilerin bu konudaki taleplerine hiç de mesafeli yaklaşmamış. Ne mesafelisi, "**Diyanet İşleri Başkanlığı olarak bu gibi önerilere hazırız**" bile denmiş.

Düşünsenize bir, dünyaya dayılık etmeye kalkan iri güç kendi kendine dünyaya nizamat vermek için senaryolar yazacak ve sizi rol almaya çağıracak. Siz bu teklifin altında bir bit yeniği olup olmadığını düşünmeyeceksiniz. Bir "acaba" bile demeyeceksiniz.

Çağlayangil miydi "Büyük devletlerle iş tutmak ayıyla yatağa girmeye benzer" diyen? Irak savaşında hem dünyayı hem kendi kamuoyunu aldattığını kendisi dahi itiraf eden bir azman güçle iş tutarken, işin bu tarafı hiç akla gelmez mi?

Hakkını yemeyelim, Bardakoğlu hepten de 'teslimiyetçi' değil ABD'ye karşı. Hatta bir konuda Amerikalılar'ı terslediği bile söylenebilir. Hani şu ABD'nin hazırlattığı insan hakları raporunda yer alan "Türkiye'de din özgürlüğünün bir ölçüde kısıtlandığı" tesbiti konusunda. Başkan "Dini özgürlükler anayasal çerçevede korunuyor" bile demiş.

Peki, şimdi bu oldu mu?

Elin oğlu size "Biz bir elbise diktik, adını İslam koyduk, bunu da Müslümanlar'ın tümüne zorla da olsa giydirmek istiyoruz. Sizden de terzi çırağı olmanızı, bu elbiseyi teyellemenizi, ütülemenizi istiyoruz" diyecek, siz de buna "hay hay efendim" diyeceksiniz. İş sizin de sorumluluk alanınıza giren ülkenizdeki dini özgürlükler aleyhindeki uygulamalara gelince tavana bile bakmayacak, özgürlüklerin korunduğunu söyleyeceksiniz. Neyse…

Bu işte bir yanlışlık var. Hatta, bu iş baştan ayağa yanlış.

Birincisi, projenin sahibi yanlış. Bu proje ABD'nin projesi ve ABD bir avuç kendini bilmez tarafından kötü yola düşürülmüştür. Kendi halkına hesap veremeyen bir güruhun kirli tezgahına tezgahtar olmanın âlemi var mı?

İkincisi, din açısından yanlış. Hani Türkiye laik bir devletti? Nerede kaldı laiklik? Bardakoğlu "Türkiye'deki laik demokrasinin tablodaki payını bildiklerini" ifade etmiş. Başbakanı'na iftar daveti verdi diye atmadığı kötek kalmamış bir ülke, nasıl oluyor da başkalarına belli bir din anlayışı pazarlamaya çalışıyor? Bu dini siyasete alet etmek olmuyor mu? ABD'ye laik olduğumuz burada da hatırlatılamaz mıydı? Devlet eliyle din ihraç etmenin rejim ihraç etmekten ne farkı var? Hem İslam dini, Türkiye'nin "malı" mı ki, onu istediği gibi boyayıp ona buna ihraç etmeye kalkıyor?

Üçüncüsü, Diyanet açısından yanlış. Diyanet şimdiye kadarki yanlış uygulamalarıyla bu halkın nezdinde hayli düşük olan kendi itibarını yükseltmeli. Diyanet-Sen Genel Başkanı Ahmet Yıldız bu probleme dikkat çekiyor ve "Halkın % 56'sı Diyanet'e ve resmi din görevlileri sınıfına güvenmiyor" diyordu. Diyanet kendi halkının gözünde kaybettiği itibarı ta ABD'lerde aramıyor herhalde. ABD'yle iş tutmak, Diyanet'e zaten kaybettiği itibarını hepten kaybettirir.

Dördüncüsü, "**Ilımlı İslam**" projesinin kendisi yanlış. Yanlış, çünkü dinin yorumlarından birini mahkum etmenin yolu, bir diğer yorumu dayatmak değildir. Bu olaya bilimsel değil, yüzeysel bakmaktır. Tabiî ki sorunu doğru teşhis edememektir. İslam'ın şiddet intac eden yorumları "dini" olmaktan daha çok başka sebeplerin eseridir ve bu ayrı bir bahistir.

İngilizler'in 19. yüzyılda Hidivler ile Vahhabiler arasındaki ikili oynama taktiğini bugün revize edilmiş haliyle ABD uygulamaktadır. Bu taktik Osmanlı'ya hiçbir şey kazandırmamış, kaybettirmiştir. Müslümanlar arasına kin ve kan (Taif katliamı gibi) girmiştir.

Netice belli: 80'li yılların "**Amerikancı İslam**"ının başına ne geldiyse, 2000'li yılların "**Amerikan İslamı**"nın başına da aynısı gelecektir. İlle de rol arıyorsak, kendi senaryomuzu yazalım. Ama önce "biz" kimiz, ona bir karar verelim. (Yenişafak, 8.3.2004)

Abant Platformuna Fukuyama gölgesi

Washigton'da düzenlenen Paul Wolfowitz, Alan Makovsky, Mark Parris, Morton Abromowitz ve Marc Grosmann gibi ABD'ye hatta dünyaya yön veren kimselerin katılımı ile **Abant Platformu'**nun bu yılki mesajları, Türkiye kamuoyunda geniş yankılar uyandırmaya başladı. **Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı** tarafından Abant Platformu adı altında her yıl düzenlenen uluslararası toplantının bu yıl ABD'nin başkenti Washington'da yapılacağının açıklanmasından bu yana, gözler Abant Platformu'nun Washington'dan vereceği mesajlara çevrilmişti. Washington'da Johns Hopkins Üniversitesi İleri Uluslararası Araştırmalar Bölümü'nde (SAIS) yapılan bu yılki Abant Platformu, tepkilere sebep oldu. "**İslâm, Demokrasi ve Laiklik: Türkiye Tecrübesi**" konulu toplantının "**ev sahibi**" olarak tanıtılan ve açış konuşmasını da yapan CIA'nın siyaset bilimci uzmanlarından Japon asıllı Amerikalı **Francis Fukuyama**'nın kişiliği, misyonu ve verdiği mesajlar, bu yılki platforma şimdiden damgasını vurdu.

Fukuyama, ABD'nin 11 Eylül sonrasında askeri olarak da yürürlüğe koyduğu "medeniyetler çatışması" tezinin mimarı bir başka CIA uzmanı Huntington'la birlikte **"Büyük Ortadoğu Projesi**"nin de mimarları arasında yer alıyor.

ABD'nin temsil ettiği "Evrensel Homojen Devlet"in "tarihin sonunu" ilan ettiği ve bundan sonra Komünizm, Faşizm ve İslâm'ın Amerikan hegemonyasına ve temsil ettiği değerlere muhalefet edemeyeceğini savunan Fukuyama, 1989'da yayımladığı **"Tarihin Sonu"** adlı makalesiyle bütün dünyada fırtınalar koparmıştı. Fukuyama, "Evrensel Homojen Devlet'in tek

düşmanı İslâm kaldı” şeklinde özetlenen **“Tarih Yeniden Başladı mı?”** adlı son makalesinde ise, şu fikirleri ileri sürüyor: “ABD ve müttefikleri tarafından üretilmiş olan Ilımlı İslâm yanlısı grupların dışındaki ‘kişi ve kitleler zor kullanılarak bertaraf edilecektir. Bunlar ezilirken, demokrasi ve laikliği benimsemiş fikirler ve gruplar desteklenecektir. ”

Fukuyama, İslâm’ın modernlik, demokrasi ve laiklikle temel problemleri olduğunu belirterek, şunları söylüyor: “Bunun asıl sebebi, radikal veya fundamentalist hareketler. Çünkü, bunlar modernliğin en temel ilkesi olan dini hoşgörüye karşıdırlar. Dini hoşgörünün kurumlaşmış şekli olan laiklikten nefret ediyorlar. Karşı karşıya olduğumuz temel çatışma, teröristlerden çok daha büyük bir grupla, yani ‘fanatik Müslümanlar’la ilgilidir” (Washington Haber Forum, 21 Nisan 2004)